

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK. ITT AZ OLVASÓ
EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT." **ANDRE NORTON**

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz." **Publishers**

Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem ereszti egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető: hibátlan." Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény,
mint egy ezüst pisztolygolyó."

J. D. Robb

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat."

UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk. Csak ínyenceknek!" **New York Review of Science Fiction**

„Pergő és élvezetes, tele furcsa figurákkal,
szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval."

VoYA

„Hamilton könyvei első pillantásra egyszerű krimik. A sodró cselekmény, a különleges helyszín és a benne élő egzotikus szereplők segítségével azonban az író az Anita Blake-sorozatban egy olyan elképzelt társadalmat teremt, amelyben a természetfeletti a mindennapok szerves része. A helyszín és a szereplők újak tehát, de a problémák mindannyiunk számára ismerősek."

T. Brown

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

Véres Csontok

Gyilkos Tánc

Égő Áldozatok

LAURELL K. HAMILTON

SÁPADT HOLD

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 8.

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Blue Moon Copyright © Laurell K. Hamilton, 1998

Hungarian translation © Gálla Nóra, 2005

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:

Laurell K. Hamilton: Blue Moon

Ace Books, New York 1996

Fordította: **Gálla Nóra**

ISBN:

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmund Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Tördelőszerkesztő: Russnak Zsolt

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten, 2005-ben

10 98 7 6 5 4 3 2 1

LAURELL K. HAMILTON
SĀPADT HOLD

A sógoromnak, Shawn Holsapple-nek, mert több mint zsaru. Rokonlélek.

1

Álmomban lélekbizsergetően puha és illatos lepedőbe csavartam magam. Minden vérvörösen és forrón lüktetett körülöttem. Telefoncsörgés törte szilánkokra a képet, apró, éles felvillanásokat hagyva maga után. Éjfélszín szemek. Hűvös kezek érintése. Selymes fekete hajtincsek hullanak az arcomba. A saját ágyamban ébredtem, kilométerekre Jean-Claude-tól, azzal a torokszorító érzéssel, hogy egy perce még tetőtől-talpig becsomagolt az ölelésébe. Vakon tapogatóztam az éjjeliszekrényen a telefon után.

- Igen?
- Anita? Jó reggelt.

Daniel Zeeman volt, Richard huszonnégy éves öccse. Szédületes alak, szerintem nemzeti kincsé kéne nyilvánítani a humorérzékét. Richard és én már az esküvőt tervezgettük, amikor száznolcvan fokos fordulatot vett az életem. Összefeküdtem Jean-Claude-dal, és ez totál betett a közös terveinknek. Az én saram az egész. Ebben az egy dologban a mai napig egyetértünk.

Az ébresztőórám foszforeszkáló számlapjára sandítottam. Három óra tíz. Hajnali.

- Daniel, mi a baj?

Mert nézzünk szembe a tényekkel: senki se hív ilyen kretén időpontban lélekvidító hírekkel. Nagy levegőt vett, mintha a mondókája komoly lelki felkészülést igényelne.

- Richardot letartóztatták.

Felültem, és lelöktem magamról a takarót. - Mi van? - Teljesen kiment az álmom a szememből. A szívem zakatolt, az adrenalin émelyítően pezsgett a gyomromban.

- Richardot letartóztatták.

Nem értetlenkedtem tovább, bár éreztem a kísértést. - Mi a vád?

- Nemi erőszak.
- Mondd még egyszer!

Daniel kellenetlenül megismételte. Második körben is vadbaromságnak tűnt.

SÁPADT HOLD

- Richard egy nagyra nőtt gyerek. A különös kegyetlenséggel végrehajtott tömegvérengzést előbb hinném el róla, mint a nemi erőszakot.

- Gondolom, ezt vigasztalásnak szántad. Köszí.

- Pontosan tudod, minek szántam. Richard sose csinálna ilyet - jelentettem ki. - Egyébként azt se tudtam, hogy hazajött.

- Nem, még mindig Tennesseeben van. Aznap tartóztatták le, amikor befejezte az anyaggyűjtést a doktoriijához.

- Mesélj!

- A pontos részleteket én sem tudom - mondta zavartan. - Nem engedtek be hozzá.

- Hogyhogy?

- Anya meglátogathatta, mi nem.

- Van ügyvédje?

- A fejébe vette, hogy az ártatlanoknak nincs szükségük jogi képviseletre.

- A börtönök dugig vannak ma született báránnyal, Daniel. A bátyádnak ügyvéd kell. Ha helyi a csaj, és a lokálpatrióta közösség teljes mellszélességgel kiáll mellette, akkor Richard nagy szarban van.

- Akkor Richard nagy szarban van - ismételte meg Daniel csöndesen.

- Rohadt élet!

- Ez még nem minden.

Lehámoztam magamról a takarót, és kezemben a telefonnal járkálni kezdtem a sötétben. - Hallgatlak.

- Öt nap múlva kettős holdtölte lesz - mondta. Nem bocsátkozott hosszas magyarázatokba, de nem is volt rá szükség. Így is frankón értettem.

Richard alfa vérfarkas, a helyi farka vezetője. Ha jól meggondolom, ez az egyetlen említésre méltó hibája. Azután szakítottunk, hogy foggal-karommal cafatokra tépett valakit a szemem láttára. Az élmény hatására egyenesen Jean-Claude karjaiba szaladtam. Vérfarkastól a vámpírhoz. Nüánsznai a különbség egy vérszopó és egy nyershús-zabáló között, de amikor Jean-Claude befejezi a vacsát, nem lógnak véres cafatok a fogai közül. Apró difi, ám korántsem elhanyagolható.

Szóval ebben a hónapban másodszor is lesz telihold. Ilyesmi ritkán fordul elő, kábé háromévente egyszer. Richard remekül uralkodik magán, de sosem hallottam olyan farkasemberről, még Ulfricről - vagyis falkavezérről - sem, aki le tudta volna győzni a telihold vonzását. Függetlenül attól, milyen típusú

LAURELL K. HAMILTON

vérállattá vedlik az ember, az alakváltó alakváltó marad. A második holdtölte duplán bepörgeti őket.

- Ki kell hoznunk - törte meg a csendet Daniel. - Még hozzá minél előbb.
Na igen.

Richard a legnagyobb titokban tartja bolyhos énjét. Nem csoda. Biológiát tanít általános iskolás gyerekeknek. Ha kiderülne, hogy vérfarkas, repülne az állásából. Elméletileg tilos a diszkrimináció, különösen ha olyan rezisztens kórról van szó, mint a likantrópia, de a gyakorlat - szokás szerint - köszönőviszonyban sincs az elmélettel. Senki se nézné jó szemmel, ha szemük fényét egy szörnyeteg okítaná a magasabb tudományokra. A dolgot tovább komplikálja, hogy Daniel az egyetlen ember a családban, aki ismeri Richard titkát. Zeeman mama és Zeeman papa boldog tudatlanságban élnek.

- Adj egy számot, amin elérhetlek - mondtam végül.
- Idejössz?
- Naná.

Fújt egyet. - Kösz. Anya minden lehetséges és lehetetlen fórumon kicsapta a balhét, de ettől nem mentek előre a dolgok. Kellene valaki, aki kiigazodik a jog útvesztőiben.

- A barátnőm pár perc múlva rád csörög egy jó ügyvéd nevével. Talán el tudjátok intézni az óvadékot, mire odaérek.

- Feltéve, ha Richard hajlandó lesz találkozni vele - mormolta Daniel.
- Néha az idegeimre megy a makacsságával.
- Nekem mondd? Szerinte elég, ha az igazság az ő oldalán áll.

Ez jellemző rá.

Tulajdonképpen több oka is van, hogy szakítottunk. Richard olyan elvekhez ragaszkodik, melyek már akkor sem működtek, amikor még annó dacumál divatban voltak. Az őszinteség és a méltányosság nem klappol a pánamerikai mentalitással, különösen az igazságszolgáltatásban nem. A pénz, a hatalom és a mázliszériával bélelt, patkolt könyök annál inkább. Vagy ha van valakid, aki a rendszer jól bekoptatott fogaskereke.

Bizonyos szempontból én is a gépezet része vagyok: azért fizetnek, hogy le vadásszam és elpusztítsam a bíróságilag renegátnak nyilvánított szörnyeket. Három államban jegyezték be. Tennessee persze nincs ezek között, de a zsaruk mégiscsak kevésbé taplók egy vámpírhóherral, mint egy szimpla civillel. Foglalkozásszerűen visszük a bőrünket a vásárra nap mint nap, és jóval több

SÁPADT HOLD

hulla szegélyezi az urunkat, mint egy átlagzsernyáknak. Persze mivel az áldozatok vámpírok, a finnyázók ezt pusztá rovarirtásnak tekintik. Szerintük csak az emberölés számít igazi gyilkosságnak. Fene a gusztusukat.

- Mikor érsz ide? - kérdezte Daniel.
- Van pár dolog, amit el kell intéznem, de ha minden jól megy, még ma.
- Remélem, sikerül jobb belátásra bírnod.

Mivel már volt szerencsém a mamájukhoz, megengedhettem magamnak némi értetlenkedést. - Azt mondd, Charlotte nem tudta észhez téríteni?

- Mit gondolsz, honnan veszi Richard ezt az igazság-szabaddá-tesz maszlagot?
- Na ja - dűnnyögtem - Az alma meg az ő fája.
- Most mennem kell - hadarta.

Úgy csapta le, mint akit rajtakaptak. Le mertem volna fogadni, hogy anyuci viharzott be a szobába. Zeemanéknek négy fiuk van és egy lányuk. Már a legkisebb is kinőtt a gyerekcipőből, mégis úgy reszketnek a mamájuktól, mint ördög a tömjénfüsttől. Egyértelműen és tagadhatatlanul Charlotte Zeeman viseli a nadrágot a családban. Ez az első összcsaládi vacsora után tökéletesen világossá vált a számomra.

Letettem a telefont, és felkattintottam a lámpát. Miközben elkezdtem belátolni a cuccaimat a bőröndbe, egy pillanatra felöltött bennem a kérdés, mi a frászéért töröm magam. Lökhetném a sódert tonnaszám, hogy Richard biztonsága stratégiai szempontból fontos nekem; végül is tagja a mágikus szövetségnek, amit Jean-Claude ütött össze.

Egy mestervámpír, egy farkaskirály és egy nekromanta.

A triumvirátus szorosan összefűz bennünket. Előfordult már, hogy véletlenül betörtünk egymás álmaiba. Sőt, néha nem csak véletlenül. De én most nem azért csomagolok ilyen lendületesen, mert Richard a harmadik a csapatban. Legalább magamnak illene bevallanom, hogy még mindig rágom a lábtörölt miatta. Talán nem ölt a dolog olyan egészségtelenül akut méreteket, mint Jean-Claude-dal - de majdnem. Nyakig ül a szószban, és ha rajtam áll, nem hagyom benne. Pofonegyszerű. Pofonbonyolult. Pofonfájdalmas.

Vajon mit fog szólni Jean-Claude, ha csapat-papot itt hagyok, hogy Richard megmentésére siessek?

Kit érdekel? Mennem kell, és kész.

Na igen. A szerelem néha szárnyakat ad. Máskor egy újabb zabszem az ember seggében. Vagy a harakiri egy látványosabb fajtája.

Elsőnek Catherine Maison-Gillette számát pötyögtem be. Catherine a barát-nőm, polgári foglalkozását tekintve ügyvéd. Mindig számíthatok rá, ha olyas-fajta gyilkossági ügyben kell vallomást tennem, ahol az áldozatot személyesen segítettem át a másvilágra. Eddig sikerült megúsznom a börtönt. Lekopogom, de még bíróságra se kellett mennem. Hogy csinálom? Olyan meséket költök, hogy reped a plafon.

Már vagy öt perce csörögtem, mire végre valaki felvette. Bob volt az, Catherine férje. Álmos hangjától a szavak érthetetlen motyogásba fulladtak. Csak a mackós frekvenciájú dörmögés adott némi támpontot, melyikükkel van dolgom.

- Bob, itt Anita. Beszélnem kell Catherine-nel. Gáz van.
- Melyik rendőrsre vittek? - dünnyögte. Bob ismer engem, mint a rossz pénzt.
- Kivételesen nem nekem kell ügyvéd.

Inkább nem kérdezett semmit. - Adom Catherine-t. Ha netán azt gondolnád, hogy ahh... - Itt gigászi ásítás következett. - ...késői időpontra való tekintettel még szendereg a kíváncsiságom, tévedsz. Catherine úgyis mindent elmesél, ha letetted.

- Anita, te vagy az? Történt valami? - Catherine hangja tökéletesen éberen csengett. Amióta szabadúszó bűnügyi jogászként dolgozik, gyakran verik fel a létező leghülyébb időpontokban. Nem perdül táncra örömeiben, de hamar túlteszi magát a dolgon.

Elregéltem, amit Danieltől megtudtam. Richard kezdettől fogva szimpatikus volt neki. Egyszerűen nem fért a fejébe, hogyan tehettem lapátra Jean-Claude kedvéért. Mivel nem világosíthattam fel, hogy az exem vérfarkas, nehéz volt épkezláb magyarázattal előrukkolni. Bár ha jobban utánagondolok, akkor sem lenne könnyebb, ha tudná az igazságot.

- Carl Belisarius - vágta rá, alighogy befejeztem. - Ő a legjobb védőügyvéd Tennesseeben. Személyesen is ismerem. Igaz, szerintem alaposabban is meg-

SÁPADT HOLD

válogathatná az ügyfeleit. Nemrég védett néhány alvilági figurát, talán te is hallottál a botrányról. Ettől függetlenül remek jogász.

- Szólnál neki, hogy tegye meg az első lépéseket?
- Anita, ehhez szükség lesz Richard meghatalmazására.

- Nem tudom rávenni, hogy ügyvédet fogadjon, amíg nem beszéltem a fejével. Ketyeg az óra, Catherine. Belisarius addig is mozgásba lendíthetné a gépezetet.

- Van már kirendelt ügyvédje?

- Daniel szerint nem hajlandó védőt fogadni. Gondolom, kiutaltak neki egy grátisjogászt.

- Add meg Daniel számát. Meglátom, mit tehetek.
- Kösz, Catherine, tényleg.

Sóhajtott. - Mondd csak, egészen biztos vagy benne, hogy csak a baráti hűség motivál?

- Hová akarsz kilyukadni?
- Még mindig szereted, igaz?
- Az ügyvédem jelenléte nélkül nem nyilatkozom. Halkan felkuncogott. - Most nem a vádlottak padján ülsz.
- Mondod te.

-Jól van. Megteszek minden tőlem telhetőt. Csörögj rám, ha odaértél.

Aztán a munkahelyemet hívtam.

A vámpíröldösés ugyanis csak afféle fakultatív elfoglaltságnak minősül nálam. Főmunkaidőben a Halottkeltő rt.-nél dolgozom, az ország legpatinásabb hülaidéző cégénél, a zombikisüzemek cégszintű úttörőjénél. Nemcsak az elsők vagyunk, hanem a legnyereségesebbek is. Ez javarészt a főnököm, Bert Vaughn érdeme, aki szerintem télen multivitamin helyett tízcenteseket szed, sok-kicsi-sokra-megy alapon. Ami azt illeti, nem igazán nézi jó szemmel, hogy a rendőrszakértői munkám egyre több időmet köti le. Ha most bejelentem, hogy határozatlan időre elutazom, még hozzá személyes ügyben, irtó zabos lesz. Hál'isten hajnali három magasságában csak az éjszakai titkárunk kornya-dozik az irodában. Egyébként is, ha Bert nem hagy fel a folyamatos cseszege-téssel és vinnyogással, előbb-utóbb kénytelen leszek felmondani. Az pedig nem volna túl nyerő ötlet. Muszáj zombikat idéznem. A nekromancia nem olyan, mint egy izom, amely csöndben elsorvad, ha az ember sokáig nem edzi. Az erő egy idő után kiszivárog, és önálló életet él. Volt egy tanárom az egyetemen, aki egy szép kora őszi délelőtt felakasztotta magát. Három napig keresték égen-föl-

dön. Ennyi időbe telik, amíg a lélek végleg elszakad a testtől. Egyik éjszaka a csoszogó hulla meglátogatott a koleszszobámban. A szobatársam következő nap albérletbe költözött. Kár az ilyenbe a kaland meg az egészséges borzongás.

Szóval megidézem a halottakat - akár így, akár úgy. Nincs sok választásom. Elég jól ismerik a nevem a szakmában ahhoz, hogy szabadúszó lehessek. Kel-lene egy menedzser, de előbb-utóbb megtalálnának a megbízások. A gáz csak az, hogy semmi kedvem felmondani. A Halottkeltő rt.-nél dolgoznak a legjobb haverjaim. Mellesleg az adott időre jutó sorsfordulók számában az utóbbi pár hónapban olimpiai csúcsokat döntöttem. Én, Anita Blake, az élőhalottak ostora - a halandó, akinek a lelkén több vámpír halála szárad, mint bármelyik szörnyhóhéren az országban - egy vámpír kispárnája lettem. Ez erősen súrolja a tragikomikum határát, nem?

Csengettek. Felugrottam, mint akibe darázs csípett. Az előző bérlő giccses dallamszengőjének bágyatag giling-galangolása önmagában már nem szokott kiborítani, de a hajnali háromnegyven nem minősül a szokványos erre-jártam-beköszönök időpontnak. A nyitott bőröndöt a bevetetlen ágyon hagytam, és a nappaliba loholtam. Kispolgári-minimalista ülőgarnitúrám vastag perzsasző-nyegen állt. Élénk mintás díspárnák heverték a fehér kanapén és a fotelokon. A bútort én választottam, a szőnyeget és a párnákat viszont ajándékba kaptam. Jean-Claude ízlésvilága nagyságrendekkel kifinomultabb, mint az enyém. Hogy is állhatnék le vitatkozni vele?

A csengő újra megszólalt. Nem volt különösebb okom a parázásra, de a Richarddal kapcsolatos hírek igencsak feldúlták a lelki békémet. Az ajtóhoz oldalaztam markomban a kilencmilliméteres Browning Hi-Powerrel. Már a kilincsen volt a kezem, amikor rádöbrentem, hogy a kibiztosított stukkeren kívül csak egy lenge hálóing van rajtam. A köntösöm a fürdőben lóg. Hja kérem, a fontossági sorrend. Alltam mezítláb a süppedős ezeregyéjszaka sző-nyegen, és azon tépelődtem, hogy a köntösért fussak vissza, vagy egy farmerért. Ha a szokásos extrabőhöm hálópólómban aludtam volna, simán kinyitom az ajtót. De momentán épp szatén hálóing volt rajtam a spagettipántos, mélyen dekoltált, deluxe-mini fajtából. Nem kifejezetten szalonképes öltözet.

A francha.

Némileg irritáltan kieresztettem a hangom. - Ki vagy?

A rosszfiúk ugyebár ritkán csöngetnek.

-Jean-Claude.

SÁPADT HOLD

Elnyúlt a fejem. Az se ért volna váratlanabbul, ha egy hadosztály bérgyilkos vár odakinn. Mi a búbanatot keres itt? Eltettem a pisztolyt, és lenyomtam a kilincset. A szatén cuccot Jean-Claude-tól kaptam. Ő már látta az egész műsort, nem kellett ide a köntös. Szélesre tártam az ajtót.

Korallszínű inget viselt régimódi mandzsettagombokkal és egyenes szabású keménygallérral. Neokonzervatív darab volt, a gallér és a mandzsetta kivételével valami finoman áttetsző, tüllszerű anyagból. A bíbor minden árnyalatát imádom rajta, és ő sajna tökéletesen tisztában is van ezzel. Vörös szöttes övet fűzött fekete nadrágjába, a zsinag laza csomóra kötve lógott a derekán. Szénfekete szattyánbőr csizmája combközépig ért. Néha, amikor nem vagyok vele, ég a fejem, hogy végül levett a lábamról. Időnként abba a fázisba is sikerül eljutnom, hogy lebeszéljem magam róla. Na jó, *majdnem* sikerül. De amikor vele vagyok, a lebeszélődsi nem működik. A gyomrom öklömnyi kis csomóba zuhan össze, és a gravitáció törvényeinek engedelmeskedve egyenesen a bokámba zuhan. Baromira kell koncentrálnom, hogy az agyamban ne akadjon el a lemez, hogy *tyű-azannya-azannya -azannya*.

- Azt hittem, megegyeztünk, hogy ma éjjel nem jössz.

Legszívesebben a nyakába csimpaszkodtam volna. De nem vetemedhettem ilyesmire. Nem lett volna úrihölgyhöz méltó. Különben is, megrémisztett, mennyire gerjedek rá - és milyen gyakran. Kezdtém úgy érezni magam, mint egy agyahagyott drogfüggő. Kénytelen voltam felállítani néhány szabályt. Jean-Claude követte is őket - ha éppen úgy tartotta kedve.

Az a fajta mosoly ömlött szét az arcán, amit egyszerre szerettem és rettegettem. Zavarba ejtő gondolatokról árulkodott; csupa olyasmiről, amit kitudja-hányan művelnek elsötétített szobákban, ahol drága parfümtől, izzadságtól és egyéb kategóriákba tartozó nedvektől nehéz a levegő. Ez az a mosoly, amitől répavörös lesz a fejem. Tulajdonképpen nem is kell mást tennie, csak vigyorgnia, és rám tör a forróság. Mintha heherésző fruska lennék, és ez volna az első randim. Szerinte ez bájos. Szerintem kurvára égő.

- Sürgősen fejezd be, oké? - mormogtam. A mosoly szélesebb lett.

- Ó, fájdalom, *ma petite*, valaki durván félbeszakította gyönyörű álmunkat.

- Szóval olcsó vámpírtrükk volt az egész. Sejthettem volna. - Ez meglepően ellenségesen hangzott. Egy piros pont ide. A forró nyári szél épp felém fújta

LAURELL K. HAMILTON

a kölnijét. Egzotikus virágok és keleti fűszer. Valóságos csapásként élem meg, akárhányszor ki kell mosnom az ágyneműmet. Elveszítem az illatát.

- Arra kértelek, viseld az ajándékomat, hogy álmodhassak veled. Tudtad jól, mi

fog történni, ha megteszed. Nos, megengeded, hogy átlépjem a házad küszöbét?

Olyan sokszor járt már nálam, hogy hívás nélkül is simán bejöhett volna, de ez az átlépjem-a-küszöböd kérdés afféle verbális előjátékká vált közöttünk. Minden egyes alkalommal deklarálnom kellett, hogy totál bele vagyok zuhanva. Ez egyszerre irritált és töltött el eufóriával, mint annyi minden Jean-Claude-dal kapcsolatban.

- Felőlem.

Ellépett mellettem, nem is nézett rám. - Ne légy ilyen morcos, *ma petite*. Ha valóban akarnád, könnyedén távol tarthatnál az álmaidtól. Na jó, lapozzunk. - Richard rács mögött ül Tennesseeben.

- Tudom.

Nagy szemeket meresztettem rá. - Honnan tudod?

- A helyi vámpírúr értesített a sajnálatos fejleményekről. Véletlenül se szeretne volna, hogy az ő művének tűnjön a dolog.

- Ha ellenünk forralna valamit, a vád gyilkosság lenne, és nem erőszak - jegyeztem meg.

- Valóban - bólintott Jean-Claude. - Akárki is csalta törbe drága barátunkat, nyilvánvalóan nem ismeri őt eléggé. A hidegvérrel elkövetett emberölést előbb volnék kész elhinni róla, mint a nemi erőszakot.

Én is valami ilyesmit mondtam. Akkor vajh' miért bökte a csőrömet a dolog?

- Elmész Tennesseebe?

- A város ura igencsak rossz néven venné, ha az engedélye nélkül lépnék a területére. Az ilyesmi nyílt kihívásnak számít. Hacsak nem egyenesen hadüzenetnek.

- Miért izgatná a fickót, odamegyünk-e vagy sem?

- Nem ismered Colint. Félti a hatalmát. Attól tartok, téged is *persona non gratának* kiáltottak ki a kies Myertonban.

- Ugye most csak ugratsz? Kerek pereg megtiltotta, hogy segítsünk Richardnak? Jean-Claude bólintott.

- És tényleg azt hiszi, bevesszük, hogy nem ő áll az egész mögött?

- Én hiszek neki.

- Miért? Akár hazudhatott is, mint a vízfolyás.

SÁPADT HOLD

- Csupán egy maroknyi mester képes rá, hogy eltitkolja az igazságot egy másik mestervámpír előtt. Úgy vélem, Colin nem rendelkezik efféle hatalommal. De nem ezért adok hitelt a szavainak. Legutóbbi alkalommal, amikor egy mestert látogattunk meg, kioltottuk az életét.

- A művésznő ki akart nyírni - vontam meg a vállam.

- Nem - rázta a fejét lassan. - A szó hagyományos értelmében véve nem. Az egész kíséretemet útjára eresztette, rajtad kívül. Téged pedig vámpírrá kívánt tenni.

- Hát nem ezt mondom én is? Ki akart nyírni.

Halovány mosoly villant át az ajkán. - Ó, *ma petite*, megsebzed a lelkem.

- Hagyjuk a retró maszlagot, Jean-Claude. Ez a Colin, vagy ki a túró nem gondolhatja komolyan, hogy a sorsára hagyjuk Richardot.

- Ő dönti el, kit hív meg a városába, és kit nem.

- És mi csak azért esünk a kívül-tágasabb kategóriába, mert megöltünk egy vámpírmestert, aki nem bizonyult épp' ötcsillagos házigazdának?

- Nincs szükség rá, hogy megokolja a döntését. Elég, ha egyszerűen nemet mond.

- Gőzöm sincs, ti vámpírok hogy intéztek el bármit is az életben.

- Türelemmel - felelte Jean-Claude. - Véget nem érő türelemmel. Ne feledd, *ma petite*, nekünk a világ minden ideje a rendelkezésünkre áll.

- Hát nekem nem! - csattantam fel. - Richardnak dettó.

- Pedig ti is megkaphatnátok az örökkévalóságot. Mindössze annyit kell tennetek, hogy elfogadjátok a negyedik jelet. - Halkan beszélt, tökéletesen szenvtelenül.

Vadul ráztam a fejem. - Na nem. Richard és én megbecsüljük azt a keveset, ami az emberségünkből még megmaradt. Mellesleg éppen olyan jól tudod, mint én, hogy szó sincs örökkévalóságról. A negyedik jel közel sem tenne minket halhatatlanná. Addig élénk, amíg te. St. Louis vámpírurát nehéz megölni, de korántsem lehetetlen.

Hanyagul lehuppant a kanapéra, és maga alá húzta a lábát. Ez nem is olyan egyszerű figura ennyi bőrben. Talán puhább a csizma, mint amilyennek látszik. Na persze.

A fejét a könyökére támasztotta. A tüll ing korallvörös homályában a kereszt alakú sebhely szinte véresnek látszódott. Vártam, mikor kezd szívatni, vagy vág le valami megalomán erotikus dumát. De egyiket sem tette.

LAURELL K. HAMILTON

- Azért jöttem, hogy Richard bebörtönzésének hírét személyesen adjam át neked. - Kutatóan nézett rám. - Úgy gondoltam, nagyon feldúl majd a hír.

- Hogy a fenébe ne dülne fel? Ennek a vámpirtuloknak lóg egy deszkája, ha tényleg azt hiszi, csak úgy egyszerűen megakadályozhatja, hogy segítsek Richardnak.

Jean-Claude elmosolyodott. - Ashert bíztam meg a kényes diplomáciai feladattal, hogy kipuhatolja, mégis milyen feltételekkel volna hajlandó Colin beengedni téged a területére.

Asher, a régi jó barát nemrég visszatért St. Louisba, és Jean-Claude jobb kezévé avanszált. Elhúztam a szám. - Miért én, és nem te?

- Kettőnk közül neked van tekintélyesebb gyakorlatod a rendőrségi ügyek kezelésében. - Egyik hosszú, bőrből bújtatott combját átvette a kanapé karfáján, átsúszott felette, és könnyedén talpra szökkent. Mintha egy profi sztriptíz táncost néztem volna, csak éppen a ruhatépkedéssel egybekötött riszálás hiányzott. Tudomásom szerint Jean-Claude sosem vetkőzött közönség előtt. Pedig világszám volna. A legapróbb mozdulatai is fullasztóan erotikusak és leheletfinoman obszcének tudnak lenni. Az embernek olyan gondolatai támadnak, melyektől simán kiégne egy konzervatívabb agy.

- Miért nem hívtál fel? - kérdeztem, de már előre sejtettem a választ. A jelek szerint legalább annyira be van zsongva tőlem, mint én tőle. A szex kétélű fegyver. Micsoda mák.

Megindult felém, szinte siklott a föld fölött. - Vannak hírek, melyeket csak szemtől-szemben lehet átadni. - Olyan közel állt meg hozzám, hogy a hálóingem a csizmája szárához ért. Kicsit előrehajolt, és a vékony szatén szegély finoman a combomra simult. Jean-Claude-nak négyszáz éve volt rá, hogy tökéletesítse a technikáját. Gyakorlat teszi a vámpírt.

- Mi ez a szemtől-szemben duma? - kérdeztem elfúló hangon.

Válaszul csak egy sokatmondó mosolyt kaptam.

- Na nem - vágtam rá. - Találj ki valami jobbat, ha kérhetlek.

Gyönyörű arca semmitmondó, óvatos vonásokba rendeződött, csak a szemében izzott fel a sötétség. - Kedvem támadt szabadon eresztani a forgószelet, mielőtt elmegy.

Elnevettem magam, de nem voltam túl meggyőző. Hirtelen nehezemre esett a szemébe nézni. Az eresszük-szabadon-a-forgószelet a sajátbejáratú

SÁPADT HOLD

terminológiája a szexre. Szívem szerint már rég hozzábújtam volna, de ha megteszem, kit tudja, hová fajulnak a dolgok. Richard bajban volt. Egyszer már cserbenhagytam Jean-Claude miatt. Francnak se hiányzott egy újabb fekete pont.

- Csomagolnom kell. - Sarkon fordultam, és beviharzottam a hálósobába.

Jean-Claude a nyomomba szegődött.

A stukkeremet lecsaptam az éjjeliszekrényre, a telefon mellé. Találomra kikaptam pár zoknit a fiókból, és bedobáltam a bőröndbe, közben pedig ezerrel próbáltam figyelmen kívül hagyni Jean-Claude-ot. Nem volt könnyű. Hanyagul végignyúlt az ágyon, és zavarba ejtően túlóltözöttnek tűnt a gyűrött lepedőn. Csak a szemével követett, ahogy fel-alá járkáltam a szobában. Úgy figyelt, ahogy macska az egeret; kíváncsian, türelmesen. Higanylázán. A fürdőszobába menekültem, hogy összeszedjem a neszesszeremet. Előhalásztam az apámtól örökölt, túlméretes borotvaszerszám-tasakomat, amiben a fürdőszobai kütyüimet tartom. Az utóbbi időben többször kellett elutaznom hossz-szabb-rövidebb időre, és hát - rend a lelke mindennek.

Megtorpantam az ajtóban. Jean-Claude a hátán feküdt, és felém nyújtotta a kezét. - Mire vársz még, *ma petite*?

Megráztam a fejem. - Te is tudod, ha most elkezdjük, nincs megállás. Be kéne fejeznem a csomagolást, és még fel is kell öltöznöm. Kifutok az időből.

- Hát ennyire elveszítettem volna a vonzerőmet? Vagy az aggodalmad ennyire elvakít?

Felpattant, és árnyékként követett, ahová csak mentem. Kecses lassított felvételben mozgott, míg én ide-oda ugráltam, mint a töketlen veréb. Simán lépést tartott velem, ügyesen és elegánsan. Mintha egy puhaléptű ragadozó üldözne, akinek önelégült képére van írva, hogy úgyis elkaplak. Amikor másodszor rohantam bele teljes svunggal, felment az agyvizem. - Szállj le rólam! Idegesítesz. - Olyan rohadatul közel volt, hogy libabőrös lettem tőle.

- Évszázadok óta álmodom arról, hogy a magam ura leszek - mondta lassan. - Hogy körülbástyázom magam saját hatalmam erejével. És most, hogy végre karnyújtásnyi közelségbe került a cél, épp azt a halandót kell félnem, akivel valamennyi ambícióm egy csapásra valóra válhatna.

Megálltam előtte, mindkét kezem tele ingekkel és műanyag vállfákkal. -Kiről beszélsz?

- Richardról, természetesen.

LAURELL K. HAMILTON

Olyan érzések váltakoztak ijesztő sebességgel az arcán, amiket csak ritkán láttam rajta. Bizonytalanság. Kétely. Félelem. Csupa tök normális emberi érzélem. Talán ezért festettek Jean-Claude-on olyan zavarba ejtően.

- Mi okod volna félni Richardtól?

- Követeli majd, hogy válassz.

- Ha nem vetted volna észre, Richard ki nem állhat engem. Még veled is többet kommunikál, mint velem.

- Nem egészen így értettem. Egyébként sem téged gyűlöl, hanem a tényt, hogy mellettem döntöttél. Ez óriási különbség. - Leült az ágy szélére. Ha nem ismerem, még azt találtam volna mondani, hogy szomorú. Beszárás. A blúzokat átnyaláboltam a bal kezembe, és megsimogattam az arcát. - Emlékeztetnék rá, hogy veled vagyok, nem Richarddal. Már ha nem tűnt volna fel.

- Ez vajmi keveset változtat a tényeken, *ma petite*. Mióta itt vagyok, még csak meg sem csókoltál.

Menten lehidalok. - Ezt értsem úgy, hogy megbántottalak?

- Értsd, ahogy tetszik.

Az ingeket a bőröndre dobtam, és átöleltem a vállát. Az áttetsző anyag durvább szövésű volt, mint amilyennek látszott; akár egy finom damilháló. A karját a derekam köré fonta, és magához húzott. A combját a lábamnak szorította, hogy moccanni se bírtam. Önkéntes fogoly voltam, úgyhogy kivételesen eszembe se jutott tiltakozni.

- Ha volna rá időnk... - suttogtam a hajába -, végignyálnám a puccos ingedet. Szerinted érezném a tested ízét a szöveten keresztül?

Elégedetten felkuncogott. Tetőtől talpig libabőrös lettem, és a mellbimbóim majdnem átszúrták szatén hálóingemet. Olyan dolgokra volt képes a hangjával, amire a legtöbb férfi a kezével se. Mégis parázott, hogy otthagynom Richard miatt.

Őt és a triumvirátust. Na ja.

A homlokát a mellkasomnak döntötte. Az arcát befúrta a két mellem közé, és addig dörgölözött hozzám, amíg gyorsabban nem kezdtem szedni a levegőt. Az állam a hajába támasztottam, és összesimultam vele. - Richard bajban van, és egyikünk sem teheti meg, hogy a homokba dugja a fejét. Ebben azért alapvetően egyetértünk, nem?

Felemelte a fejét. - Csókolj meg, *ma petite*.

Ez úgy hangzott, mint egy kérdés. Még mindig tud meglepetéseket okozni.

SÁPADT HOLD

Gyengéd pusztit nyomtam a homlokára. - Nem gondoltam volna, hogy az önbizalomhiány téged is elfog néha,

- Mert nem is - mosolygott csöndesen. - Úgy látszik, a legrosszabbat hozod ki belőlem.

Az arcát fürkésztem. - A szerelem elméletileg megerősít, és nem elbizonytalanít.

- Elméletileg - hagyta rám.

Lehajoltam hozzá, és puhán megcsókoltam. Gyengéden végigharapdáltam a felső ajkát. Válaszul a két kezébe fogta az arcomat. Mintha finom bort akart volna az utolsó cseppig kiinni, egyre követelődzöbben, mohóbban, éhesebben tapadt a számra. Elernyedtem a karjában. A tépőfogai nekifeszültek a nyelvemnek. Hirtelen éles fájdalmat éreztem, és a vér édeskés íze töltötte meg a számát. Mélyről felbugyogó, artikulátlan hangot hallatott, és a következő pillanatban az ágyon találtam magam. A szeme egyetlen világító kékség volt, pupilláit elmosták a vágy hullámai. Oldalra fordította a fejem, a nyakamat szaglászta és nyalogatta.

- Vér nem lesz, Jean-Claude. Megegyeztünk.

Egész testében elernyed, arcát a gyűrött lepedőbe temette. - Kérlek, *ma petite*.

Meglöktem a vállát. - Mássz le rólam.

A hátára gördült, a plafont bámulta. Nem nézett rám. - Bármely porcikám-mal behatolhatok tested bármely nyílásába, te mégis megtagadod tőlem az intimitás végső, leggyönyörtelibb aktusát.

Lekászálódtam az ágyról. Óvatosan álltam fel, még mindig nem bíztam erősen remegő térdemben. - Naná. Nem vagyok kaja.

- Ez több mint pusztá táplálkozás, *ma petite*. Bárcsak hagynád, hogy bebizonyítsam.

Megragadtam a halomnyi blúzt, egyesével lerángattam őket a vállfákról, és begyűrtem a bőröndbe. - Nem csapolhatsz meg. Így szók az egyezségünk, emlékszel?

- Felajánlottam neked mindent, ami vagyok. Te mégsem fogadsz el. - Az oldalára fordult. - Kötnivaló bolond lennék, ha nem volnék féltékeny Richardra.

- Vele szexelek. Vele kötözködöm.

Nem vette a poént.

LAURELL K. HAMILTON

- Az enyém vagy, és mégsem vagy az enyém. Nem adod magad át minde-
nestül, ahogyan kell.

- Nem vagyok a tulajdonod. Se a cicusod, se a törölköződ, se a reggelid.

- Ha el tudnád fogadni a Richardban lakó vadállatot, neki feltétel nélkül
odaadnád magad.

Begyömöszöltem az utolsó blúzt is, majd rávágtam a bőrönd tetejét. -A
francba, Jean-Claude, ez lejátszott meccs. Kár több szót vesztegetni rá. Ha te
volnál bajban, ugyanezt tenném. - Becipzárastam a bőröndöt. - Zárjuk le a vitát.
Nem fogok vérbankot játszani, csak hogy megcirógassam a vámpírelkedet.

Megcsörrent a telefon. Halleluja.

- Anita? Hogy vagy ezen a csillagfényes nyári éjszakán? - Asher hangja
tenyérbe mászóan hasonlít Jean-Claude-éra. A stílusa dettó.

- Soha jobban. Mi az ábra?

- Beszélhetnék Jean-Claude-dal?

Majdnem megmondtam neki, hová menjen, de Jean-Claude már nyújtotta is a
kezét. Szó nélkül a markába nyomtam a kagylót.

Franciául dumáltak, mint mindig. Igazán frankó, hogy tudnak valakivel az
anyanyelvükön kommunikálni, de az én nyelvtudásom sajna közel sem elég,
hogy követni tudjam a társalgás menetét. Úgy beszélnek előttem, mint egy
kiskölök előtt, akinek nem elég a szókincse, hogy bevegye a beszélgetés élesebb
kanyarjait. Egyszerűen nem tehetnek róla. A sokévszázados vámpírok taplók, és
kész.

Amikor Jean-Claude átváltott angolra, egyenesen hozzám intézte a szavait. -
Colin kereken megtagadta a kérésünket. Azt üzente, egyetlen emberem se teheti
be a lábát Myertonba.

- Remek. Ha nem segítesz, majd megcsinálom egyedül.

- Ugye tisztában vagy vele, hogy ezzel mindannyiunk nevében az arcába
vágod a kesztyűt?

A francba.

- És ha beszélek a fejével?

Jean-Claude felvonta a szemöldökét. Aztán szó nélkül bepötyögte a számot.

- Colin, itt Jean-Claude. Igen, Asher beszámolt a döntéséről. A halandó
szolgám, Anita Blake kíván szót váltani veled. - Egy percig hallgatott. - Nem,
fogalmam sincs, miért. - Odanyújtotta a kagylót, aztán kényelmesen bevacko-
lódott az ágyba, fejét az ágytámlának támasztotta. Felkészült a műsorra.

SÁPADT HOLD

-Colin?

- Eegen.

Népiesen ízes közép-amerikai akcentus. Nagyságrendekkel kevésbé egzotikus, mint a legtöbb mestervámpír.

- A nevem Anita Blake.

- T'om. Hallottam rólad. - Colin rágógumizott a szavakon. - Te vagy a Hóhér.

- Nem hivatalos ügyben kereslek. A barátom bajba került. Segítségre van szüksége.

- Az az ember a szövetségetek tagja. Ha idejössz, már ketten leszte ellenem. Nem vállalhatok ekkora kockázatot.

- Asher szerint Jean-Claude összes emberének megtiltottad a belépést. Igaz ez?

- Eegen - felelte egykedvűen.

- De hát miért, az isten szerelmére?

- A vámpírok tanácsa fél Jean-Claude-tól. Gondolom, megvan rá az okuk. -Nézd, neki nem kell se a hatalmad, se a pozíciód, se a városod. Mestervámpír vagy, érzed az igazság ízét a szavaimban.

- Komolyan mondod, értem én. De te csak a szolga vagy, galambom. Jean-Claude a mester.

Galambom? Édes Jézus.

- Igazán ne érts félre, de mire kellene Jean-Claude-nak Myerton? Még ha valami örült Dzsingisz-kán-inváziót is tervezne, nem a te területteddel kezdené. Ha valakit le akarna igázni, a szomszéd vámpírukat célozná meg.

- Talán van itt valami, amire fáj a foga - mondta Colin. Szinte tapintható volt a félelem a hangjában. A mestervámpírok általában jobban véka alá tudják rejteni az érzelmeiket.

- Megesküszöm neked, amire csak akarod, hogy nincsenek hátsó szándékaink. Elmegyek Richardért, és kihozom a fogdából. Ennyi az egész. Megegyeztünk?

- Nem! - csattant fel. - Egyiktek se jöhet ide.

- Colin, tudom, hogy félsz... - Legszívesebben abban a szent pillanatban leharaptam volna a nyelved. De már túl késő volt.

- Honnan tudod, mit érzek? - A félelme túlsordult, végül mégis a harag győzedelmeskedett. - Egy közönséges halandó szolga, aki kiszagolja egy mestervámpír félelmét... És te még azt kérde, miért nem akarlak a városomban tudni.

LAURELL K. HAMILTON

- Nem szagoltam ki a félelmedet, Colin. Még egy töksüket is simán hallotta volna a hangodon.

- Előbb kell ahhoz fölkelned, galambom, hogy velem szórakozz. Egyébként is pocsékul hazudsz.

Kezdett begörcsölni a vállam. Nem kell sok, hogy eldurranjon az agyam, és Colin jó úton haladt. - Elárulnád, hogy a bánatba segítsünk Richardnak, ha senkit se engedsz a közelébe? - Tagoltan és halkán beszéltem, de a torkom összeszorult. A hangom egy árnyalatnyit mélyebb lett az erőfeszítéstől, hogy ne kezdjem el tépni a hajam.

- Hogy mi lesz a triumvirátusotokkal, az nem tartozik rám. Az enyéim védelme annál inkább.

- Ha bármi történik Richarddal emiatt az ostoba késedelem miatt, gondoskodom róla, hogy az rád is tartozzon. - Még mindig normál hangerőn beszéltem. Egy piros pont ide.

- Eegen. Látod, tubicám, máris eljutottunk a fenyegetőzésig.

- Nem hagyom, hogy a paranoiád miatt Richardnak egy haja szála is megörbüljön.

- Ha idejössz, meghalsz.

A görcs a vállamból felkúszott a nyakamba. Ilyenkor szokott előjönni belőlem a világnagy tapló. - Ne állj az utamba, és én se állok a tiédbe. Ha basza-kodsz velem, kivonlak a forgalomból. Vetted, seggfej?

Jean-Claude a telefon után kapkodott. Pár másodpercig elkeseredett közelharcot folytattunk a kagylóért, de még sikerült Colint betonfejű vérdinnyének neveznem, meg még pár durvább dolognak, amire nem emlékszem kristálytisztán. Jean-Claude bocsánatot kért az üresen bűgő telefonkagylóba. Letette, aztán hosszan rám meredt. A tekintete minden szónál ékebben beszélt.

- Mondhatnám, hogy szóhoz sem jutok a döbbenettől, vagy hogy fel sem tudom fogni, mit tettél az imént. De nagyon is felfogtam. A kérdés csak az, vajon te felfogtad-e?

- Hazahozom Richardot. Megkerülöm Colint, vagy letarolom, mint egy úthenger. Csak rajta múlik.

Jean-Claude fájdalomcsillagot sóhajtott. - Jogában áll, hogy példátlan durvaságot hadüzenetnek tekintse. Szerencsére Colin híres az óvatosságáról. Jobb esetben kívár, hogy lássa, teszel-e ellenséges lépéseket. Rosszabb esetben megöl, ahogy beteszted a lábad Myertonba.

SÁPADT HOLD

- Mégis mit kellett volna tennem?

- Már nem számít. Ami megtörtént, megtörtént. Ám ez némileg változtat a terveinken. Természetesen így is igénybe veheted a magánrepülőmet, de nem mehatsz egyedül.

- Velem jössz? - néztem fel reménykedve.

- Ha elkísérnélek, Colin biztosra venné, hogy az életére törünk. Küldök veled pár embert.

- Na, álljon meg a menet...

Felemelte a kezét. - Nem, *ma petite*. Gyerekesen okatlanul és elhamarkodottan cselekedtél. A triumvirátus mágikus kötése mindhármunknak hatalmat ad, ám mint mindennek, ennek is megvan a maga ára. Ha netán a pillanat hevében megfeledekedtél volna róla, már nemcsak a saját életeddel játszol.

Sóhaj.

- Kiket küldesz velem?

- Azt bízd rám.

- Naná - fintorogtam.

Felemelkedett, és a haragja úgy vágott végig rajtam, mint a csípős szél. - Veszélybe sodortál engem, Richardot és saját magadat. Zabolátlan indulatoddal kockára tetted mindazt, ami a miénk, és ami egy kis szerencsével valaha is a miénk lehet.

- Előbb-utóbb te is ultimátumot adtál volna neki, Jean-Claude. Ismerlek. Egy-két napig alkudoztál és érveltél volna, aztán frankón ráuntál volna a játékra.

- Ilyen biztos vagy ebben?

- Halál biztos. Colin totál be van gazolva tőled. Előbb harapná le a nyelvét, minthogy önként és dalolva beengedjen minket a városába.

- Nemcsak engem fél. Te vagy a Hóhér. A fiatal vámpírokat azzal fenyegetik, hogy elég egy meggondolatlan cselekedet, és te eljössz értük, hogy a koporsójukban döfd át a szívüket.

- Ezt most találtad ki. Ugye?

A fejét rázta. - Nem, *ma petite*. Akár tetszik akár nem, a neved rettegést kelt közöttünk.

- Ha találkozom Colinnal, majd próbálom nem ráhozni a szívbjait.

- Lesz alkalmad találkozni vele, ebben biztos lehetsz. Meg fog hívni, ha megbizonyosodott róla, hogy nem jelentesz veszélyt a számára. Vagy ott lesz, amikor lecsapnak rád.

LAURELL K. HAMILTON

- Öt nap múlva telihold. Ne húzzuk tovább az időt.

- Kit akarsz meggyőzni, engem vagy önmagad?

Jól van, na. Felszaladt bennem a pumpa, és baromságot csináltam. Általában jobban tudok uralkodni magamon.

- Sajnálom.

Jean-Claude hangos horkantással válaszolt. - Valóban? - Felemelte a kagylót. - Szólok Ashernek, hogy azonnal kezdjenek csomagolni.

- Ashernek? - kérdeztem vissza. - Ő nem jön velem, az ziher.

- De még mennyire, hogy megy!

Már nyitottam a szám, hogy tiltakozzam, de fenyegetően rám szegezte porcelánfehér mutatóujját. - Ismerem Colint. Olyan kíséretre lesz szükséged, amely méltó St. Louis vámpírurának halandó szolgálójához, és elég erős ahhoz, hogy megállja a helyét a helyi mester embereivel szemben. Én döntöttem el, ki megy, és ki marad.

- Igazán kedves, hogy le se bagózod a véleményem.

- Nincs idő a kedvességre, *ma petite*. Hogy is mondtad? Ne húzzuk tovább az időt. - A kezét az ölébe ejtette. - Ha esetleg magaddal akarnál vinni néhányat a leopárdjaid közül, azt nem ellenzem. Ashernek és Damiannek szüksége lesz táplálékra, amíg távol vannak. Nem vadászhatnak Colin területén. Az nyílt kihívásnak minősülne.

- Azt akarod, hogy csomagoljak pár vércicát az útra, hogy az embereid két lábon járó éléskamrának használják őket?

- Küldök néhány vérfarkast is - vont vállat közönyösen.

- Asszem elfelejtetted, hogy a falka lupája vagyok.

Richard vette rá a farkasokat, hogy elfogadjanak engem mint lupát. Ez persze akkoriban történt, amikor még jártunk. A lupa - normál esetben - a falka-vezér barátnőjét jelenti, aki persze - úgyszintén normál esetben - vérfarkas, és nem szimpla ember. A leopárdok úgy jöttek a képbe, hogy megöltem az éppen aktuális vezetőjüket. Nem volt köztük egyetlen domináns sem, aki a helyébe léphetett volna, hogy megvédje őket. Csórikáim egyik napról a másikra szabad prédává váltak. Ez bizonyos szempontból az én saram volt, szóval kénytelen voltam a tyúkanyószárnyaim alá venni őket. Mivel nem vagyok alakváltó, ez tömören és velősen azt jelenti, hogy szarrá lövök bárkit, aki cicózik velük. A helyi szörnyetegek vették az adást, mert békén hagyták a leopárdokat. Csipkézd ki minél több szörny bundáját, és menten megnő a renomé.

SÁPADT HOLD

Jean-Claude hűvösen pillantott rám a kagyló fölött. - Úgy látszik, az ember egyetlen szörnyeteget sem inzultálhat St. Louisban anélkül, hogy veled ne találná szembe magát.

Nahát, sikerült felhúznom.

Nem hibáztatom. Ez egyszer. Kivételesen.

A magánrepülő egy szárnyas pléhtojásra emlékeztetett. Oké, hosszabb volt, mint egy alapértelmezett tojás, és hegyesebbek voltak a csücskei, de nekem éppolyan törékenynek tűnt.

Utálok repülni, mondtam már?

Csak ültem a kényelmes, forgó-dönthető-masniba-hajtható luxusülésen, mint aki karót nyelt, és tíz körömmel kapaszkodtam a párnázott marhabőr karfába. Gondosan elfordítottam a széket a kerek ablakok sorától, nehogy véletlenül kilássak. Pechemre a gép nyiszlett darab volt, a túloldali ablakokból minduntalan a szemembe villantak a vattapamacsfelhők és a tiszta kék ég. Nehéz megfélekezni a tényről, hogy az ember segge több ezer méterre van a földtől - és csak egy gizda tojáshéj választ el a zuhanástól -, amikor egyik pofátlan felhő a másik után gomolyog el az orra előtt.

Jason zuttyant a mellettem lévő ülésbe. Kis híján felvisítottam.

- El se hiszem, hogy ennyire félsz a repüléstől!

Úgy forgott körbe-körbe a székkal, mint egy vásott kölyök, amikor rászabadul apuci irodai görgősfoteljára.

Jason kábé olyan magas, mint én, vagyis százhatvanegynéhány centi. Érdekes, őt sosem zavarta. Túlméretes póló lötyögött rajta és agyonmosott, rojtos farmer. A lábán vadiúj futócipő, pedig tudtommal utál kocogni. Ezen a nyáron töltötte be a huszonegyet, vagyis most már minden szempontból nagykorú, és ezzel lelkesen el is dicsekedett mindenkinek, aki hajlandó volt végighallgatni. Persze nem sok dolog létezik az életben, amit ki ne próbált volna már. Jason vérfarkas, és Jean-Claude étlapján ő a vérnasi. Az alakváltó vér több erőt ad, ráadásul kevesebb is kell belőle, mint egy emberéből. A hatásmechanizmusa nagyjából olyan lehet, mint a dupla whisky két dupla whisky után.

Még egyet fordult a székkal. - De tényleg, Anita. Minek izgulsz?

- Hagyjál lógva. Ez főbia. Úgyse tudsz kidumálni belőle, úgyhogy ne erőlködj, oké?

SÁPADT HOLD

Villámgyorsan talpra szökkent. - Tökéletes biztonságban vagyunk - jelentette ki, és vadul dobogni meg ugrálni kezdett a két széksor között. - Látod? Nem esik szét. Nem zuhanunk le.

Felüvöltöttem. - Zane, kérlek!

Zane hórihorgas, inas-csontos fickó, póklábhosszú végtagokkal. A haját ezúttal sokkolósárgára festette, oldalt felborotválta, és apró, hegyes tüskékbe zselézte a feje tetején. Fekete vinil nadrágot viselt és stílusban passzoló mellényt. Fekete bakancsa jó pár kilót nyomhatott.

- Csöngetett, madame? - dorombolta fülsajdító basszussal. Ha egy likantróp túl sok időt tölt állati alakban, bizonyos testi változások maradandóvá válnak. Zane reszelős hangja és megnagyobbodott szemfogai arról árulkodtak, hogy rengeteg időt töltött leopárdként. A hang talán még elment volna, de a tépőfogak legfeljebb egy vaknak nem szúrtak szemet.

- Vidd el innét Jasont - mormoltam összeszorított fogakkal -, lécci.

Zane a vigyorgó fiú elé lépett. Összefonódott a tekintetük. Jason remekül állta a sarat. A levegő megtelt túlvilági energiával. Zane torka mélyéből fenyegető morgás tört fel.

- Azért ne tépjétek szét egymást - visszakoztam gyorsan.

Zane behunyta a szemét, mint aki lement alfába. Aztán hatalmas, nedves pusztit nyomott Jason szájára. A fiú hátrahőkölt, és csukladozva röhögött. - Te biszexuális állat!

- Bagoly mondja verébnek.

Jason körbevigyorogta a fejét, és odébbállt. Nem mintha lett volna hely korózni a légypiszoknyi gépben. Na igen, nemcsak repülni rühellek, de klausztrrofóbiás is vagyok. Volt egy bűvárbalesetem az egyetem után. Amióta egy vámpír mellett ébredtem a koporsójában, határozottan aggasztóbbá váltak a tüneteim. Egyre kevésbé tolerálom a szűk helyeket.

Zane hanyagul belevetette magát a mellettem levő ülésbe. A fényes vinil mellény egy pillanatra kinyílt lapos, sápadt mellkasán, és megvillant az ezüst mellbimbó-piercing. Megveregette a térdemet, és én szó nélkül hagytam a dolgot. Szeret hozzáérni az emberekhez. Az alakváltók többsége a tapizós-fogdosós-dörgölőzős típusba tartozik. Ilyen szempontból nagyon hasonlítanak az állatokra; a személyes terük erősen a nullához konvergál. Zane a hétköznapi érintést önálló művészeti formává fejlesztette. Beletelt egy kis időbe, amíg rájöttem, hogy számára a tapizás mélylélektani mentőövként szolgál. Játssza

a domináns nagymacsskát, pedig a legkevésbé sem az. A kötözködő, dobhártyareszelős-dorombolós felszín alatt rettenetesen parázik, akárhányszor konfliktusba keveredik valakivel. Ilyenkor borzasztóan nagy szüksége van rituális érintésekre. Egyszerűen ilyesmiért eszem ágában sincs leharapni a fejét.

- Nemsokára leszállunk - dűnnyögte, és levette a kezét a térdemről. Tökéletesen tisztában volt a szabályokkal. Futó érintés oké, hosszas tapizás nem oké. Az érzelmi támasza vagyok, nem a barátnője.

- Tudom - feleltem szűkszavúan. Elmosolyodott. - De nem érdekel.

- Fogalmazunk úgy, hogy minden jó, ha a vége jó.

Időközben Cherry is csatlakozott hozzánk. Legújabb neobrutál bőrféj frizurája kiemelte erős vonású, szögletes arcát. Koromfeketével mázolta be a szemét és a száját, a szemhéjára betonporszürke festéket kent. Én a helyében nem egészen ilyen sminket álmodtam volna magamnak, de a ruháihoz frankón passzolt. Fekete neccharisnya, repedős-szűk bőr miniszoknya, túsarkú csizma és fekete minimálmelltartó a lyuggatott póló alatt. Azelőtt kórházi nővérként dolgozott. Amikor kiderült róla, hogy alakváltó, áldozatul esett az első leépítésnek. Nem szép dolog a diszkrimináció, de senki se akarja, hogy egy vérákarmi settenkedjen a betegek körül. Az emberek meg vannak győződve róla, hogy a likantrópok nem képesek uralkodni magukon, ha vért látnak. A fiatal alakváltókat még megkörnyékezheti a kísértés, de Cherry már öreg motorosnak számított. Keserű szájjal vált meg a munkájától; tudta, hogy soha többé nem fog tudni a szakmájában dolgozni. Azóta egyszemélyes anarchista kampánystáb lett belőle. Azt akarja, mindenki első pillantásra lássa rajta, hogy ő *más*. A gáz csak az, hogy pont úgy néz ki, mint az a több tucatnyi alternatív tini és korahúsos, aki egyentömeget alkotva akar kitűnni az egyentömegeből.

- Mi a terv?

Azelőtt azt gondoltam, hogy Cherry rekedtes alt hangja a bundában töltött idő következménye, mint Zane szemfogai. Pedig nem. Cherrynek mindig is ilyen gyönyörű, mélyen zengő hangja volt. A földre kuporodott, a lábunk elé, törökülésben. A kurta szoknya alól combközépig kivillant a harisnya. Ügyes. Nekem ilyen rövid cuccban a torkomig látni, ha leülök.

- Megkeresem Richard öccsét, aztán ellátogatok a fogdába - feleltem.

- És mi? - fordult felém Zane.

- Jean-Claude foglaltatott szállást, nem? Gondoltam, addig becuccolhatnátok.

SÁPADT HOLD

Sokatmondóan összenéztek.

- Mi az?

- Egyikünk veled megy - jelentette ki Zane.

- Meg akarom lobogtatni az orruk előtt a vámpírhóhér igazolványomat. Jobb, ha egyedül megyek.

- És ha Colin emberei rajtad ütnek? - kérdezte Zane. - Tudják, hogy még ma el akarsz menni a zsarukhoz.

Cherry bólogatott. - Az is lehet, hogy ott várnak rád. Volt valami abban, amit mondtak.

- Igazán ne értsétek félre, de a rendőrségen nem csíplik az olyanokat, akik...

- Nem tudtam, hogy fogalmazzak, hogy ne legyek lélekbemászó. A zsaruk zöme a rántothús-és-krumpli pszichológiai alaptípusba tartozik. Nem igazán jön be náluk az extravagancia. Nem csoda; mindig nekik kell feltakarítani a trutymót. A rosszfiúk többsége extravagáns, ergő szerintük minden extravagáns rosszfiú. Hja, sztereotípa a hosszú élet titka. Ha besétálok a rendőrségre Tigris és Nyuszi punkosított verziójával, bekattannak a zsarureflexek. És a komplikációkból így is bőven elég.

A szokásos vámpírhóhér-szerkó volt rajtam: szénfekete farmer, rövid ujjú selyemblúz, professzionális menedzserasszony-kosztümkabát, fekete magas szárú cipő. A Browning Hi-Powert a bal karom alá szíjaztam, és mind a három késem nálam volt: kettő a csuklótokokban lapult, a harmadik, tekintélyesebb darab a hátamon átvette lógott. Kisebbfajta kardnak is simán beillett volna; a nyelét a hajam takarta el. A sörényem elég kócos és sötét ahhoz, hogy frankón eltűnjön benne. Eddig csak egyszer használtam élesben. Egy vérleopárdot szúrtam vele szíven. Úgy nyeste át a bordáit, mint a vaját, a hegye a hátán jött ki. Ezüst kereszt lógott a blúzom alatt vámpíros vészhelyzetekre, és elég ammó volt nálam egy vérmamut levadászásához. Ja, és csücsült egy tartalék tár normál töltény is az övtáskámban arra az estre, ha egy renegát tündérrel hozna össze a sors. Az ember sosem lehet elég felkészült.

- Majd én veled megyek. - Nathaniel Cherry mögé csusszant, a repülő fala és a lábam közé préselve magát. Úgy helyezkedett el, hogy fizikai képtelenység legyen nem hozzám érnie. Megállás nélkül ilyen kényszerhelyzetek kreálásán szorgoskodott, és olyan ügyesen csinálta, hogy általában egy szót se szólhattam.

- Azt már nem - ráztam a fejem.
- És miért nem?

Igaz, ami igaz, magához képest egész normálisan öltözött: póló, farmer, kínai tornacsuka. De a többi... Mahagónivörös haját laza lófarokba kötötte, de így is a térdéig omlott. Még ha le is nyíratná a hajzuhatagot, vadító orgonalila szemei akkor is elárulnák. Nathaniel sztriptíz táncos a Bűnös Vágyakban, Jean-Claude vámpír klubjában. Alakváltó, naná. Valamikor selyemfiúként kereste a kenyerét, de aztán jöttem én - az igazság tyúkanyószívű bajnoka -, és véget vetettem az utcai életnek.

Ha az ember leopárd királynő, ez a minimum, nem?

Az alakváltók rengeteg sérülést el tudnak viselni, és hihetetlenül jók a túlélési esélyeik. Gabriel, a régi alfajuk kifundálta, hogyan lehet ezt a végleteleg kiaknázni. Haszonbérbe adta a vércicáit a helyi szado-mazó kommunának. Nem volt az a pénz, amit a gazdag surmók ne perkáltak volna le Nathanielért. Először egy kórházban találkoztam vele, miután az egyik ügyféllel elszaladt a ló, és egy kicsit szétcincálta. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ez akkor történt, amikor Gabriel már nem volt az élők sorában. A leopárdok meg akarták tartani a teljes vendégkört anélkül, hogy lett volna, aki vigyáz a seggükre. Zane átvette Gabriel helyét mint strici és főmacskajancsi, de ahhoz már nem volt elég tököss gyerek, hogy szükség esetén kihúzza őket a csávából. Nathaniel kis híján meghalt, csak mert ő nem állt a helyzet magaslatán.

Ami Nathanielről illeti, hiába tudna simán kinyomni egy versenyzongorát; a srác az áldozat-kategória tankönyvbe illő példánya. A fájdalom a legkedvesebb ajzószere. Éppen új urat és parancsolót keresett magának, és engem szemelt ki a posztra. Biztos találtunk volna valami felvállalható kompromisszumot, ha a pozícióval nem járt volna szex. És ebben én nem voltam partner.

- Akkor megyek én. - Jason Cherry vállára hajtotta a fejét. Cherry elhúzó dott tőle, és sértődötten átvált Nathaniel mellé. Az alakváltók szeretik a testi kontaktust, de csak a saját fajtabeliekkel. Interkulturális tahóságnak számít más fajtájú likantrópot tapizni. Jasont ez szemmel láthatólag a legkevésbé sem izgatta. Mindegy-csak-nőnemű-legyen alapon füvel-fával kikezdett. Addig izgett-mozgott, amíg Cherry beszorult közé és Nathaniel közé. - Van egy öltöny a bőröndömben. Egy rém unalmasan hagyományos tengerészské öltöny. A kedvéért még nyakkendőt is veszek.

SÁPADT HOLD

Cherry ráfordult. A barátságtalan hörgés hátborzongatóan hatott a kátányrúzs ellenére is dekoratív szájából.

- Kösz, Jason - veregettem meg a vállát. - És most, ha megkérhetlek, mássz le Cherryről.

Még közelebb kucorodott a lányhoz. - Zane lesmárolt, hogy arrébb menjek.

- Vonszold arrébb a seggedet... különben leharapom a fejed. - Cherry olyan arckifejezést vágott, ami félúton volt a vicsorgás és a vigyorgás között.

Jason túljátszott rémuléttel szökkent talpra. Ilyesfajta gyorsaságra szimpla emberi halandó sosem volna képes. Rákönyökölt az ülésremre. - Elbújok mögöttem, amíg tiszta nem lesz a levegő.

- Szállj le a hátamról!

Levette a kezét a támláról, de mögöttem maradt. - Jean-Claude számított rá, hogy veled együtt nekünk is jelenésünk lesz a zsaruknál. Azt mondta, nem nézhetünk ki úgy, mint a szakadt szociológushallgatók, akik pattogatott kukoricán és David Lynch-mozikon nőttek fel.

A filmes megjegyzés sajnos nagyon is ült. Gabrielnek egyik anyagilag leggyümölcsözőbb ötlete az volt, hogy az embereit filmekben szerepeltette. Pornófilmekben. Ami azt illeti, maga is derekasan kivette a részét a munkából. Sose kért volna olyasmit a cicamicáitól, amit ő maga nem volt hajlandó véresörömost megtenni. Beteglelkű dög volt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy a leopárdjai ne maradjanak le mögötte perverzításban.

Nathaniel pár hete adott nekem egy szépen becsomagolt dobozt három videokazettával. Azt akarta, hogy nézzük meg együtt, de én határozottan nemet mondtam. Csak és kizárólag azért nem kukáztam meg ott helyben az egészet, mert ajándékba adta, és engem nem úgy neveltek, hogy bunkó legyek. Milkalila gőzöm sincs, mihez kezdjek a cuccal. Most is ott lapul valahol a videószekrényem mélyén, egy stóc Disney film mögött.

Egy orvul támadt széllökés dobálni kezdte a gépet, beleremegett az egész hóbelebanc. Ezek csak légörvények, csak légörvények. Csak légörvények.

- Nagyon sápadt vagy - jegyezte meg Cherry.

Jason pusztít nyomott a fejem tetejére. - Imádlak, amikor így be vagy szarva.

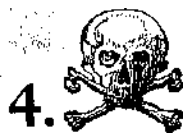
Hátrahajtottam a fejem, és felbámultam rá. Kicsi lelkemnek jól esne, ha azt mondhatnám, addig bámultam, amíg a vigyor lehervadt az arcáról. De nem mondhatom. Jason a pokol legnagyobb üstjében rotyogva se hagyná abba a vigyorgást.

LAURELL K. HAMILTON

- Szűnj már meg!

Ha nem lett volna füle, körbevigyorogta volna a fejét. A szeme vidoran csillogott. - Parancsod számomra kívánság.

Lemondóan sóhajtottam, és hátradőltem. Baromi fárasztó napoknak nézek elébe.

A Portaby Reptér nem tartozik a gigantikus transzamerikai légiforgalmi létesítmények sorába. Gondolom, ezért csak reptér és nem repülőtér; a szavak hosszúsága is jelzi a minőségbeli különbséget. Két szűkösre méretezett kifutópálya az egész, körülötte néhány véletlenszerűen elszórt épület - már amennyiben a három néhánynak minősül. Viszont tiszta és remekül karbantartott, a környék pedig panoráma-képeslapra való. Smaragdzöld völgy közepén fekszik, és három oldalról a Smoky-hegység lankás hegyoldalai határolják. Az épületeken túl már meredeken lejt a völgy. A Tennessee állambeli Myerton városa alattunk terült el. Olyan kristálytiszta volt a levegő, hogy harapni lehetett volna. A felhőket mintha gyémántporral hintették volna tele. Az embernek önkéntelenül olyan jelzők villantak be, mint *hamisítatlanul eredeti és archaikus*.

Nem véletlen, hogy a legutolsó vadon élő hegyi troll horda épp ezen a tájon vert tanyát. Richard az utóbbi négy évben minden nyáron a trollokat tanulmányozta. Na igen, részmunkaidőben doktorizni időigényes passzió. Teleszívтам a tudómet hegyi levegővel. Már értettem, miért tölti itt az összes szabadidejét. Épp neki való hely. Olyan természetjárós-kirándulós. Sziklamászás, túrázás, vadkemping, horgászás, vadvízi evezés, madárlesen ücsörgés - Richardnak minden bejön, amit a szabad ég alatt lehet csinálni. Ja igen, a barlangászást se felejtjük ki a sorból, bár az ember a legkevésbé sincs szabad ég alatt, amikor egy barlang pocsolás agyagpadlóján csúszik-mászik. Na persze, amikor azt állítottam, hogy Richard egy nagyra nőtt gyerek, nem csak az én ízlésemnek túlon túl egyenes gerincére gondoltam.

Egy overallos férfi tartott felénk a kifutón. Lefelé exponenciálisan szélesedő alkata volt, a térdén olajfoltok díszlegtek. Gépzsíros rongyba törölgette a kezét, és kíváncsian pislogott ránk félrecsapott baseballsapkája alól. Aztán a pillantása a koporsókra vándorolt, melyeket éppen akkor emeltek ki a rak-térből. Asher feküdt az egyikben, Damian a másikban.

Asher a markánsabb jelenség kettőjük közül, pedig ő a fiatalabb. Damian valamikor viking harcos volt, bizony ám, igazi buzogánylóbáló, kardcsörgető,

martalóc tengeri medve. Aztán egy csillagtalan éjjelen rosszul választotta ki a fosztogatandó kastélyt, és a csaj elkapta egy körre. Biztos volt neve is, de én sohasem hallottam. Tény, hogy mestervámpír volt, és saját birtokai voltak, de nem akadt egyetlen valamirevaló város sem több száz kilométeres körzetben, ahol ő lehetett volna a góré. Damian lett a kedvenc játékszere. Azóta egy teljes évezred telt el, mégsem látszik erősebbnek, mint egy fejlettebb ötszáz éves vámpír. Több évszázaddal alábecsültem a korát. Egyszerűen nem fér a fejembe, hogy élhet valaki ilyen sokáig anélkül, hogy többre vinné, mint egy szimpla másodhegedűs. Jean-Claude alkut kötött a szabadságáért, amikor a Város Ura lett. Sosem tudtam meg, mibe került neki. Talán jobb is. A férfi megállt előttünk.

- Isten hozta mindannyiukat. Ha nem bánják, nem ráznék magukkal kezét. Tudják, egész délelőtt motorokban turkáltam. Mr. Niley már várja magukat a hangárban.

- Mr. Niley?

A napfénytől hunyorogva végigmért. - Hát maguk nem Mr. Niley emberei? Pedig Milo szerint ma kéne megjönniük. - Hátrapislogott a vállá fölött. Egy magas férfi lépett ki az ipari kapun. A bőre tejeskávé színű volt, vagy inkább kapucsínó. Tripla adag tejszínnel. Professzionálisan rövid haja kihangsúlyozta karvalyarcát. Az öltönye többre kerülhetett, mint egy középkategóriás autó. Csak egy villogó neonfelirat hiányzott a homlokáról: Hivatásos Izomagyú.

- Nem. Mi nem Mr. Niley emberei vagyunk.

Ki a rák lehet az a Mr. Niley?

Egy hang szólalt meg a férfi háta mögött. - Ők azok, akikről beszéltem, Ed. Semmi gáz.

Jamil volt az, Richard egyik végrehajtója. A végrehajtókból mindig kettő van: a Sköll és a Hati. A germán mitológia farkasait hívják így, akik a Napot és a Holdat kergetik. Amikor utoléri őket, akkor jön el a világ vége. Asszem elég sokat elárul a vérfarkas társadalomról, hogy fő funkcionáriusaikat az apokalipszis hirnokeiről nevezték el. Jamil a Sköll, vagyis ő a végrehajtók vezetője. Kigyúrt fickó, akár egy balett-táncos; mintha az összes izma egyetlen karcsú, kecses gépezetet alkotna. Lenvászon kabátját lazán átvette a vállán, fekete bőre szinte vakított a pasztellszínű ruha alól. Raszta haja a derekáig ért, itt-ott apró, fehér gyöngyök villantak meg benne. Úgy látszik, megunta a színeseket.

A derékban erős férfi Jamilre pillantott.

SÁPADT HOLD

- Ha te mondd. - Vállat vont, sarkon fordult, és elindult a főépület felé. Nem sírtam utána.

- Szóval te is itt vagy? - Ezt köszönésnek szántam.

- Én volnék Richard testőre. Itt a helyem.

Ebben volt valami. - És ha szabad érdeklődnöm, hol testőrködtél, amikor állítólag megerőszakolt valakit?

- Betty Schaffernek hívják a csajt.

- Beszéltél vele?

A szeme elkerekedett. - Szemrebbenés nélkül bemószerolt egy fehér embert, akinek ráadásul priusza sincs. Az ilyet én messzire elkerülöm

- Szóval nem is próbálsz elvegyülni a helyiek között?

- Szívem, ebben a porfészekben össz-vissz két afro van velem együtt - tárta szét a karját. - Itt elvegyülni? Viccelsz?

Fojtott harag vibrált a hangjában. Valószínűleg már a bőrszínével kivívta a vidékiek zsigeri ellenszenvét. A raszta sörény és a keresztapás öltözködési stílus csak rátett egy lapáttal; a kisvárosiak úgy érezhették, hogy lassan a népnemzeti buziellenes liga utolsó erős bástyáját is kikezdi az idő. Ide a rozsdás bököt, hogy nem lehetne meggyőzni őket arról, hogy Jamil a lányokat szereti.

- És ő lenne a másik... afro-amerikai? - Eszem ágában sem volt ujjal mutogatni

Milóra, annál is inkább, mert minket figyelt. Az arca kifejezéstelen volt, de fel tűnően feszült. A testőrök kilométereikről kiszúrják egymást. Jamilt méregette. Mi a frászt keres egy hivatásos gorilla a nagy amerikai préri kellős közepén?

Jamil kurtán biccentett -Ja.

- Neki se megy a vegyülős figura - állapítottam meg. - Ki a fene ez?

- A neve Milo Hart. Egy Frank Niley nevű pasasnak dolgozik.

- Mi van, kollegiális alapon csevegtetek egyet?

- Ed nagy szövegláda.

- Ed, az olajoskezű? Na és miért kell Frank Niley-nek testőr?

- Gazdag a fickó - felelte Jamil, mintha ez mindent megmagyarázna. Valami földspekuláns.

- És ezt mind Ed bácsi csiripelte a füledbe csavarhúzás közben?

Jamil bólogatott. - Be nem áll az öreg bagólesoje. Az se zavarja, hogy nekem nyomja.

- Te meg szorgosan gyűjtögeted az infót, mint egy méhecske?

-Végzem a munkámat. Már amikor Richard engedi.

LAURELL K. HAMILTON

- Ezt meg hogy érted?
- Ha hagyta volna, hogy úgy vigyázzak rá, ahogy egy Sköllnek kell, ez az egész sose történt volna meg. Tanúskodhattam volna mellette.
- Talán beszélnem kellene a spinével - mondtam elgondolkodva.
- A számból vetted ki a szót, szívem.
- Tudod, Jamil, te vagy az egyetlen ember, aki szívemnek szólít. Van ennek valami személyes oka?

- Ezen még nem gondolkodtam.

Még szerencse.

- Mi történt Richarddal? Szemrehányóan pillantott rám.
- Nem úgy értem - mondtam gyorsan. - Tudom, hogy nem ő volt.
- Pedig randizott velem.
- Mi? - hüledeztem.
- Mindenáron találni akart valakit a helyedre. -Ez mit jelent?

Hülye kérdés. De késő volt visszaszívni.

Jamil levette a válláról a kabátot, és a gallérját igazgatta. Kerülte a tekintetemet.

Sóhaj. Richard és én évekig dicséretes önmegtartóztatásban éltünk, mert mindketten így láttuk a legjobbnak. Aztán én felpörgettem az életritmusomat. Így is mondhatjuk. Tényleg azt vártam, hogy szexuális absztinenciát gyakoroljon, miközben nekem meg sem fordult ilyesmi a fejemben?

És egyáltalán, mi közöm hozzá, mit csinál?

Semmi

Megvontam a vállam. - Richard nagyfiú. Tud vigyázni magára. - Még egyszer megvontam a vállam, de már nehezen tudtam volna megmondani, mit érzek. Igyekeztem koncentrálni, hogy szart se érezzek, mert szart se számított, mit érzek. Richard a saját életét éli, és abban én nem vagyok benne, ilyen szempontból legalábbis nem. - Nem azért jöttem, hogy erkölcsrendészt játsszak.

- Ezt igazán örömmel hallom. Már kezdtem aggódni.
- Komolyan azt gondoltad, hogy kivágom a balhét, és elviharzok?
- Megfordult a fejemben.
- Miért? Talán lefeküdt azzal a tyúkkal, aki feljelentette?

SÁPADT HOLD

- Az a nő halandó - felelte kitérően. - Richard nem kezd halandókkal. Túl törékenyek.

- Nem azt mondtad az előbb, hogy rendszeresen randizott Miss Schafferrel?

Elhúzta a száját. - A szex felébreszti a vadállatot, Anita. Inkább ne tudd meg, milyen az, ha egy teljesen gyanútlan, mit sem sejtő halandóval vagy, és az ágyában vedlesz át. - Árnyék suhant át az arcán.

- Úgy látom, neked van némi gyakorlatod a dologban - állapítottam meg.

Volt valami a tekintetében, amitől felállt a hátamon a szőr. Mint amikor az embernek leesik, hogy az oroszlán úgy vicsorog a képébe, hogy időközben eltűntek a rácsok.

- Semmi közöd hozzá.

- Milyen igaz.

Mindenesetre egy elgondolkodtató infóval gazdagabb lettem. Egyszer régen, a pillanat hevében felvontam a fehér zászlót, és minden sziklaszilárdnak vélt elhatározásom ellenére megkértem Richardot, maradjon velem éjszakára. Nem tette, mondván, hogy amíg nem láttam átváltozni, semmit se tudok róla. A másik énjéről. És én nem is voltam többre kíváncsi, miután a másik énje előttem változott vérvő-vonagló szörccsomóvá. Most majd meditálhatok rajta, vajon nem azért tévovázott-e, mert félt, hogy fájdalmat okozna.

Végül is már nem számít. Koncentráljunk a feladatra. Azért jöttem, hogy hazavigyem, és nem azért, hogy a rég-voít-tán-igaz-sem-volt múlton borongjak.

- Valaki segíthetne csomagot cipelni - zökkentett ki a gondolataimból Jason.

Zane és Cherry felkapták az egyik koporsót. Erősen hasonlítottak a jegesmacis könyvtámaszaimra. Nathaniel a hátán feküdt a másik koporsón. A kezét összefonta a hasán, a szeme csukva. Lövésem se volt, hogy hullát játszik, vagy napozik.

- Azokat is hozza valaki! - bökött Jason a többi csomag felé. Négy bőrönd és egy hatalmas utazóláda árválgodott a betonon.

- Édes Jézusom. Kié ez a tengernyi cucc?

Zane és Cherry óvatosan letették a koporsót az aszfaltra.

- Az egyik bőrönd az enyém - közölte Zane. -Én hármat hoztam - ismerte be Cherry zavartan.

- És a ruhásbőrönd?

- Azt Jean-Claude küldte - mondta Jason. - Arra az esetre, ha mégis össze jönnénk a helyi mesterrel. Azt üzenete, ne hozzunk rá szégyent.

LAURELL K. HAMILTON

A ládára sandítottam, és rossz előérzetem támadt. - Kérlek, mondd, hogy nem nekem küldte. Jason csöndesen babszalgott.

- Tudod mit? Inkább ne mondj semmit.
- Ha mázlid van - mondta Jason -, még a találkozó előtt megölnek.
- Milyen szívderítő gondolat.
- Szívesen, máskor is.

Nathaniel felnézett rám. - Elbírnám a koporsót, ha ki lenne egyensúlyozva. De így nem megy.

Fél kézzel beárnyékolta a szemét. Mellé léptem, és kitakartam a napot, hogy hunyorgás nélkül rám tudjon nézni. Rám mosolygott.

- Mi van, ez itt a napozószakasz?

A mosoly lehervadt az arcáról, aztán teljesen eltűnt. - Emlékszel? Mint a nagyjelenet a kriptában. - Úgy mondta, mintha ez mindent megmagyarázna. Semmit se magyarázott meg.

- Nem nézted meg a filmeket, igaz?
- Nem. Bocs.

Felült, és két kézzel hátrasimította a haját. Ezüst csatot kattintott rá, és a mahagóni zuhatagot a háta mögé lódította.

- Azt hittem, az ezüst ékszerek égetik az alakváltók bőrét.

Megrázta a fejét, a csat a nyakára simult. - Ez a dolog lényege.

Még a tizenkilencet sem töltötte be, de a tekintete öreg volt, rettenetesen öreg. A bőrén nem voltak ráncok, de a lelkébe mély barázdákat szántott az utcai élet. Ha létezne lélekplasztikai-sebészet, Nathanielre ráférne egy műtét.

Jason a hóna alá csapta a két legvaskosabb koffert. - Az egyik film egy vámpír csajról szól, aki szerelmes lesz egy halandóba.

Szóval ő látta. Anyám, borogass!

Én is fülön fogtam egy bőröndöt. - Kocsival megyünk? - kérdeztem Jamilt.

- Igen. Odakinn áll a furgonom.
- Frankó. Kapj fel egy csomagot, lécci, és mutasd az utat
- Nem vagyok a londonered.
- Ha mindannyian cipekedünk, hamarabb be tudunk pakolni. Nem szóra kozni jöttünk, szóval kapard elő magadból a közösségi embert, és segíts.

Jamil összevonta a szemöldökét. - Ha Richard új lupát talál, nem szívathatsz többet.

SÁPADT HOLD

- Oké, de addig is mozgósítsd magad. Mellesleg nem szívatlak. Ha szívatnálak, már észrevetted volna.

A derekára csomózta a kabátját, és szó nélkül felkapta az utazóládát. Két markos legény kellett volna hozzá, hogy megmozdítsák, de ő úgy vitte, mintha habszivacsból lenne. Hátra se nézett. Nekem jutott az utolsó bőrönd is. Zane és Cherry felemelték a koporsót, és utána indultak.

- És velem mi lesz? - kérdezte Nathaniel.

- Maradj csak ott, ahol vagy. Nem örülnék, ha valaki elemelné Damiant.

Azzal Jason nyomába szegődtem, és otthagytam a srácot a kifutópálya közepén. Ott ült a fekete lakk koporsón, és kedvetlenül lógázta a lábát. Állati elhagyatottnak tűnt. Tiszta szívből sajnáltam. Cserkész becsszóra. Baromi nehéz élete volt. De ez nem az én bűnöm. Fizetem az albérletét, hogy stiklik nélkül is meg tudjon élni - igaz, a Bűnös Vágyak legtöbb sztriptíz táncosa tudtommal gond nélkül kijön a fizetéséből. De Nathaniel nem tud bánni a pénzzel. A pénzzel sem.

A furgon akkora volt, mint egy nagyobb fajta holdkomp. Vagy mint amilyenben a képregények láncfűrész gyilkosai furikáznak. Bár szerintem, ha a láncfűrész gyilkosoknak a valóságban lenne furgonjuk, valószínűleg kevésbé fel-tűnő színűt választanának. Na és tutira több lenne rajta a rozsdafolt.

Hűsz percbe telt, amíg mindent berámoltunk. Jamil vezetett. Cherry és én ültünk elöl. A csomagok a többiekkel együtt hátulra kerültek. Arra számítottam, hogy Cherry megkér, üljek középre, de nem tette. Szó nélkül bemászott, és hosszú lábait beorigamizta a műszerfal elé.

Az útviszonyokról elég annyi, hogy ha több kátyú lett volna, nem látszik az aszfalt. Kétfelől törpenövésű olajfák sora futott szabályos rendben. Azon túl egyik oldalt lélegzetelállító meredély, a másikon sziklás homok. Tisztára, mint a Holdon, csak a kráterek hiányoztak. Ami engem illet, a homok jobban bejött. A fák elég sűrűn álltak ahhoz, hogy a biztonság illúzióját keltsék, de amikor a sor orvul megszakadt, hirtelen feltárult a következő ötven kilométer madártávlatból. Na jó, talán a Sziklás-hegység szurdokaiban lélekdermesztőbb a látvány, de ha lefarolnánk a sziklaperemről, biztos nem köszönnénk meg. Hegyről a mélybe zuhanni azok közé a halálnemek közé tartozik, amelyekre a legkevésbé vágyom. Szívem mélyén elhivatott síkságlakó vagyok; semminek se örülök jobban, mint egy szép nagy, tök unalmas rónaságnak.

- Kitegyünk a rendőrség előtt, vagy előbb vigyünk a faházakhoz? - kérdezte Jamil.

LAURELL K. HAMILTON

- A rendőrséghez, persze. Faházakat mondtál?

Bólintott.

- Mi az, vadkempingben fogunk lakni?

- Már csak az kéne - horkant fel. - Van víz, angolvécé, elektromos áram meg minden. Mondjuk, én nem éppen így rendezném be a lakásomat. Szerintem a hatvanas években meghalt a dizájnerük.

Cherry szótlánul ült közöttünk, a keze ernyedten feküdt az ölében. Elfelejtette becsatolni a biztonsági övét. Anyám még ma is élne, ha nem lett volna hasonlóan nemtörődöm, úgyhogy az ilyesmit sose bírom ki szó nélkül.

- Nem működik az öved? - kérdeztem némi célzatossággal.

- Kösz, de így is épp elég kényelmetlenül ülök.

- Tisztában vagyok vele, hogy simán túlélne egy repülést a szélvédőn át, de ha sitty-sutty felgyógyulnál egy halálos sérülésből, az alaposan tönkrevágná a fedősztorinkat.

- Miért, talán embert kéne játszanom? Jó kérdés.

- A helyiek előtt mindenképpen. Legalább megpróbálkozhatnál vele.

Szó nélkül bekapcsolta az övét. A leopárdok egyhangú döntése alapján lettem Nimir-Ra; hálásak voltak, hogy a védelmezőjükként léptem fel, még ha csak egyszerű halandó vagyok is. Szóval általában nem zúgolódnak a marhaságaim ellen.

- Szólhattál volna. Ha tudom, máshogy öltözöm.

Piros pont oda. Akinek igaza van, annak igaza van.

Az út huppanós jobbkanyarral érkezett a völgybe, ami itt vízszintes terepnek számított. Az olaj- és narancsfák olyan buján nőttek mindenfelé, hogy kis híján klausztrofóbiás rohamot kaptam a látványtól.

- Megvárjunk a rendőrség előtt? - kérdezte Jamil.

- Nem, menjetek csak. Nem akarok a kelleténél nagyobb feltűnést.

- És szabadna tudnom, hogy akarsz feljutni a motelba?

- Megoldom, ne félj. Majd fogok egy taxit. Vetett rám egy gyors oldalpillantást. - Myertonban?

- Akkor veletek megyek a faházakhoz. Majd visszajövök kocsival.

- Vidd magaddal Jasont is.

- Mi van, esküt tettetek, hogy nem engeditek el a kezem? Nem vagyok már kislány. Jó, lehetnek zűrök, de ez akkor is enyhe túlzás.

SÁPADT HOLD

Jamil úgy szuggerálta az utat, mintha sosem látott volna ennél egyedibb formatervezésű kátyúkat.

- Valamit titkoltok előlem.

Indexelt, maga elé engedett egy terepjárót, aztán befordult egy fákkal szegélyezett makadámúira.

Cherry igazán mindent elkövetett, hogy beleolvadjon az ülésbe, de amikor az ember olyan magas, mint egy fotómodell, és ráadásul középen ül, nehéz Járhatatlanná válnia. Az első mozdulata elárulta. Ezek ketten tudnak valamit, amit én nem.

- Cherry, mondd el, mi folyik itt. Kérlek.

Egy ideig csend volt, aztán a lány megadóan felsóhajtott. - Ha bármi történik veled, Jean-Claude megöl minket.

- Baromság!

- Nagyon aggódik - magyarázta Jamil. - Meghagyta, hogy vigyázzunk rád, mint a szemünk fényére. Ha bajod esik, és ő túléli a halálokat, elpusztít bennünket. Mindannyiunkat. - A kavicsos útról egy hegyi ösvényre kanyarodtunk. A fák kilógó ágai a kocs oldalát karistolták. - A testőreid vagyunk.

- Azt hittem, te Richard testőre vagy.

- Te meg a lupája,

- Egy testőr nem védhet egyszerre két embert. Fizikai képtelenség.

- Miért? - kíváncsiskodott Cherry.

Jamil nem válaszolt, hát én megtettem helyette.

- Mert egyszerre csak egy golyó elé vetheti magát az ember.

- Gondolod, hogy valaki le akarja löni Anitát?

- Nem feltétlenül kell golyónak lennie - magyarázta Jamil. - Lehet kés, kard, akármi. Nekem az a dolgom, hogy elébe álljak. Gondolkodás nélkül.

Egy tágas tisztásra értünk. Fehérre meszelt, dobozszerű faházak sorakoztak körülötte, mintha egy országúti tucatmotelt szobaegységeire szedtek volna; A neon reklámtábla sápadtan villódzott a délelőtti fényben.

Sápadt Hold.

- Anita a Nimir-Ra. Az ő feladata, hogy megvédjen bennünket, és nem fordítva.

Mintha csak magam mondtam volna. Nem azért választottam épp Zane-t és Cherryt, mert olyan jók a közelharcban, hanem mert nem bánják különösebben, ha vérátömlesztést kell adniuk a vámpiroknak. A leopárdok többsége

LAURELL K. HAMILTON

nem kifejezetten véradó típus; szerintük egy vámpír cuclijának lenni rosszabb, mint a pénzért vett szex. Nem tudom, egyetérték-e ezzel ilyen formában, de eszem ágában sincs olyasmire kényszeríteni őket, amitől berzenkednek. Én sem adok vért, pedig egy élőhalott barátnője vagyok.

- Pontosan - mondtam. - Vigyázok én a saját seggemre. - Kinyitottam az ajtót.

Jamil utánam nyúlt, és megragadta a karomat.

- Te vagy az egyik legönfejűbb nőszemély, akivel összehozott a balsors. Csak azt felejted el, hogy halandó vagy, nem több. Esélyed sincs ellenük. Nem vagytok egy súlycsoportban.

Cherry mozdulatlanul ült közöttünk, Jamil karja szinte odaszögezte az ülésbe.

-Eressz el, Jamil!

Egyre jobban szorította a kezem, és megéreztem benne az embertelen nyers erőt. Valószínűleg nem okozna számára különösebb nehézséget, hogy három közepes méretű indiai elefánttal zsonglörködjön. Ha akarná, össze tudná ropantani a csontomat, akár egy fogpiszkálót.

- Csak most az egyszer maradj a háttérben, Anita! Különben mindannyiunkat megöletsz.

Az ülés szélén egyensúlyozott, fél fenékkal a levegőben. Sem ő, sem én nem voltunk igazán stabil testhelyzetben. Az alkarom közepét fogta. Rossz választás.

- Mit akarsz, mit mondjak? Ipi-apacs, megadom magam?

- Az is elég, ha kivételesen elismered, hogy nem tudod megvédeni magad.

Kilöktem magam a furgonból, lábbal előre. Jól taktikáztam, a kezem kicsúszott az ujjai közül. Seggre estem, és ugyanazzal a lendülettel végiggördültem a hátamon. Meg se próbáltam felállni. A Browning után kaptam, de sejtettem, hogy nem lesz elég időm. Csak abban bízhattam, hogy Jamil nem akar megölni. Ha tévedek... hát akkor szívtam, mint a torkos borz.

Végigdől az ülésen, és utánam kapott. Nagyon, jól tudta, hogy nálam a sruker. Gondolom, abban bízott, hogy nem röpíték golyót a fejébe. A szabályok szerint játszott. A likantrópok nem ölnek apróságok miatt. Egy kis vér még elmegy. De gyilkosság nem.

A karjába szúrtam a kést. Meglepetés ömlött szét az arcán, de aztán egy pillanat alatt eltűnt. Viszont én sem most léptem le a falvédőről. Na igen, Jamil bazi gyors tud lenni, ha akar. Csak arra volt időm, hogy feltérdeljek. Már

SÁPADT HOLD

a szélvédőn kuporgott ugrásra készen, akár egy ragadozó. A Browningot a mellkasára szegeztem, és feltápáskodtam. Ez lövéstechnikailag nem sokat segített a dolgokon, érzésben annál inkább. Jamil meg sem próbált megállítani. Talán félt. Na nem tőlem. Saját magától. Elegáns fehér ruháján egyre hízott a vérfolt, az arca rángatózott a feszültségtől. Már csak négy nap volt hátra teliholdig. Jobb, ha nem feszítem tovább a húrt. A francba, egyetlen ugrással rám vethetné magát. Pusztá kézzel feltörhetné a koponyámat, mint egy mogyoróhéjat. Nem akartam többet kockáztatni.

- Felejsd el, Jamil. Rühellném, ha egy ilyen ökörség miatt kellene megölnöm téged.

Fenyegető morgás szűrődött a fogai közül.

A többiek már kikászálódtak a furgonból. Valaki felénk indult.

- Maradjatok, ahol vagytok! Mindenki.

- Anita - Jason hangja nyugodt volt, a szokásos vidor cukkolásnak nyomát sem hallottam. - Anita, mi van?

- Azt én is szeretném tudni.

-Jamil épp arról akarta meggyőzni Anitát, hogy nem képes megvédeni magát, ha szörnyekkel kerül szembe. - Cherry az ülés szélére csúszott. A szemem Jami-
len tartottam, de a perifériás látómezőmben láttam, hogy a lány sápadtféhr
bőrén vércseppek csillognak. - Azt akarta, hogy maradjon a háttérben.

- Ő csak egy ember - hördült fel Jamil. - És mint ilyen, gyenge.

- A karod helyett a torkodat is átvághatta volna - dorombolta Cherry lágyan. -
Vagy fejbe lőhetett volna, amikor utána nyúltál.

- Még mindig megtehetem - jegyeztem meg. - Úgyhogy fogd vissza magad.

Jamil hason feküdt, és tíz körömmel kapaszkodott a motorháztetőbe. Hangosan zihált. Sötét árnyék osont a tekintetébe. A szörny ki akart törni a testéből. Egy pillanatra valami túlvilági nézett farkasszemet velem.

A bal kezemben még mindig a kést szorongattam. A kézfejemet a derekamra támasztottam, és a szeme közé céloztam, mert momentán a feje volt az egyetlen célpont. Egyszer megmentettem Jamil életét. Igaz, nem sűrűn vagyunk vevők egymás stílusára, de ettől még tiszteletben tartom, és egészen mostanáig abban a szent meggyőződésben éltem, hogy alapjában véve ő is respektál. Hát, ez a kis színjáték a napnál is fényesebben bizonyította, hogy madárnak néz.

Valamikor régen bántott, ha ölnöm kellett. Talán a sokévnnyi hóhércmunka teszi, de egyre kevésbé okoz lelki törést, ha meg kell húznom a ravaszt. Jamil

szemébe néztem. Érzékeltem a dolgokat magam körül, mégis mintha minden elhalványodott, áttetszővé vált volna. A testem könnyű lett. Csak a stukker maradt és Jamil. És a jöjjön-aminek-jönnie-kell üressége.

Felkészültem.

Jamil figyelte az arcomat, a feszültség fokozatosan elszivárgott belőle. A vibráló energia semmivé foszlott, a lopakodó árnyék eltűnt a mélyben. Lassan, óvatosan felült. Szorosan markoltam a fegyvert. Az alakváltók borzasztó gyorsan képesek lecsapni. Akár egy gépesített harci keselyű, vagy még annál is gyorsabban.

Nagy levegőt vett. - Te vagy a lupa - mondta végül. - Elismerem, hogy felettem állsz a rangsorban.

Rajta tartottam a srukkert, és közben az ikszedik érzékemmel azt próbáltam kitapogatni, mit csinálnak a többiek. - Mondd, hogy ez nem csak értelmetlen dominanciabalhé volt.

Jamil zavartan elvigyorodott. - Azt hittem, végre bizonyíthatok. Nem jött össze. Az utóbbi egy hónapot azzal töltöttem, hogy a helyi falkavezérnek magyaráztam, hogyan lehet egy ember a lupánk. Ráadásul egy nő.

- Csorba esett a fene nagy büszkeségeden? - Hitetlenkedve ingattam a fejem. - Agyam elszáll. Te is tudod, hogy nincs időnk ilyen macsó szarságokra.

Zane a kocs oldalának dőlt. - A kés és a pisztoly nélkül aligha tudtál volna Jamil fölé kerekedni. De nem lesz mindig nálad a fegyver.

- Ezt vegyem fenyegetésnek?

- Vedd annak, aminek szántam: egyszerű ténymegállapításnak.

- Isten hozott mindenkit. - Egy férfi lépett elő az egyik faházból. Vállig erőszürkés haja volt és tömött, sötét bajusza. A homlokát szabdaló ráncok alapján jó ötvenesnek saccoltam.

Megtorpant a küszöbön, a keze még mindig a kopottas kilincsen nyugodott. - Nono. Csigavér, kis hölgy!

A nyugodt, szürke külső alatt lüktető erőből semmi perc alatt libabőrös lettem. Pedig még nem is csinált semmit.

- Bemutatom Vernét - mondta Jamil. - Övé a hely.

Leengedtem a stukkert. - A helyi Ulfric, ha nem tévedek.

Verne mosolyogva felénk indult. Ügyetlen, kamaszosan szögletes mozdula tokkal járt, mintha a karja és a lábai túl hosszúak lennének. Embert játszott. De nem elég jól.

SÁPADT HOLD

- Ami azt illeti, elég hamar kiszúrtál.

Eltettem a Browningot. Végül is a vendégei voltunk. A hosszú kés még mindig a kezemben volt, kezdett rászáradni a vér. Meg kell pucolnom, mielőtt visszateszem a tokjába. Már jó pár pengét tönkretettem azzal, hogy nem tisztítottam meg időben.

- Örülök a szerencsének, Verne. De ne hívj kis hölgynek, ha kérhetlek.

A kabátomra pillantottam. Beletöröljem a kést? A feketének úgymint mindegy.

- Nyújtsd a... kis hölgynek az ujjad, és a karodat akarja - fintorgott Jamil. - Mind a kettőt, többől. - A ruhája csupa vér volt.

Intettem, hogy jöjjön közelebb.

- Mit akarsz?

- Az inged, hogy megtörölhessem a késemet. Nem mozdult.

- Gyerünk már, Jamil! Úgysem veszed fel többet.

Jamil egyetlen mozdulattal áthúzta a fején, és hozzám vágta. Fél kézzel elkaptam, és a tiszta felével komótosan pucolgatni kezdtem a pengét. Verne felnevetett. Gurgulázó, darabos kuncogás volt, illett a mozgásához.

- Most már értem, miért nem talál Richard megfelelő jelentkezőt a helyedre.

Ezt minden valószínűség szerint bóknak szánta. Mellesleg igaz, ami igaz; nem azért jöttem, hogy én legyek a helyi Hófehérke. Azért jöttem, hogy Richardot kihúzzam a slamasztikából, és élve megússzam. A dolgok jelenlegi állása szerint a Hófehérke-fokozat ehhez édeskevés.

A rönkfábót ácsolt egységbungalók tetőtől-küszöbig fehérre voltak mázolva. Nehéz lett volna eldönteni, az összhatás rusztkus volt-e inkább, vagy lepuk-kant. A belső sem volt kifejezetten nászutas lakosztály, viszont meglepően tágasnak hatott. Az enyémben még egy fejedelmi méretű franciaágy is elfért, mellette politúros öltözőasztalka és olvasólámpa. Régimódi fűlesfotel állt az ablak előtt, süppedős plüssbársony kárpittal. Előtte kék rongyszőnyeg a kézzel csomózott fajtából. A berendezés csupa dédmami-régiség volt, amit a hossz-szű évek használata sötét mézfényűvé koptatott. A diófa ágyat nehéz, porszagú takaró borította. Az éjjeliszekrényen halványkék burájú lámpa állt, a falak bugyikékben pompáztak. Egy ferdén keretezett kép lógott az ágy fölött, Van Gogh Csillagos éjének olcsó reprodukciója. Az igazat megvallva Van Gogh minden művétől kiráz a hideg, különösen amiket azután festett, hogy becsavarodott. A többi bungalóban viszont bikákat nyársaló matadorok lógtak a falakon, meg gipszangyalkák rózsaszín szívecskékkel. Akkor már ezerszer inkább a bugyikék impresszionisták.

A fürdőszoba a szokásos fehér csempelyuk volt, apró bukóablakkal a fürdőkád fölött. Ilyen a Standard Motelfürdő, ahogy az a nagy könyvben áll -a poros potpourri táltól eltekintve, amely enyhe aszottrózsa-illatot árasztott.

Ez volt Verne legnagyobb szabad faháza. Kellett is a tér, mert a koporsók sok helyet foglaltak. Nem voltam biztos benne, hogy épp Asherrel és Damiannel akarom megosztani a hálósobámat, de már nagyon mehetnékem volt. Hogy ki kapja a vámpírokat szobatársnak, arról később is ráérünk hajba kapni.

Indulás előtt elintéztem pár telefont. Elsőnek azt a számot hívtam, amit Daniel adott. Senki se vette fel. Amikor meguntam, felcsörögtem Catherine-t. Üzenetrögzítőre volt kapcsolva. Végül az ügyvédet hívtam, akit Catherine ajánlott, Carl Belisariust. Kellemes női hang üdvözölt. Amikor megtudta, ki vagyok, egészen izgatott lett, és azonnal kapcsolta a főnöke mobilját. Ezen elcsodálkoztam. Valami történhetett. Mibe, hogy nem valami szívderítő dolog?

- Itt Belisarius - zengett fel egy kenetteljes bariton.

SÁPADT HOLD

- Anita Blake. Gondolom, Catherine Maison-Gillette beszélt rólam magának.
- Egy pillanat, Miss Blake. - Megnyomott egy gombot, és a telefon elnémult, Amikor újra beleszólt, szél fűtült a kagylóba, és a távolból konstans motorzúgás hallatszott. Utcazaj.
- Megtisztel a bizalmával, Miss Blake. Most pedig volna szíves felvilágosítani, miért vert át a palánkon?
- Tessék? - kérdeztem egy fokkal hűvösebben.
- Mr. Zeeman a leghatározottabban visszautasította a segítségemet. Még beszélni sem volt hajlandó velem. Catherine szavaiból azt vettem ki, hogy nagy szüksége van jogi képviselőre. Erre elutazom erre az isten háta mögöttinek is csak nagy jóindulattal nevezhető koszfészekbe, és az állítólagos ügyfelem még csak nem is akar találkozni velem. Azt mondja, ő nem kért ügyvédet.
- Rohadt élet - szűrtem a fogam között. - Nagyon sajnálom, Mr. Belisarius. - Aztán eszembe jutott valami. - Említette neki, hogy én küldtem magát?
- Miért, ez változtat valamit a tényálláson?
- Őszintén szólva fogalmam sincs. Az is benne van a pakliban, hogy elküldi magát a pokolba.
- Már megtörtént. Én nem dolgozom olcsón, Miss Blake. Még ha Mr. Zeeman vissza is utasítja a szolgálataimat, valakinek állnia kell a napidíjamat.
- Ne aggódjon, Mr. Belisarius. Megoldjuk.
- Ezt értsem úgy, hogy ön fog fizetni?
- Milyen összegről beszélünk egészen pontosan? - kérdeztem óvatosan.
- Mondott egy nyomdafestéket nem tűrő számot. Komolyan vissza kellett fognom magam, hogy ne fűtüljek a kagylóba. Elszámoltam tízig, aztán lenyugodtam. - Megkapja a pénzét.
- Ha nem Catherine kér meg rá, sosem utazom ide. Nézze el nekem, de nem szeretem, ha hülyére vesznek. Ha lopják az időmet, azt még kevésbé.
- Világos. Richard a tyúkszemére lépett, és most maga lép az enyémre.
- Csikorogva felnevetett. - Rendben, Miss Blake, rendben. Majd igyekszem nem tovább passzolni a felelősséget, de tudja, kinőttem a kezdőbetegséget, hogy még én fizessek, ha dolgozom.
- Főállásban halottakat keltek, Mr. Belisarius. Ezt nem tudja akárki utánam csinálni. Ne izguljon, az utolsó centig megkapja, ami jár.
- Megvolt rá a pénzem, de az igazat megvallva elég fájdalmasan érintett volna egy ekkora kiadás. A családban senkinek nem kellett a fogához vernie

LAURELL K. HAMILTON

a garast, de már hátulgombolós koromban megtanultam becsülni a pénzt. Mindig tudtam, hogy a jól végzett munkának ára van, de Belisarius a hiper-útra-arcpirító kategóriába esett.

- Üzenje meg Richardnak, hogy én kértem fel magát. Akkor talán változtat a döntésén. Persze az sem kizárt, hogy egyikünket sem akarja látni.

- Rengeteg pénzébe fog ez kerülni, Miss Blake, különösen, ha elvállalom, az ügyet. Azt hittem, maga és Mr. Zeeman közel állnak egymáshoz.

- Hja, ez hosszú történet - feleltem. - Mostanában éppen ki nem állhatjuk egymást

- Nagy áldozatot vállal valakién, akit ki nem állhat - jegyezte meg.

- Ez legyen az én gondom.

- Természetesen. - A köhintése hétköznapiabb volt, mint a beszédhangja, majdnem természetes. Gondolom, a krákogás nem tartozott a tárgyalótermi überjogász eszköztárba. A pátoszosan zengő hangot tutira gyakorolta.

- Elküldöm az üzenetet, Miss Blake. Remélem, lesz miért újra hívnom.

- Akkor is hívjon, ha Richard nemet mond. Legalább tudom, mire számítsak, amikor meglátogatom.

- Ezt úgy értsem, akkor is elmegy Mr. Zeemanhez, ha nem akarja látni magát?

- Pontosan.

- Nagyon várom, hogy személyesen is megismerhessem, Miss Blake. Kíváncsivá tett.

- Mindig ezt mondja, ha be akar vágódni valakinél?

- Csak ritkán veszem a fáradságot.

Nem vesztegette az időt elköszönéssel, simán letette.

Jason lépett ki a fürdőszobából. Végszóra. A tengerészkék öltöny volt rajta. Még sosem láttam másban, mint farmerben és børszerkóban. Meg szegecses izékben. Fura volt zártnyakú fehér ingben látni, hogy a hozzá illő fehér nyakkendőről ne is beszéljek. Ha az ember közelebről megnézte, a nyakkendő selyemből volt, pókhálófinom Bourbon liliom mintával. Nem nehéz kitalálni, ki választotta. Az öltöny remekbe szabott darab volt. Na ja, Jean-Claude-nál a konfekció szóba sem jöhet.

Begombolta a legfelső gombot, és zavartan beletúrt a hajába. - Hogy nézek ki?

Hitetlenkedve ingattam a fejem. - Mint egy öltönyreklám.

- Nem nézted volna ki belőlem, mi?

SÁPADT HOLD

- Hát, ennyi eleganciával kombinált férfiaságot semmiképpen.

Talált. Lebígyesztette az ajkát. - Már láttál meztelenül, és szerinted nem nézek ki elég férfiasan?

Nem bírtam elfojtani egy mosolyt, pedig állatira igyekeztem. Amíg ő a fürdőben öltözött, én rendbe szedtem magam a hálóban. Felfedeztem pár vérpöttyöt a blúzomon. Ha rászárad, gusztustalanul fog kinézni. Bevágtam a mosdókagylóba. Akárki akármit mond, a vörösön frankón látszik a vér. A farmerom szerencsére megúsza. Sötét árnyalatú anyagon nehéz észrevenni az apró foltokat. Ilyen szempontból a fekete és a mélykék a legjobb. Gondolom, a barna is frankón működik, de még véletlenül sincsen ilyen színű ruhám, úgyhogy ez ügyben inkább nem nyilatkozom. Kinyitottam a bőröndöt, és magamra kaptam a legelső blúzt, ami a kezembe akadt. A levendulaszínűt, amit a mostohanyámtól, Judithtól kaptam. Amikor múlt karácsonykor kibontottam a díszdobozt, átfutott az agyamon, hogy megint olyan ruhát vett, ami inkább neki állna jól. Kivételesen nem volt igazam. Ezen felbuzdulva odáig ragadtattam magam, hogy többször is felhívtam Judithot, hogy megköszönjem. Ez az első ajándéka az utóbbi tíz évben, amit nem adtam tovább azon melegében. Na igen, van még mit javítani a rátán.

A Browningot becsúszttam az övembe. Nem igazán passzolt, de kit izgat? Fekete körömcipőbe bújtam, gyorsan magamra kentem némi sminket, és kész voltam. Igyekeztem nem gondolni rá, miért csípek ki magam. A helyi viszonyokhoz képest mindketten túl voltunk öltözve. Ha viszont farmerban és pólóban állítanánk be a rendőrségre, alulöltözöttek lennénk. A zsaruknak az egyetlen megfelelő öltözék az egyenruha és a jelvény. Ha bármi mással próbálkozol, alaptól rosszul áll a szénád.

Több hónapnyi huzavona után ismét napirendre tűzték Washingtonban az ominózus törvényjavaslatot, amely a vámpírhóhérok hatáskörileg és jogosultságilag egy szintre emelné a szövetségi rendőrbírókkal. Brewster szenátor minden elképzelhető fórumon kampányol, amióta a lányát csontszárazra szopogatta egy vámpír. Ezzel párhuzamosan el akarja töröltetni a vámpírok állampolgári jogait. A vámpírhóhérok szövetségi státuszba emelése talán menni fog, de a polgárjogok visszavonása - hát, kötve hiszem. A vámpíroknak világraszóló skandalumot kéne elkövetniük, hogy ekkora löketet adjanak a Brewster-lobbinak.

Idén márciusban végre hivatalos státuszt kaptunk. Bejegyezték minket, persze csak állami szinten. Hát igen, a gyilkosság állami szintű bűnténynek szá-

mít, nem szövetséginek. Pedig baromira jól jönne a szövetségi plecsni. Az elitelték rendszerint nem fekszenek önként és dalolva a karó alá, vagyis vadásznunk kell rájuk. És ahogy kitesszük a lábunkat a hivatalosan bejegyzett területünkről, és átlépünk egy "idegen" zónába, jogilag máris ingoványos talajon járunk. A bírósági határozat akkor érvényes, ha az adott állam kész kiadatási engedélyt adni; csak és kizárólag ilyen esetben hajtható végre az eredeti kivégzési parancs. Én a magam részéről inkább azt a változatot részesítem előnyben, ha kapok egy újabb, az adott államban érvényes kivégzési parancsot. De ez időbe kerül, és ha közben a vámpír egy harmadik államhatárt is átlép, akkor az egész hajcihőt előlről kell kezdeni.

Nemrég egy vállalkozó szellemű vámpír tizenhét államon keresztül menekült, mielőtt elkapták a frakkját. Az átlagos menekült két-három határátlépés után lekapcsolják. A vámpírhőhérokat ezért is jegyzik be több államban. Ha úgy vesszük, nekünk is saját vadászterületünk van, akárcsak nekik. Ezen belül gyakorlatilag mi vagyunk a törvény. A zónán kívül viszont már valaki másé a labda. Mindössze egy tucatnyian vagyunk az országban, és ez nem túl sok - ahhoz képest, hogy itt található a világ legnépesebb vámpírkolóniája. Jócskán akadnak üresjárataink, ezért a legtöbbünknek van mellékállása, némelyeknek több is. Szóval ha a vámpírok tényleg olyan veszélyesek volnának, akkor egyrészt folyamatosan el lennének látva munkával, másrészt „a dögök” sosem kapták volna meg a legális státust. Minél nagyobb az adott területre jutó populáció, annál több a bűncselekmény - legyen szó akár vámpírokról, akár emberekről,

Ami a leginkább megnehezíti a munkánkat, az a hivatalos procedúrának álcázott totojázás minden egyes alkalommal, amikor elhagyjuk a területünket. Mivel nem tartozunk a rendvédelmi állomány soraiba, nem vehetünk részt a nyomozásban, kivéve ha külön felkérnek rá. Ami persze meg se járja az agyukat, amíg a hullák száma nem kezdi az egeket verni. Az én eddigi rekordom huszonhárom áldozat; ennyien haltak meg, mielőtt elkaptuk a vérszívót. Persze hallottam már ijesztőbb statisztikákat. Valamikor az ötvenes évek derekán Gerald Mallory, a szakma alapító atyja kivont a forgalomból egy olyan vámpírbagázt, akik majd' száz embert megöltek.

Felberregett a telefon. Belisarius volt. - Hajlandó beszélni velünk. Remélem, további jó hírekkel is szolgálhatok, mire ön ideér. - Azzal letette. A fickó tényleg nem vesztegeti az idejét.

SÁPADT HOLD

Mély levegőt vettem az orromon át, aztán a számon át lassan kifújtam. Anita-jóga.

- Mizűjs?- kérdezte Jason.

- Semmi..

- Ennyire izgulsz, hogy újra láthatod Richardot?

- Ne üsd bele az orrod mindenbe. Még a végén letörik.

Elvigyorodott. - Ezer bocs.

- Minimum - dünnyögtem. - Na, induljunk végre.

Az út jóval hosszabb ideig tartott, mint eredetileg terveztem. Nem csoda: egy tők idegen kisfurgonnal kellett manővereznem a meredek hegyi szerpentinén.

Egy idő után Jason nem bírta tovább cérnával.

- Nem vezethetek én? Úgy esetleg odaérnénk sötétedésig.

- Dugulj el.

Fene a türelmetlen fejét.

Röpke fél óra múlva bedöcögtünk Myertonba.

A város egyetlen betonozott főutcából állt. Az utcakép gyanús hasonlóságot mutatott egy poros autóúttal, ami mellé egy kedveszegett hurrikán taláalomra lehajigálta az útja során fölszedegetett házakat és gazdasági épületeket. A helység nevezetessége egyértelműen a közlekedési lámpa volt, ami ráadásul még működött is. A kereszteződésben egy makadámút szelte ketté az autóutat, a vörös agyaghomokot sűrű felhőkben kergette a szél az aszfalton. A piros lámpánál álldogáló utasnak bőven jutott ideje szemügyre venni a két gyorséttermet és az Otthoni Ízek Barátságos Kiszolgálás nevezetű szendvicsbárt, ahol mindig akadt vendég. Vagy csúcs a csirkés hamburgerük, vagy a helyi Dairy Queen silányabb a szokásosnál.

Jamil azt mondta, a főutcsról forduljak jobbra, onnan nem téveszthetem el. Ez két dolgot jelenthet: vagy egyből kiszúrja a szemem, vagy ne is reménykedjek, hogy megtalálom, ha csak nincs nálam térkép villogó, piros iksszel és részletes megközelítési útmutatóval.

Befordultam a lámpánál. A kocsí az első méteren majdnem megfeneklett egy tankcsapdában. A motor köhögve erőlködött. Országomat egy terepjáróért! Meglepődve állapítottam meg, hogy a tengelytörő makadámút a városka valódi főutcája. Az épületek előtt, a mindenkor mértékadó pocsolyaszint fölött egy arasszal fából ácsolt járda futott végig. Elzötyögtünk egy zölkséges és egy asz-talosműhely előtt. Utóbbinak durván ácsolt hintaszék volt a cégére, fakéreggel borított kerettel. Tyű, de rusztikus. Egy másik bolt gyógynövényeket és házi készítésű lekvárt kínált. Gondolom, a tavalyi maradékot, mert a befözöszezon

SÁPADT HOLD

még odébb volt. A szemközti oldalon egyszerű lakóházak sorakoztak. A legtöbbje nem a sikkos közép-nyugati típusba tartozott; egyszerű földszintes házikók voltak salaktéglából és fából, csipkés zsindefedésüket fáradszürkére kopattatta az idő. Az egyik udvarban egész csordára való kerámiaszarvas állt, a szomszéd kertben pedig olyan vastagon borították a fűvet a kertitörpék, mintha a háziak kiárusítást rendeznének. Kilóra. Vagy inkább mázsára.

Az utca végén zordon hegyek állták el az utunkat, a fák zöld függőnyként borultak körénk. Lassan visszaérünk az erdőbe, és még mindig nem láttam semmit, ami úgy nézne ki, mint egy rendőrörs. Frankó.

- Itt is vagyunk - jelentette be Jason.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. Egy lélek se jött mögöttünk. Csikorogva fékeztem. - Látsz valamit, amit én nem?

- Ott van Shang-Da. Értetlenül rápislogtam. - Tessék?

- A tornácon, látod? Az utca végén.

Mokány, barnára sült férfi ült lustán elnyúlva egy ócska kerti széken. Meztláb volt, és baseball sapkáját mélyen a szemébe húzta. Sörösdobozt forgatott a kezében szórakozottan. A pólóján valami olyasmi lehetett, hogy aki korán kel, hűtött piát lel. Vagy: fél doboz sör, fél egészség.

- Ő a Hati.

Shang-Da, a farka másik végrehajtója. Leesett.

- Ő vigyáz Richardra, ugye? Amiből egyenesen következik, hogy az Őrsnek itt kell lennie a közelben.

Jason bólintott.

A hanyagul terpeszkedő alakot figyeltem. Első pillantásra nem látszott különösebben ébernek. Meg nem mondtam volna, hogy nem helyi elem, de az alapos szemlélőnek néhány apróság feltűnhetett. A póló márkás darab volt. A farmer kopásmintái mintha túl szimmetrikusak lettek volna, és valahogy a napbarnított szín sem hatott természetesnek. De csak akkor jöttem rá, milyen profi az álcája, amikor felénk fordult, és közönyösen végigmért minket. Még ebből a távolságból is olyan unottnak látszott a tekintete, hogy az már tenyérbe mászó volt. Pedig minden idegszálával minket figyelt.

- Nem semmi - bökte ki elismerően.

-Na igen - dünnyögte Jason. - Shang-Da új fiú, a San Francisco-i öböl fal-kájától jött át hozzánk. Senki sem állt ki vele, miután jelezte az igényét

a posztra. Annyira senkinek se kellett a meló. - Az utca túloldalára bökött. - Nézd csak! Szerintem ez az.

És tényleg ott volt.

Egy földbesunnyogó épülettörpe: semmitmondó, egyszintes téglapépület, előtte murvával felszórt parkoló - persze autó egy szál se. A holdkomppal legalább három helyet elfoglaltam. Olyan közel gurultam a szegélyhez, ahogy csak tudtam, az ágak végigcsiszolták a kocsí tetejét. Valahol biztos járőrözik egy rendőrautó, aminek még illene beférnie mellém. Most már igazán egy szót se szólhatnak. A bejárat mellett arasznyi fatábla lógott, rajta szálkás, cérnavékony betűk. *Rendőrség*. Csípem Jamil humorát. Ezek szerint még mindig pipa rám, hogy egy kicsit megkarcoltam.

Kiszálltunk. Shang-Da le sem vette rólunk a szemét. Úgy szuggerált, hogy felállt a karomon a szőr. Felé fordultam, és a pillanat törtrészéig farkasszemet néztünk. Most már a hátamon is vigyázzba álltak a pihék.

Jason mellém lépett. - Gyere, menjünk.

Bizonytalanul biccentettem, és az ajtó felé indultunk. - Szerinted mitől támadt az az érzésem, hogy a barátunk nem kifejezetten csípi a burámat?

- Richard lelkébe másztál. Ezt mindenki tudja.

Vettetem rá egy gyors oldalpillantást. - Érdekes. Én úgy látom, téged ez a legkevésbé sem zavar.

- Én ott voltam, amikor Richard megküzdött Marcussal. Shang-Da nem.

- Szóval szerinted nekem van igazam?

- Én máshogy fogalmaznék. Megértem, hogy nehéz megemésztened az élményt.

- Igazán kedves tőled.

Jason megállt az ajtó előtt. - Mellesleg nekem is lehetnek hátsó szándékaim.

Mi van?

- Ne is reménykedj. Jean-Claude előbb ölne meg.

Megrántotta a vállát. - Mit ér az élet kockázat nélkül?

Hál'istennek esze ágában sem volt kinyitni előttem az ajtót. Ennél azért jobban ismert.

Gondolom, az üvegezett bejárat is az el-sem-tévesztheted ismertetőjegyek sorába tartozott. Az utca összes többi házának tök hagyományos ajtaja volt, ez a duplaajtó viszont inkább egy felhőkarcoló tövébe illett volna. Odabenn minden fehér volt; a falak, a bútorok, a pultszerű asztal az ajtóval szemben. Néhány

SÁPADT HOLD

körözési hirdetmény lebegett a huzatban egy hirdetőtáblára rajzszőgezve, és egy adóvevő hevert az asztalon, de ettől eltekintve akár fogorvosi várónak is simán beillett volna.

Az asztal mögött ülő rendőr már pusztá megjelenésével tekintélyt parancsolt. A vállá széles volt, akár egy gardróbszekrény hosszában. Rövidre nyírt haja apró, öntörvényű hullámokba göndörödött.

A hóhérendélyem ugyan teljesen hivatalosnak hat az igazolványképpel meg a tucatnyi pecséttel, de akkor sem rendőrijelvény. Még csak nem is érvényes ebben az államban. Viszont ez volt minden, amit az orruk alá dughattam. Beléptem, és rögtön a magasba tartottam. Nem árt az elővigyázatosság, ha az ember fegyverrel érkezik a jardra. A zsaruk nem csípi az ilyesmit.

- Anita Blake vagyok, bejegyzett vámpírhóhér.

A rendőr felnézett, de a keze az asztal mögött maradt. - Tudtommal nem hívtunk hóhért.

- Nem hivatalos ügyben jöttem - mondtam, és az asztal elé léptem. Éppen el akartam tenni az igazolványomat, de érte nyúlt. Odaadtam neki.

Hosszan tanulmányozta a pecséteket. - Na és... minek köszönhetjük a szerencsét?

- Richard Zeeman barátja vagyok.

A szeme rám villant. Nem volt kifejezetten barátságos pillantás. Egyetlen mozdulattal visszalökte az engedélyemet.

- Talán valami gond van... - Gyorsan elolvastam a nevét a jelvényén. -Maiden tizedes?

- Ó, gond, az nincsen. Azon kívül persze, hogy a maga barátja egy bűdös strici. Tudja, mindig elcsodálkozom, hogy még a legmocskosabb lelkű parasztnak is van nője.

- Én nem vagyok a nője - javítottam ki ingerülten. - A barátja vagyok.

Maiden felkászálódott. Úgy mozgott, mint egy nehézsúlyú birkózó; nem egyszerűen magas volt, hanem széltében-hosszában irdatlan. Asszem erre mondják, hogy kiköpött rögbialkat. Az izom kezdett általános testmasszává olvadni, és jókora hájúsógumit cipelt a derekán, de látszott rajta, hogy nem ijed meg a saját árnyékától. A pisztolya frankón illett hozzá: krómozott, fekete Colt Python, egyedi markolattal. Az ilyesmivel remekül lehet elefántra meg orrszarvúra vadászni, viszont enyhe túlzásnak hat egy tojásdobálós komámaszszony-perlekedés megfékezésére egy csendes szombat délután.

LAURELL K. HAMILTON

-Hát ő kicsoda? - bökött az ujjával Jasonra.

- Csak egy jó barát - felelte Jason, és ezerrel próbált ártalmatlan arcot vágni. Nem volt akkora gyakorlata ebben, mint nekem, de nagyon igyekezett. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Maiden tizedes gölemárnyékában mindketten alpból ártalmatlannak tűntünk.

- A kis hölgy barátja vagy Zeemané?

Jason gyermekien szelíd mosolyt villantott rá. - Közös.

Hát, ez nem jött be. Maiden szúrós szemmel méregette. Neki sem volt több esélye lehervasztani Jason vigyorát, mint nekem, de ezt ő nem tudhatta. Jason rendületlenül vigyorgott, Maiden rendületlenül szemmel verte. Végül kénytelen voltam finoman megérinteni Jason karját. Vette az adást. Lesütötte a szemét, és pislogott egyet. A vigyor persze még mindig ott bujkált a szája szögletében, de ennyi is elég volt, hogy Maiden azt higgye, ő nyerte a háziversenyt.

A hátunk mögött kinyílt egy szűk ajtó, és egy férfi lépett ki rajta. Sárgásbarna öltönye úgy simult rá, mint egy elegáns kesztyű. Fehér, bordázott inge fölött zsinórnyakkendő fityegett, melyet arany gömb fogott össze. Miközben kezét ráztunk, megcsillant vaskos egyetemi dicsőséggyűrűje. Gyémántberakásos, naná.

- Csak nem Miss Blake-hez van szerencsém? - Belisariust nem volt nagy kunszt megismerni. - Igazán megtisztelne, ha Carlnak szólítana.

- Anita vagyok, ő pedig Jason.

Az ügyvéd Jasonnal is parolázott, és szélesen mosolygott hozzá.

- Most pedig bemehetnék az ügyfelemhez? - fordult Maidenhez.

- A seriff csak kettőjüknek adott engedélyt. Semmiféle harmadik látogatóról nem volt szó. -Jasonra bökött. - Úgyhogy a fiatalember idekinn marad.

Jason már nyitott a száját, de a karjára tettem a kezem. - Rendben.

- Kérném a pisztolyát - nyújtotta felém a kezét. Nem szeretek megválni a stukkertől, de két piros pont Maidennek, hogy kiszúrta. Előhúztam a Brownin-got a kabátom alól. A tárat a kezembe ürítettem. Aztán megmutattam neki, hogy egyetlen golyó sem maradt a csőben, és az egész cuccot a kezébe nyomtam.

- Talán nem bízik bennem?

- Gondoltam, jobb, ha én ürítem ki. A Browning túl finom darab a maga kezéhez.

- Fel akar bosszantani, hölgyem?

- Ráhibázott. Egyetlen vágyam, hogy felbosszantsam.

SÁPADT HOLD

Az asztalfiókba süllyesztette a Browningot. - Nem rossz fegyver ez, ha az ember nem bírja el a nagyobbakat. - Komótosan bezárta a fiókot. Újabb piros pont.

- Nem a méret a lényeg, Maiden. Hanem a teljesítmény.

Elgondolkodva bólogatott. - No igen. De a barátjának akkor is idekinn kell várnia.

- Már mondtam: nem gond.

Beléptünk az ajtón, ahonnan Belisarius egy perccel ezelőtt felbukkant. Hoszszú, keskeny folyosón találtuk magunkat, velünk szemben két ajtó nyílt. Az egyikben faragott fa táblán az állt, *Hölgyek*, a másikon, *Urak*.

- Pedig hogy megörültem az előbb, hogy Richardtól jön.

- Ez esetben csalódást kell okoznom. Mr. Zeeman továbbra is mereven elzárkózik a vallomástételtől.

- Mereven elzárkózik - visszhangozta a rendőr. - Na, ez aztán a szép jogász szakkifejezés.

-Jó pap holtig tanul, Maiden - mondtam. - Gyarapítsa a szókincsét. Például... olvasson. Igaz, akinél a kultúra kiveri a biztosítékot, annak még az is szellemi kihívást jelent, hogy a képeket nézze.

-Ja - villantotta ki a fogát Maiden. - Szerencsére jobb egy bölcs bolond, mint egy bolond bölcs.

- Shakespeare - bölintott Belisarius. - Ezt nevezem, Maiden tizedes. Le vagyok nyűgözve.

Maiden előhúzott a zsebéből egy tömött kulcsosomót. - Csak el ne árulják a kollegáimnak. Még azt gondolnák, nincs jobb dolgom.

- Én a maga helyében inkább a medveölömet szégyellném - jegyeztem meg.

Maiden az ajtó zárjával babrált a folyosó végén. - Szeretem, ha van nálam valami súlyos, Miss Blake. Kiegyensúlyoz, amikor futok.

Szélesre tárta az ajtót, és betessékelte minket. Aztán bezárta a hátunk mögött, majd végigbaktatott a folyosón, ahonnan jobbra is, balra is két-két acélajtó nyílt. - Itt várjanak meg. Megnézem, készen áll-e a szívszerelme, hogy fogadja magukat.

- Nem a szívszerelmem.

Maiden mintha meg sem hallotta volna. Kikódolta a legtávolabbi ajtót, aztán eltűnt mögötte.

- Maguk ketten remekül megtalálták a hangot - állapította meg Belisarius.

LAURELL K. HAMILTON

- A zsaruk szeretnek egymás rovására poénkodni. Annyi a trükk, hogy semmit sem szabad mellre szívní, és mindig vissza kell dobni a labdát.

- Ezt megjegyzem. Egyszer még jól jöhet.

- Nembiztos, hogy magának is bejönne. Maga ügyvéd. Az egy másik kategória.

Ezen elgondolkodott.

Maiden bukkant fel az ajtóban, és úgy virított a feje, mintha a nap legjobb viccét készülné megosztani velünk. Vajon miből gondoltam, hogy én fele olyan poénosnak sem fogom találni?

- Megmondtam Zeemannek, hogy egy magafajta hétpróbás gazember nem érdemli meg, hogy ilyen remek nője legyen.

- Gondolom, ezt nem szó szerint idézte - dűnnyögtem.

- Na jó. Megkérdeztem tőle, hogy lehet akkora fatökö barom, hogy egy ilyen jó bőr mellett más nőket molesztál.

- Na és mit mondott? - kérdeztem olyan faarccal, amelyet hirtelenjében sikerült magamra erőltetnem.

- Azt, hogy semmi köze magához.

Bólintottam. - Én is ezt mondtam.

Maiden szélesre tárta az ajtót, és intett, hogy menjünk be. - Csöngessenek, ha végeztek. - Egy ideig még matatott a zárral, aztán hozzátette: -Jó szórakozást.

A közelben lehet valahol egy nagykapacitású fehérfestékgyár, mert itt is fehér volt minden a mennyezettől padlóig és vissza. Az ember kis híján hóvakságot kapott. A berendezés egy acél emeletes ágyból és a szokásos vécé-mosdókagyló kombinációból állt. A szoba egyetlen ékessége az apró ablak volt az elmaradhatatlan rácsokkal. Ja, és ne felejtjük ki az ujjnyi vastag biztonsági hálót, ami háromoldalú ketrecet formált.

Richard a háló túloldalán ült, az alsó priccsen. Barna haja kócos tincsekben hullott az arcába. A neonok nyers fényében az arca csupa árnyék volt. Az inge gyűrötten lógott rajta, jobb napokat látott nadrágjára rá volt írva, hogy abban aludt. Felállt, és a háléhoz lépett. Meg kellett állapítsam, hogy sokat változott, amióta nem láttam. Elnéztem könyékig felgyűrűt ingujját, és eszembe jutott, valamikor régen mekkora élvezetet okozott, hogy lehámozzam róla az ingét, és végigsimítsam a mellkasát és a karját. De ami elmúlt, elmúlt. Ez most új játék volt, új szabályokkal.

Richard két kézzel fogta a rácsot. - Mit keresel itt, Anita?

SÁPADT HOLD

Attól féltem, hogy irtó zabos lesz, de nem volt az. Belisarius letelepedett a látogató asztalhoz az ajtó mellé. Aktákat és dossziékat rámost elő a táskájából, és igyekezett minél elfoglaltabbnak látszani. Kettesben hagyott minket, már amennyire a körülmények lehetővé tették.

- Hallottam, hogy bajban vagy.

- És te azonnal felpattantál a hófehér paripádra, hogy megments. - A szememben csöndes mosoly bujkált, és a görcs a lelkem mélyén lassan-lassan oldódni kezdett.

- Azért jöttem, hogy segítsék.

- Kösz, de nincs szükségem a segítségedre. Egyedül is boldogulok. - Ideges mozdulattal hátrasimította a szemébe hulló tincseket.

Belisarius közbeszólt. - Önt erőszakos nemi közöszléléssel vádolják, Mr. Zeeman. Nem úgy veszem észre, hogy átérezné a helyzet komolyságát. Belisariusra meredtem. Eddig úgy tudtam, csak „erőszak kísérlete” volt.

- Nos, volt időm végigtanulmányozni az aktát várakozás közben. Mivel ön felhatalmazott, hogy a jogi képviselőjeként járjak el, hozzáférhettem valamennyi rendőrségi anyaghoz. A spermateszt negatív, de az orvosi szakértői vélemény szerint a behatolás tisztán kimutatható. Ez bőven elegendő ahhoz, hogy megalapozza a nemi erőszak vádját.

- Sosem feküdtem le vele - jelentette ki Richard.

- De találkoztatok - bukott ki a számon.

Szemrehányóan nézett rám. - Sosem tagadtam.

Annyiban hagytam a dolgot. Én is harapós kedvemben lennék, ha ilyen durva vádak alapján őrizetbe vettek volna. Különösen, ha merő hazugság volna az egész.

- A probléma az, Mr. Zeeman, hogy spermaminta nélkül nem tudjuk minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy nem erőszakolta meg Miss Schaffert. Ha valóban koholt váddal állunk szemben, jól kifundálták a dolgot. Ön többször is randevúzott a hölgygel, ezt tanúk is megerősítették. Látták elmenni magával, aztán félholtan szedték fel az országút mellől. - Belelapozott az aktába. - Nemcsak vaginális sérülései voltak. Az egész testét kisebb-nagyobb zúzódások és sebek borították. Valaki alaposan elbánt vele.

- Betty szerint a szex akkor jó, ha durva - mondta Richard csöndesen.

- És mikor került szóba köztetek, hogy szeretitek a szexet? - érdeklődtem. Szilárdan állta a tekintetemet. - Amikor megpróbált rávenni, hogy lefeküdjek vele.

- Szó szerint így fogalmazott? - vágott közbe Belisarius.

Richard a fejét rázta. - Nem emlékszem pontosan. Valami olyasmit mondtam neki, hogy az ágyban hamar elszalad velem a ló. Erre ő azt felelte, ha durván szeretem, akkor jó helyen járok.

Hátat fordítottam neki, és a lábaim automatikus üzemmódban a csukott ajtó felé vették az irányt. Francnak se hiányzott, hogy ezt a szart végighallgassam.

- Ne menj el, Anita, még csak most jön a java. Vagy nem azért jöttél, hogy halld a részleteket? - Különös kifejezés ült ki az arcára. Valamikor régen olvasni tudtam a tekintetében. Rá kellett döbbernem, hogy már nem ismerem. Talán soha nem is ismertem, csak kölcsönösen belógattuk egymást. És önmagunkat. - Szóval, mivel kezdjem? Vagy inkább kivel?

- Hallottam, hogy nem vesztegetted az idődet az utóbbi hónapokban. -A hangom fojtottabb volt, mint ahogy szerettem volna, de legalább nem remegett. Nem fogok bögni. De nem ám.

- Kinek az ötlete volt, hogy ide gyere? Ki szegte meg a parancsomat? -A szőrborzoló energia első hullámai egy csapásra szétáradtak a szobában. Az ember hajlamos megfeledkezni róla, kicsoda is Richard valójában. Jobban tudja titkolni, mint bármelyik alakváltó, akivel valaha találkoztam. Vettem egy gyors oldalpillantást Belsariusra. Ő nem érzett semmit. Az erő úgy csípteégette a bőrömet, mint a sivatagi szél.

- Senki sem szegte meg a parancsodat.

- Pedig valaki elmondta neked. - Az ujjai elfehéredtek a rácson. Simán ki tudta volna tépni az egészet a padlóból, ha akarta volna, vagy átüthette volna a falat. Csak és kizárólag azért ült még mindig a zárkájában, mert annyira mégsem akart kijutni, hogy egy életre eljuttassa a fedősztoriját. Egy báránylelkű biológianár ugyebár nem hajlítgat pusztá kézzel colos acélrudakat.

Közel hajoltam a rácshoz, és lehalkítottam a hangom. Túlvilági dühe az arcomba fűjt. - Tényleg itt és most akarod ezt megvitatni, egy idegen előtt?

Richard a rácsnak támasztotta a homlokát. - Végül is ő az ügyvédem. Nem árt, ha tudja.

Olyan közel volt hozzám, hogy megérinhettem volna. Talán még kellett volna tennem. De olyan más volt, valahogy nem tűnt... valódinak. - Dutyügyben gyakorlatlan vagy, ismerd el.

- Elismerem. Még sosem kattintottak bilincset a csuklómra.

SÁPADT HOLD

- Naná, hogy nem. Ebben én vagyok a prof Két doktorival. Vagy inkább hárommal.

Majdnem elmosolyodott. Az energia eltűnt, mintha sosem lett volna. A vadállat visszabújt a majdnem-tökéletes álca mögé.

Megfogtam a hüvös fémét a keze alatt. - És én még azt hittem, egyszer te fogsz engem így viszontlátni.

- Na igen. Összeütnék neked egy tortát, és belesütném a reszelőt.

- Ide most nem reszelő kell, Richard. - A kezemet a kezére csúsztattam. Gyengéden megszorította az ujjaimat. - Hanem egy jó ügyvéd. És én hoztam egyet.

Ellépett a ráctól. - De minek nekem ügyvéd, amikor ártatlan vagyok?

Belisarius válaszolt helyettem. - Önt nemi erőszakkal vádolják, Mr. Zeeman. A bíró kerekén elutasította az óvadékkérelmét. Értse meg, fiam, ha nem tudjuk kikezdeni a vád sztoriját, öt hosszú börtönévnek néz elébe. Jó esetben. A képek itt vannak a dossziében. Azt a nőt rettenetesen összeverték. Ez egy szőke csinibaba. Úgy fog felöltözni az esküdteknek, mint mindenki rajongásig szeretett tanítónénije, akibe az egész osztály bele volt zúgva, mert almaszappan illata volt. - Felállt, és végignézett Richardon. - Pár apró simítás, például levágjuk a haját, és...

Ezen a ponton, őszintén bevallom, elvesztettem a fonalat. Levágni Richard haját? Hirtelen köpni-nyelni nem tudtam.

- ...és persze az is előnyünkre válik majd, hogy maga fehér. - A fejét ingatta.

- Tulajdonképpen nem az ön ártatlanságát kell bizonyítanunk, Mr. Zeeman.

Miss Schaffert kell minél romlottabb színben feltüntetnünk.

- Hogy érti ezt? - kérdezte Richard.

- Rá kell bizonyítanunk, hogy ő a megtestesült erkölcsi fertő. Mindenekelőtt azonban összehozunk egy óvadéki meghallgatást. Mellettünk fog szólni, hogy önnek még egy árva közlekedési szabálysértés sincs a rovásán. A bíró szabadlábra fogja helyezni. Egyszerűen nem tehet mást.

- Igen ám, de mikor? - kérdeztem.

Belisarius felvonta a szemöldökét. - Van talán valamiféle időkorlát, amiről tudnom kellene? Richard és én egymásra néztünk. Aztán egyszerre szólaltunk meg.

- Van - mondta Richard.

- Nincs - vágtam rá én.

LAURELL K. HAMILTON

- Akkor most melyik, fiúk-lányok? Van vagy nincs?

Richard rám pillantott. - Nem, nincs - mondta végül megadóan.

Ez láthatólag nem volt az anyjára Belisariusnak. - Rendben van, gyermekeim. Ha maguk mondják... De előre jelezném, hogy ha ez az apró információ, ami nem tartozik rám, egyszer csak előjön, és mi kutyaszorítóba kerülünk miatta, rendkívül bánatos leszek.

- Nem fog előjönni - mondtam.

Rosszallóan csóválta a fejét. - Ha mégis, nem vállalom tovább Mr. Zeeman védelmét. Ezt jobb, ha tudják. Gyorsabban kell majd új ügyvéd után nézniük, mint ahogy ki tudják mondani, hogy életfogytiglan.

- De hát én semmit sem követtem el - nyögte Richard.

- Valaki megerőszakolta Betty Schaffert - mondta Belisarius egykedvűen.

- Ha nem ön, akkor ki?

Richard széttárta a karját. - Betty füvel-fával kikezd. Én is legalább három férfiről tudok.

- Szükségem lesz a nevekre.

- Miért?

- Ha minden egyes lépésnél leáll velem vitatkozni, fiam, akkor hamar összeakasztjuk a bajszyunkat.

- Senki mást nem akarok belekeverni ebbe. Épp elég, hogy én benne vagyok.

- Richard - fordultam hozzá -, értsd meg, bajban vagy. Engedd, hogy Carl végezze a munkáját. Szépen kérek.

-Jean-Claude is ilyen szépen kér?

Menten felforr az agyvízem. - Ő is azt akarja, hogy kikerülj innen.

- Naná, hogy azt akarja.

- Nincs sok időnk. Ha nem tudják takaréokra tenni a személyes témákat, akkor talán az volna legjobb, ha Anita szépen elmenne.

- Remek ötlet - bólintottam. - Asszem, így is bőven eleget hallottam Miss Schafferről.

- Csak nem vagy féltékeny?

Legszívesebben rávágtam volna, hogy á-dehogya, de Richard pontosan tudja, mikor hazudok. Egyébként egész jól bírtam a dolgot, amíg le nem vágta azt a Betty-és-a-durva-szex dumát. Az totál betett. - Semmi jogom hozzá, hogy féltékeny legyek.

- Ez nem válasz.

SÁPADT HOLD

Kényszerítenem kellett magam, hogy a szemébe nézzek. A legszívesebben elbújtam volna a fal egyik repedésében. Ehelyett elvörösödtem. - Na igen. Féltékeny vagyok. Most jó?

Naná, hogy jó. Rá volt írva a képére.

A bungaló telefonszámát sietősen belekapartam Belisarius noteszébe, és türelmetlenül rátenyereltem a csengőre.

- Örülök, hogy eljöttél, Anita - szólt utánam Richard.

Háttal álltam neki, és forrón reméltem, hogy Villámkéz Maiden nem fog sokat tökölni az ajtóval. - Bárcsak én is ezt mondhatnám.

Az ajtó kinyílt. Úgy rohantam ki rajta, mint aki mögött ég a ház.

7.

- Milyen volt viszontlátni a szívszerelmét? - kérdezte Maiden, miközben utánam slattyogott a folyosón.

Kénytelen voltam bevárni a belakatolt ajtónál. - *Nem* a szívszerelmem. - Kezdttem úgy érezni magam, mint egy papagáj.

- A maga helyében én is letagadnám. - Kinyitotta az ajtót, és sarkig tárta előttem.

- Dugja fel a könyvtárcéduláját, Maiden.

- Huh, ez erős volt - szisszent fel. - Maga szerint van esélyem kigondolni egy fele ilyen jó visszavágást?

- Inkább adja vissza a stukkeremet.

Bezárta az ajtót. Jason az asztallal szemközt sorakozó széksor szélén ült. Ahogy beléptünk, felpillantott. - Végeztünk?

- Ezek szerint Maiden tizedes nem volt szórakoztató társaság.

- Nem engedte, hogy játsszam a bilincsel - felelte Jason.

Maiden kikódolta a fiókot. Előhúzta a Browningot, visszacsattantotta a tárat a helyére, és csőre töltötte. Aztán szó nélkül a kezembe nyomta, markolattal előre.

- Gondolja, hogy Myerton van annyira veszélyes, hogy kibiztosítva kéne hordanom a stukkeremet?

Sokatmondóan pislogott.

- Azt az ember sose tudhassa - mondta végül.

Néhány másodpercig némán egymásra meredtünk, aztán a Browningot a tokjába csúsztattam. Nem szoktam csőre töltött fegyverrel járni. Ideges leszek tőle. De attól még jobban beparáztam, hogy Maiden szemmel láthatóan figyelmeztetni akart valamire. Persze az sem kizárt, hogy csak ugrat. A zsaruk, különösen az unatkozó kisvárosi fakabátok imádják szívatni az embert. A vámpírhóhérokat különösen.

-Legyen szép napja, Blake.

- Magának is hasonlókat.

SÁPADT HOLD

Már az ajtóban álltam, amikor Maiden utánam szólt. - Nem árt az óvatosság. Nehéz idők járnak.

Az arcából semmit sem tudtam kiolvasni. Nem vagyok egy körmönfont típus. Utálok a sorok között olvasni. - Mi az ábra, Maiden?

- Ejtőzöm egy kicsit, miután elmennek. Ebédszünetet tartok. Az órára néztem. - Kicsit korán van az ebédhez, nem?

- A lényeg, hogy nem leszek itt. Gondoltam, nem árt, ha tudja.

- Majd igyekszem a hegyi levegőbe fojtani csalódottságomat.

Feltápáskodott az asztaltól. - Be is zárom az ajtót. Nem szeretem felügyelet nélkül hagyni az asztalt.

- Itt hagyja Belisariust Richarddal?

- Nem tart soká - mondta. Kinyitotta az ajtót, és intett, hogy menjünk.

- Rühellem az ostoba játékokat, Maiden. Mi a bús franc folyik itt?

Elkomorodott. - Ha az ügyvédjük eléri, hogy a barátját kiengedjék, én a maguk helyében kapnám magam, és elhúznám a csíkot a városból.

- Ugye nem azt javasolja a vádlottnak, tizedes, hogy lógjon meg az igazságszolgáltatás elől?

- A családja az első naptól fogva itt van, amióta őrizetbe vettük. Na meg az egyetemi népek, akikkel dolgozott. Egy csomó köztisztelőben álló, derék honpolgár nyüzsög az ablakunk alatt mostanság. De a jóra való polgárok nem lesznek itt örökké.

Még álltam ott egy darabig abban reménykedve, hogy végre abbahagyja a ködösítést, és elárulja nekem, mi a szent szart akar. Nem tette.

- Kösz, Maiden.

- Igazán nincs mit.

Nem markolászta idegesen a Browningot, pedig nagyon viszketett a tenyerem. Baromi hülyén venné ki magát, ha stukkert lóbálnék ezen a szép augusztusi reggelen egy olyan kisvárosban, amelynek az összlakossága kevesebb, mint egy átlag egyetemi kolecsé.

- Mi a fene volt ez? - kérdezte Jason.

- Ha nem tüntetjük el innen Richardot, komoly veszélybe kerül. Eddig csak azért nem esett baja, mert túl sok a tanú. Még valakinek eszébe jutna kínos kérdéseket feltenni.

- Ha a zsaruk is benne vannak - elmélkedett Jason -, akkor Maiden miért figyelmeztetett minket?

LAURELL K. HAMILTON

- Talán nem tetszik neki, hogy őt is belekeverték. Gőzöm sincs. Egy biztos: valakinek jó oka van rá, hogy Richard rács mögött maradjon.

Egy nyitott furgon állt meg az utca túloldalán, a ház előtt, ahol Shang-Da ejtőzött. Kiszállt a vezető, és négy férfi ugrott le a platóról. Félkört alkottak a tornác lábánál. A legmagasabb pasas baseballütőt lóbált a kezében.

- Óriási - mormolta Jason. - Ha két kézzel vernénk a rendőrség ajtaját, és segítségért sikítoznánk, akkor se bagózna ránk senki.

- Maiden segített nekünk. Előre figyelmeztetett.

- Most, hogy mondom, egyből jobban érzem magam.

Átvágtam az utcán, Jason néhány lépéssel lemaradt mögöttem. Csikorogtak az agyamban a kerekek. Nálam van stukker. Náluk valószínűleg nincs. De ha kinyírok valakit, záros időn belül Richard mellett találom magam a zárkában. Myerton bűnüldözési szokásjoga láthatóan nem kedvez az idegeneknek.

Shang-Da ráérősen felállt, és levette a sapkáját. Zselézett haján hanyatt esett az augusztusi napsugár. Még mindig mezítláb volt, hosszú karjai lazán lógtak. Egyelőre nem vette fel a küzdőpózt, de az arcára kiült a feszültség. A szeme sarkából észrevett minket. Számított ránk. A verőemberek viszont ránk se bagóztak. Amatőrök. Ami nem jelenti azt, hogy veszélytelenek, azt viszont igen, hogy egy jó blöffel át lehet verni a fejüket. A profik hamar átlátnak a szitán.

Madárcsontú, csupa ránc öregasszony csoszogott elő a szűnyoghálós ajtó mögül. Botjával végigkopogott a tornácon. Ezüstös ősz haját kontyba tűzte, és az elmaradhatatlan hajhálóval fogta össze. Térdharisnyája vastag hurkában gyűlt össze bolyhos mamusza fölött. Körbepislogott, aztán megrázta csontos öklét a férfiak felé. - Azonnal tűnjetek el a házam küszöbéről, pernahajderek!

- Ne ártsd bele ebbe magad, Millie. Ez nem a te dolgod - szólt vissza a baseball ütős, nyakigláb figura.

- Már hogyne volna az! Az én házamban senkit sem fogtok fenyegetni. Különösen az unokaöcsémet nem.

- Az unokaöccse - ciccegett a másik. - Na persze. Én meg a római pápa.

- Hazugnak nevezel engem, Mel Cooper? - csattant fel az asszony.

Ha valami néptelen helyen lettünk volna, lelkiismeret furdalás nélkül elő kapom a stukkert, és kicsipkézem az egyiket. Ez bőven elég lett volna, hogy vegyék az adást, és lefűjják az akciót. Csakhogy félhavi fizetésemért tettem volna rá, hogy a seriff semmi perc alatt itt teremne. Valószínűleg a terv az, hogy minél többünket bezsákoljanak.

SÁPADT HOLD

Ezúttal nem hazai pályán játszunk. Lila gözöm sincs, mire megy ki a játék.

Jason és én belegázoltunk a száraz fűbe. Mel volt a legközelebb hozzánk; meglepetten felkapta a fejét. Ilyen közelségből tökéletes kilátás nyílt izzadság-foltos atlétájára és a flanel ing alatt szerénykedő sörpocakra.

- Maguk meg kik?

Elővettem legtündéribb bájosolyomat. Nem tetszett neki. - Válaszolj a kérdésemre, kisanyám. Kik vagytok?

- Kit érdekel - vágott közbe a baseball ütős, mielőtt egy szót is szólhattam volna. - A lényeg, hogy ne üssék az orrukat mások dolgába. Szívódjanak fel, különben maguk is kapnak egy kis kóstolót.

-Jól hangzik - vágtam rá. - Mire várunk még?

Baseball Béni meglepődött arcot vágott. Úgy látszik, nem nézett volna ki belőlem ekkora pimaszságot. Első programpont: elhinteni a zavar magvait az ellenség soraiban. Ártani nem árthat.

A nő megrázta a botját. - Tűnjetek el a házamból, ti akasztófavirágok, különben hívom Wilkes seriffet. Majd ő ellátja a bajotokat.

Az egyik tag felvihogott. - Wilkes is jön, Millie mama, ne izguljon. Majd ha mi végeztünk.

Melák Mel begerjedt. - Gyere ki onnan, fiacskám. Vagy arra vársz, hogy mi menjünk be érted?

Mintha Jason meg én ott se lettünk volna. Nem egyszerűen amatőrök voltak, hanem gyárilag sötétek. Shang-Da továbbra is nyugodtan állt. Félelemnek nyoma sem volt rajta, de már alig várta, hogy felmossa velük a tornácot. - Ha kimegyek innen, Cooper, lepedőben visz haza az anyád.

Baseball Béni, ez a kőkorszaki kőbunkó meglegette az ütőjét. Úgy fogta, mint akinek van benne gyakorlata. Biztosan játszott a gimis csapatban. - Gyere csak, ferdeszemű.

- Ferdeszemű? - ízlelgette a szót Jason. Nem kellett látnom az arcát ahhoz, hogy tudjam: úgy vigyorog, hogy kilátszik mind a harminckét foga.

- Ennél azért valami kreatívabb jelzővel is előrukkolhatott volna -jegyeztem meg.

- Hogy ő? Ne viccelj. Nézd meg a búráját.

Mel most már a teljes figyelmét nekünk szentelte, a többiek felzárkóztak mellé. - Kisanyám, gúnyolódsz velem? Gondolod, hogy nem verjük szét a fejedet, csak mert lány vagy?

Majdnem kicsúszott a számon, hogy azért nem fogja szétverni a fejemet, mert fegyver van nálam, de hál'isten még időben elnyomtam a kísértést. Ha az ember stukkert ránt, egyből olyan agressziósintre emeli a küzdelmet, ahol az erőszakos halál is benne van a pakliban. Nem szeretném, hogy bárkit hullásában vinnének el innen - különösen most, hogy a zsaruk csak arra várnak, hogy begyűjthessenek minket. Mel haverja kétszer akkora képződmény volt, mint Maiden tizedes, viszont fele annyira szimpatikus. Elsőprő túlerővel néztünk szembe; darabonként minimum ötven kilóval többet nyomtak, mint Jason - hogy rólam ne is beszéljünk. Rá volt írva a képükre, hogy legyőzhetetlennek hiszik magukat.

Eszem ágában sem volt kézitusába keveredni. Nem volt túl nagy a valószínűsége, hogy én kerülnék ki győztesen. Akármit is teszek, gyorsan kell tennem, és azonnal padlóra kell küldenem az ellenfelemet. Különben esélytelen vagyok. Hiába van fekete övem judóban, ha a rosszfiú nem az én méretem. A gáz csak az, hogy nem sűrűn futok össze méretes rosszfiúval. A gyomrom összeszorult, ideges remegés futott végig rajtam. Sokkba hajló döbbenettel vettem tudomásul, hogy jobban be vagyok szarva, mint a furgonos epizódnál, amikor Jamillel kerültem szembe. Ez most nem szimpla dominanciaharc első vérig, szigorú szabályokkal.

Rémült? Kicsoda, én?

Csak hát hosszú ideje nem fordult elő, hogy fegyver nélkül, pusztá ököllel kelljen nekimennem az ellenségnek. Eszközfüggő lettem? Homár tudja. Jason hátrált pár lépést. A küzdelemhez ugyebár hely kell. Átvillant az agyamon, hogy még az életben nem láttam a srácot verekedni. Simán át tudná hajítani a furgont a ház fölé, de ez még nem jelenti azt, hogy bunyózni is tud. Ha dobálni kezdi az embereket, mint a rongybabákat, azt nem fogják megköszönni. Nem volna jó, ha Richard után Jasont is bekaszlizná.

- Senkit se öl meg, ha kérhetlek - súgtam.

Jason kivillantotta a fogait. - És hol marad a mulatság?

Likantróp-energiahullám borzolta végig a bőrömet.

Mel megindult felém, mint egy úthenger. Tenyeres-talpas, amatőr medve-mozgás, semmi harcművészet. A másik fickó viszont felvette a szabályos küzdőpózt. Ő tudta, mit csinál. Jason törött állkapcsa egy nap alatt rendbe jön, az enyém nem. Vagyis Mel az én emberem. De a melák hirtelen megtorpant, libabőrös lett a karja.

SÁPADT HOLD

- Mi a pokol volt ez?

Sötét, akár az éjszaka, de elég pszichés érzékenység szorult bele ahhoz, hogy megérezzen egy alakváltót. Érdekes.

- Be vagy tojva, gumipocok? - provokáltam.

- Elkaplak, Kisanyám - acsargott.

Intettem, hogy jöjjön csak. Próba, szerencse.

Felhorkant, és nekem rontott. Szó szerint rám vetette magát: két húsos karját széttárta, mintha a keblére akarna ölelni. A természetesebb fickó közben Jasont rohanta le. Inkább éreztem, mint láttam a mozgását; Shang-Da már nem volt a tornácon. Nem volt időm összepisilni magam. Még gondolkodni sem volt idom. Csak cselekedni. Végigvinni, amit a *dojo*ban kismilliószor gyakoroltam, de élesben soha.

Kitértem Mel kinyújtott karja elől, és két dolgot tettem majdnem egy időben: elkaptam a bal karját, és kirúgtam alóla a lábát. Úgy klattyant össze, mint egy krumpliszák. Erősen tartottam a karját. Ez a fogás már önmagában olyan fájdalmas, hogy a legtöbb ember azonnal feladja. Mel nem hagyott időt gondolkodni. A kezében megvillant egy kés. Megrántottam a karját. Mély, nedvesen cuppanó hangot hallatott, akár egy csirkecsont, amit rossz irányba hajlítanak.

A fickó artikulátlanul felüvöltött. A penge még mindig a kezében volt, de egyelőre mintha megfeledkezett volna róla.

- Dobd el a kést, Mel.

Nem dobta el. Igyekezett talpra állni, az egyik lábát oldalra nyújtotta. Belerúgtam a térdébe, és az ízület egészségtelenül kattant egyet. A csonttörés éles, tiszta hangot ad. A kiugró ízület hangja sokkal halkabb, de annál hátborzongatóbb.

A földre rogyott, magzatpózba tekeredett, és megállás nélkül vonyított.

- Dobd el a kést, Mel! - Már én is üvöltöttem.

A penge átrepült a kerítés fölött, és eltűnt a szomszéd kertben. Biztos, ami biztos alapon hátráltam egy lépést. Hátha van még valami a tarsolyában. Ahogy elnéztem, a többiek is rendesen el voltak foglalva. Az emberhegy, aki Jasonra támadt, a furgon mellett hevert. Friss horpadást láttam a karosszérián, mintha nekirepült volna az oldalának. Valószínűleg pontosan ez történt.

A harmadik izomagyú a tornáclépcső tövében feküdt, akár egy véres rongy-csomó. Meg sem mozdult. A negyedik tag négykézláb menekült, a lábát életetlenül vonszolta maga után, mint egy törött farkat. Sáros arcán patakozottak a könnyek. Shang-Da a baseball ütős védelmi vonalain próbált áttörni. Jason

egy colos fickóval küzdött, akinek inas karjain csomóba merevedtek az izmok. Alacsony küzdőállásban volt; így elsőre Tae Kwon Do-ra tippeltem. Vagy Jujitsura.

Shang-Da két irtózatot ütést kapott mindkét karjára a baseball ütővel, aztán sikerült kicsavarnia a másik kezéből a botot. Simán két darabba törte. A férfi sarkon fordult, és futásnak eredt. Shang-Da a nyomában, és a bot törött végével csépelte a hátát.

- Ne öld meg! - üvöltöttem.

Shang-Da erre megfordította a törött fadarabot a kezében, majd a laposabb végével rávágott a fickó koponyájára. Olyan hirtelen esett össze, mint akiből kihúzták a dugót.

A colos, aki Jasont pécézte ki magának, apró, rákszerű mozdulatokkal araszolt, ami az avatatlan szemlélő számára talán idéetlennek tűnhet, de amikor a lábával kicsapott, Jasonnak csak annyi ideje maradt, hogy hanyatt vágja magát. Fekében felé rúgott, de harcban képzett ellenfele olyan magasan és kecsesen ugrotta át, hogy egy pillanatra olyan volt, mintha úszna a levegőben.

Szirénák bögtek fel, és az útviszonyokhoz képest meglehetősen gyorsan közeledtek.

Közben Baseball Béni pofára esett. Még csak meg sem próbálta összekaparni magát. Káó volt a javából.

Már csak a colos állt a lábán. Jason talpra ugrott, de csak arra telt a gyorsaságából, hogy kitérjen a záporozó ütések és rúgások elől; ahhoz nem, hogy átvegye a kezdeményezést. A természetfeletti erő nem azonos a természetfeletti ügyességgel

Shang-Da kénytelen volt közbelépni.

Jason megkönnyebbülten felpillantott. A magas fickó csak erre várt. Teljes erővel Jason arcába rúgott. A fiú kábultan rogyott térdre. A colos megfordult, és körrúgásra készült. Ezzel a figurával simán el lehet törni az ellenfél gerincét. Sokkal közelebb voltam hozzájuk, mint Shang-Da. Gondolkodás nélkül nekilódultam, pedig sejtettem, hogy nem érek oda időben. A colos azonnal észrevett. Otthagyta Jasont, és már csak rám figyelt. Felém lendítette a lábát. Kénytelen voltam védekező állásba váltani. Csak azért sikerült hárítanom, mert a súlypontváltás elvette a lendületét. Két rendőrautó dübörgött felénk az utcán. Shang-Da megtorpant. Azt hitte, a meccs lefűjva. Én is azt hittem.

A langaléta viszont máshogy értelmezte a helyzetet.

SÁPADT HOLD

Csak egy elmosódott sávot láttam a mozgó lábából. Felemeltem a kezem, hogy kivédjem. A karom elzsibbadt. A következő pillanatban a hátamon feküdtem kiterítve, és a képembe vigyorgtak a felhők. Még csak nem is fájt.

Simán rámulgorhatott volna, hogy kicsináljon, mert néhány végtelennek tűnő másodpercig mozdulni sem bírtam. A világ süket csöndbe fagyott. Még a fű sem susogott a fejem fölött. Valaki sürgősen cuppantsa le az agyamról a hangszigetelt burát.

A vér zubogni kezdett a fülemben. Mély, csukladozó lélegzetet vettem.

Öblös férfihang szólalt meg a fejem fölött. - Ne mozdulj, baromarcú!

Van itt fejlődés, fiúk, akartam mondani, de egy hang nem sok, annyi se jött ki a torkomon. Az arcom nem fájt. Nem is éreztem. Kinyitottam a szám, hogy lemeózzam, működik-e az állkapcsom. Működött. Frankó. Feltartottam a kezem.

- Nem akar valaki a hónom alá nyúlni?

A csönd nyúlt, mint a rétestészta. Végül Jason felelt. - Fegyvert szegeznek ránk, Anita.

Millie botja szaporán végigkopogott a lépcsőn. Sajátos békaperspektívából nézve úgy festett, mint egy szőröslábú, pulykavörös óriás. - Hogy nem sül le a bőr a képetekről! Szégyelljétek magatokat! Fegyvert fogtok az unokaöcsémre és a barátaira? Ezek az anyaszomorítók se szó, se beszéd rájuk támadtak.

- Tényleg? - horkant fel az előbbi hang tulajdonosa. - Nekem úgy tűnik, Millie néni, hogy az... unokaöccse magának kereste a bajt.

Krákogtam egy sort.

- Anita Blake vagyok, bejegyzett vámpírhóhér.

Hát, a felhördülős áhitat elmaradt. Mit is vártam?

Talán a magam erejéből is fel tudnék ülni, de ha már így alakultak a dolgok, nem árt kihasználni a helyzet adta előnyt. Minél rozzantabbnak látszom, annál kevesebb az esélye, hogy bilincsbe vernek. Ha csak Mel És Az Anyaszomorítók sérültek volna meg, a fogdában kötünk ki, mielőtt hármat pislogunk. Secc-pecc kreáltak volna valami hangzatos vádat. Hever körülöttünk néhány kiütött bika, akiknek a pulzusát nem ártana megnézni. Kettő gyanúsán mozdulatlan. Így viszont simán körbeperelehetjük egymást. Vagy mind a duryi-ban kötünk ki - vagy egyikünk sem. Nekem más terveim voltak ma estére.

Tiszta mázli, hogy nem tort el az állkapcsom. Az oldalamba fordultam, és a szám megtelt vérrel. Kiköpjem, vagy lenyeljem? A füre öklendeztem.

Forgott velem a világ, ahányszor csak megmozdultam. Már azon tűnődtem, a vérrel együtt a reggelimet is kipakolom, de aztán az émelygés csillapodni kezdett. Asszem agyrázkódást kaptam. Nem ez volna az elő eset életemben, és az ilyesmitől általában látványosan kikészülök.

Millie kieresztette a hangját. - Teszed el azokat a fegyvereket, Billy Wilkes, de rögvest! Különben szégyenszemre itt, mindenki előtt náspángollak el a borommal.

-De Millie néni!

Gondoltam, újra próbálkozom.

- Szeretnék felállni. Segítene valaki?

A hang gazdája - kizárásos alapon Wilkes seriff - némi habozás után azt felelte: - Segítsenek neki, bánom is én.

Jason megragadta a kezemet, és talpra rángatott. Nem kellett nagyon rájátszanom, hogy a világ veszélyesen megzöttyent körülöttem. Shang-Da kénytelen volt megfogni a másik kezemet. Kettőjük hathatós közreműködésével kínos-keservesen talpra kászálódtam.

Wilkes seriff átlagtermetű, negyvenes férfi volt spenótzöld macilaci-kalappal a fején, stílusban passzoló vadőruniformisban. Egy tízmilliméteres Beretta kandikált ki a pisztolytáskájából. Úgy látszik, időközben visszatette. És még mondja valaki, hogy nem szép az élet.

Bizalmatlan szemmel méregetett minket. - Mi szél hozta Myertonba?

Válaszul spontán módon újabb adag vért okádtam a füre. Igazán igyekeztem, hogy méltóságteljesen lógiak Shang-Da és Jason karján, de úgy éreztem magam, mint egy nyúzott macska. Csak az vigasztalt, hogy a baromagyúak rosszabb bőrben voltak. Azt a rohadékot is beleértve, amelyik kiütött. Gondolom, Shang-Da akcióba lendült, miután én kiterültem. Jason egymaga tutira nem tudott volna elbánni vele.

- Egy barátomhoz jöttem. Richard Zeemanhez.

- Azt mondja, Zeeman a barátja? -Azt.

Wilkes mögé felsorakozott a két helyettese. Mennyi szimpatikus arc. Egyi kükén régi heg futott végig a szemöldökétől az álláig. Inkább törött üvegre tipeltem, mint késre. A másik medveölőt szorongatott. Nem tartotta ránk, de görcsösen szorongatta. A szabdaltképű tag vigyorgott. A medveölős csak bámult ki a fejéből üres tekintettel, mint egy debil rambó.

SÁPADT HOLD

Maiden a háttérbe húzódott, két lapátmancsát összefonta maga előtt. Az arca kifejezéstelen volt.

A seriff levette a kalapját, és megtörölte izzadt homlokát. - Be kell vinnem magukat - jelentette ki - súlyos testi sértésért.

- Szuper - vágtam rá. - Alig várom, hogy vádat emelhessek.

Elkerekedett a szeme. - Nézzen körül, Blake! Nem hiszem, hogy bármiféle jogalapjuk lenne a vádemelésre.

Jasonnak dőltem. Vér szivárgott a szám sarkából. A bal szemem rohadtul lüktetett. - Önvédelem volt. - Elgyengült a térdem, és összecsuklottam. Shang-Da utánam kapott. Fáradtan behunytam a szemem, és hagytam, hogy két kézzel tartson.

- B'ssza meg - morogta Wilkes seriff.

- Nézd meg azt a szegény kislányt! - háborgott Millie. - Vidd csak Henry bíró elé! Mit gondolsz, mit fog csinálni ezekkel a huligánokkal? A lánya épp egyidős vele.

- B'ssza meg! - ismételte Wilkes, ezúttal nagyobb beleérzéssel. - Először is kórházba visszük a sérülteket. Majd ott eldöntöm, hogyan tovább.

- A mentő már úton van - közölte Maiden.

Wilkes az állát vakarta. - Egy nem lesz elég.

Maiden mackósan, rekeszizomból felnevetett. - Ennyi sérülthez az egész megyében nincs elég mentő.

- Háromnak elég lett volna - vont vállat Wilkes.

A mocsokláda... Shang-Da pont annyira szorított, hogy ha hirtelen fel akartam volna kapni a fejem, az állatira fájt volna. Nem mozdultam, de egyre csak az visszhangzott a fejemben, amit a seriff mondott.

Majd meglátjuk, kiért jön legközelebb a mentő.

A rohammentőn kívül a két járőr kocsira Jamil furgonjára és a Mikulás szánjára is szükség volt ahhoz, hogy mindenki eljusson a kórházba. Na jó, a Mikulás szánja talán túlzás, de akkor is úgy néztünk ki, mint egy karneváli körmenet. Röpké hat órával később ismét Myertonban ültünk, az őrön. Én voltam az egyetlen a sebesültek közül, akit azonnal kiengedtek a kórházból. De jó nekem.

A furgonba csapódott ürge valószínűleg maradandó gerinckárosodást szenvedett. Biztosat persze csak akkor fognak tudni, amikor a duzzanat visszahúzódik. A három fazonból, akiket Shang-Da ütött ki, kettő már magához tért. Agyrázkódást kaptak, de túléltek. A harmadik még mindig eszméletlenül fekszik, az orvosok koponyatörésről meg belső vérzésről susmorogtak. Shang-Da csinálta ki a nyílt csonttörésest is. Nekem hál'isten csak Melák Mel volt a rovásomon - igaz, ő ramatyabbul festett. A ficammal kombinált törés szar ügy. Talán sosem fogja többet használni a lábát. Nem állítom, hogy büszke voltam a művemre, de... hiba volt kést rántania.

Belisarius időközben elintézte az óvadékot, és minden követ megmozgatott az érdekünkben. Ami Richardot illeti, ő szabad ember volt - egyelőre. Ha Belisarius a továbbiakban is ilyen hatékony, már megérte a pénzét.

A seriff nem tartóztatott le, de mindannyiunktól ujjlenyomatot akart venni. Engem nem zavart a dolog, Shang-Da azonban nagyon húzta a száját, amitől nemcsak Wilkes fogott gyanút, hanem én is. Viszont ha Shang-Da nemet mond, mi sem tehetünk mást. Közöltem a seriffel, hogy ha az ujjlenyomatainkat akarja, kénytelen lesz előbb megvádolni valamivel. Innentől kezdve nem zizegett tovább. Valószínűleg az is besegített, hogy az egy szem engedélyezett hívással egy zsaruismerősömnek telefonáltam, aki felhívta a haverját az FBI-nál. A fekete szemüvegesek aztán rácsörögtek Wilkesre, aki ettől enyhén ideges lett. A verőlegények a rendőrség tőzsomszédságában ütöttek rajtunk. Az ember nem piruettezik baseball ütőkkel a zsaruk orra előtt, hacsak nem biztos benne, hogy senki se rondít bele az előadásába. Ezek tudták, hogy

SÁPADT HOLD

a rendőrség a kisujját sem fogja mozdítani. Még heccelték is Millie-t, hívja csak a seriffet, ha annyira akarja.

Wilkes reakciója érdekes kérdéseket vetett fel. A zsaruk féltékenyen vigyáznak a területükre, ez igaz - de a helyiek eddig egyetlen szövetségi törvényt sem szegtek meg. Az FBI-nak semmi keresnivalója egy szimpla testi sértéses ügynél. Wilkesnek szikrázó szemmel kellett volna fel-alá járnia, és csomókban tépnie a haját az ominózus telefonhívás után. De nem tette. Esküdni mertem volna, hogy sáros a fickó. Csak nem tudtam bizonyítani. Nem mintha az én feladatom lett volna, hogy ráhúzzam a vizes lepedőt. Azért jöttem, hogy kihozzam Richardot a jégről. És ezt már megtettem.

A seriff négy szemközt akart beszélni velem. Belisarius hümmögött egy sort, de végül kettesben hagyott minket.

A legkifogástalanabb kihallgatósobában voltunk, amit valaha láttam. A nehéz lucfenyő asztal valószínűleg a helyi asztalosműhely remeke. A falak a szokásos élénkfehérben pompáztak. A linóleum is makulátlan volt, sehol egy lábnyom vagy egy folt. Nem használhatják túl gyakran ezt a helyiséget. Gondolom, az év nagyobbik részében raktárként funkcionál.

Wilkes kihúzta a durván ácsolt széket. Leült velem szemben, és összefonta a karját. A bal kezén egyszerű arany karikagyűrűt viselt és olyan órát, amelyet a tájfutók használnak. Drabális, koromfekete, sterilen praktikus. Mivel nekem ugyanilyen díszelgett a karomon, inkább nem teszek megjegyzéseket az ízlés-világára. Nem én.

- Szóval? - törtem meg a csendet. - Addig ülünk itt, amíg idegösszeroppa nást kapok, és segítségért nem sikítózom?

Wilkes elhúzta a száját. - Informálódtam magáról, Blake. Azt csiripelik a madarak, hogy maga a kiskapuk mestere. Sok a megmagyarázhatatlan haláleset maga körül.

Elővettem a legprofibb mosolyomat, és álltam a tekintetét. Valamikor régen minden gondolatom a homlokomra volt írva, de ennek már hosszú ideje. Évről-évre tökéletesítem a pókerarcomat. Már majdnem ötszillagos.

- Hová akar kilyukadni? - érdeklődtem nyájasan.
- Tudni akarom, kivel állok szemben. Ennyi az egész.
- Jobb félni, mint megijedni - bólintottam.
- Egy megyei kolléga szerint maga nagyon ért a szarkeveréshez, és megke rüli a törvényt, ha csak módja van rá.

LAURELL K. HAMILTON

-Ez csak Freemont lehetett - állapítottam meg. - Drága lélek. Még mindig pipa rám egy régi ügy miatt, amin együtt kellett dolgoznunk.

Bólintott. - A szövetségi haverja pedig olyasmire célzott, hogy ha lecsukatom magár, kiküldenek valakit körbeszaglászni.

Bájosan rámosolyogtam. - Mivel magának semmi rejtegetnivalója sincs, gondolom, kész alávetni magát egy belső vizsgálatnak.

Elkékölt a feje. - A szövetségiék nem fognak beleköpni a levesembe.

-Gondolja?

Felbőszítettem. Nahát.

-Kurvára semmi köze hozzá, mit gondolok.

A könyökömré támaszkodtam, és áthajoltam az asztalon. -Jobban meg kéne néznie, kit mószerol be.

- Az a pasas egy mezei általános iskolai tanár - csattant fel. - Honnan a jó életből kellett volna tudnom, hogy egy pszichopata vámpírhóhérral állt össze?

- Nem álltunk össze - vágtam rá automatikusan. Ami a jelzöt illeti: szelektív hallás, fél egészség. - Bökje már ki, Wilkes, mit akar. Minek ez a magánéleti vajúrkodás?

Idegesen beletúrt deresedő hajába, és csak most esett le, hogy mennyire be van rezelve. Vajon mi oka lehet rá? Mi a bánat folyik ebben a porfészekben?

-Hajlandó vagyok ejteni a vádat Zeemannel szemben, ha maga és az egész bagázs elhúzzák a csíkot. Nincsenek tizenegyesek, senki sem lö öngölt.

Sport-metaphora. Ha nyelvész volnék, biz'isten eléleztem volna. - Nem azért jöttem, hogy a mocskában kurkásszak, Wilkes. Nem az én dolgom. Azért jöttem, hogy kihozzam Richardot.

- Akkor fogja szépen a kezét, és vigye haza, amíg nem késő.

-Nem vagyok a mamája. Nem tudom garantálni, hogy szó nélkül velem jön.

- Mi szüksége egy biológiatestőrnek hivatásos testőrökre?

Megrántottam a vállam. - Miért akar egy seriff annyira megszabadulni egy biológiatestőrtől, hogy hamis vádak alapján bekaszni?

-Mindenkinek vannak titkai, Blake. Maradjunk annyiban, hogy ha elpucolnak a városomból, mindenki megőrizheti a magáét.

A kezem az asztallapra tettem. Aztán a szemébe néztem. - Semmit sem ígérhetek, amíg nem beszéltem Richarddal.

- Akkor beszéljen, Blake. Zeeman tiszta, mint a hó... de mi ismerjük a dörgést.

- Ahogy mondja. - Felálltam.

SÁPADT HOLD

Ő is felállt.

Valóban nem mindig a törvény betűje szerint járok el. Richard és én többek között azért nem jövünk ki egymással, mert olyan irtózatosan becsületes. De van valami közös bennünk. Nem tartjuk oda engedelmesen a másik orcánkat, ha bepancsolnak egyet. Richard elvi okokból, mert szerinte így áll helyre a világ rendje. Én meg... hát én meg egy ilyen kellemetlen alak vagyok. Ez van.

- Mel Cooper valószínűleg soha többet nem fog tudni járni - dörmögte Wilkes.

- Kést rántott. Kurva rosszul tette.

- Ha nem lettek volna tanúk, megölte volna. Igazam van?

Inkább nem mondtam semmit. Ossa be magának. - Meglátom, mit tehetek. Ha minden jól megy, holnap este már nem zavarjuk egymás köreit.

- Nem voltam mindig kisvárosi zsarú, Blake. A látszat néha csal. Nem tűröm el, hogy magam meg a barátai baszakodjanak velem.

- Milyen érdekes - feleltem. - Én is épp valami hasonlót akartam mondani.

- Nos, legalább tudjuk, hányadán állunk.

Farkasszemét néztünk. Wilkesnek nem volt profi bérnyílós tekintete. Igaz, józsarú tekintete se volt. Félelem gomolygott benne, egyre sűrűsödő pánik. Láttam már ijesztőbb szemeket is, hidegebbeket, halottabbakat. De ez még nem azt jelenti, hogy nem ölne meg, ha keresztbe tennék neki. Hozd rá a frászt egy jó emberre, és meglepődsz majd, mi mindenre képes. Ijessz rá egy rosszfiúra, és nagy szarban vagy. A seriffnek nem tapad vér a kezéhez, különben az erőszak helyett gyilkosságot varrt volna Richard nyakába. Vagy simán kinyíratta volna. Nem, a seriffet még nem nyelte el teljesen a kénköves pokol. Csak az a gáz, hogy ha egyszer magadhoz ölelted a sikoltó mélységet, előbb-utóbb ölni fogsz. Wilkes talán még nem ismerte fel ezt az alapigazságot.

Ha ilyen tempóban pedálozik, hamar felismeri.

Mire visszaértem a motelbe, jóval elmúlt hét óra. Augusztus lévén világos volt, de a fák alatt lopakodó éjszaka már az égre ütötte az első sötétségstigmákat. A fény valahogy puhább, plasztikusabb volt, a hőség már erejét veszítette, mintha a nappalnak elege lenne önmagából. Vagy csak nekem volt elegendem. Mindenből.

A fél arcom sajgott, szúrt és nyilallt. De legalább nem kellett összefércelni. A mentős srác azzal riogatott, hogy kell majd pár öltés. Amikor a kórházba értünk, a sebész rám nézett, és közölte, hogy nem kell. Komolyan, ez volt a nap fénypontja. Rosszul leszek a tüktől. Na igen, varrtak már fájdalomcsillapító nélkül is. Nem kifejezetten élveztem.

Jamil a szélső faház előtt szobrozott. Szűk izompólója közszemlére tette kidolgozott hasfalát, így - mintegy mellesleg - kénytelen voltam megállapítani, hogy Jamilnek van a leglátványosabb kockahasa, amit valaha láttam. Nem hiszem, hogy egy testőrnek feltétlenül szteroidokat kellene reggeliznie, ebédelnie és vacsoráznia, de... hé, végül is mindenkinek szüksége van valami hobibira, nem?

- Hajlottam, milyen oltári nagy buliból maradtam ki - kiáltott felém, ahogy meglátott. A feldagadt számat vizslatta. Már emelte a kezét, hogy megtapizza, de még idejében küldtem felé egy gyilkos pillantást. - Hogy hagyhattad ezt? Ejj-ejj.

- Látnod kellett volna a nagyjelenetet - biggyesztette le a száját Shang-Da. - Előadta a Hattyú Halálát.

Jamil hátrafordult.

- Anita ájulást színlelt - magyarázta Jason. - Tényleg elég szánalmasan nézett ki.

Vállat vontam. - Csak nem gondolod, hogy hagyom, hogy valaki pofán rúgjon? Amikor a földre kerültem, már mindegy volt. Kicsit rájátszottam, oké? Így mi is emelhetünk vádat, ha kell.

Jamil gúnyosan ingatta a fejét. - Sose néztem volna ki belőled, hogy vannak színészi képességeid.

SÁPADT HOLD

- Látod, érdemes volt ma reggel felkelned - felekem kedvesen. - Hol van Richard? Beszélnem kell vele.

Jamil a faházra sandított. Volt valami az arc kifejezésében, amit hirtelenjében nem tudtam megfejtetni. - Fürdik, átöltözik, és rendbe szedi magát. Igazán nem vetheted a szemére; két álló napot töltött ugyanabban a göncben.

Semmitmondó vonásait tanulmányoztam. Próbáltam kitalálni, mit titkol előlem már megint. - Mi az ábra, Jamil?

- Richard öltözik. Már mondtam.

- Ne zöldíts.

- Várd meg, amíg kész lesz.

Megráztam a fejem. A meggondolatlan mozdulattól megzötytyent az agyain. - Nem kell a púder. Ez a faház az övé? Jamil elálta az utamat. - Adj neki pár percet.

- Többet - énekelte Shang-Da tenyérbe mászó mosollyal. Jason értetlen arccal bámult egyikről a másikra.

- Mi bajotok van?

Jamil háta mögött résnyire nyílt a bungaló ajtaja. Egy nő tűnt fel a küszöbön. Richard a karjánál fogva gyengéden, ám annál határozottabban terelte kifelé.

A nő vett észre először. A frizurája egyszerűnek és természetesnek hatott, az elkészítése mégis több órába és egy vagon pénzbe kerülhetett. Elhúzódtól Richardtól, és felénk vette az irányt. Pontosítsunk. *Felém* vette az irányt.

- Lucy, kérlek - szólt utána Richard.

- Ne izgulj - fuvolázta Lucy. - Csak körbe akarom szaglászni.

Ez olyasféle válasz volt, amelyet egy kutyától várna az ember. A csaj legfeljebb egy paraszthajszállal lehetett magasabb nálam. A járása túljátszott csípőriszálás volt, úgyhogy a szilvakék mini alól minden lépésnél kivillant a harisnyatartója. Magas sarkúját a kezében lóbálta, mégis úgy lépkedett, mintha beépített tűsarkakon járna. Több sminket kent magára, mint én egész életemben, de azon kivételek közé tartozott, akiknek jól áll az ilyesmi. Amikor közelebb ért, észrevettem, hogy valaki összekócolta a hajkölteményét. Nahát.

Richard még mindig az ajtóban állt egy szál farmerban. A víz apró ezüst gyöngyökben csillogott a vállán. Barna haja nedves tincsekben tapadt az arcára.

Egymásra néztünk. Egyikünk sem tudta igazán, mit kell ilyenkor mondani.

A nő annál inkább.

- Szóval te vagy Richard halandó szukája.

Olyan gyerekes volt, hogy kínomban elvigyorodtam.

Hát, ezzel se loptam be magam a szívébe. Olyan közel lépett hozzám, hogy a legszívesebben hátrasasszéztam volna. Ha maradt volna bennem bármi kétség afelől, hogy kicsoda a csaj, a bőrömön masírozó hangyafalka mindet eloszlatta.

- A nevem Lucy Winston. - Még közelebb hajolt. Most már majdnem felkenődtünk egymás arcpirosítójára. Beható alaposással tanulmányozhattam az apró tökéletlenségeket a sminkjében. De jó nekem. - Ezt a nevet még hallani fogod.

- Anita Blake, örvendek. Nézd, mielőtt tovább nyomnád a vérfarkas-maszlagot, beszélhetnék négyszemközt Richarddal?

A hallgatás beleegyezés, nemdebár. Feltettem a kezem, és megkerültem a csajt. Tényleg beszédem volt Richarddal. A találkozás Kócos Lucyval nem minősült biztató kezdetnek.

A szar is le van szarva, ismételtettem magamban szorgalmasan, minimális meggyőződéssel. Jean-Claude mellett tettem le a voksomat. És kész, ennyi. Nincs tovább. Szóval mitől zakkantam meg? Na, ez az a kérdés, amit jobb lesz nem bolygatni.

Richard behúzta mögöttem az ajtót, kettesben maradtunk. Ettől zavarba jöttem. Hirtelenjében azt se tudtam volna megmondani, fiú vagyok-e vagy lány.

Az ajtónak dőlt, a kezét összefonta a mellkasán. A vízcseppek rendületlenül csillogtak a vállán. Ha nem szárítja meg a haját, kénytelen lesz újra bevizezni, és előlről kezdeni az egészet. Akárhogy utálja a pepecselést a hajszárítóval, ilyen öntörvényű sörényt reménytelen máshogy megzabolázni.

- Lucy egyenesen a zuhany alól rángatott ki?

Néha az az érzésem, rég le kellett volna harapnom a nyelvem, az emberiség érdekében. Vagy a sajátoméban.

Sóhaj. - Bocs. Semmi közöm hozzá.

A fejét csóválta. - Ez a második alkalom, hogy elismered, néha te is hibázol.

- Hibázni ennél valamivel gyakrabban szoktam.

Elmosolyodott, és ez már majdnem a régi, derűs mosolya volt. Tiszta, jellegzetes közép-amerikai mosoly, amelyben megcsillan a pár generációval ezelőtti nem-közép-amerikai-nem-fehérek életöröme is. Na igen, a közép-amerikai genetika is a sokszínűségről szól.

Richard ellökte magát az ajtótól.

SÁPADT HOLD

- Miért akartak lecsukni? - Koncentráljunk a lényegre.
- Nem tudom biztosan - felelte. - Ha nem zavar, előkapok egy törölközőt.
- A te fűkunyhód. Érezd otthon magad.

Eltűnt a fürdőben, nekem pedig végre volt egy szusszanásnyi időm, hogy lenyugodjak, és körbenézzek. A faház tök ugyanolyan volt, mint az enyém, kivéve hogy a beltéri dizájn alfája és ómegája a májmételysárga volt, és hogy Richard már egy fokkal jobban belakta. A napocska színű ágytakaró gyűrött kupacban hevert a padlón. A lepedő kikandikált a feltúrt takaró alól. Richardnak mániája a szépen vetett ágy. Na igen, Lucy láthatólag nem tartozik a házitündér típusba. Bár gondolom, nem egyedül túrta szét és foltozta össze az ágyneműt.

Ha nem ismertem volna magam, még azt mondom, összefacsarodott a szívem. Na, ne már. Úgy értem, én adtam ki Richard útját, nem fordítva. Mi okom volna bögni?

Az ágy fölött itt is egy Van Gogh lógott, a *Napraforgók*. Erősen gyanítottam, hogy minden második szobában akad egy színben passzoló impresszionista. Na igen, talán ha a berendezésre koncentrálok, nem tépelődöm azon, vajon Lucy felnézett-e a darvadozó napraforgókra, miközben... Na jó, ebből elég. Kell ez nekem? Tényleg azt hittem, hogy türelmesen vár rám, miközben én Jean-Claude-dal hentegek? Komolyan gondoltam, hogy eszébe sem jut, hogy más nők is vannak a világon? Talán igen.

Én nagyon hülye.

A fürdőajtó továbbra is zárva maradt, de odabenn csobogni kezdett a víz. Remélem, csak bevizezi a haját. Vagy mosakszik. A szex sosem olyan tiszta, mint a filmekben.

Három hónap Jean-Claude-dal, és elméleti szexguru lettem. Villámgyorsan és pirulva hozzáteszem, a gyakorlatban még van mit fejlődnöm. A nimfomá-nia különben se igazán passzol bele a magamról alkotott képbe. Igaz, már akkor sem voltam szűz, amikor megismertem Jean-Claude-ot. A vőlegényem annó az egyetemen nem volt a türelem szobra. Azzal a bizalommal dőltem a karjába, amit csak az első szerelemben engedhet meg magának az ember. A Nagy Pofáraesés után szédületes sebességgel nőtt be a fejem lágya.

Richard és én a se-hall-se-lát szerelemben odáig sülyedtünk, hogy eljegyeztük egymást. Hát, ahogy mondják, minden csoda három napig tart. Talán ha rögtön az elején átadtuk volna magunkat az altesti bizsergéseinknek, nem

gyűlt volna fel az öldöklő magasfeszültség közöttünk. Legalább most van némi muníciónk, amivel módszeresen gyilkolhatjuk egymást. Lássuk be, Richard túl lelkiismeretes, túl egyenes, túl vajszívű ahhoz, hogy vezesse a falkát. Megvolt rá a lehetősége, hogy megölje a régi Ulfricot, Marcust. Kétszer is a kezében volt az élete. És Richard kétszer állt ellen a kísértésnek. Ha nincs vér, nincs vezérváltás. Hónapokig nyaggattam, hogy nyírja ki Marcust, és amikor megtette, szó nélkül faképnél hagytam. Szemét dolog volt tőlem. Persze az is hozzátartozik a történethez, hogy nem én mondtam neki, zabálja is meg, miután végzett vele. De hát mit számít barátok között egy kis kannibalizmus?

Hát, nekem számít.

A víz még mindig zubogott. Ha nem féltem volna, hogy a bosszantásomra egy szál semmiben nyit ajtót, bedörömböltem volna, hogy kapja össze magát. De a kevesebb néha több, és én mára bőven eleget láttam Mr. Zeemanból.

Ráérősen végigböngészttem az íróasztala fölé tűzött fényképeket. Az egyetemen hallgattunk egy félév Mágikus Föemlőstant, amit mindenki csak troll órának hívott. A Smoky-hegységben őshonos törpe hegyi troll az egyik legalacsonyabb termetű az Észak-Amerikai fajok közül. Az átlagpéldány testmagassága száz és százötven centi közé tehető. Alapvetően növényevők, de étrendjüket a nyári hónapokban állattetemekkel és rovarokkal egészítik ki. A teljes testfelületüket durva szálú fekete szőr borítja. Fákön élnek, és úgy néznek ki, mint a mutáns csimpánzok vagy a zanzásított gorillák. Láttam pár nagyon meggyőző képet a két lábon járó, kifejlett példányokról. Ők az egyetlen főemlősfaj az emberen kívül, akik teljesen felegyenesedve járnak.

Akadtt a fotók között néhány fekete-fehér portré. Az arcuk sokkal szőrösebb, mint a majmoké, mégis valahogy emberszerűbb. Egy múlt századi teória szerint ők volnának a hiányzó láncszem az ember és a majom között. A huszadik század hajnalán vándorcirkuszok tucatjai turnéztak trollokkal, és az idomárok vademberekként mutatták be őket a kellemesen borzongó nagyérdemű publikumnak. Az amerikai telepések évszázadok óta vadásznak rájuk. Olyan kevesen éltek túl a hajtóvadászatot, hogy már a század elején nagy pénzekért cseréltek gazdát a ritka példányok. Két dolog történt a békebeli ezerkilenszázttizedekben, ami megmentette a trollokat a teljes kipusztulástól: az egyik, hogy nemzetközi tudományos folyóiratban napvilágot látott egy kutatási napló, amelyben az szerepelt, hogy a trollok szerszámokat használnak, és a halottaikat virágokkal és személyes tárgyakkal együtt temetik el. A publikációt jegyző

SÁPADT HOLD

tudós óvatos duhaj volt, és kutatási eredményeiből egy szál messzemenő következtetést sem volt le; ezt gondosan ráhagyta a sajtóra. A lelkes firkászok persze egymást licitálták túl. Semmi perc alatt kiderítették, hogy a trollok hisznek a túlvilági életben, a Szentháromságban és a pápában.

Ezek után egy Simon Barkley nevű protestáns lelkész az Úr hívásának engedelmeskedve fogságba ejtett egy trollt, és az Egy Igaz Keresztyén Hitre térítette. Még könyvet is írt tapasztalatairól, és a *Peter, a troll* évekig vezette a sikerlistákat. A gyapjas vademberek egyik napról a másikra médiasztárokká váltak.

A kedvenc biológia profom az egyetemen tartott egy eredeti fekete-fehér fotokópiát Peterről az irodájában. Sosem felejttem el: Peter szelíden meghajtja a fejét, kezét ájtatosan imára kulcsolja. Emberi ruhákat viselt, bár Barkley tiszteletest felettébb aggasztotta a tény, hogy folyamatos felügyelet híján védence minduntalan leszaggatta magáról a gönceit.

Lövésem sincs, mennyire érezte tartalmasnak Peter a lelkésszel töltött időt, az viszont tuti, hogy megmentette a fajtáját a kihalástól. Peter észak-amerikai barlangi troll volt, egy olyan faj képviselője, amely a hegyi trollnál is apróbb termetű. A tény, hogy Barkleyt Isten hangja vezérelte kegyes cselekedetében, korántsem jelenti azt, hogy a tiszteletes agyilag gyengén bútorozott lett volna. Azokban az időkben óriás trollok is éltek a hegyekben, két és fél, három méter magas csúcsragadozók. Barkley mesternek eszébe sem jutott, hogy közülük egyet is hittérítsen. Gondolom, ő is egyetértett az alapszabállyal, miszerint nem a méret a lényeg. Különböen elég szarul vette volna ki magát, ha a troll ízekre szedi Barkleyt ahelyett, hogy imádkozna vele.

A troll volt az első védett faj az óceánon innen. Persze az óriás hegyi trollra nem terjedt ki a védelem; addig vadászták őket, amíg írmagjuk sem maradt. Nem csoda. Hatalmas fákat csavartak ki tövestül, halálra csépelték velük a rossz csillagzat alatt született turistákat, aztán kiszopogatták a velőt a csontjaikból. Ilyen és ehhez hasonló húzásokkal bajosan lehet megnyerni a köz szimpátiáját.

A mai napig létezik egy hiperaktív-ultrazöld polgári trollvédő egyesület, akik Peter Barátainak nevezik magukat. Bár törvénybe ütköző cselekedetnek minősül trollt ölni, időről-időre felröppennek a hírek a médiában orvvadászokról, trófeagyűjtőkről. Elnézem ezeket a nagyon is emberi arcokat, és halvány fogalmam sincs, hogy veszi őket rá a lélek.

Richard kilépett a fürdőből, és trópusi-meleg párafelhőt húzott maga után. Egy vastag törölközővel dörgölte a haját, és hál'isten rajta volt a farmere. Hogy

a hajvizezéshez minek kellett beállnia a zuhany alá, az örök rejtély marad. Viszont ezúttal legalább rendesen megtörülközött. Újra alkalmam nyílt megcsodálni a karját és a felsőtestét. Azon tűnődtem, vajon miért kezdett el megint edzeni. Richardot általában nem izgatják az olyan dolgok, mint a *l'art pour l'art* testépítés.

A képekre mutattam. - Ezek zseniálisak.

Halál komolyan gondoltam, mert dicséretben nem ismerek tréfát. Valamikor régen úgy képzeltem, hogy az egész életemet terepmunkával akarom tölteni; megfigyelni, jegyzetelni, fotózni pirkadattól késő éjszakáig, mint valami természetfölöttire specializálódott Jane Goodall. Bár az én mániám nem a főemlősök, hanem a mélyvízi bestiák és az iszapszörnyek voltak, egyszerűen minden olyasmi, ami az első adandó alkalommal lenyelne, lehetőség szerint egy darabban. Némi nosztalgiával gondolok vissza a régi szép időkre, mielőtt Bert, a főnököm felvett, hogy halottakat kanalazzak ki a sírjukból, és vámpírokat mészároljak. Richard három évvel idősebb nálam, néha mégis elfog mellette az érzés, hogy reménytelenül vén vagyok. Végebb, mint a sziú hadiösvény. Richard a tonnányi túlvilági szarság közepette még mindig hisz benne, hogy képes lesz normálisnak mondható életet eszközálni magának. Én a magam részéről réges-rég feladtam mindent, a túlvilági szarságon kívül. Akárki akármit mond, egy seggel nem lehet két lovat megülni. Maradjunk annyiban, hogy nekem kurvára nem megy.

- Felviszlek hozzájuk, ha akarod - ajánlotta lelkesen.
- Az nagyon jó lenne. De csak ha nem zavarok.
- Hozzászoktak a látogatókhoz. Carrie... szóval Dr. Onslow turistacsoportokat visz fel hetente többször is, hogy kattintgathassanak.

Ez a Carrie-szóval-Dr.-Onslow minden bizonnyal ugyanabba a kategóriába sorolandó, mint Kócos Lucy. Vagy csak túlpörög az agyam?

- Ennyire kell nektek a pénz?

Leült az ágyra, és bedugta a hajszárítót. - Ha kutatásról van szó, az ember mindig pénzsűkében van. De alapvetően nem a pénz hiányzik. Hanem a jó sajtó.

- Miért?

- Nem olvasol mostanában újságot?

Újra átdörgölte a fejét. A haja sötét volt és nehéz, mintha még mindig volna mit kicsavarni belőle.

SÁPADT HOLD

- Nagyon jól tudod, hogy nem olvasok újságot.
- Azelőtt elvi kérdést csináltál belőle, hogy tévéd se legyen. Aztán mégis vetél egyet.

Az asztalnak dőltem, hogy olyan távol legyek tőle, ahogy csak lehet. Ennél már csak az lett volna tutibb megoldás, ha rácsukom az ajtót - kívülről. Azért szereztem be annó a zajdobozt, hogy régi filmeket tudjunk nézni édes kettesben.

- Mostanában nem nézek tévét.

- Jean-Claude nem szereti a musicaleket? - Metszően éles volt a hangja; haragos, féltékeny, fájdalmas, sértett, gonoszkodó. Kész megkönnyebbülés volt. Ha ő tapló, én akár duplatapló is lehetek. Simán és lelkiismeret furdalás nélkül.

- Jean-Claude nem tartozik a passzív szemlélő típusba. Tudod, neki nemcsak a szája jár.

Richard tekintete elborult. Egy ideig némán nézett maga elé, aztán vizes haját egyetlen türelmetlen mozdulattal a füle mögé tűrte. - Semmi kedvem vitatkozni, Anita. Tényleg.

- Nahát. Pedig nekem úgy tűnt.

Felpillantott. - Ha balhézni akartam volna, Lucyra hallgatok, és hagyom, hogy együtt találj minket az ágyban.

- Nem tartozunk egymásnak semmivel, Richard. Egyébként is, miből gondolod, hogy érdekel, mi a lószart csinálsz?

- Miből is?

Ez talált. Nagyon is érdekel. A francba. Na, ugorjunk.

- Szóval miért akarták, hogy börtönbe kerülj?

- Ez vagy te, Anita. Csak a munka. Nem tudsz kikapcsolni egy pillanatra sem.

- Te meg hagyod, hogy úton-útfélen elkalandozzon a figyelmed. Tartsd a szemed a labdán, ha kérhetlek.

Nahát, újabb sport-metafora. Lehet valami Myerton levegőjében. Vagy mégis van nyelvész génem. Vetett rám egy mennydörgős-istennilya pillantást, de legnagyobb csalódására nem kezdtem füstölni.

- Ahogy akarod - vontá meg a vállát. - A trollhorda, amelyet tanulmányozunk, nemrégiben két különálló csoportra szakadt. A születési ráta olyan alacsony, hogy ezt csak ritkán tehetik meg. Ebben az évszázadban ez az első feljegyzett észak-amerikai szétválás.

LAURELL K. HAMILTON

- Ez mind nagyon érdekes, de mi köze ennek...

- Fogd be, és hallgass végig.

Oké. Végül is egyszer megtehetem, nem?

- A nagyobb létszámú horda kiköltözött a rezervátum területéről. Már több mint egy éve egy magánbirtokon élnek, egy gyümölcsösben. A farmert nem zavarta a dolog. Nekem úgy tűnt, még büszke is az együttműködésre a nemzeti parkkal. Carrie felvitte őt az első troll újszülötthöz, aki a földjén jött a világra. A képet azóta magával hordja a tárcájában.

- Halleluja.

Richard szemrehányó pillantást vetett rám. - A farmer, Ivan Greene, hat hónappal ezelőtt meghalt. A fia nem kifejezetten természetbarát. Hallgattam.

Vártam a folytatást.

- A trollok súlyosan veszélyeztetett faj. Nem olyanok, mint a jácintkék ara vagy a bali seregély. Jól megtermett lények. Az új tulaj túl akart adni a földjén, de mi jogi úton leállítottuk.

- Hadd találjam ki. Berágott rátok.

- És akkor még finoman fogalmaztál.

- Na és? Megfellebbezte a dolgot?

- Mi is erre számítottunk - felelte Richard. - De nem tette. Már akkor sejtünk kellett volna, hogy valami baromira nincs rendben, amikor nem citált minket sorban az összes illetékes bíróság elé.

- Hát? Mit talált ki helyette?

A dühe időközben nyomtalanul elillant. Mindig is külön erőfeszítésébe került, hogy haragot tartson. Ellentétben velem. Én ebben penge vagyok. Felemelte a törölközőt az ágyról, és gondosan összehajtogatta.

- Egy helyi farmer birtokáról sorban tűntek el a kecskék.

- A kecskék? - tátottam el a szám.

Richard rám pillantott az élére hajtogatott törölköző fölé. - A kecskék.

- Valakinek az agyára mentek a La Fontaine-mesék - állapítottam meg.

- Valahogy úgy - bólintott. - Aki egy kicsit is ért a trollokhoz, annak álmában sem jutna eszébe kecskéket lopni. Még az európai törpe trollok is előbb fanyalodnak rá egy kutyára, mint egy kecskére. Pedig azok falkában vadásznak. Persze már másnap címdalra került a sztori. Ennek ellenére sikerült közben tartanunk a dolgokat. Egészen addig, amíg a környékbeli kutyák és macskák is elkezdtek köddé válni.

SÁPADT HOLD

- Szóval jártak a könyvtárban.
- Vagy végighallgatták Carrie interjút, melyekben a trollok táplálkozási szokásairól beszélt.

Fel-alá sétáltam az ágy előtt. - És miért izgatja a helyi zsernyákokat egy piti kis birtokvita?

- Várj, még nem fejeztem be.

Felnyaláboltam a földről a gombócba gyűrt takarót, és leültem az ágy szélére.

- Miért, mi van még?

- Egy holttestet találtak innen nem messze, az egyik turistaösvényen, két héttel ezelőtt. Szimpla hegymászóbalesetnek indult a dolog. A pasas lezuhant egy sziklafalról. Errefelé gyakran előfordul az ilyesmi.

- A hegyeket elnézve ezen nem csodálkozom - dűnnyögtem.

- Aztán valaki kiszivárogtatta az egyik napilapnak, hogy a helyi szervek a trollokat gyanúsítják.

Elhúztam a szám. - Ez nem olyan, mint egy cápatámadás, Richard. Honnan a nyúlból álmodták, hogy egy troll volt a tettes?

- Nem az volt - vágta rá Richard.

- Még szép, hogy nem. De mivel támasztották alá ezt a vadbaromságot? Kellett, hogy legyen valami bizonyítékuk.

- Carrie kérvényezte, hogy hozzájuthassunk a boncolási jegyzőkönyvhöz, de újabb és újabb ürügyet találtak, hogy ne kelljen kiadniuk. Annyi biztos, hogy a férfi halálát koponyatörés okozta, és a holttestből állatok lakmároztak. Trollok.

A fejemet csóváltam. - Aki ezekben a hegyekben patkol el, azt semmi perc alatt szétcincálják a dögevők. Minden óvodás tudja, hogy a trollok döghúst esznek.

- Wilkes seriff máshogy látja.

- Nem értem az egészet. Mi haszna volna ebből a seriffnek?

- Pénz.

- Ez biztos?

- Úgy értem, van-e rá bizonyítékom?

- Naná, hogy úgy értem.

- Carrie minden létező fórumot végigjárt, de eddig semmit sem talált, amit a bíróság előtt is felhasználhatnánk ellenük. Napok óta azon dolgozott, hogy kijuttasson a fogdából.

- Ennyire a lelkén viseli a sorsodat? - fintorogtam. Nem bírtam megállni a kérdést. - Ő is több mint kolléga?

LAURELL K. HAMILTON

Richard kurtán bólintott.

- Így már érthető.

- Mi érthető?

- Mivel vehetnék rá könnyebben a mindenhol szimatoló Carrie-t, hogy szálljon le róluk, mint hogy hidegre teszik a hapsiját?

- Már nem vagyok a... hapsija - dörmögte Richard. Most verjem a seggem a földhöz?

- És ezt ki is doboltatták a kisbíróval a faluvégen?

- Nem. Miért, kellett volna?

- Így már világos, miért kaszniztak be. Ezer szerencséd, hogy Wilkes akkor még nem akarta bepiszkolni a kezét.

- Gondolod, hogy most már akarja?

Ösztönös mozdulattal megtapogattam hurkára dagadt számát. - Ha engem kérdezel, érezhetően följebb került a fickó erőszakküszöbe.

Richard áthajolt az ágyon, ujjai hegyével végigsimított a horzsolásokon. Leheletfinom érintés volt, akár egy lepke szárnya. - Ezt Wilkes csinálta?

A szívem a torkomban dobogott. - Nem - nyögtem ki végül. - Wilkes csak azután jelent meg, hogy az összes verőlegényét mentőbe lapátolták.

Richard gyengéden mecirógatta az államát. - Mennyit intéztél el?

A vér úgy robajlott a fülemben, mint a Niagara az esős évszakban. - Csak egyet.

Richard közelebb csúszott. - Mesélj.

Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, hogy meghátráljak előle, vagy a tenyerébe bújjak. - Mit meséljek? Eltörtem a karját, és kiugrasztottam a térdizületét.

Richard rosszallóan ciccegett.

- Elkövette azt az alapvető hibát, hogy kést rántott.

Egyre közelebb hajolt hozzám. Az ajka olyan közel volt a számhoz, hogy éreztem a lélegzetét. Felpattantam. A kezemben még mindig görcsösen szorongattam az ágytakarót. Ledobtam a földre, és igyekeztem rondán nézni Richardra.

- Miért ne, Anita? Kilométerekre érezni a vágyad illatát. A nyelvemen érzem a pulzusod lüktetését.

- Kösz, Richard. Ez kurvára plasztikus volt.

- Hónapokat töltöttél Jean-Claude-dal, és még mindig hiányzom neked.

SÁPADT HOLD

- Ha az embernek morálisan kovászos ingerenciái vannak, az még nem azt jelenti, hogy morálisan kovászos módon kell viselkednie.

- Szóval újabban az elvek embere lettél?

- Csak próbálom nem összekavarni a dolgokat, Richard. A kelleténél jobban.

- Megbántad a döntésed?

Ideje témát váltani. Nem?

- Wilkes seriff ultimátumot adott. Ha kollektíve elhúzzuk a belünket holnap sötétedésig, akkor úgy veszi, mintha semmi sem történt volna. Ejti a vádat, és tengetheted tovább a hétköznapi életedet.

- Nem tehetem, Anita. Már szervezik a hajtóvadászatot. Kopókkal akarják felhajtani a trollokat az erdőben. Egyetlen lépést sem teszek, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy a horda biztonságban van.

- A sulí két héten belül elkezdődik. Ha itt maradsz, tutira elveszted az állásod.

- Gondolod, hogy Wilkes ráér még két hétig? Ebben volt valami.

- Meg kell tudnunk, mitől olyan átkozottul értékes az a föld.

- Greene nem jelentette, hogy ásványkincs-lelőhelyet talált volna. Ami azt jelenti, hogy nincs szüksége sem fúrási engedélyre, sem befektetőkre.

- Hogy jönnek ide a befektetők?

- Ha mondjuk smaragdot talált volna a földjén, akkor be kellett volna nyújtania egy kérelmet, hogy bányát nyithasson a nemzeti park szomszédságában.

Ha viszont olyasmit talált, amit robbantásos fejtéssel termelnek ki, például ólmot, akkor üzleti partnerekre volna szüksége, hogy az egészet finanszírozzák. Ehhez viszont már hetekkel ezelőtt nyilvánosságra kellett volna hoznia egy vázlatos üzleti tervet.

- Mióta értesz így az üzleti dolgokhoz?

- Egyfolytában azon agyalunk, mi lehet abban a földben, amiért mindenre képesek. Ez tűnik a leglogikusabb válasznak.

- Eddig oké, de a történetek alapján a bányaverzió kilőve. Talán valami személyes ügy, amit nem akar nagydobra verni.

- Még az is lehet.

- Beszélnem kellene Carrie-vel és a többi kollegáddal.

- Holnap - vágta rá.

- Miért nem ma?

Semmi válasz.

LAURELL K. HAMILTON

- Mondj valamit,
- Mit mondjak? Öt perce jelentetted ki, hogy nem csíped a vérfarkas-maszlagot.

- Ne zavartasd magad. Maszlagolj.
- Négy nap múlva telihold lesz, és te vagy a lupám.
- Hallottam, hogy serényen keresed a megfelelő jelöltet - jegyeztem meg szárazon.

Nem jött lányos zavarba, ahogy szerettem volna. - Azért, mert te Jean-Claude mellett döntöttél, még nem áll meg az élet.

Hát, tényleg nem. - Vettem az adást, Richard. Már itt sem vagyok. Maradjunk annyiban, hogy számíthatsz rám, de leköteleznél, ha közben hanyagolnánk a személyes témákat.

Egyetlen lépéssel előttem termett. Felemeltem a karom, hogy biztonságos távolságban tartsam magamtól. A kezem a csupasz mellkasának feszült, a szíve úgy vert a tenyerem alatt, mint egy csapdába esett madár.

- Ne csináld ezt, Richard.
- Gyűlölni akartalak. De nem megy. - Lélekbizsergetően meleg tenyere rásimult a kezemre.

- Alapos munkához idő kell - akartam közölni, de már csak suttogásra futotta.

Közel lépett hozzám, nagyon-nagyon közel. Nyeltem egyet. Szerintem még a szomszéd bungalóban is hallották. Aztán összekanalaztam magam, hátraléptem, és határozottan elhúztam a kezem. Elengedett.

Irány az ajtó. Szégyen a futás, de hasznos.

- Úgy bújsz Jean-Claude mögé, mint aki egyfolytában menekül. Tőlem félsz, vagy saját magadtól?

Lenyomtam a kilincset, hogy kislisszoljak. Nekifeszültem az félig nyitott ajtnak, de mintha betonfalat próbáltam volna odébb tolni. Richard csak fél kézzel tartotta, de még csak meg se rezzent. Szar úgy.

- A francba, Richard. Engedj ki.
- Homokba dugod a fejed, Anita. Azt hiszed, fájni fog, ha egyszer az életben elkötelezed magad.

Ez betett. Beékeltem a lábam az ajtó mögé, hogy ne tudja becsukni, és abbahagytam a nevetségesen reménytelen rángatást. - Oké. Szeretlek, elismerem. Ezt akartad hallani?

SÁPADT HOLD

Ezt. Vagy valami ilyesmit.

- De ez frankón nem ok arra, hogy elbízod magad - tettem hozzá. - A szerelem nem elég. Ha az volna, nem lennék Jean-Claude-dal. Veled lennék. - A tölem telhető legacélosabb keménységgel farkasszemet néztem vele.
- De nem vagyok veled. Úgyhogy cuppantsd le magad erről az átkozott ajtóról.

A karja ernyedten lehullt, és félreállt az útból. - A szerelem elég, ha nem vágysz mindig másra, mint amid van.

Megráztam a fejem, és kiléptem a szabad ég alá. A sötétség vastag takaróként borult a motelra.

- Azóta nem tértél magadhoz, amióta megölted Marcust. Most már rohad-tul bánom, hogy nem én nyírtam ki helyetted.

- Sose bánd - válaszolta csöndesen. - Vannak dolgok, amiket az embernek magának kell megtennie. Akármibe is kerül.

Sóhaj. - Lehet, de akkor most nem utálnád magad. A szörnyeteget utálnád. A Vadállatot, akinek semmi köze hozzád.

Hirtelen minden fény kialudt a tekintetében. - Akármit teszek, Anita, a Vadállat én magam vagyok. Azért hagytál el, mert erre te is rájöttél.

A bungalóban nem égtek a lámpák, és Richard a mélyfeketén ásitózó ajtókeretből bámult rám.

- Mintha az előbb azt mondtad volna, azért hagytalak el, mert megrémültem attól, hogy mennyire szeretlek.

Nem sikerült zavarba hoznom.

- És te mit mondasz?

Kis híján rávágtam, hogy talán nem kellett volna megzabálnia Marcust, de nem tettem. Ezt igazán nem vághattam az arcába, pont én, aki... és pont neki, aki kész a legrosszabbat is secc-pecc elhinni magáról. De Richard már nem az én problémám, szóval minek izgatom magam egyáltalán. Minek is? Momentán kifogytam a válaszokból. Mellesleg jobb nem belegondolni, de talán van valami igazságmagja annak, amit mond. Tudja a rák. És ha tudja, tartsa meg magának.

- Elpályáztam, Richard. Téma lezárva.

- Szóval meghátrálsz?

Így is mondhatjuk. Sarkon fordultam, és hátra se néztem többet. - Nem. Csak kurva fáradt vagyok.

LAURELL K. HAMILTON

A parkolóban egy árva lelket sem láttam. Dunsztom se volt, hová tűnhetett Jamil, de az igazat megvallva nem is érdekelt. Mindenki menjen a bús halálba. Ámen.

A puha nyári sötétségben fázósan megrebbentek a fekete levelek, és odafenn rövidlátóan hunyorogtak a csillagok. Nyálcsondítóan szép augusztusi éjszaka lesz. Valahol a messzeségben éles vonítás lovagolta meg a feltámadó szelet. Szóval holdfényes dzsemborit tartanak a bolyhosok.

Szívből gyűlölöm a kerti partikat. Mondtam már?

Nekidőltem a faház ajtajának, behunytam a szemem, és mélyen magamba szívtam a simogatóan hűvös levegőt. Dicséretes előrelátásomnak hála, már kora délután beüzemeltam a légkondit. A koporsók a fészülködőasztal és az ágy között alkottak dupla torlaszt. Mélyen a föld alatt, a Kárhozottak Cirkusza izolált hálókamra bunkerében Damian és Asher sosem alszanak teljes sötétedésig. Milkalila gőzöm sincs, idefenn meddig pihiznek. Ezért kapcsoltam be a légkondit. Bár be kell vallanom, önző okok is vezéreltek. Halmozz fel pár vámpírt egy zárt, meleg térben, és hát... hogy is mondjam... szóval vámpírszag lesz. Ami nem keverendő össze a hullaszaggal. Inkább egy kígyófészek illatához hasonlít, bár még ez sem ül egészen. Idegborzoló aroma. Sűrű, penetráns, hullószerű. Idegen. Vámpírszag, na.

Hogy kefélnétek egy ilyen?

Körülnéztem. Későre járt, de az ablakokon át még szűrődött be némi világosság. A koporsók lábát misztikus derengésbe vonta a fény. Vajon elég a nappal utolsó világosságfoszlánya ahhoz, hogy a vérszívókat a dobozukban tartsa? Valószínűleg igen, mert némi összpontosítás után biztosan tudtam, hogy még mindig a halál átmeneti kómájában fekszenek, és az éjszakát várják.

A koporsókon átbukdácsolva eljutottam a fürdőbe, és magamra csuktam az ajtót. Némi gondolkodás után ráfordítottam a kulcsot. Harapni lehetett volna a sötétséget. Felkattintottam a villanyt. A pseudo-nappal fájdalmas meglepetésként érte sötéthez szokott szememet. Pislogtam, mint nyuszi a nüláslisztben.

Belenéztem a tükörbe, és ott helyben lepadlóztam. Eddig nem nyílt alkalmam alaposabban szemügyre venni a horzsolásaimat. A szemem sarka szivárványos lilásfeketében játszott, puffedt volt és véraláfutásos. Egyszerre kezdett csípni és hasogatni. Érdekes, eddig nem is éreztem. A bal arcom egyetlen csinos, zöldesbarna pukli volt. Az a beteges színárnyalat, amit normál esetben napok alatt produkál az ember. Az alsó ajkam nem csak érzésben, de látványban is erősen egy túl főzött hurkára hajazott. Végigfuttattam a nyelvemet

a számban, és meglepődve tapasztaltam, hogy a hosszú heg már csak heg: vagyis seb - múlt időben. A tükörképemet bámultam, és döbbenettel vettem tudomásul, hogy akárhogy sajog az agyam, és akármilyen rozzantul festek, a dolog fele annyira sem vészes, mint amilyen lehetne.

Beletelt néhány percbe, amíg rájöttem a magyarázatra. Amikor végre lesett, jeges félelem öntött el, a lábujjamtól egészen a fejem búbjáig. Több napra elegetendő sérülésből gyógyultam fel néhány óra lefolyása alatt. Ezzel a tempóval a lila foltoknak híre-hamva se lesz holnapra. Pedig még napokig kellene viselnem a délelőtti balhé nyomait. Vagy inkább hetekig.

Damian megmozdult a koporsójában. Olyan érzés volt, mintha valaki kést döfött volna belém. Nekiántorodtam a mosdókagylónak. Éhség mardosta, és megérzett engem idebenn. Jean-Claude halandó szolgája vagyok; vámpírjelek kötnek hozzá, amiket csak a halál oldhat fel. De Damian és én összetartozunk, amióta csak megidéztem őt. Őt és egy másik vámpírt, Willie McCoyt. Előhívtam őket a koporsójukból fényes nappal. Szerencsére biztonságban voltak a föld mélyén, de odakinn akkor is hétágra tűzött a nap. Egy nekromanta előadta nekem az elméletét, miszerint a zombikat azután lehet megidézni, hogy a lélek elhagyja a testet, ergó a vámpírok is meghalottkelthetők, mert nappalra időlegesen meghalnak.

Nem fogok leállni vitatkozni az örökzöld vámpíroknak-van-é-lelke kérdésen. Az életem anélkül is elég komplikált, hogy vallásfilozófiai kérdésekkel bonyolítanám. Tudom, tudom: nem merek szembenézni a Nagy Frankóval, és a homokba dugom a fejem. Ha kitartok Jean-Claude mellett, előbb-utóbb kénytelen leszek kihúzni. De az nem ma lesz.

Amikor megidéztem Damiant, valamiféle misztikus kötelék szövődött közöttünk. Lövésem sincs, hogyan működik a dolog, és senkihez sem fordulhatok a kérdéseimmel. Hosszú évszázadok óta én vagyok az első nekromanta, aki képes zombiként előszólitani a vámpírokat. Ez ijesztő. Úgy értem, nekem. Hát még Damiannek. Bevallom, nem hibáztatom érte.

Vajon Asher is felébredt már? Kiküldtem az erőt, mágiaát vagy mi a rák az. Megérintettem vele. Ő is ébren volt.

Asher mestervámpír. Ebből kifolyólag rendelkezik bizonyos képességekkel, melyek Damiannek - bár ő volna a korelnök a csapatban - sosem lesznek. A kettőnk közötti mágikus kapocs nélkül Damian sosem érezte volna meg, hogy keresem.

SÁPADT HOLD

Szívem szerint vártam volna néhány percet. Baromi jól jött volna egy kis békés magány vagy egy Micimackó-féle Gondolj-Gondolj Sarok, de momentán mindkettő a rózsaszín vágyálmok szintjén maradt. Nem vártam meg, hogy a nevemen szólítsanak. Kilöktem az ajtót, és belebámultam a sűrű sötétbe.

A két vámpír sápadt árnyékként szobrozott a félhomályban. Rátenyereltem a csillárkapcsolóra. Asher felkapta a kezét, hogy beárnyékolja a szemét. Damian laposakat pislogott. Azt akartam, hogy gyáván meghátráljanak a fény elől. Azt akartam, hogy embertelen szörnyetegnek látsszanak. Nem jött össze.

Damian rövid, rötvörösen hullámzó sörénye úgy rikított zöld selyeminge fölött, mint egy vérben izzó fáklya. Az ing azonban fel sem vehette a versenyt a szemével. Olyan volt, akár a folyékony smaragd. Néha biz'isten megkérdezném, nem állt-e össze az anyja egy macskával. De sajnos nem lehetek ennyire tapintatlan. Vagy mégis?

Ami Ashert illeti, ő olyan gyönyörű, mint egy szárnyas kerub. Legalábbis félig.

Aranyhaja - nem csalás, nem ámitás, aranyat mondtam - a válláig omlik, a szeme higanykék, mint a vihar előtti csönd. Az arca egyik fele festők ecset-jére való angyali harmónia, amivel nem egy mestervámpírt megkísértett hosz-szú évszázadokkal ezelőtt. A másik csupa sebhely. A szenteltvíz úgy marta szét a bőrt, mintha savval locsolták volna. A hegek az arca középvonalától néhány centire kezdődnek, úgyhogy a szeme, az orra és telt ajkai érintetlenek maradtak; a maradék viszont olyan, mint a megolvadt viasz. A nyaka sértetlen, de a forradásnyomok a vállán is folytatódnak. A mellkasát még az arcánál is jobban elcsúfitották, a hegek rücskös árkokba gyűltek. Az arcához hasonlóan a testének is csupán az egyik fele sebhelyes. Hál'isten sosem láttam meztelenül. Rossz nyelvek szerint a forradássorminták konzekvensen végigvezetnek rajta. Nem tudom biztosan, de ha már itt tartunk, nem is vagyok rá kíváncsi.

- Hol vannak a testőreid? - kérdezte.

- Úgy érted, Jason és a bolyhosok?

Bólintott. Arany tincsei a sebhelyes arcfélre borultak, és jótékonyan elfedték a hegtengert. Asher az álcázás nagymestere; mindig tudja, hogy lehet a legtöbbet kihozni az árnyékok és a különböző fényforrásokból származó megvilágítás kombinációjából. Lám, mit tesz az évszázados rutin.

- Mit 'tom én - vonogattam a vállam. - Richardnál voltam. Gondolom, minél távolabb akarják tudni magukat a háborús zónától.

LAURELL K. HAMILTON

- Na, és kő-kövön nem maradt a háborús zónában? - vonta fel a szemöldökét Asher.

- Semmi közöd hozzá.

Damian végigsimított a nehéz ágytakarón. - Ebben az ágyban régóta nem feküdt senki.

Valaki emelje fel fel leesett állam. - Ha azt akarod a tudtomra adni, hogy csálhatatlan vámpírorrod kiszagolja a szexet, esküszöm, sikítva elrohanok.

Damian sosem tartozott a vihogós fakutya alaptípusba, de mostanában kezdett ünneprontóan komoly lenni. Most is csak ült, és apatikusan nézett rám. Jean-Claude vagy Asher minimum elmosolyodott volna, esetleg perverz megjegyzéseket tesz, de Damian szeme csordultig telt nyugtalanító szomorúsággal.

Ösztönös mozdulattal a vállára akartam tenni a kezem, de hátrahőkölt, és úgy húzódott el előlem, mintha tüzes vasat akartam volna az arcába nyomni. Az ajtó mellé húzódott.

Én meg csak álltam kinyújtott kézzel, mint az értetlenség szobra. - Valami baj van, Damian?

Utána akartam indulni.

Asher hangtalanul a hátam mögé lépett, és figyelmeztetőleg a vállamra tette a kezét.

Gondolkodás nélkül a kezére tettem a kezem, az ujjaink összefonódtak. Hűvös bőre ismerős volt, az érintése megannyi régi emléket ébresztett. Automatikusan nekidőltem, és magam köré húztam. De valami nem stimmelt. Nem vagyok elég magas. Ezek nem az én emlékeim, hanem Jean-Claude-éi. Asher és ő évtizedeken át társak voltak jóban, rosszban és rettenetesben.

Asher a fejem tetejére támasztotta az állát. - Hiányzik valaki, akivel biztonságban érezhetnéd magad - állapította meg tárgyilagosan.

Hozzásimultam, és egy pillanatig hagytam, hogy elringasson a béke és harmónia csalóka érzése.

- Csak az a gáz, hogy valaki más emlékeiből nosztalgiazok. Illúzió az egész.

- Ez mit sem változtat a tényen, hogy te vagy az első ember majd kétszáz év óta, aki nem bánik velem úgy, mint egy cirkuszba való gnómmal.

- Te is tudod, hogy nem vagy az.

Mosolyogva kisimította a hajamat feldagadt arcomról. - Ki tudja. Talán neked még el is hiszem.

SÁPADT HOLD

Be kell valljam nőiesen, baromi nehezemre esett kibontakozni az öleléséből. Kölcsönemlékek vagy sem, elemibb érzések fűznek Asherhez, mint amit valaha szavakba tudnék önteni.

Sóhaj. - Bocs, tényleg. Nem volna szabad megérintenem téged. Úgy értem...

Még sincs nyelvész génem.

- Úgy viselkedünk egymással, ahogy régi szeretők között szokás - bólintott Asher. - Megfeledkezel magadról, és megérintesz, mintha nem először tennéd. Nincs miért bocsánatot kérned, Anita. Örömet okozol vele. Senki más nem érne hozzám ilyen szabadon.

-Jean-Claude igen.

Szomorkásan elmosolyodott. - Jean-Claude tántoríthatatlanul hű hozzád és Monsieur Zeemanhez.

- Ezek szerint visszautasított? - kérdeztem. Újabb nyelvleharapós kérdés.

Újabb fekete pont.

- Ha nem osztozol rajta egy másik nővel, vajon osztoznál egy férfival? Nem gondolkodtam sokáig. - Hát... nem. - A homlokomat ráncoltam. -

Miért érzem úgy, hogy jövök neked egy bocsánatkéréssel?

- Hosszabb ideig éltem Jean-Claude-dal és Juliannával, mint amióta te ezen a világon vagy.

Julianna Asher halandó szolgálja volt, akit ugyanazok az inkvizítorok vetettek máglyára a nagy boszorkányüldözések idején, akik Ashert is megkínózták. Jean-Claude nem tudta mindkettőjüket megmenteni. Azt hiszem, egyikük sem volt hajlandó elnézni neki ezt az apró mulasztást.

Damian zavartan állt egyik lábáról a másikra. - Ha nem bánjátok... már nagyon kínozt az éhség. - Még mindig az ajtó mellett szobrozott, és úgy dörzsölgette magát, mintha fázna.

- Azt várod, hogy kinyissam az ajtót, és a szádba dugjam az egyik vérakármit?

- Az engedélyedet kérem, hogy elmehessek - mondta csöndesen.

Nem tetszett a megfogalmazás, de megvontam a vállam. - Menj, és szolgálj ki magad. Tudod, hogy csak a mieink közül válogathatsz. Itt nem vadászhattok.

Damian bólintott, és kihúzta magát. A vénáimban lüktetett az éhsége, de az előbb nem ezért görnyedt meg. - Nem fogok vadászni.

- Szuper.

Damian tanácstalanul álldogált még egy darabig, aztán hangtalanul kisurrant az ajtón, és résnyire nyitva hagyta maga után.

LAURELL K. HAMILTON

- Mi a baja? - kérdeztem értetlenül.
- Azt hiszem, ezt a kérdést neki kell megválaszolnia.

Megfordultam. - Ezt értem úgy, hogy nem tudsz válaszolni, vagy hogy nem akarsz?

Asher elmosolyodott, és a heges bőr megmozdult az arcán. Szerintem egy életre elég kutatási anyagot biztosítana egy hadosztálynyi plasztikai sebészta-noncnak.

- Vannak félelmek, amelyek jellegükből fakadóan magántermészetűek.
- Azt akarod mondani, hogy Damian fél tőlem? - Nem is próbáltam a hitetlenkedést kiiktatni a hangomból.
- Azt akarom mondani, hogy ha egyenes válaszokat akarsz kapni, őt kell kérdezned.

Sóhaj. - Már csak ez kellett. Még egy labilis lélek.

Asher felhőtlen kacagása úgy siklott végig a bőrömön, mint egy tollpihe. Tetőtől-talpig libabőrös lettem tőle. Az egyetlen vámpír, aki ezt el tudta játszani velem, Jean-Claude. Hát, most már ketten vannak. Halleluja.

- Tedd magad takarékra.

Mélyen, hosszan meghajolt. - Fogadd szívből jövő bocsánatkérésemet. -A szeme nevetett.

- Naná - dűnnyögtem. - Tudod mit, inkább menj vacsízni. Ha jól csalódom, a vérfarkasok zártkörű házibulit terveznek.

- Egyikünknek mindig melletted a helye.

-Jean-Claude tényleg képes volna megölni téged, ha történne velem valami?

Asher szeméből ezúttal semmit sem tudtam kiolvasni. - A te életed többet jelent neki, mint az enyém. Ha nem így volna, most az én ágyamban lenne, és nem a tiédben.

Beszárás.

Pedig baromira igaza van.

- Ha megölné téged, azzal benne is... meghalna valami.
- Ez egyetlen percig sem tartaná vissza.
- Miért? Csak mert a szavát adta, hogy megteszi?
- Mert az örökkévalóság végéig tépelődne, vajon azért hagyjalak-e cserben, hogy bosszút álljak Juliannáért.

SÁPADT HOLD

Már éppen nyitottam a számat, amikor felberregett a telefon. A háttérben zúzó country zene dübörgött, de azonnal felismertem Daniel hangját. Iszonyatosan hadart, mint aki zavarban van vagy fél. Vagy mind a kettő egyszerre.

- Anita? A Pajkos Cowboyban vagyunk a főút mellett. Ide tudnál jönni?

- Mi történt, Daniel?

- Anya kinyomozta, hol van az a spiné, aki felnyomta Richardot. Elhatározta, hogy a lelkére beszél.

- Már ölik egymást? - kérdeztem.

- Egyelőre a kölcsönös kurvázásnál tartanak.

- Nagyfiú vagy, Daniel. Kapd a hónod alá anyucit, és cipeld ki onnan. Állatira nem hiányzik egy újabb balhé.

- Nekem mondd? Értsd meg, ő az anyám. Egyszerűen nem tehetem meg vele, hogy...

- A nagy szart nem - vágtam rá. Á, hiába koptatom én itt a pofám.

Asher odahajolt hozzám, és halkán megkérdezte: - Mi történt?

Megráztam a fejem. - Ott leszünk, Daniel. Öt perc, oké? Ja, és üzenem, hogy nyúlbéla vagy.

- Inkább kiállok minden taggal ebben a kupiban, - felelte zavartan hehe részve - minthogy ellentmondjak az anyámnak.

- Ha elég nagy cirkuszt csinál, még lesz is rá módod. - Letettem. Menten leellek.

- Mi történt? - kérdezte újra Asher.

Pörgős tempóban vázoltam neki a helyzetet. Daniel és Mrs. Zeeman egy közeli fogadóban laktak. Richard nem akarta, hogy a motelbe költözzenek; annyi volt itt az alakváltó, mint égen a csillag. Most mégis azt kívántam, bárcsak inkább a közelben szerzett volna nekik szállást.

Jó lett volna levenni a vérfoltos blúzomat, de nem volt időm rá. Komolyan, kezdem úgy érezni magam, mint egy kényszeresen hiperaktív motolla.

Az igazi gond az, mit csináljunk Richarddal. Tutira velünk akar majd jönni. Viszont tutira nem kéne Miss Betty Schafferhez hét fényévnél közelebb kerülnie. Jogilag persze egy bűdös szót se szólhat senki, ha bemegy abba a bárba. Akár a tyúk mellé is ülhetne, ha úgy tartaná a kedve; végül is nem hoztak távolságtartó rendelkezést. De ha a seriff rájön, hogy eszünk ágában sincs eltűnni a városból, rögtön találna ürügyet rá, hogy újra bebálázza Richardot. És kötve hiszem, hogy másodszorra ilyen simán megúsznánk. A mai frontális

LAURELL K. HAMILTON

támadásuk hervasztóan rosszul sült el. Most már nem paráznának be egy kis vértől. Az anyját se kímélnék. Charlotte Zeemannek és nekem lesz mit megbeszelnünk.

Most, hogy jobban belegondolok, megértem Danielt. Én is ezerszer inkább végigverném a fél kocsmát, minthogy ujjat húzzak Zeeman mamával. Micsoda mák, hogy sose lesz az anyósom. Ha végső megoldásként arra kényszerülnék, hogy kiússem, kész megkönnyebbülésként fogom megélni. Azt hiszem.

11.

Kompromisszumot kötöttünk. Richard velünk tartott, de letette a nagyesküt, hogy az orrát se dugja ki a kocsiból. Shang-Da, Jamil és Jason is elkísért minket, hogy legyen, aki segít Richardnak legyőzni a kísértést - bár ha kenyértörésre kerülne sor, erősen kétlem, hogy rám hallgatnának. Még akkor is, ha Richard érdekéről van szó. De ez volt minden, amit tehettem. Na ja, szegény ember vízzel főz.

A Pajkos Cowboy - ilyen ócska kocsmanevet se hallottam még életemben - az autóút mellett pöffeszkedett. Kétszintes rönkfa tákolmány volt, aminek elméletileg a vadnyugati érzésvilágot kellett volna sugároznia, de már valahol a tervezés fázisában elszárták a dolgot. Az összehátasra a cégér villódzó, stilizált, lószerű neoneképződménye tette fel a koronát, na meg a rajta feszítő tehenészfiú-imitáció. Az alkotó azt az illúziót szerette volna kelteni, mintha a ló felágaskodna, a neonecowboy pedig szimultán lengetné a karját és a kalapját. Nekem úgy tűnt, nincs különösebben elragadtatva, hogy egy neogiccses neonecsődörön vágat a neontejúton. De talán rosszul dekódolom a vizuális információ mélylélektani üzenetét.

Vagy csak szar a rajz.

Az igazat megvallva én sem voltam különösebben elragadtatva, hogy ide kellett vágatnom

Jamil és Shang-Da a hátsó ülésen ültek. Jamil még mindig az izompólójában feszített. Shang-Da tetőtől-talpig feketébe öltözött, és rövidre nyírt haját agresszív tüskékbe zselézte. Ilyen fejjel és szerkóban secc-pecc kinézték volna a Pajkos Cowboyból. Persze mivel alacsony és kínai, alából nem megy neki a vegyülés. Akkor meg minek izzadjon? Tiszta mázli, hogy Jason is elkísért jól bevált kék öltönyében. Nathaniel mindenáron velünk akart jönni, de hál'isten még nem töltötte be a bárjogosult életkort. Szóval kizárásos alapon Jason volt az én emberem.

- Ha nem hozzátok ki anyát negyed órán belül, bemegyünk! - figyelmeztetett Richard.

LAURELL K. HAMILTON

- Harminc perc - vágtam rá. Egyre kevésbé akartam, hogy Richard Miss Betty Schaffer közelébe kerüljön.

- Tizenöt - jelentette ki halkán és határozottan.

Ismerem ezt a hangot. Azt jelenti, hogy nem hajlandó további kompromisszumokra.

- Ahogy akarod. De ha ma éjjel lejegelnék, a mamáddal kéz a kézben vonultok a fogdába.

Elkerekedett a szeme. - Miről beszélsz?

- Szerinted mit tenne Charlotte, ha végig kéne néznie, hogy a szeme fényét börtönbe hurcolják?

Lehorgasztotta a fejét, a homlokát a kormánynak döntötte. - Kiállna értem. Ha nem győzné szép szóval, pusztá kézzel menne a zsaruknak.

- Én is valahogy így gondoltam.

Felemelte a fejét, és tekintetét a szemembe fúrta. - Rendben van. Itt maradok, ameddig kell. De csak az ő kedvéért.

- Vajh' honnan gondoltam, hogy miattam sose hoznál ekkora áldozatot? - Rohamtempóban pakoltam ki magam a kocsiból, nehogy legyen ideje vála szolni.

Jason meghúzta a nyakkendőjét, és begombolta a zakóját. Hátrasimitotta a haját, de pár kósza tincs minduntalan elszabadult. Már régóta mondom neki, hogy az egyenes haj hosszan jó. Vagy tök röviden. Zéró eredmény. Mindegy, lassú víz partot mos.

Az ajtóban sötétkék pólós kidobóember tornyosult. A ki-be hullámzó tömeg kétféle alapelemből tevődött össze: westerncsizmás kandúrokból és farmer-szoknyás cicákból. Persze ennél azért árnyaltabb volt a kép. Egy-két miniszoknyás nő westerncsizmában tipegett, és néhány felső kategóriás kandúr öltönyben-nyakkendőben domborított. Hja, ez az egyetlen bögrecsárda tíz-kilométeres körzetben, ahol meleg kaját is felszolgálnak. És hová máshová mehetne az ember ilyen csillagfényes péntek este? Ami engem illet, egy erdei séta jobban esett volna, de hát én sose bírtam az alkoholt. Most, hogy mondom, táncolni se szoktam - Jean-Claude legnagyobb bánatára. Szentül megfogadta, hogy mindkét hiányosságomat záros időn belül orvosolja. A vég már közel.

Odabent élőzene dübörgött. A banda country zenét verklizett olyan decibellel, hogy metál is lehetett volna. A vastag dohányfüst mindent novemberi

SÁPADT HOLD

ködbe vont. A belépő vendég patkó alakú dobogóra érkezett, hogy legyen ideje terepszemlét tartani, mielőtt belevetné magát az izzadtan párolgó testek tengerébe. Charlotte még nálam is alacsonyabb, szóval nem őt kerestem a szememmel. Danielt egy fokkal könnyebb volt kiszúrni. Hány egynolcvanas, napbarnított srác lehet itt hullámos, vállig érő bozonttal?

Tippelj.

Végül csak és kizárólag azért vettem észre, mert már fél órája integetett nekem a bárpult mellől. Gesztenyebarna haját szoros lófarkba fogta, többek között ezért sem működött a sörény alapján azonosító módszer. Tök ugyanolyan a haja, mint a bátyjáé, csak egy árnyalatnyival sötétebb. Ugyanazok a magas, szépen ívelt arccsontok, sötétbarna szemek, még a gödröcske is stimmel. Richard kicsit erősebb vállban, de ezen kívül ijesztő a hasonlóság. Charlotte a fia mellett állt. Rövid szőke haja markáns, határozott vonású arcot keretezett. Kifogástalanul elegáns volt, mint mindig. Mutatóujjával épp egy közmondásosan szőke nő mellkasát bökölte. A csajnak habosra bongyorított frizúrája volt, és a fejemet mertem volna tenni rá, hogy se a szín, se a hullámok nem igaziak. Betty Schaffer épp olyan fantáziátlan volt, mint a neve. Ha már a fájdalomküszöbön túli giccsre utazik, miért nem mindjárt Tiffany? Vagy Farrah.

Belegázoltam a tömegbe, Jason alig tudott lépést tartani velem. Rohadtul nagy volt a fő-per-négyzetméter arány, úgyhogy a kezdeti lendület csak pár méterig tartott, utána állandó elnézést-pardon-bocsánat közepette könyököltem tovább.

Egy kockás inges fickó mellém furakodott, és tetőtől talpig végigmért. - Meghívhatlak egy italra, kis szívem?

Hátrafordultam, és megragadtam Jason kezét. - Foglalt. Bocs.

Újabb piros pont, hogy magammal cipeltem a srácot.

A fickó végignézett Jasonon, mint óriás a törpefikuszon. - És nem volna kedved lecserélni egy nagyobbra?

- A kicsik praktikusabbak - feleltem hulla komoly képpel. - Térdelve éppen kézre esnek.

A fickó bárgyú képet vágott. Mibe, hogy ezt sose nézte volna ki belőlem? Jason csukladozva röhögött, úgy kellett továbbbrángatnom. A továbbiakban látványosan fogtam a kezét, és ez frankón elég volt a cirkáló hímek távoltartására.

LAURELL K. HAMILTON

A tömeg a bár körül kicsit ritkult. Az emberek tág félkört vontak Charlotte, Betty és Daniel köré. A srác az anyja mögött állt, és próbálta visszafogni. Charlotte indulatosan lesöpörte magáról a kezét, aztán már rá se bagózott. Daniel feladta. Láttam a fején.

Charlotte időközben egészen a csaj arcába mászott. Ugyan elég közel jártam már, de egyetlen szó nem sok, annyit sem sikerült kivennem a country-csin-nadratta közepette. Az arckifejezés és az intonáció alapján viszont nem volt nehéz kitalálni. Épp azt üvöltötte: *ha-zug-kur-va*.

Ajjaj.

Betty alapból magas volt, de túsarkú csizmájában pertut ihatott volna egy zsiráffal. Farmerblúzáat direkt úgy formatervezték, hogy alulméretes melleit a kirakatba tehesse. Naná, hogy nem viselt melltartót. És én még abban a hitben éltem, hogy Richardnak van ízlése. Két egyenpólós kidobóficó őrzátozott a kör szélén. Végül is még nem fajult tettelegesséig a dolog. Asszem nem igazán értették a helyzetet. Charlotte konzolidáltabbnak tűnt, mint a tömegátlag. Első pillantásra a kutya se mondta volna meg róla, hogy öt felnőtt gyereke van.

Bettynél láthatóan betelt a pohár. Úgy visított, mint egy repedt légósziréna. Hogy mit mondott, szerencsére nem értettem, de voltak tippjeim. Elengedtem Jason kezét, és beléptem a körbe. Mindketten felnéztek. Charlotte őszintén meglepődött.

- Anita?

Gondolom, senki se közölte vele, hogy én is a városban vagyok.

- Szia, Charlotte. Beszélhetnék odakinn? - Egyenesen a fülébe kellett üvölnem, hogy megértse.

A fejét rázta. - Ez az a némbor, aki megrágalmazta Richardot.

- Látom. Beszéljük meg odakinn.

- Egy tapodtat se megyek innen, amíg el nem ismeri, hogy minden, amit a fiamról mondott, szemenszedett hazugság.

- Persze, hogy az - üvöltöttem teli torokból. - Richardot óvadékkal szabadlára helyezték.

- Tudom - kiabálta Charlotte. - Felhívott.

- Odakinn vár.

Ezt nem tudta. Frankó.

A szeme még tágra nyílt, aztán gyönyörű, üdvözült mosoly virágzott ki az arcán. Az a fajta mosoly, amitől az embert kellemes melegség önti el. Char-

SÁPADT HOLD

lotte már csak ilyen. Amikor boldog, sugározza magából az örömet. Amikor nem... hát, az is sugárzik.

- Menjünk - kiabálta a fülembe. - Hadd ölelem meg.

Megfordultam, és már éppen áttörni készültem az összeverődött katasztrófaturisták sorfalán, amikor tompa nyögés hangzott fel a hátam mögött. Betty Schaffer elázott sérójából csöpögött a sör. Gondolom, Betty pofonvágtá Charlotte-t, aki a söröspohárral viszonozta a szívességet.

A kidobólegények rámozdultak. Gyorsan elkaptam Charlotte csuklóját. Le akart rázni, és ennek érdekében figyelemreméltó hatásfokkal kapálózott. Amikor a küzdelem hevében a körmével végigszántotta a karomat, kénytelen voltam elengedni a kezét. A lendülettől a földre esett. Nagyot nyekkent, aztán csak ült döbbenten, és pislogott. Daniel fel akarta segíteni, de megállítottam.

-Ne.

A zenekar egy utolsó érzelgős gitárakkorddal elhallgatott. A hirtelen beálló csöndben fülsértően csattant a hangom.

Fél térdre ereszkedtem. - Ha nélküled megyek ki, - suttogtam - nem tudom visszatartani Richardot. Be fog rontani ide. Ha a repedtsarkú közelébe kerül, a seriff azonnal visszavonja az óvadékot, és újra lecsukják. - Ez erős csúsztatás volt, de hál'isten Charlotte nem ért a jogi és rendőrségi rituálékhoz. A legtöbb törvénytisztelő polgárnak halvány gőze sincs az ilyesmiről.

Némi gondolkodás után felém nyújtotta a kezét. Segítettem neki felállni, de éltem a gyanúperrel, hogy a műsornak még nincs vége. Rettenetes jeleneteket tud rendezni, ha egyszer bekattan. Igaz, ami igaz, nehéz felhúzni, de ha egyszer elérte az üzemi hőmérsékletet, jobb, ha mindenki behúzza fülét-farkát, és menekül.

Hagyta, hogy talpra segítsem, és nem csapott fültövön. Hip-hip. Keresztül-verekedtük magunkat az embermasszán, Daniel és Jason szorosan a nyomunkban. Senki sem kötött belénk. Bámultak, de békén hagytak.

Az egyenhájfaj az ajtóban megjegyezte: - Aztán meg ne próbáljanak visszajönni.

Charlotte szóra nyitotta száját, de még idejében tovább ráncigáltam. -Eszünk ágában sincs. Szar a zene.

Csak akkor engedtem el, amikor kiértük a parkolóba. Megpördült, és vasvilla tekintettel végigmért. - Mit képzelsz magadról, hogy így ráncigálsz? Az anyád lehetnék.

LAURELL K. HAMILTON

- Akkor viselkedj is úgy!
- Nem szégyelled magad?! - Közelebb jött, én hátráltam egy lépést. Semmi kedvem nem volt iszapbirkózni Richard mamájával.
- Ha valakinek lenne oka kiverni a trágját abból a tehénből, hát az én vagyok. Megtorpant. Lehiggadt. - Már nem vagy Richard menyasszonya. Mit érdekel téged, mi történt veled?

Én is egyfolytában ezen töröm a fejem.

Charlotte szívderítő mosolya újra beragyogta az arcát. - Tudtam én, hogy szereted. Mondtam is neki...

- Ha továbbra is minden lukra rástartol, lehet, hogy meggondolom magam. Hitetlenkedve csóválta a fejét. - Én sem értem, hová tette a szemét. Az én fiam egy ilyen riheronggyal...

Richard kiszállt a kocsiból. Ugyanaz a kifejezés ült az arcunkon. Nem nyerte el a tetszésünket Miss Schaffer. És akkor még finoman fogalmaztam.

Charlotte nem is hagyta szó nélkül a dolgot. - Hogy állhattál össze egy ilyen maskarával, édes fiam? Az a nő egy útszéli cafka.

Richard zavarba jött. Érdekes, előttem nem szokott. Vajon miért?

- Tudom.
- Lefeküdtél vele?
- De anya!
- Ne anyázz itt nekem, Richard Alaric Zeeman!
- Alaric? - visszhangoztam a helyzet komolyságához legkevésbé sem illő vigyorral a képemen.

Richard sötét pillantást lövellt felém, aztán visszafordult Charlotte-hoz. -Nem, anya. Ha feltétlenül itt és most akarod tudni, nem feküdtem le Bettyvel.

Ezt most Charlotte úgy veszi, hogy semmi sem történt közöttük. Eredetileg én is így vettem volna. De még jól emlékszem Jamil diplomatikus hallgatására a reptéren. Mindegy. Én egy árva szót se szólok, nem én. Eszem ágában sincs fölöslegesen felizgatni Charlotte-ot. Magamról nem is beszélve.

- Legalább nem ment el teljesen az eszed - állapította meg Charlotte elégedetten. Közelebb lépett a fiához, és buzgón igazgatni kezdte a gallérját. Aztán lehorgasztotta a fejét, és csendesesen zokogni kezdett. Akkor sem lepődtem volna jobban meg, ha leharapja a fejét. Pontosítsunk: sokkal kevésbé lepődtem volna meg.

SÁPADT HOLD

Richard arca rémült kérdőjellé változott. Segélykérően pislogott rám, de én vadul ráztam a fejemet. Én se értek jobban a pityergő nőkhöz, mint ő. Richard gyöngéden magához ölelte, Charlotte pedig egyfolytában hüppögött.

- Úgy aggódtam érted... Egyedül abban a nyirkos fogdában...

Óvatosan hallótávolságon kívül araszoltam. Daniel hozzám csapódott. Ahogy elnéztem, neki sem akaródzott ott maradni.

- Kösz, Anita.

Rosszallóan csóváltam a fejem. - Te mindenkivel olyan határozott vagy. Hogy van az, hogy pont a szüleiddel nem boldogulsz? Vállat vont. - Ezzel mindenki így van, nem?

- Nem - vágtam rá.

Jason kuncogását hallottam a hátunk mögött. - Én például nem tudom elképzelni az anyámat, ahogy szétveri miattam a kocsmát... Na nem, ő semmi pénzért nem tenne ilyet. Tiltja a jó modor.

- Mit tudsz te a jó modorról? - visszhangoztam.

- A szobatársamnak van egy illemtankönyve.

- Mi van, Jason, csak nem vetemedtél olvasásra?

Egy röpké pillanatra zavarba jött, aztán elvigyorodott. - Ugyan, Anita. Mostanra már rájöhetnél volna, hogy az élet nem csak a szexből áll. A Kárhozottak Cirkuszában meg nincs tévé.

- És ha volna?

- Félállásban akkor is olvasnék. De ne áruld el senkinek. Átnyaláboltam a vállát. - Ne parázz, megőrzöm a tikodat. Daniel a másik oldalról karolt Jasonba. - Síríg hallgatunk, ne félj. Kart karba öltve a kocsi felé indultunk.

- Hozzátok vagy hozzám? - vigyorodott el Jason.

Daniel értetlenül bámult rá, én meg felszisszentem, mint akibe beleállt egy kaktusz. - Az illemtankönyvedben nem olvastál olyasmiről, hogy jóézés?

Kár volt kérdezni.

Richard szólt Danielnek. Csöndesen váltottak pár szót, aztán a kocsijukhoz kísérték a hangosan szipogó Charlotte-ot. Jason a terepjáróhoz lépett, én pedig azon gondolkodtam, vajon nekem milyen szerep jut a koreográfiában.

- Mizújs? - érdeklődtem, és Richard komoly arcát fürkésztem.

-El kell kísérem anyát. Tisztára ki van borulva.

- És?

LAURELL K. HAMILTON

- Ma éjjelre terveztük a mustrát. Ez egyfajta üdvözlési ceremónia. Úgy szokás hogy két farka demonstrálja baráti szándékát, mielőtt együtt ünneplik a teliholdat.

- Miféle üdvözlési ceremónia? - kérdeztem. - Nem hoztam nagyesztélyit. -Nem is kell. Ez egy ősi rítus. Pusztá formalitás.

- És engem mennyiben érint ez a pusztá formalitás?

Charlotte-féle boldogságmosoly ült ki a szája szélére. Átölelt, afféle örülök-hogy-látlak hátlapogatással. Asszem elég látványosan elnyúlt a fejem.

- Hiányoztál, Anita.

Eltoltam magam. - Na, álljon meg a menet! Először teszel egy kétértelmű megjegyzést valami vérfarkas izéről, amiben részt kell vennem, aztán közlöd, hogy hiányoztam. Mindent a maga idejében, Richard. Miféle rítusról beszélünk egészen pontosan?

Gyanakvó? Kicsoda, én?

A jókedve nyom nélkül elpárolgott. Egy pillanat alatt kijózanodott, én meg hirtelen azt kívántam, bárcsak befogtam volna. Na mindegy. Immáron sokadszor voltam kénytelen felidézni magamban, hogy semmi közünk egymáshoz, és Richard a cowboy cica-macával kavar. Vannak dolgok, amiket sosem fogok megérteni.

- Most az anyám mellett a helyem. Jamil és Shang-Da majd elmagyarázza, mit kell tenned mint a farka lupájának.

- Na, azt már nem. Az egyik testőröd veled megy. Jobb, ha nem grasszálsz egyedül Myertonban.

- Anya nem értené, miért kísér el valaki, aki nem tartozik a családhoz.

- Ne add nekem anyuci kicsi fiát, oké? Azt már Daniel eljátszotta. Olyan sztorit rittyentesz neki, amelyet akarsz, de nem mész el innen erősítés nélkül.

Elkomolyodott. -Javíts ki, ha tévedek, de még mindig én vagyok az Ulfric, nem te.

Sóhaj. - Ha a rosszfűk egyedül találják ma éjjel, nem várják meg, hogy önként lelépj.

- Ha nincs ezüst töltényük, nem árthatnak nekem.

-És hogyan akarod elmagyarázni anyádnak, hogy szitává lőttek, mégis túlélted?

Vetett egy gyors oldalpillantást Charlotte-ra. - Te aztán nem sokat kozmetikázod az igazságot.

SÁPADT HOLD

- Hja, az idő pénz.

Összevonta a szemöldökét. - Tudod, néha nagyon nem bírom a stílusodat.

- Most nem az én stílusomról van szó, Richard, hanem arról, hogy anyuci megtudja, alakváltó vagy.

- Ne nevezd anyucinak.

-Jaj, ezer bocs. Te szoktál homokba dugott fejekről szónokolni, nem? A fia vagy, és szeret téged, még akkor is, ha... Makacsul rázta a fejét. - Nem tudhatja meg.

- Oké. Akkor válassz valakit magad mellé. Anyádnak meg mondd azt, hogy elkísér egy barátod, ha a zsaruk kellemetlenkedni akarnának. Végül is ez az igazság.

- Féligazság - javított ki.

- A legjobb hazugságok féligazságok.

- Mindig is jobban értettél a féligazságokhoz, mint én. - Haragot vagy keserűséget kerestem a szavai mögött, de nem találtam. Szimpla ténymegállapítás volt.

Azt hiszem, többszörösen kimerítettem a mai hátkorbácsolós-hamuszórós penitencia adagomat, úgyhogy ezt kivételesen szó nélkül hagytam. - Vidd el őket a saját kocsijukkal, én meg visszaviszem a terepjárót a motelhoz.

Bólintott. - Rendben. Szólok Shang-Dának, hogy velünk jön. Úgy vettem észre, nem vágódtál be nála.

- Pedig azt gondolná az ember, hogy a délutáni csetepaté bajtársias lelki közösségbe kovácsolt minket.

- Szerinte elárultál engem, és ezzel elárultad a falkát.

Ezt megint szó nélkül hagytam. - Oké, akkor Jason és Jamil velem jönnek. Útközben leckét veszek tőlük vérfarkas etikettből.

-Jasonnak nem sok hasznát veszed. Ő sosem volt tagja egyetlen normális falkának sem. Bár ami azt illeti, a mi régi lupánk is egy szadista szuka volt. Mindenki rettegett mindenkitől. Egy egészségesen működő falka a bizalomra épül. És a fizikai kontaktusra.

Rosszat sejtettem.

- Beszélj Jamillel. Ő majd kiokít.

- És a leopárdok meg a vámpírok? Velük mi lesz?

- Megkérdeztem Vernét. Azt mondta, mindannyiunkat vendégül lát ma éjjel.

- Tök jó. Mint egy nagy, boldog család.

LAURELL K. HAMILTON

Richard szemrehányóan nézett rám. Rohadt nagy erőfeszítembe került, hogy ne pislogjak.

- Akár azok is lehetnénk, Anita. Egy nagy, boldog család.

Azzal megfordult, és faképnél hagyott.

Én meg csak álltam, mint a Bálám szamara, és nem tudtam eldönteni, mihez kezdjek ezzel a talányos kinyilatkoztatással.

Azelőtt sokat ülőztam rajta, miért hajlandó szó nélkül tűrni a marhaságaimat. Miután megismertem az anyját, kábé sejtettem a választ. Három kötelezően választható összcsaládi pofavizitbe került, mire rájöttem: ha döntésre kerül a sor, Charlotte véleménye vagy tökéletes összhangban van a többiekével, vagy a szöges ellentéte az összesnek külön-külön és persze együttvéve is. Egy családban - akárcsak egy falkában - nem lehet mindenki alfa, mert az rövid idő alatt taccsra vágná a közösséget. Csak Richard legidősebb bátyja, Glenn nős, és ami azt illeti, megállás nélkül tépik egymást az anyjával. A felesége egy madárcsontú Navajo indián nő, és félelmetesen kemény csaj. Aaron özvegy, de annó az egész utca megemlegette, amikor Charlotte és a volt menyje összekaptak valamin. A Zeeman fiúk buknak a kicsi-ámde-tökös nőkre. Ez valami genetikusan kódolt dolog lehet náluk.

Beverly mint egyetlen lánygyerek a családban sose hagyta magát a betonba taposni. Glenn és Aaron elmondása szerint hajszálon múlt, hogy ő és Charlotte végül különösebb lelki defektusok nélkül vészelték át Bev tinédzser éveit. Bev persze az első adandó alkalommal elköltözött otthonról. Az egyetemen jött össze a későbbi férjével, akitől most várja az ötödik gyereket. Négy fiuk van, és utoljára próbálkoznak, hátha egy lány is összejön.

Azért foglalkoztam ilyen behatóan Zeemanékkal, mert egy ideig úgy állt a dolog, hogy egy család leszünk. Persze ennek mára nulla-egész-nullára redukálódott a valószínűsége.

A saját családom is épp elég macerás. Ki a tevének hiányzik egy újabb púp a hátára?

Az érdeklődők nagy számára való tekintettel az én faházamban tartottuk a vérfarkas-etikett órát. Az ágyon ültem Cherry mellett, aki időközben sikeresen levakszolta magáról a fekete sminket. Meg kellett állapítanom, hogy milliónyi aranybarna szeplőjével pimaszul fiatalos. Huszonöt múlt, akárcsak én, de smink nélkül majd' egy tízzel kevesebbnek látszott. Mint a saját pelyhes kishúga. A szerkója is táplálta az illúziót; bő pólót húzott és kopott farmert -az ilyen cuccot nem sajnálja az ember, ha abban kell átvedleni. Amikor közeleg a telihold, néha kimegy náluk a biztosíték, és idő előtt váltanak alakot. Hallottam már ilyesmiről. Ami azt illeti, láttam is.

Zane a fülesfotelban trónolt. Rongyosra hordott halásznadrágot viselt, mell-bimbó piercingje minden mozdulatnál megvillant egészségtelenül sápadt borén. Jason sortban volt, ami fénykorában hosszúgatyá lehetett. A széléből tucatjával lógtak a rojtok, mintha unalmában húzogatná őket. Hason feküdt a rongyszőnyegen, és a lábával a levegőben harangozott, miközben Jamil rögtönzött kiselőadását hallgatta.

Jamil fel-alá járkált előttünk. Már az ajtóban lerúgta a lyukas tornacipőt a lábáról, és most meztláb róttá a köröket. Sugárzott belőle az erő, akár egy lassú sodrású folyóból. Telihold idején a mágia ott vibrál a levegőben.

Ami azt illeti, Nathanielre is ráfért volna a fejtágítás, de sehol sem találtuk. Húztam is a szám. Cherry javasolta, hogy keressük meg, de Zane leállította azzal, hogy látta elmenni egy vérfarkas csajjal. Szóval lefűjtuk a kutatást.

Valami nyugtalanított, de magam sem tudtam volna megmondani, mi.

Mivel Verne hirtelen jött nagylelkűségi rohamában úgy döntött, hogy a leopárdokat is szívesen látja a beavatási ceremónián, az illemtanéra igen csak ráfért mindannyiunkra. Damian és Asher vállalták, hogy megkeresik Nathanielt. Verne falkájának egyetlen tagja sem vágyott rá különösebben, hogy a vámpírok is részt vegyenek az esti bulin. Udvariasan, ám annál határozottabban felhívták a figyelmünket, hogy a vérszívók egyetlen helyi vérfarkashoz sem nyúlhatnak, hacsak azok nem vetik magukat direkt a lábuk elé.

Jamil megállt előttem, és végigmért. - Na... állj fel. Ez a bárdolatlan nyersesség végigkaristolta finom lelkemet, de úgy döntöttem, túlteszem magam rajta.

- Richard azt mondta, biológia szakon végeztél. Valahogy nem erre a folytatásra számítottam.
- Természetfölötti biológián.
- És mennyit tudsz a farkasokról?
- Olvastam Mechet.

Jamil nagyot nézett.

Pedig nincs ezen semmi meglepődni való. L. David Mech az egyik legelismertebb szakértője a vadon élő farkasok társas viselkedésének. Átnyalaztam pár alapműnek számító tudományos munkát más etológusok tollából is, például Barry Holstun Lopeztől a *Farkasok és embereket*, de egyértelműen Mech a legpengőbb a témában.

- Lupa vagyok, de sosem voltam vérfarkas. A likamrópiának a mai napig nincs igazán jól használható szakirodalma, szóval végeztem egy kis fakultatív könyvtári kutatómunkát a normál farkasokból

Jamil kivillantotta mind a harminckét fogát. - Milyen kedves tőled, hogy megkönnyítet a dolgom. Én is kivillantottam Milyen kedves tőlem.

- Nálunk alakváltóknál a ceremóniális üdvözlés ugyanúgy működik, mint amikor a született farkasok köszöntik egymást A lényeg, hogy ide érintjük az orrunkat - mutatott a füle mögé.

- És egymáshoz dörgölitek az arcotokat, ahogy egy igazi farkas tenné? Az embereknek nincsenek szagmirigyeik, hogy megjelöljék egymást.

- Igaz. Ettől függetlenül emberi alakban is összedörzsöljük az arcunkat.
- Hány Farkasból áll Verne falkája?
- Ötvenkettő. Na ne.
- Kérlek, mondd, hogy nem kell mindegyikkel smárolnom. Jamil megeresztett egy bicskanyitogatón lekezelő mosolyt. Vajon miben sántikál már megint?
- Csak az alfákkal.
- És ők hányan vannak?
- Kilencen.

SÁPADT HOLD

- Azt fél lábon is kibírom.

Ráncokba gyűrődő homlokát látva úgy döntöttem, legjobb, ha egyenesen rákérdeszek. - Mi nem stimmel, Jamil? A ráncok elmélyültek.

- Mi van?

Most már kézzel fogható energiamező zümmögött körülötte. - Még mindig nem hiszem el, hogy vetted a fáradságot, és magánszorgalomból utánaolvastál a született farkasoknak.

- Most használtad harmadszor a kifejezést, hogy *született* farkas. Ezt még sosem hallottam.

Jason az oldalára gurult. - Mi is *valódi* farkasok vagyunk életünk egy részében. De ettől még nem vagyunk született farkasok. Jamil komolyan bólintott.

- Szóval, ha valaki született farkasnak hív benneteket, az nektek nagyobb sértés, vagy a vadon élő kollégáitoknak?

Jamil nem értékeli a humoromat. Kár.

- További verbális aknák, amikre ráfuthatok?

Olyan pillantást váltott Jasonnal, amitől hirtelen totál kívülállónak éreztem magam. Kellemetlen meglepi készül, és senki se ég a vágytól, hogy felvilágosítson.

- Játsszuk el az üdvözlést - mondta kitérően Jamil.

- Miért titkolóztok egyfolytában?

Jason intett. - Mondd csak el neki.

Mély hörgés hagyta el Jamil torkát. Belerezonált a gerincem. - Én vagyok a Sköll. Neked, kölyök, neved sincsen a *lūko*iban. A vinnyogásod csak a szél zörgése a vackunk előtt.

Jason felállt, és kihúzta magát. - Ha a szél erőre kap, a legvénebb fák is nyögve hajolnak meg előtte.

Ez gyanúsán retró szöveg volt Jason szájából.

-Jó. Nagyon jó - bólintott Jamil. - Szóval nem teljesen ismeretlen előtted a *lūko*i ősi nyelve.

- Az igaz, hogy nem volt tanácsos egymást tapizni a régi falkámban - felelt Jason -, de a nyelvünket azért nem harpták le.

Zane felállt a fotelból. Átlépett a két farkas között, aztán megállt mellettem. - A hold már magasan jár. Fogytán az időnk.

LAURELL K. HAMILTON

Szemrehányó pillantást vettem rájuk. - Úgy érzem magam, mintha kódnyelven beszélnétek. Csak az a gáz, hogy nekem nincs hozzá kulcsom.

- Van néhány kifejezés, ami ugyanazt jelenti nálunk, mint a leopárdoknál - oktatott ki Jamil.

- Szóval most már azt is tudom, hogy a farkasok és a leopárdok frankón megértik egymást. Szuper. Ugorjunk a következő leckére.

- Üdvözölj engem - mordult rám Jamil.

- Anita a lupád. Feletted áll a ranglétrán, úgyhogy neked kell először feljárnod a pofád és a torkod - jegyezte meg Zane.

Jamil felhördült, mint a sebzett vadkan.

Zane mögém húzódott, mintha élő pajzsak akarna használni. Egész jó terv lett volna, ha nem lennék másfél fejnyivel alacsonyabb nála.

- Visszautasított téged - hörögte Jamil. - Egyedül maradtál ellenem.

- Na, mosolyszünet - emeltem fel a kezem. - Mi ez a vadbaromság? Ne használd Zane-t a macsó játékaidhoz, ha kérhetlek.

Jamil a fejét rázta, de legalább már nem forgott vérben a szeme. - Odament hozzád, és te nem érintetted meg.

- Na és?

Jamil fájdalmasan sóhajtott. - Hiába a sok tanulás és olvasás, szívem, te szart se tudsz rólunk.

- Akkor taníts engem, ó, mester.

Ahogy elnéztem, begyűjtöttem nála még egy rossz pontot. Végül Jason szólalt meg. - Amikor Zane odalépett hozzád, a védelmedet kérte. De te nem értél hozzá, vagyis visszautasítottad.

Cherry mozdulatlanul ült, a kezét lazán összekulcsolta az ölében. - Ez azok közé a viselkedési kódok közé tartozik, amik a farkasoknál ugyanúgy működnek, mint nálunk.

Hátrapillantottam a vállam fölé. - Olyan biztos vagy ebben?

- Még szép - vigyorgott Jason. - Raina és Marcus idejében úgy ment nekünk a védelemtarhálás, mint az ágyba huggyozás.

- Gabriel minden idejét Rainával töltötte - magyarázta Cherry. - Volt alkalmunk kiismerni a farkasokat.

- Szóval mit is kellett volna tennem, amikor Zane idejött hozzám?

- Az attól függ - mondta lassan Jamil -, hogy a védelmedbe akarod-e venni, vagy sem.

SÁPADT HOLD

Még ha nem is volna alakváltó, akkor is simán a földbe gyalulna. Ötven kiló szintiszta izommal nehezebb nálam. A reflexei ezerszer jobbak. Az ereje... Egy szó mint száz, becsületes küzdelem kizárva. Ezért is szoktam lelkiismeret furdalás nélkül a stukkerhez folyamodni.

- Naná, hogy a védelmembe veszem - feleltem. - Ha nem hagysz más választást.

- Akkor mire vársz még? Érintsd meg.

- Ehhez is van valami vérfarkas-szabály? Valami érintésrituálé vagy ilyesmi?

- Úgy csinálod, ahogy akarod, csak csináld.

Zane még mindig a hátam mögött sunnyogott. Addig araszoltam felé, amíg a lapockám a vállához ért. - Így jó?

Jamil a kezébe temette az arcát. - Ezt a töketlenkedést! Komolyan, ha nem látom, el se hiszem. - Türelmetlen mozdulattal magához intette Jasont. - Gyerünk, kérd a védelmemet!

Jason elővette a legkisfiúsabb mosolyát. Nagyon közel lépett hozzá, de vigyázott, nehogy véletlenül megérintse. Jamil átnyalábolta a vállát, és testvériesen megszorongatta. - Így, látod? Ennyi az egész.

- Pont ugyanígy kell csinálnom... vagy bárhogy megérinthesem, csak az a lényeg, hogy mindenki lássa?

Jamil elborult aggyal nézett rám. - Szerintem ezt te túlbonyolítod.

- Nem - jelentettem ki határozottan. - Te bonyolítod túl. Mi lenne, ha egyszer az életben normálisan válaszolnál a kérdésekre?

- Nem kell pont ugyanígy csinálnod. De lehetőség szerint olyan gesztust tégy, amivel nem keltesz feltűnést.

- Miért? - értetlenkedtem.

- Mi van akkor, ha Zane-nel az utca kellős közepén találkoztok? Meglát a tömegben, odamegy hozzád, és neked csak annyit kell tenned, hogy kezet rázol vele, vagy meglapogatod a hátát. Ebből az esetleges üldözője már tudja, hogy a védelmed alatt áll, és a szimpla halandók soraiban sem tör ki pánik.

Hirtelenjében nem tudtam, minek is vegyem, hogy már nem tartozom a szimpla halandók sorába, de szó nélkül hagytam a dolgot. Előhalásztam Zane-t a hátam mögül, és a dereka köré fontam a karom. Egy fokkal jobban éreztem volna magam, ha ing is lett volna rajta, de a prűdéria az én keresztem, nem az övé. Persze a bal kezemmel öleltem át, hogy a jobb szabadon marad-

jon. Úgy álltam, hogy a stukkerem ne nyomódjon Zane oldalának; csak egy vaknak nem tűnt volna fel, hogy fegyver van a karom alá szíjazva. Hát igen, a fenyegetésnek sokféle univerzális viselkedési kódja létezik.

- Most boldog vagy?

Jason közelebb araszolt. -Jamil azért rágott be, mert Zane figyelmeztetett, hogy alávetettként kell üdvözölnie téged.

- És te most újra emlékezteted rá - morogta Jamil.

- Úúú - vigyorgott Jason. -Juj, de félek.

Szikrázó energiaostor vágott végig a szobán. Jamil fekete szivárványhártyája felizzott, és aranyárga farkasszemmé szűkük. - Most már minden okod megvan rá.

Cherry lecsúszott az ágyról. Felém nyújtotta a kezét. Mielőtt még megállíthattam volna, végignyalta a kézfejemet. Ez a leopárdok hagyományos üdvözlési formája, amiről sajna még nem sikerült leszoktatnom őket. Görcsösen beiein kapaszkodott. Láthatóan meg volt győződve róla, hogy valami nagyon rossz fog történni. Arra számítottam, hogy Jason is a védőszárnyaim alá keredzkedik, de nem tette. Hátrálni kezdett Jamil elől, de egy árva szót sem szólt.

- Minek ez a cirkusz? - emeltem fel a hangom. - Csak mert Jamilnek kell kezdenie az arcdörgölést?

- Nem, nem - ingatta a fejét Jason. - Ennél jóval nagyobb élvezetben lesz részed.

Volt némi fogalmam róla, mit ért Jason élvezet alatt. Nem esküdnék meg rá, hogy egyetértünk a definíciót illetően. - Nem lehet, hogy most valami olyasmit kérek, amihez hozzá se tudok szagolni?

- A lényeg, hogy kéred - felelte Jamil. - És mint lupának, minden jogod megvan hozzá.

Kezdttem gyanakodni, hogy ezúttal nagy szarba léptem. Valami olyat parancsoltam Jamilnek, amit esze ágában sincs megtenni, és amit valószínűleg én sem igazán szeretnék kapni tőle. - Ha nem játszottad volna az agyadat délelőtt a kocsiban, most hagynám az egészet a francba.

Várakozó tekintettel nézett rám.

- De nem hátrálok meg. Előled nem.

- Meg amúgy se - somolygott Jason.

Milyen igaz.

- Ha visszautasítom a kérésed, ki kell állnod ellenem - fenyegetőzött Jamil.

SÁPADT HOLD

- Frankó. De remélem, tudod, hogy ezen a hétvégén már eljátszottuk az utolsó szigorúan golyómentes összetűzést.

Bólintott. - Látom a fegyvered.

- Nekem világosak a szabályok. És neked?

- Mint a nap.

Lassan felém indult. A szeme vadító borostyánszínben játszott.

-Ne akard magadra rántani a bilit, Jamil.

Kivillantotta a fogait. - Csak azt teszem, amire kértél.

Zane mögém húzódott. A keze a vállamon maradt, de több mozgásteret hagyott nekem. Cherry a lábamhoz húzta magát. Egyikük sem menekült fejevesztve. Ezt jó jelnek vettem. Még az is lehet, hogy igazam van.

- Ha halandók is volnának itt, így kellene csinálnunk. - Hozzám hajolt, mintha meg akarna csókolni.

És azt is tette. A földöntúli szemek betöltötték a látóteremet. Az ajka puhán súrolta az enyémet. Én meg csak álltam, mint aki gyökeret vert. Lövésem se volt, mit kéne tennem. Se a leopárdok, se Jason nem kiabáltak, hogy gáz van; szóval Jamil azt tette, amire rákényszerítettem. Gondolom én. Ha Jason adja elő ezt a figurát, hajlamos lettem volna hinni, hogy ezzel az olcsó trükkel akar bónuszpuszsihoz jutni. De Jamil fölötte áll az efféle játékoknak.

A kezébe fogta az államat. - De ma éjjel magunk között leszünk. És amikor nem figyelnek a halandók... - Elharapta a mondatot. Megint odahajolt hozzám.

A nyelvét lassan, tapogatózva végigfuttatta az alsó ajkamon.

Hátrarántottam a fejem.

Elengedett, és nagyokat hümmögött. - Minek olvasod azokat a farkasos könyveket, Anita? Én most a behódolót játszom, aki a domináns kegyeit keresi.

Így kunyerálnak a farkaskölykök élelmet a szüleiktől. Ha két felnőtt példányról van szó, az egyik legelterjedtebb rituálé, hogy az alávetett nyalogatja és harapdálja a domináns száját.

- Oké - mondtam végül. - Leesett a tantusz.

- A farkasok közötti üdvözlés a halandók kézfogásának felel meg. Ilyenkor egyszerre tartjuk oda a másiknak az arcunkat. A kívülálló szemében ez olyan, mint egy baráti puzsi.

- Megmutatod?

Ismét odahajolt, de ezúttal nem ért a számhoz. Az arcát az enyémmhez dörögölte, és egyre lejjebb haladt az állam vonala mentén.

LAURELL K. HAMILTON

- Beletemetjük az arcunkat a másik hajába, így. Aztán megszaglásszuk a fej bőrét.

A lélegzete csiklandozta a nyakamat.

Igyekeztem viszonzni a szívességet, de ehhez először is lábujjhegyre kellett állnom. A mellkasának dőltem. Zane előzékenyen hátralépett, így a másik kezem is felszabadult. A raszta csimbókók megkönnyítették a dolgomat. Az orromat a fejbőréhez nyomtam. A tincsek lomhán mozogtak a perifériás látómezőmben, mint megannyi szőrös, fekete spárga.

És abban a pillanatban meglegyintett a mágia. Hirtelen tudtam, hogy Richard egy fotelben ül, és az anyját pátyolgatja. Felpillantott, mintha meglátott volna, pedig kilométerekre volt tőlem. A hatalma úgy tört rám, hogy csilingeltek az agyamban az összekoccant gondolatok.

Jamil hátrahőkölt. - Richard? Az előbb mintha... itt volt, éreztem. Hogy csináltad ezt?

- Ő a lupátok. Az Ulfric és ő összetartoznak - hallottam Zane hangját a hátam mögül.

Jamil sötét tekintettel méregetett. - Neki semmi köze Richardhoz. Ahogy a *lūko*ihoz sem.

Zane letérdelt Cherry mellé, aki vonakodva ugyan, de elengedett. Egymásba kapaszkodtak, mintha attól tartanának, hogy orvul hintázni kezd alattuk a föld.

-Jól vagytok?

Zane bizonytalanul bólintott. - Egyszer már tapasztaltam a jelek hatalmát, de még sohasem értem hozzád, amikor megidézted az Ulfric erejét. Mit mondjak... elemi élmény.

Cherry csak bámult rám embertelenül hatalmasra tágult pupillákkal.

- Nekem mondjátok? - sóhajtott Jason, és a karját dörgölte, mintha fázna. Pedig nem volt hideg.

Jamil felé fordultam. - Richard és én egy szövetség tagjai vagyunk. Ez nem ugyanaz a fajta mágikus kötés, amilyen két alakváltó között lehetséges, de ettől még ugyanolyan erős.

- Tudom, - biggyesztette le a szája szélét Jamil - te vagy Jean-Claude halandó szolgálója.

Rühellem ezt a szót, de ez az igazság, legalábbis bizonyos értelemben.

- Az vagyok. Ahogy Richard a farkasa.

SÁPADT HOLD

- Az a vérszopó nem intheti a lábához az Ulfricunkat, mint valami ölebet. Kevés ő ahhoz, hogy kénye-kedve szerint rángathassa.

Az igazat megvallva néha nekem is az az érzésem, hogy Jean-Claude-ot jócskán bevitte az erdőbe a farkasétvágya - már ami a triumvirátust illeti.

Az ajtó kivágódott. Asher rontott be a szobába Nathaniellel a karján. A fiút hosszú, fekete kabátjába göngyölte, csupasz lába ernyedten lógott ki a mattfekete lebernnyeg alól.

- Mi történt?

Ahogy az ágyra fektette, a kabát szétnyílt. Nathaniel anyaszült meztelen volt. Apró labdává akart gömbölyödni, de a vámpír nem hagyta. Lesimította a lábát, hogy mozdulatlanul feküdjön. - Ne ficáncolj, Nathaniel. Nem tart soká.

- De mikor annyira fáj!

Letérdeltem mellé, és a homlokára tettem a kezem. Az ágytakarót markolásztam, és egyfolytában nyöszörgött. Megfogtam a kezét, de olyan erősen szorította, hogy meg kellett kérnem, lehetőség szerint ne roppantsa össze a csontjaimat.

- Bocs - motyogta, aztán görcsösen összerándult. Normál esetben a meztelensége zavarba hozott volna, de túlságosan bemajréztam, hogy emiatt izgassam magam. Hosszú vágások futottak végig a mellkasán, bár első pillantásra jelentéktelen karcolásnak tűntek. Egyetlen olyan sérülést vagy sebet sem vettem észre rajta, ami ekkora fájdalmat okozhatna.

- Ez a helyi vámpírmester üzenete - mondta Asher szűkszavúan.

- Miféle üzenetről beszélsz?

Nathaniel görcsösen vonaglott az ágyon, és a másik kezem után kapkodott. Két hatalmas könnycsepp gördült végig az arcán.

- Tudni akarják, miért jöttünk Myertonba. - Ahogy elrántotta a fejét, a nyakán megláttam valamit. Kiszabadítottam a kezem, és félresöpörtem a haját. Vámpírharpagás. Tiszta, precíz munka, de a bőre nagyságrendekkel sötétebb volt körülötte, mint kellett volna.

- Ti csináltátok?

- Én a karjából vettem vért - felelte Asher egykedvűen. - Ez Colin műve.

Nathaniel elernyed; a rohama, vagy akármilyen is volt, elmúlt.

- Megesküdtem nekik, hogy csak Richardért jöttünk. - Az ujjai szorosan a csuklómra kulcsolódtak, behunyta a szemét. - Nem hittek nekem.

Cherry eltűnt a fürdőszobában, aztán némi zörgés és csörömpölés után ismét mellettünk termett. Gyengéden, ám annál határozottabban félretolt az útból.

Nathaniel nem akarta elengedni a kezem.

Végül Cherry az ágy fejéhez terelt, így a fiú mellett maradhattam anélkül, hogy útban lettem volna. Megvizsgálta a sebeket. Simán eltűrné, hogy fát vágjanak a hátán, de abban a pillanatban, hogy valakinek baja esik, mintha kicserélték volna: a határozott és céltudatos Cherry nővér lesz belőle. Mintha az anarchista bőrcicus csak rossz álom volna.

- Van itt elsősegélycsomag valahol? - szegezte nekem a kérdést.
- Nincs. -Akkor áthozom az enyémet
- Hagyd, majd én - ajánlkozott Jason, és rnár rohant is az ajtó felé.
- Várj - szólt utána Asher. -Jamil, elkísérnéd?

Úgy látszott, nem venné a lelkére, ha még valakit meglékelnének az éjjel.

Damian becsukta mögöttük az ajtót, aztán nekidőlt. A szeme sötétzöld fényben izzott, sápadt bőre mintha belső tűzzel parázslott volna. Minden emberi vonása kezdett a semmibe tűnni. Erős érzelmek váltanak ki ilyesmit egy vámpírból. Vágy, félelem... harag. Vetettem egy gyors oldalpillantást Asherre. ő tökéletesen nyugodtnak látszott. Némán várt és figyelt, de az arckifejezése kísértetiesen hasonlított Jean-Claude-éra, amikor titkolni próbál valamit.

- Azt hittem, Colin vagy egyetlen huszáros rohammal lerohan minket, vagy lógva hagy - dühöngtem. - Ilyesmiről nem volt szó!

- Valóban. Ez engem is felkészületlenül ért - bólintott Asher.
- És nem segítenél, hogy képbe kerüljek?

Damian nyugtalanul járkált fel-alá. - Azért kínozták meg, mert kedvük telt benne. Vannak vámpírok, akik nemcsak vérből szerzik az erejüket.

- Miről beszélsz, Damian?
- Colin Nathaniel félelméből táplálkozott.

Szorongással teli arcáról Asherre pislogtam, aztán vissza Damianre.

- Úgy érted, szó szerint?

Damian bólintott. - A régi úrnőm, aki vámpírrá tett... Ő is képes erre. Mások rettegéséből lakmározik. Napokig képes erőt méríteni a félelemből, és amikor aztán mégis megszomjazik, nem harap, hanem mészárol. Sokszor tért vissza hozzám úgy, hogy lucskos volt a vértől. Aztán nekem kellett... - a hangja elfuladt. A szemében úgy villództak a túlvilági lángok, mint egy zöld napkitörés. - Minden porcikámban éreztem, amikor Colinnal találkoztunk. Olyan szaga van, mint az úrnőmnek. Ő is a sötétség papjai közül való. Egy mora.

- Az meg mi? És hogy érted, hogy találkoztál Colinnal?

SÁPADT HOLD

- Személyesen adta át nekünk Nathanielt - közölte Asher. - Ha nem láttuk volna őket együtt, az üzenete nem érte volna el a kellő hatást.

Cherry türelmetlenül közbevágott. - Nathaniel pulzusa ingadozó, a bőre egyre nyirkosabb. Sokkot fog kapni. Ezek a vágások jelentéktelen felületi sérülések. Még ha kétszer is szívták a vérét ma éjjel, akkor sem volna szabad ilyen heves reakciót mutatnia. Mi ennél sokkal gyorsabban gyógyulunk.

- Van egy harmadik harapás is. - Asher hangja tökéletesen közönyös volt, mintha csak az időjárásról társalognánk.

Cherry végignézett Nathanielén, aztán megérintette a combját. - Hát persze, a femorális artéria. De miért színeződött el a bőr mind a két harapás körül? - Megnyomkodta a marásnyomot. - Ijesztően lehűlt a testhőmérséklete.

Nathaniel jobbra-balra csapkodta a fejét, és vonyított. Egyik kezével a karomat ragadta meg, a másikkal belemarkolt a blúzomba. A szeme kifordult.

- A harapás fertőzött - mondta Asher.
- Hogy érted azt, hogy fertőzött?
- A hatását tekintve olyan, mintha mérget adtak volna be neki.
- Nathaniel alakváltó. Alapból immúnis a méregre.
- Erre nem.
- Miféle méregről beszéltek? - nézett fel Cherry.

Valaki kopogott az ajtón. Jason hangját hallottam. - Meghoztuk a szeretet-csomagot.

Damian kérdően pillantott Asherre. A szeme már nem vakított, és a bőre sem ragyogott úgy, mint a belülről megvilágított sókristály.

Asher biccentett.

Damian kinyitotta az ajtót. Jason akkora dobozt cipelt a vállán, mint egy kisebbfajta koffer. Cherry a fele kórházat elcsomagolta. Jamil árnyékként követte.

- Erre a fajta méregre nincs ellenszer - jegyezte meg Asher szárazon.
- Hirtelen leesett. - Úgy érted...
- Pontosan. Meg fog halni - fejezte be a mondatot helyettem ugyanolyan higgadt, idegesítően jóvialis hangon, amit azóta használt, hogy belépett a szobába.
- Rohadt élet. Nem lehetett volna ezt valahogy úgy közölni, hogy Nathaniel ne hallja?

Cherry gyengéden lehámozta rólam a fiú ujjait. Zane felmászott az ágyra a másik oldalon, Nathaniel megragadta a karját, és el sem engedte többet.

Újabb görcs görbítette ívbé a testét. Cherry fogta a fejét, és nyikkanás nélkül túrte, hogy teljes csontzúzó erejével szorongassa. Mindkét leopárd engem nézett, míg Nathaniel felakadt szemekkel dobálta magát. Egy szót se szóltak, de anélkül is frankón értettem. Én vagyok a Nimir-Ra. Az én dolgom, hogy megvédjem az enyéimet - és nem az, hogy szarba rángassam őket. Kiléptem a vádló pillantások keresztútjából, és az ajtóhoz cipeltem Ashert.

- Elmagyaráznád végre, hogy mi ez az egész?
 - Láttál már vámpírokat, akik elrohadnak, aztán újjáformálják a testüket?
 - Persze. Hogy jön ez ide?
 - Egyikük megharapta Nathanielt.
 - Engem is megharapott egy. És Jasont is. Velünk semmi ilyesmi nem történt.
 - Gyors oldalpillantást vettem az ágy felé. Cherry nekilátott, hogy kitisztítsa a karcolásokat Nathaniel mellén. Ez kábé annyit ér, mint kopasznak a spiráldauer.
- Jamil és Damian csatlakoztak hozzánk. Félkörbe álltunk, és összedugtuk a fejünket, miközben a háttérben Nathaniel megállás nélkül sikoltozott.
- Rendkívül ritka képesség - magyarázta Asher. - Eddig úgy tudtam, a Tanács tagjai közül is csak Morte d' Amour képes elfertőzni a sebet. Ez burkolt célzás Colin részéről; a vágásokat a puszta erejével ejtette, anélkül, hogy hozzáért volna Nathanielhez.
 - Ilyesmire Jean-Claude sem képes - jegyeztem meg kétkedve.
 - Ami azt illeti, rothadást sem tud terjeszteni a harapásával. Sem ő, sem senki más az óceánon innen.

- Miféle rothadásról beszélsz? - vágott közbe Jamil.

Cherry lépett oda fehér gézlapkákkal a kezében. A szeplői úgy sötétlettek kipirosodott arcán, mint a tintapacák. A géz tocsogott a zöldessárga gennyről.

- Ez gyült meg a vágások alján - suttogta. - Elárulnátok, mi a pokol folyik itt?

Minden fej Asher felé fordult. Végül mégis Damian mondta ki hangosan. - A barátotok élve rohad el.

Asher bólintott. - A méreg a vérében van. Ahogy terjed, minden szerve elfolyósodik, egyik a másik után.

Jason halkan duruzsolt Nathaniel fülébe, és a halántékát masszírozta. Zane merőn bámult engem.

- Valamit tennünk kell - motyogtam határozatlanul.

Asher arca zárkózott és semmitmondó volt. Ilyennek még sohasem láttam.

SÁPADT HOLD

Bevillant egy emlék Jean-Claude-tól. Olyan erővel csapott le rám, hogy az ujjbegyeim is belerezonáltak. Nem valami konkrét esemény volt, inkább egy érzés. Rájöttem, mit jelent, amikor Asher így tartja a vállát.

- Mit titkolsz előlem?

Rám nézett, és elmosolyodott. A mosolya visszhangozta az emlékeimet: rég elmúlt örömet láttam benne, szenvedélyt, összetartozást. Belém hasított, mint a villám. Ismertem ezt az arcot, mielőtt örökre elcsúfították volna. Volt idő, amikor egy ilyen mosolyától elakadt a lélegzetem.

Megráztam magam. A mozdulat segített kisöpörni Jean-Claude kéretlen álnosztalgiaját. Elhalványodott az emlékkép, de ez mit sem változtatott azon, amit a tükrében megláttam.

- Te tudod, hogyan menthetnék meg.

- És hajlandó lennél áldozatot is hozni érte? - A hangjából nyomtalanul eltűnt a közönyösség, és átadta a helyét a haragnak.

- Én sodortam veszélybe azzal, hogy magammal hoztam. Pedig azt ígértem, vigyázok rá.

- Azt hittem, azért jött, hogy ő vigyázzon rád.

- Nathaniel a tökéletes áldozat, te is tudod! Még magára se tud vigyázni, nemhogy valaki másra.

Asher hosszú sóhajjal fújta ki a levegőt.

- Ő Jean-Claude *pomme de sangja*. Ezt Colinnak is illett volna tudnia - szólt közbe Damian.

Mi? Véralma? Értetlenül bámultam.

- Az Udvarnál így nevezik a rabszolgákat - magyarázta Damian. - Más szóval a két lábon járó eleséget. Minden vámpír köteles gondoskodni a saját *pomme de sangja* biztonságáról, ahogy a pásztor is védi a nyáját a portyázó ragadozók től. - Ashert nézte, mialatt beszélt. Nem volt kifejezetten szívmengető a pillantása. Valamin összekaptak, de vajon min?

Mindegy, erre most nincs idő.

Asher karjára tettem a kezem. Minden tagja merev volt és rideg, mintha nem is élne. Itt hagyta a testét, akár egy üres csigaház, és olyan dimenzióba húzódott vissza, ahol nem érhettem el sem én, sem semmi, ami ebben a szobában történik. Simán végignézné, ahogy Nathaniel meghal, és ha rajta múlik, a kisujját sem mozdítaná érte.

Édes Jézusom.

LAURELL K. HAMILTON

Kényszerítettem magam, hogy megszorítsam fémesen hideg kezét. Bevallom őszintén, idegzsábát kapok, amikor Jean-Claude ezt csinálja velem. Ilyenkor mindig kénytelen vagyok szembenézni a ténnyel, kicsoda ő valójában. És azt nagyon rühellem.

- Ne hagyd, hogy meghaljon. Így ne. Kérlek, *mon chardonneret*...

Úgy rándult össze, mintha pofon vágtam volna. Nem tudnám pontosan megmondani, honnan szedtem, de tény, hogy ezt a becenevet Jean-Claude akasztotta rá valamikor sok-sok évvel ezelőtt. Azt jelenti, én tengelicém - ami elsöre elég bugyután hangzik, de Asher arkifejezése nem annyira bugyuta volt, mint inkább döbrent.

- Kétszáz éve nem hallottam ezt. Senkitől. A keze lassan megelevenedett.
- Nem szokásom térden állva könyörögni, de ha kell, most fogok.
- Ilyen sokat jelent neked?
- Ő az, akin mindenki átgyalogol. Valakinek vigyáznia kell a seggére.

Kérlek, *mon*...

Az ujját az ajkamra tette.

- Ne mondd ki ezt, Anita, soha többé. Hacsak nem gondolod komolyan. Legyen, ahogy akarod. Megmentem a leopárdkölyköt, de csak a te kedvedért.

Hirtelen úgy éreztem, mintha elvesztettem volna a fonalat. Simán fel tudtam idézni Asher régi becenevét, de arra már nem tudtam volna választ adni, miért fázik ennyire attól, hogy megmentse Nathanielt. Pedig percről-percre fontosabbnak látszott megtalálni a hiányzó logikai láncszemet.

- Jöjj, testvérem. - A másik vámpír felé nyújtotta a kezét. - Vagy a viking harcosok közmondásos merészsége ezúttal cserbenhagyott téged?

Damian felhorkant. - Tucatjával mészároltam az őseidet, mielőtt futó gondolat lettél volna a szépapád fejében.

A franc. Ez most véresen komoly.

Asher letérdelt Nathaniel mellé. Felnézett rám, de gondosan ügyelt, hogy arany tincsei ráboruljanak sebhelyes arcára. - Hatalmunkban áll a saját testünkbe szívni a rothadást, ám ha nem bizonyulunk elég erősnek, bennünk is elszabadul a méreg. De nem kell aggódnod, A védenced mindenképpen életben marad.

Damian megkerülte az ágyat, és egy intéssel elküldte Zane-t a fiú mellől. Nathaniel már nem kiabált. Ijesztően mozdulatlanul feküdt, viaszszínű bőrét

SÁPADT HOLD

fényes izzadságmáz borította. Keservesen zihálva vette a levegőt. A mellkasán futó vágásokból vékony csíkban szivárgott a genny. Fura szag terjengett a szobában. A nyakán lévő marásnyom nem vérzett, de gyanús feketészőldben játszott a bőre. Mintha fertőzés már a lelkéig ért volna.

- Asher?

Nem nézett fel. A keze Nathaniel meztelen combján nyugodott.

- Damian nem mestervámpír.

- Nem tudom egyedül megmenteni a leopárdodat, Anita. Ha mindenáron a mentőangyal szerepében akarsz tetszelegni, itt az idő, hogy eldöntsd végre, kinek az életét akarod megmenteni.

Mentőangyal, én? Damian zöld szemei ismét emberek voltak. Fájdalmasan halandónak tűnt, ahogy Nathaniel mellett térdelt.

- Én nem... én nem dönthetek élet és halál fölött.

- Te kérted, Anita. Várom a döntésed. Rémülten ráztam a fejem.

- Akarod, hogy megtegyem? - kérdezte Damian csöndesen. Csak bámultam ki a fejemből, és ötletem se volt, mit mondjak.

- A pulzusa gyenge - csattant fel Cherry. - Ha csinálni akartok valamit, mozduljatok rá, oké?

- Akarod, hogy megtegyem? - kérdezte Damian újra.

Nathaniel felületes, kapkodó légzése volt az egyetlen hang a hirtelen beálló csöndben. Mindenki hallgatott. Arra vártak, hogy döntsek. Rohadt élet. Képtelen voltam rá. Mintha kívülről láttam volna magam, ahogy én is várok. Ahogy reszketek. Ahogy lassan igent intek. Mintha nem is én lettem volna.

Bólintottam.

Kurva élet.

A vámpírok lecsaptak.

13.

A vámpírok a valóságban jóval tovább szívják a vért, mint a filmekben. A mozivásznon vagy túl gyorsan letudják a dolgot, vagy elvágják rögtön az előjáték után, mint a szexjeleneteket az ötvenes évek bájosan prűd hollywoodi csodáiban. Olyan mély, űrbéli csönd remegett a szobában, hogy tisztán hallottuk a nedves, cuppogó hangokat.

Cherry nem hagyta el az őrhelyét, és időről-időre megnézte Nathaniel pulzusát. Mi, többiek hamar besokalltunk, és hátrább húzódtunk. Én a szoba átelenes végében kötöttem ki; az öltözőasztalnak dőltem, és igyekeztem nem az összebogozódott trión legeltetni a szemem. Mindenki fel-alá járkált a szobában, nyugtalanul, zavartan. Majdnem mindenki.

Jason felesusszant mellém az asztalra. - Ha nem tudnám, hogy az élete forog kockán, most irtóra féltékeny lennék.

Rámeredtem. Meg akartam nyugtatni a lelkem, hogy csak viccel, de a tekintetében fullasztóan lüktetett valami, ami a napnál is fényesebben bizonyította, komolyan gondolja. Most már elég jó alibim volt, hogy alaposan szemügyre vegyem, mi folyik az ágyon.

Damian az ölébe húzta Nathanielt, a fiú szinte eltűnt hosszú karjai között. A vámpír az ernyedtetet a selyemingéhez szorította, Nathaniel arca a vállán nyugodott. A genny csikokban itatta át a zöld anyagot. Damian a nyaki verőeret célozta be. A szája rázárult a sebre. Onnan, ahol én álltam, remekül látszott, ahogy az állkapcsa minden nyelésnél megmozdul.

Asher a padlón térdelt Nathaniel előtt. A fiú egyik meztelen lábát a vállára támasztotta, a lábfeje a levegőben lógott. Asher a fiú combjára tapadt, olyan közel az ágyékához, hogy Nathaniel ernyedtet nemi szerve hozzáért az arcához. Asher megmozdította a fejét, és egy arany hajtincs puhán ráhullott Nathaniel ágyékára. Persze nem az volt a cél, hogy szemérmesen eltakarja, hanem hogy kipisloghasson mögüle.

Ha eddig nem égett volna a fejem úgy istenesen, hát most égett. Hátat fordítottam a Brueghel ecsetjére való szodoma-gomorrai nagyjelenetnek, és egy

SÁPADT HOLD

futó pillanatra megláttam az arcom a tükörben. Úgy vöröslött a fejem, mint egy szabadnapos grillsütő. A szemem tágra nyílt, és idétlenül bamba kifejezés ült az arcomon. Legutoljára a gimiben éreztem ilyen hülyén magam, amikor szabályosan orra buktam egy hálózszakba bugyolált párocskán. Még sokáig csengett a fülemben harsány nevetésük, miközben odakinn a sötétben botladoztam céltalanul, a szégyen legmélyebb bugyraiba merülve.

Vettem egy mély levegőt. Most szépen összeszedem magam. Menni fog. Már nem vagyok gyerek. Mi több, már szűz sem vagyok. Csak össze tudok kaparni egy kis méltóságot. Vagy mégsem?

Jamil a szoba átellenes sarkában gubbasztott. A földön ült, kőmereven ölelte a térdét, az arca megbotránkozó, dühös vonásokba ráncolódott. Valami azt súgta, ő sem igazán díjazza a műsort. Zane visszatelepedett a fülesfotelbe, és mindent megértő zen-mosoly ült ki az arcára.

Jason viszont kocsányon lógó szemmel nézte az előadást. Lesújtó pillantást vetettem rá, de nem fordultam meg. Nincs az az isten.

- Hmm... Már attól elszáll az ember, ha csak nézi őket.

Felvontam a szemöldököm. - Nem is tudtam, hogy te vevő vagy az ilyesmire.

- Nem is tudtam, hogy téged ennyire izgat, mire vagyok vevő, és mire nem.

Sóhaj. - Összetörted a szívemet. Megyek, és hozom a söprűt.

Mosolygott. De nem győzött meg.

- Szeretem a nőket, Anita, ha ez a kérdés. De Jean-Claude körül momentán egyetlen nőnemű vámpír sincs. Több mint két éve vagyok a házi *pomme de sang*. Tudod, hány agyart döfnék belém nap mint nap?

- Hallottam, hogy a véradás szexközeli élmény. De valahogy sose hittem el.

Kutatóan fürkészte az arcomat. - Azt akarod mondani, hogy egyetlen vámpír sem hipnotizált még életedben? Hallottam róla, hogy már azelőtt is részlegesen immúnis voltál, mielőtt megkaptad volna a jeleket. De eddig azt hittem, legalább egyszer bekaptad a sakkot.

Némán megráztam a fejem.

- Hát, ha engem kérdezel... van, akivel ezerszer jobb a sima kupakolásnál. És én eddig csak férfiakkal csináltam. - A homlokát ráncolta. - Ha ettől langyosnak számítok... Tudod, ha a véradás szexnek számít, simán bevállalom. Ha nem... - Felnevetett, és a hang olyan élesen hasított a csöndbe, hogy Zane kizökkent a meditációból, és Jamil felkapta a fejét - Ha nem, akkor még min-

dig ráérek azon gondolkodni, kolostorba vonuljak-e.

Cherry szólalt meg mellettünk. - Már rég el kellett volna gyengülnie a nagy vérvesztés miatt, de a pulzusa egyre egyenletesebb és nyugodtabb.

Asher felemelte a fejét. Végeztek.

Egyik kezével még mindig Nathaniel combját tartotta. Óvatosan visszatette az ágyra, és eligazította a takarón. Egy perccel ezelőtt minden mozdulatának erotikus töltése volt; most gyöngéden, óvatosan nyúlt a fiúhoz, mintha alvó gyerek volna.

Damian is lecuppant a sebről. Az ajkán egy kövér vércsepp ült - nem vörös, hanem fekete. Idegesen letörölte a száját a kézfejjével. Ha vér lett volna, gondolkodás nélkül lenyalja. Ezek szerint nem lehetett túl kellemes. Felemelte Nathanielt, és a hátára fektette. Lekászálódott az ágyról, és egy takarót dobott a fiúra.

Cherry előkapta az elsősegély csomagot, és újra kitisztította a vágásokat a mellkasán. Az első néhány steril kendő tele lett gennyel. A szag még mindig émelyítő volt, de egyre enyhébb. Amikor lemosta a sebeket, élénkpiros vér ömlött a rózsaszín, tiszta vágásnyomokba.

Cherry boldog mosolyt villantott felénk. Nem tudtam nem visszamosolyogni.

- Most már biztosan rendbe jön.

Még ő is meglepettnek látszott. Azon törtem a fejem, milyen közel jártunk hozzá, hogy elveszítsük.

Valaki éles, sziszegő hangot hallatott mögöttünk.

Damian lépésről lépésre hátrált, és a falnak tántorodott. A két kezét bámulta. Sápadt, tejszínű bőre elsötétült, valami fekete zselészerűség hullámozott alatta. Az izmai szemmel láthatóan zsugorodni kezdtek, az egész karja hámlott.

14.

- A francba! - dünnyögtem.

Damian úgy tartotta a kezét, mintha megégette volna. Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, mi a rémisztőbb: a páni félelem az arcán, vagy a lemondó fájdalom a szemében.

Asher mintha a gondolataimban olvasott volna. - Ez ellen nincs mit tenni, Anita.

Damian összetöprödő ujjait nézte, és az iszony ráncokba gyűrte az arcát.

- Segítsetek!

Totál tanácstalan voltam.

- Az ember nem győzhet mindig - mondta közömbösen Asher.

Damian térdre rogyott. Letépte magáról az inget, csak a karján maradt néhány foszlány. A rothadás már a könyökéig ért. Az egyik körme letört, és a földre pottyant. Sötét, kellemetlen szagú váladék szivárgott róla.

- Egyszer már meggyógyítottam Damiant...

Damian csukladozó hangot hallatott, félúton a nevetés és a horkantás között

- Az egy apró karcolás volt, Anita. Most nem borotválkozás közben vágtam meg magam.

Letérdeltem hozzá, mire rémülten elhúzódott. - Ne érj hozzám!

Ennyivel nem tudott lerázni. Megfogtam a kezét. A tenyere izzott, mintha forrnának az izmai, a bőre puha volt. Az az érzésem támadt, ha elég erősen szorítanám, beszakadna, akár a pudvás alma.

Nagyot nyeltem. - Én... sajnálom. Rohadtul sajnálom.

Damian ezerévnnyi életet passzolt el miattam. Sosem kockáztatta volna meg, ha nem kérem meg rá. Az egész az én hibám.

Vigyázott, nehogy megszorítsa a kezem. Az arcát eltorzította a fájdalom, és halk nyöszörgés szűrődött ki vonallá préselt ajkai közül. Az ujjhegyei hirtelen szétrobbantak, és feketészöld nyálka spriccelt a padlóra Engem is totál betérített Gyomorfacsaró bűz terjengett a szobában.

Nem foglalkoztam vele, hogy letöröljem a karomat, és nem csapkodtam magam sikítózva, mint akinek pókok másztak a blúzába De a hangomban volt

egy csipetnyi feszültség, amikor végre meg bírtam szólalni. - Valamit akkor is tennünk kell.

Damian megremegett. A feje hátrahanyatlott, a nyakán kidagadtak az erek, és dobhártyaszaggató, artikulátlan hangot hallatott.

- Mégis mit? - kérdezte Asher.

- Nem tudom! - üvöltöttem.

- Csak az a mester volna képes meggyógyítani, aki megmentette a halandók halálától. Semmit sem tehetünk érte.

Hirtelen támadt egy ötletem.

- Egyszer megidéztem Damiant. Véletlenül történt, de a lényeg, hogy választ a hívásomra. És aztán visszatartottam a... lelkét vagy mit... amikor el akarta hagyni a testét. A mágia összeköt bennünket.

- Előjött a koporsójából a hívásodra? - képedt el Asher.

- Igen - feleltem. - Nekromanta vagyok. Nem tudtad?

Dehogynem tudta.

A szag kezdett elviselhetetlenné válni. Képzett fuldokló módjára a számon keresztül kapkodtam a levegőt, de semmi perc alatt beette magát a nyelvem tövére. Félttem Damianre nézni. Vannak dolgok, amik rosszabbak a horrorfilmeknél is. A rothadás már az egész karját elborította. A kézfején kilátszott a csont, mindene csöpögött. A többiek olyan távol húzódtak, amennyire csak lehetett. Hármasan maradtunk. Én Damian rothadó testnedveinek egyre terjedő tócsájában térdeltem. Asher nem ment arrébb, de nem is jött közelebb.

- Ha én volnék a mestere, mit kellene tennem?

- A vérét vennéd, és magadba innád a rothadást, ahogyan mi is tettük Nat haniellel.

- Nem tudtam, hogy a vámpírok időnként egymást is megcsapolják.

Jó pap holtig tanul.

- Rengeteg oka lehet, hogy megosszuk a vért egymással. A táplálkozás csak egy a sok közül.

A feketeség tovább terjedt Damian bőre alatt, akár egy tintapaca. Centiről-centire úszott fölfelé a húzában.

- Én nem tudom kiszívni belőle a trutymót.

- De megtehetnéd, hogy... - köhögte Damian elfúló hangon.

- Nem! - csattant fel Asher, és tett egy fenyegető lépést. Éreztem a hátalmát, ahogy kicsap.

SÁPADT HOLD

Damian összerándult, de állta a másik vámpír tekintetét Szavak nélkül könyörgött.

- Beavatnátok engem is? - néztem egyikükről a másikra.

Asher haragosan megrázta a fejét. Aztán mérnöki precizitással kiszámított közömbösséget erőltetett az arcára.

- Na, ebből elég! Azonnal mondd el, miről beszél Damian. Tudnom kell.

Egyikük sem válaszolt.

- Nyögd már! - sikítottam.

- Ha... - kezdte újra Damian, de Asher fenyegetően felemelte az ujját.

- Eszedbe ne jusson!

- Nem vagy a mesterem - hörögte Damian. - Nem tartozom neked engedelmességgel.

- Elvárnád, hogy az életét kockáztassa?

- Bárki segíthet, akinek több folyik az ereiben, mint egyszerű emberi vér. - Damian kapkodó, fojtott suttogással beszélt. - Ha a vérét vehetném... Talán képes lennék... - Megrázkódott, aztán egy fokkal erőtlenebbül folytatta. - Talán elég erőt tudnék gyűjteni ahhoz, hogy... meggyógyítsam magam.

- Ha a donor nem elég erős, szétrohad - tette hozzá Asher rosszkedvűen -, akárcsak te.

- Bocs - motyogta Jason -, rám ne számítsatok.

- Rám se - dünnyögte Zane zavartan.

Jamil csak ült a sarokban. Még szorosabban ölelte a térdét, és szótlánul ingatta a fejét. Cherry az ágy mellett térdelt. Egy szót se bírt kinyögni, az arcáról sütött a kimondhatatlan iszonyat.

- Csak én jöhetek számításba - állapítottam meg.

Senki mástól nem kérhetem, hogy ekkora rizikót vállaljon. És nem is kérem. Asher villámgyors mozdulattal megragadta a hajamat. Hátrarántotta a fejem, hogy jól lássam Damiant. - Így akarsz meghalni, Anita? Igen? Összeszorítottam a fogam. - Eressz el, Asher.

Lassan elengedett. - Ne csináld ezt, kérlek.

- Hallgass rá. - Damian hangja olyan halk volt, akár egy sóhaj. - Talán meg tudnál gyógyítani, de neked ez... biztos halál.

A rothadás, mint valami sötét erő, némán bugyborékol a kulcscsontja alatt. Szinte éreztem, ahogy a szíve kétségbeesetten zakatol a bordái alatt. A fejem-

ben egy tompa hang versenyt dübörgött vele. A vámpírok szíve nem mindig dobog - de az övé most vert, ezerrel.

Úgy be voltam parázva, hogy az ismerős savanykás, fém íz megtöltötte a számát. A talpam bizsergett a késztetéstől, hogy elpucoljak. Egyszerűen nem nézhettem tétlenül, ahogy Damian büzőlgő tócsává olvad, a józan eszem mégis egyre azt sikoltozta, hogy fussak, fussak... hogy ne lássam, ne halljam...

Megráztam magam, mint a madár, amikor helyre igazítja a tollait. Próbáltam elfeledkezni a foszladozó húsról. Erősen koncentráltam, hogy olyannak lássam Damiant, amilyennek mindig ismertem.

- Mire vársz? - Szabaddá tettem a nyakam. - Csináld már, könyörögve kérlek, mielőtt végképp inamba száll a bátorságom, és visítva elhúzom a csíkot.

Tántorogva odamászott hozzám. Félresöpörte a hajam. A keze csupa összeaszott bőr és csont volt. Valami rácsöpögött a vállamra, és elkezdett lassan lefelé csúszni az ingemen, mint egy meztelen csiga. Damian hajára koncentráltam, az orra tökéletlen ívére, ahol valaki évszázadokkal ezelőtt egy jól irányzott balhoroggal elrontott egy karakteres viking profilt. De kurvára nem ment. Be kellett látnom, hogy vesztesre állok az önuralmam megtartásáért vívott harcban. Oldalra fordítottam a fejem, hogy minél kisebb felületen kelljen hozzám érnie. Még láttam, ahogy a nyaka megfeszül, mielőtt lecsapna. Behunytam a szemem.

Úgy hasított belém, mint egy késszúrás, és később se lett jobb. Nem elég erős ahhoz, hogy elkábítson a tekintetével. Most nem lesz mágia, hogy csillapítsa a fájdalmat. A szája rázárult a sebre, és mohón szívni kezdte. Meg akartam nyitni a belső gátat, hogy magába szippanthassa a bennem szunnyadó erőt, de abban a pillanatban, ahogy belém ütötte a tépőfogát, valami rövidre záródott közöttünk. A mágikus kötelék élt. Minden egyes szörszálam vigyázzba állt a kibomló energiától.

Teljes testével nekem dőlt, és az erő szétáradt. Szél zúgott minden póru-sunkból, amely túlvilági hűvös érintésből és halandó melegségből támadt. Damian úgy itta magába a mágikus koktélt, mint egy szivacs. Az erő eltompította és áttranszformálta a fájdalmat. Ereztem a száját a nyakamon, éreztem, ahogy nyeldekli a véretem, az életemet, az erőmet. Megnyitottam a kaput, és odaadtam neki mindent. Elképzeltem a bőrét, hogy újra ép és egészséges. Ereztem, ahogy az energia előnti a testét. Közös erővel kisöpörtük Colin ron-tását. Kiűztük, megszabadultunk tőle.

SÁPADT HOLD

Damian térdre kászálódott, a karját a lámpa sárgás fényébe emelte. A genny még mindig foltokban borította a felsőtestét, de alatta teljesen ép volt a bőre. A kezébe fogta az arcomat, és a homlokát a homlokomnak döntötte. A mágia még mindig ott reszketett körülöttünk.

Keletlenül elhúzódtam tőle, és talpra vergődtem. Még működtek a piskótáim. Hip-hip.

- Köszönöm - hallottam Damian hangját.

Biccentettem. Annyi erőm sem volt, hogy kibökjem: máskor is, csak szólj nyugodtan.

Asher is felállt, a nadrágjáról és a kézfejről csöpögött a fekete trutymó. Nem is emlékeztem, hogy megérintette Damiant. Ami azt illeti, én se néztem ki jobban: a szmőtyi tizdekás csomókban araszolt lefelé a hátamon. A farmerom térdtől lefelé totál átázott. A göncömnek annyi; itt már csak az ecetes olló segíthet. Ezért is tartok vízhatlan overallt a kocsim csomagtartójában; jól jön bűnügyi helyszínelésnél, zombi idézésnél és más hasonló alkalmakkor. Almomban sem jutott eszembe, hogy itt bent lesz rá szükségem.

- Ránk férne egy zuhany - jegyezte meg Asher.

- Remek ötlet. Tiéd az elsőbbség.

- Nem, köszönöm. A meleg fürdő nekünk nem létszükséglet. Milyen igaz.

A bűdös massa hál' istennek még nem szívárgott le a fejbőrömgig- de ugyebár ami késik, az nem múlik. Igyekeztem masszaként definiálni a dolgot, mert gondolni se akartam rá, hogy voltaképp Damian cseppfolyósodott szerveiről van szó. Ilyenkor az a legjobb, ha elkezdek akasztófahumorizálni. Agyzsibbasztó érzés belegondolni, hogy ez a sötét kocsonya valamikor fogott, dobogott vagy emésztett. Szóval ha az ember nem akar becsavarodni, akkor marad a... massa, mint tolerálható gyűjtőfogalom.

Fél óráig síkáltam a kezem, hogy beletúr hassak a bőröndbe anélkül, hogy az egész kupacot meg kelljen kukáznom. Találomra előkaptam egy farmert és egy pólót. Amikor megfordultam, Asher mögöttem állt. Édes Jézus, de utálom, amikor ezt csinálják.

- Na, mi van? - dörrentem rá. Még az én mércémmel mérve is bunkó hangot ütöttem meg. Finomítsunk a dolgon. - Úgy értem, mi van má t megint?

Ez se volt jobb. Vagy igen?

- Még ma éjjel találkozoznunk kell Colinnal.

LAURELL K. HAMILTON

- Benne vagyok. Az a köcsög amúgy is rajta van a listámon. Rosszallóan csóválta a fejét. - Semmit sem tehetünk Myerton Ura ellen.

- Azért, mert beletörne a bicskánk, vagy mert nem volna nyerő húzás?

- Mindkettő. De főként az utóbbi.

- Idecipelte a küszöbünkre Nathanielt, hogy a szemünk láttára patkoljon el.

Buzgón turkálni kezdtem a bőröndben, hogy még véletlenül se kelljen

Asherre néznem. A körmeimen fekete gyászkeret díszelgett, amit fél órás dühödt sikálás sem tudott eltüntetni. Volt egy pillanat, amikor az erő meglódult, és én már tudtam, hogy működni fog, de addig... Igyekeztem nem viszsza-gondolni rá. Csak azután kezdtem reszketni, mint a nyárfalevél, hogy bementem a fürdőbe. Addig maradtam a mosdókagylóra borulva, amíg el nem múlt a remegés. Miután sikerült gatyába ráznom magam, a félelmet torokszorító düh váltotta fel.

- Szerintem próbára tették minket.

- Miről beszélsz?

- Fel akarták mérni, mekkora a hatalmunk. Bizonyos szempontból tekintheted bóknak is. Colin sosem fertőzte volna meg Nathanielt, ha tudja, hogy esélyünk sincs megmenteni.

- Ezt honnan veszed?

- Ha egy mester megöli egy másik mester *pomme de sangj*át, az halálos inzultusnak számít. Kisebb dolog miatt is robbant már ki háború.

- Ha hidegre tesszük, a Tanács elkapja a grabancunkat. Ezt ő is tudja.

- Pontosan. Már csak ezért sem szabad megölnünk.

Épp nyitottam a szám, de Asher leintett.

- A mester, akit annak idején elpusztítottál, az életedre tört. Az önvédelem minden körülmények között megengedett, de ne feledd, hogy Colin nem támadott meg minket.

- El ne felejtsem megköszönni neki, ha találkozunk.

- Ha megöljük, azzal a fejünkre zúdíjtuk a Tanács haragját.

Személyesen is volt szerencsém a Tanács néhány tagjához, és egy percig sem kételkedtem benne, hogy Ashernek igaza van. Jean-Claude-nak szép számmal akadnak ellenségei a tiszteletre méltó testületben, és ami azt illeti, most már nekem is. Na nem, én aztán nem szolgálatok ürügyet a vámpírok rémálmainak, hogy újabb kihelyezett ülést tartsanak St. Louisban.

- Akkor sem hagyhatjuk, hogy megússzák, amit Nathaniellel műveltek.

SÁPADT HOLD

- Egyetérték. Ha semmit sem teszünk, hogy bosszút álljunk a mieinket ért sérelemért, azt a gyöngeség jeleként értelmeznék. Colinnak minden joga megvolna hozzá, hogy felkerekedjen, és az első adandó alkalommal elpusztítson minket.

- Miért van az, hogy nálatok minden olyan bonyolult, mintha az ember egy végtelen táblán dámázna? - kérdeztem fáradtan. - Miért nem hiszi el Colin, hogy csak Richardért jöttünk?

- Mert még mindig nem hagytuk el a várost. - Nathaniel a fehér lepedők közül pislogott rám, a hangja erőtlenül csengett. Cherry vastag gézpólyába bugyolálta a mellkasát és a nyakát. Gondolom, a combját is hasonló alaposággal látta el, de deréktől lefelé hál'isten fedte az ágytakaró. - Amikor Richardot

kiengedték, Colin arra számított, hogy szedjük a cókókunkat, és szépen elmegyünk. Amikor nem tettük, arra a következtetésre jutott, hogy át akarjuk venni a városban az irányítást.

Megkerültem az ágyat. - Zane azt mondta, Verne egyik vérfarkasával mentél el. Hogy kerültek a képbe a vámpírok?

- Mira hívta őket.

- Kicsoda?

- A vérfarkas. Mirának hívják. - Lesütötte a szemét, mintha nem akaródzna a szemembe néznie. - Hazavitt, és ágyba bújtunk. Aztán Mira kiment a konyhába. Amikor visszajött, a vámpírok vele voltak. - Felpillantott. Olyan zsigeri hiányérzet sütött a tekintetéből, hogy akaratlanul is összehúztam magam, egészen kicsire.

- Nem vehetted fel velük a harcot. Túl sokan voltak - mondtam végül. -Emiatt igazán ne legyen lelkiismeret-furdalásod.

- A harcot? - Keserűen felnevetett, még hallani is fájt. - Az szóba se jött. Le voltam láncolva.

- Mi? - értetlenkedtem.

Fájdalmasan felsóhajtott. - Anita... édes Istenem. - Az egyik kezével eltakarta az arcát.

Zane-re mindig számíthatok. Most is ő mentette meg a helyzetet, már ha lehet ilyet mondani. - Nem tudtad, hogy Nathaniel lábtörő?

Valami rémlett. - Tudom, hogy szereti, ha lekötözik, és... - Leesett. Valószínűleg a szomszéd államban is hallották. - Ó, oké. Most már értem. Mira is a szadomazó kommuna tagja.

LAURELL K. HAMILTON

- A szadomazó más. Ez a dominanciáról és az alávetettségről szól - oktatott ki Zane. - A többi stimmel.

Vettem egy nagy lélegzetet. Hiba volt. A szoba még mindig kellemetlen testnedvektől bűzlött. - Szóval előkészített, mint nyershusit a mészáros, aztán felálalt a vámpíroknak?

- Valahogy úgy - felelte szégyenkezve. - Pedig előtte egész jó volt. Mira jó kényúr.

- Hogy mi?

- Domináns - magyarázta Zane.

Aha. Ma is érdemes volt felkelnem.

Nathaniel az oldalára fordult, és maga köré csavarta az ágytakarót. - Colin lefizette, hogy hozza el nekik valamelyikünket. Bárkit. Akár Jason is lehetett volna, vagy Zane, vagy Cherry. Az egyik házikedvencet, ezt mondta. - Belefúrta magát a lepedőbe, és gyanúsán laposakat pislogott.

Cherryre pillantottam. - Mi a baja?

- Adtam neki egy kis altatót. Nem fog sokáig tartani, mert a szervezete hamar lebontja. De talán pihen húsz percet. Ha minden jól megy, akár egy órát is.

- Ha nem mész zuhanyozni, - szólt közbe Damian - én elmennék.

-Jaj, ne! Már itt se vagyok.

- Remélem, nem azt akarod felvenni - állított meg Asher, és a farmerre mutatott.

Rosszat sejtettem.

- Tudod, hogy Jean-Claude küldött alkalomhoz illő ruhát.

- Na nem. Elegem van az aberrált csipkerózsika jelmezekből!

Asher a fejét ingatta. - Ha azzal a céllal indulnánk útnak, hogy megöljük őket, nem számítana, mit viselünk. Jelen helyzetben a jó benyomás ugyanolyan fontos, mint a pusztá erő. A megjelenésünk sokat nyom a latban.

- Naná - dünnyögtem.

- Számítanak a megtorlásra, Anita. Nem okozhatunk csalódást. Nathanielre pillantottam, aki mélyen befészkelte magát a takarók közé, csak a feje búbja látszott ki. - Remélem, frankó terv van a tarsolyodban.

- Megteszem, ami tőlem telik.

Még szép.

Bementem a fürdőbe. Egy szál váltóruha sem volt nálam, ugyanis a ruhásbödön a másik faházban állt. A két koporsó mellé a lónak se kellett az utazó-

SÁPADT HOLD

láda. Forrón reméltem, hogy ki sem kell majd nyitnunk azt az átkozott vacakot. Ha már itt tartunk, a normál kiöltözős cuccokat is rohadtul rühellem. Jean-Claude elképzelése az eleganciáról a legrémesebb rémálmaimat is képes überelni.

15.

Három adag sampon kellett hozzá, hogy túrhetően tisztának érezzem a hajam. A bőrömre ragadt massa nem akart lejönni, pedig gőzerővel vakartam. A hátam közepével egyszerűen képtelen voltam egyedül elboldogulni. Na igen, vannak bizonyos élethelyzetek, melyeket nagyban megkönnyít egy jól funkcionáló párkapcsolat - hát, ez az egyik. Tökig csavartam a zuhanyt, és alá-álltam. A víz percekig dőngette a hátamat. A szőtymő végül nagy nehezen lecuppant, és eltűnt a lefolyóban. Ragadt rám életem során pár guzmi - beleértve a rothadó hullák és zombik maradványait -, de ez vitte a pálmát. Eddig.

Kopogtak. Cherry tűnt fel az ajtóban egy tekintélyes méretű ruhahalom alatt roskadozva. Miután végigtúrtam a kupacot, meg kellett állapítanom, hogy egyik sem nyerte el a tetszésemet. És akkor még finoman fogalmaztam. Kétszer kellett oda-vissza megtennem a bungalók közötti távolságot egy szál törölközőben, hogy találjak valami pirulás nélkül felvehetőt a terülj-terülj ládikában. A legjobban egy vörös cucctól pöccentem be, ami semmi másból nem állt, mint különböző vastagságú szíjából. Talán volna benne fantázia, ha édes kettesben lennénk, de hogy én ezt mások előtt...

Ki van csukva.

Válasszuk a kisebbik rosszat alapon egy rövid ujjú, fekete felső mellett döntöttem, aminek olyan mély volt a dekoltázsa, hogy speckó melltartó kellett hozzá. Persze azt is ott találtam a felső mellett; Jean-Claude minden apró részletre ügyel. Nem emlékszem, hogy valaha is méretet vett volna rólam, de nemigen akadt olyan porcikám, ami ne lett volna már a kezében. Gondolom, neki ennyi is elég. A bőrszoknyám derekába be tudtam fűzni a pisztolytáskát, és a topnak is elég hosszú volt az ujjja ahhoz, hogy a szíj ne vágjon. Na igen, a nadrág alá vehető pisztolytáska és a szoknya élből kizárják egymást. A szíj így is minden lépésnél dörzsölte az oldalamat, de be kellett látnom, hogy ennél sokkal rosszabbul is járhattam volna. A hátamra akasztottam a nagyobbik késemet, és a csuklóra csatolható tokokat is magamra szereltem. Végül is számítanak rá, hogy állig fel leszünk fegyverkezve. A vállpántos mini-Uzit a szoknya

SÁPADT HOLD

derekához csatoltam, hogy ne lengjen ki minden lépésnél, de még így is elő lehetett kapni fél kézzel. Jean-Claude magánrepülőjének legnagyobb előnye, hogy a fele arzenálomat magammal hozhattam.

Asher egy ideig szótlánul figyelt, aztán rosszállóan megjegyezte: - Azt hittem, tárgyalni megyünk, nem gyilkolni.

Végignéztam a padlón, amit teljesen beterítettek a játékszereim. Volt ott egy amerikai Derringer, még egy Browning Hi-Power, egy lefűrészelt csövű vadászpuska és egy megbuherált félautomata. Plusz a tartozékok.

Ártatlanul pislogtam. - Pedig nem is hoztam el mindent.

- Ezt igazán örömmel hallom. A gépfegyver viszont igen pontatlan szerszám. Nem is tudtam, hogy ért a fegyverekhez.

- Csak azért vettem fel ezt a maskarát, mert azt mondtad, jó benyomást kell tennünk rájuk. Mivel azonban nem tudjuk őket táv-megsebesíteni, sem elrothasztani, ezért olyat kell mutatnunk, ami elég meggyőző, nem? - Meglóbáltam az Uzit, persze csövel a plafon felé. - Ha valakit hidegre kell tennünk, ezzel nem lesz gond.

- És gondolod, hogy így meggyőzhetjük Colint?

- Láttál már olyat, akit ez kettétépett?

Asher megrázta a fejét, de azért egy pillanatig elgondolkodott rajta. Lelki szemei előtt végigpörgette mindazon rettenetes dolgokat, amiknek életében tanúja volt.

- Nem, nem láttam.

- Hát én igen. - Leengedtem a fegyvert. - Nagyon meggyőző, nekem elhiheted.

Jamil odatérdelt mellém. A felsőjét valaki alaposan megnyirbálta a nyakánál, a karjánál és a hátán; inkább hajháló volt, mint póló. Csak a mellbimbói nem látszottak ki belőle, de ez volt az öltözék összes pozitívuma. Némi irigységgel vettem tudomásul, hogy bezzeg ő megtarthatja a farmerjét. Nincs igazság a földön. Persze Jamil nem tartozik Jean-Claude sleppjéhez, így rá nem várnak különszabónál varratott ruhaköltemények. Őszintén szólva eddig abban reménykedtem, hogy egyáltalán nem jön velünk. Tévedtem. Sőt mi több, Richard is jönni akart. Micsoda kellemes meglepetés. Úgyhogy most Shang-Dával együtt kénytelenek lesznek átöltözni. - Hát, jó mélyen bele kell majd túrniuk a ruhásbödönbe.

16.

Asher sosem csinált tikot a biszexualitásából. Konzervatív közép-nyugati lelkemnek nehezebb esik megemésztetni a tényt, hogy nemtől függetlenül mindenkit szexuális tárgynak tekint. Amikor veszem a fáradtságot, és úgy istenigazából belegondolok, mindig megborzongok a gondolattól. Nem is tudom, miért.

Jason asszisztált neki a mosakodásban, de eszébe se jutott kikezdeni vele. Bement, segített levaksozni a guzmit a házastársak-előnyben testtájáról, aztán kijött; mindezt egyetlen szó nélkül. Damian nem volt hajlandó együtt zuhanyozni Asherrel; az sem zavarta, hogy így negyed órát várnia kell. Alig lépett ki Asher a zuhany alól, bevette magát a fürdőbe. Csórikám.

Közben a többieknek alkalmuk nyílt alaposan szemügyre venni Asher heggyűjteményét, ami minden lépésnél kivillant a törölköző alól. Ha valaki, ő aztán tudja, milyen az, amikor mindenkinek elakad a lélegzete, ha belép az ajtón. Régen a csodálattól, ma meg... hát, egészen más okból kifolyólag.

Zane és Cherry igyekeztek másfelé nézni. Az arcukra semleges kifejezést erőltettek, de kínos hallgatásuk mindent elárult. Asher udvariasan mosolygott, mintha észre sem venné. Pedig nagyon is észrevette.

Jasonnak viszont esze ágában sem volt másfelé nézni. Magára kapta a nadrágját, de az ingét és a csizmáját nem vette fel, mert megígérte Damiannek, hogy neki is segít levakarni a trutyit a hátáról. Az egyik koporsón ült, és ráérősen lógázta a lábát. Engem figyelt, aztán a vámpírt, aztán megint engem.

A pokolba. Én lettem az ügyeletes óvó néni? Az ember azt gondolná, ezzel a sok természetfeletti fickóval az élet csupa móka és kacagás - hogy a kellemes szexuális alapzöngéről ne is beszéljünk -, de erotika helyett valahogy mindig a lelkizés felé tendálnak a dolgok. Néha az az érzésem támad, hogy mást se csinálok, csak a kezét fogom hol az egyiknek, hol a másiknak. Talán ez valami Genetikusan Kódolt Női Dolog. Nem tartom magam különösebben anyás típusnak - szóval miért nekem jut mindig a vámpírléleksimogatás?

SÁPADT HOLD

Asher a koffer előtt térdelt. A háta sima volt és érintetlen, mindössze néhány apró heg látszott rajta, ahol a szenteltvíz végigfolyt az oldalán. A hajából csöpögött a víz, és ezüst csikokban csordult végig a hátán. Rajtam kívül senkinek sem jutott külön törülköző a hajszárogatáshoz.

Elvettem az öltözőasztal melletti székről az enyémet, és a vállára tettem.

- Ezzel megtörölheted magad.

összerezcent, és lehajtotta a fejét, nedves hajával próbálva eltakarni az arcát.

A mozdulat olyannyira ösztönösnek hatott, hogy a szívem is belesajdult.

Áthajoltam a válla fölött, és megérintettem a durva hegeket.

- Mit akarsz felvenni?

Megkönnyebbülten sóhajtott. Megfogta a kezem, és nedves mellkasára húzta.

- Meg akarjuk döbbsenteni őket, igaz? Minél többet látnak belőlem, annál jobb.

Ezen egy pillanatra elgondolkodtam. - Gondolod?

Halvány mosoly futott át az arcán. Megpaskolta a kezem, és elengedett. - Volt időm hozzászokni a hatáshoz, amit a megjelenésem kelt. Évszázadok álltak a rendelkezésemre, hogy megtanuljam a legtöbbet kihozni az... adottságaimból.

Úgy fogta a törülköző két végét, mint egy stólát, és a bolyhos anyagot az arcához szorította. - Érzem rajta a bőröd illatát.

Megérintettem nehéz, aranyszínű haját. - Te mindig gyönyörű dolgokat mondasz. - Néztem a szeme jeges szürkés-kékjét, és a gyomrom elkezdett gömböcformát ölteni. Elég egy mozdulat, egy pillantás, és a test olyan elemi ösztönszinten reagál, amit képtelenség kontrollálni. Az ember próbál úgy tenni, mintha mi sem történt volna, nehogy a hirtelen támadt vágy tárgya megneszeljen valamit. De most kivételesen hagytam, hogy az érzés teleírja az arcomat kimondatlan gondolatokkal. Akartam, hogy lássa, milyen hatással van rám.

Lám, mit tesz a szexhiány.

A kezébe vette a kezem, és gyöngéd csókot lehelt rá. - *Ma chérie*.

Jason a közelebbi koporsónak dőlt. - Ez nem igazság.

- Mi? - néztem rá.

- Láttál egy szál gyíkban, és voltunk már khm... intim közelségben. - Teát-rálsan sóhajtott. - Rám bezzeg sose néztél így.

Asher felkacagott. A hangja simogató volt, mintha egy gyengéd kéz madártollat húzott volna végig a gerincemen. - Féltekeny vagy? Ez igazán... kedves.

Kopogtak. Ez hál'istennek rövid úton véget vetett tartalmas beszélgetésünknek. Előkaptam a Browningot, és az ajtóhoz léptem. - Ki az?

-Verne.

Elhúztam a függönyt, és kisandítottam. Egyedül volt. Kinyitottam az ajtót. Ahogy belépett, a hátába nyomtam a stukkert. Ezzel sikerült meglepnem.

- Valami baj van?
- Én is épp ezt akartam kérdezni.
- Anita, kérlek! - szólt rám Asher szemrehányóan.
- Ő az Ulfric. Elvileg mindenről tudnia kell, ami a falkában történik.
- Érzem a szagot a szőnyegen. És a lepedőn is. Colin itt járt?

Mélyen a bordái közé nyomtam a pisztolyt, hogy tutira nyoma maradjon. - Hozott egy kis ajándékot.

- Egyszer minket is megajándékozott - biccentett Verne. - Amíg élek, nem felejttem el. Én fogtam Erin kezét, mialatt elfolyósodott.

- Egyetlen okot mondj, hogy higgyek neked.
- Ha Colinnal van bajod, miért rám fogsz fegyvert?
- Az egyik farkasod elcsalta Nathanielt, és leszállította a vámpíroknak.

Az ágyra pislogott, aztán a válla fölött rám sandított. - És hogy lehet, hogy a cicus nem halt meg?

- Először is nem cicus. Másodszor is semmi közöd hozzá.
- Melyik farkasom volt?
- Mira.

- Tudtam, hogy dühös Richardra, amiért szakított velem, de sosem gondoltam volna, hogy képes összeszűrni a levelet a vérszívókkal.

Asher mellénk lépett. - Felelős vagy a falkád valamennyi tagjáért. A vendég-látás íratlan szabályai szerint jóvátétellel tartozol.

- Mit tehetnénk, hogy orvosoljuk a problémát? - A hivataloskodó szavak meglepően hangzottak Verne laza, vontatott modorában.

Közel hajoltam hozzá, mert a stukkert képtelen voltam jobban belenyomni a hátába. - Honnan tudjam, hogy a csaj nem tőled kapta a parancsot?

- Már elmondtam, mit műveltek Erinnel. Meglekeztettek minket, hogy megtanuljuk, hol a helyünk. Hogy sikerült meggyógyítanotok a cicust?

- A neve Nathaniel - mondtam csökönyösen. - Na-tha-ni-el.

Verne fujt egyet. - Hogyan gyógyítottátok meg... Na-tha-ni-el?

SÁPADT HOLD

Asherre pillantottam. Alig észrevehetően bólintott. Hátraléptem, hogy kar-távolságon kívül kerüljek, de rajta tartottam a fegyvert. Három méteres körön belül ez az egyetlen biztos megoldás. Még egy átlagnyugdíjas is simán megtesz ekkora távot egyetlen ugrással - mielőtt még elő tudnám kaparni a Browningot.

- Az életünk kockáztatása árán - felelte Asher.
- Na, ez érdekel. Mesélj! - Az ágyhoz sétált, mintha én ott sem lettem volna. Asher tömören összefoglalta a történeteket.
- És egyikötöket sem fertőzte meg? - hitetlenkedett Verne.
- Damiant igen.

Körülnézett a szobában. - A vörösrre gondolsz?

Asher bólintott.

- A fürdőszobában matat, ahogy hallom. Rég halottnak kellene lennie.
- Valóban - bólintott Asher egykedvűen.

Verne megfordult, és egyenesen a szemembe nézett. - A vargamor érezte a hatalmadat. Azt mondja, bűbájt használtál.

- Ki a bánat az a vargamor? - kérdeztem. Fő a tájékozottság.
- A falka bölcse. Általában boszorkány, de hatodik érzékkel megáldott ember is lehet. Manapság a legtöbb Ulfric nem veszi a fáradtságot, hogy keressen maga mellé egyet. Te gyógyítottad meg a vámpírt?

Visszacsúsztattam a stukkert a tokjába. A végtelenségig úgyse tarthatom a kezemben. Egyébként meg kezdtem hinni Vernének.

- Nekromanta vagyok. Damian pedig élőhalott, összehúzta a szemöldökét. - És ez mindent megmagyaráz?

- Majdnem mindent.
- Az én embereimet is meg tudnád gyógyítani?
- Csak nem kapott el valakit Colin közületek is?

Megrázta a fejét. - Még nem. De ha mellétek állok, könnyen előfordulhat.

- És mi okod volna, hogy mellénk állj?
- Szívből gyűlölöm azt az agyarfejű állatot.

Hmm.

- Ha igaz, amit mondasz, akkor Mira megszegte a falka törvényét - jegyezte meg Jason.

Verne bólintott. - Velem szemben volt engedetlen, de a ti fejetekre hozta a bajt az ostobaságával. Normál esetben személyesen látnám el a baját, de most

LAURELL K. HAMILTON

döntsetek ti. - Asherre pillantott, aztán rám, mintha nem tudná, kinek tegyen ajánlatot. - Mit kértek a falkától cserébe?

Nem tartottam jó jelnek, hogy az egyik farkas vette a bátorságot, és feldobta az Ulfricja vendégeit. Emberileg persze érthető, hogy Mira bepöccent. A nők élből bosszúállók. Tisztelet a kivételnek.

- Halaszd el a beavatási ceremóniát - mondta Asher. - Ha ma éjjel látogatást teszünk Colinnál, semmi másra nem jut idő.

- Rendben.

- Én pedig kosárban akarom látni Mira fejét - tettem hozzá.

Asher vetett rám egy gyors oldalpillantást. - Hol találkozhatunk a Város Urával? - terelte másra a szót.

- A lunapar készen áll - buzgólkodott Verne.

- Nagylelkű ajánlat. - Asher szemmel láthatólag nem értette a dolgot.

Valóban nagylelkű ajánlat volt. Gyanúsán nagylelkű.

- Bizonyára tisztában vagy vele, hogy nem tehetjük el Colint láb alól. Bármilyen történjék ma éjjel, néhány nap múlva elmegyünk. És Colin Myerton ura marad.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy bajba sodrom a falkámat, ha segítetek nektek?

Asher bólintott. - Könnyen elképzelhető.

- Szerettem Erint. Az egyetlen bűne az volt, hogy az enyéimhez tartozott. - Verne keze ökölbe szorult, és a hatalma végigborzolta a tarkómat. - Évek óta tervezem, hogy bosszút állok érte, de sosem voltam elég erős ahhoz, hogy egymagam kiálljak Colin ellen.

- Nem bánnád, ha elfüstölne, igaz? - kérdeztem.

- Az igazat megvallva idefenn a hegyen Colin nem sok vizet zavar. De a lényeg, hogy nem tudja magához szólítani a farkasokat. Ha megöljük, új mester jön a városba. Ki tudja, nem valami nagyobb szemétláda lépne-e a helyébe? Nem siratnánk meg, ha elpatkolna, de addig semmit sem teszek, amíg nem tudom, mibe kerül nekünk a halála.

- Járt utat a járatlanért...

Verne bólintott. - Valahogy úgy.

- Frankó - csaptam össze a kezem. - Mire várunk még? Járjuk azt a járt utat, és pörköljük oda nekik.

Most az egyszer senki sem áll le vitatkozni velem. Vannak még csodák. Vámpírintásban pengébb vagyok, mint vámpírleckéztetésben, mert tartom

SÁPADT HOLD

magam a szörnyvadászat alapszabályához: öld meg, vagy hagyd békén. Ha az ember - persze szigorúan szimbolikus értelemben - a farkukra lép, sose tudhatja előre, hogyan reagálnak.

Na jó, ezt visszaszívom. Pontosan tudom, hogyan fog Colin reagálni. A kérdés csak az, mennyi vér folyik majd, és sikerül-e lebonyolítanunk a büntető hadműveletet anélkül, hogy bármelyikünknek baja essék. Őszintén szólva teszek rá, elpusztul-e valaki Colin csatlósai közül. Sőt, ha szabad ilyet mondanom, már alig várom, hogy...

Tudom, nem szabad. Na és?

17.

Ezüstös holdárnyék-kirakóvá állt össze az éjféle erdő, a fák sötét kontúrja és a levelek fémes csillanása monokróm világot varázsolt körénk. A lapos sarkú csizma meglepően jól bírta a hegyi terepet. Igaz, ami igaz, ebben a rekkenő hőségben eleve elvetélt ötlet a szabadban flangálni; a cipő nem oszt, nem szoroz. A térdhajlatomban összegyűlt izzadság apró erecskében csur-dogált lefelé a csizmaredőkben. Jason bőrkabátja volt a hab a tortán, de kellett valami a vállamra, hogy a mini-Uzi ne szúrja ki a szemét az első szembejövőnek.

Rohadt meleg volt a teljes menetfelszereléshez.

A többkilónyi bőr cuppogva csikorgott minden egyes mozdulatomra. Első számú biztonsági előírás: álmodban se próbálj valakit bőrszerkőben orvul megtámadni. Főleg ha természetfeletti hallása van.

Persze mi nem lopakodtunk, de nem ám. Az ellen várt minket.

Verne azonnal elküldte az üzenetet Colinnak. Abban a szent minutában, ahogy Richard belépett a faházba, az én kicsinyes aggályaim már senkit se érdekeltek. Richard Verne minden szavát készpénznek vette. Az igazat megvallva én is hajlottam rá, hogy higgyek neki, de bökte a csőrömet, hogy fenntartások nélkül elfogad mindent, amit Verne mond. Persze évek óta itt tölti a nyarat, a barátainak tekinti őket. Minden tisztelet és dicsőség a barátságáé, ámen, de ez nem jelenti azt, hogy az ember vakon megbízik az összes haverjában. Pontosítsunk: a sajátjaiban igen - a másokéban nem. Meg kell állapítanom, hogy még mindig nem bízom Richard ítélőképességében.

Na, tessék. Elég csak rá gondolnom, és mintha a bőrébe bújnék. A pillanat tört részéig mintha velem együtt gázoltam volna az avarban; azt láttam és hallottam, amit ő látott és hallott. Kis híján orra buktam a meglepően háromdimenziós élménytől.

Zane a kezem után nyúlt. - Jól vagy?

Bólintottam, és ösztönösen elhúztam a kezem. Nem vagyok kifejezetten pátolgatás-tűrő típus. Különben is, ennyire nem vagyunk jóban. Zane zavarba

SÁPADT HOLD

jött. Nem kellett hozzá semmiféle mágia, hogy tudjam: ezúttal sikerült alaposan a lelkébe tipornom. Egy valamirevaló Nimir-Ra nem kerüli a testi kontaktust az övéivel. Éltem a gyanúperrel, hogy a bocsánatkéréssel egybekötött, zavart magyarázkodás csak rontana a helyzeten, úgyhogy egy kukkot se szóltam.

Zane bevetette magát a sűrűbe. Vissza se nézett.

Richard szótlánul figyelte a jelenetet. A holdfény fekete-fehér vonásokra redukálta az arcát. A szemgödre fekete pacaként ásított rám a sötétből. Nem sokkal ezelőtt Asher hozott kísértésbe, és most valami nagyon hasonlót éreztem. Elszorult a torkom, a szemem égni kezdett. Átkozottul bolond voltam, hogy akkor elengedtem a kezét. Nem egyszer hagytam, hogy a kapcsolataim elússzanak a lefolyón, de még sosem bántam igazán, hogy nemet mondtam. Mindig úgy éreztem, egy ágyúgolyó elől térek ki. Richarddal talán másképp lett volna. Talán.

Behunytam a szemem. Sose felejttem el azt az estét a diplomaosztó után, amikor bulizni mentünk a koleszos haverjaimmal, és megláttam az ex-vőlegényemet a barátnőjével. Olyan lendületesen indult felénk, mintha be akarta volna mutatni nekem. Fejvesztve menekültem a női vécébe, és ki se dugtam az orrom, amíg az egyik barátnőm nem jelentette, hogy tiszta a terep. Akkor azért hátráltam meg, mert rá kellett döbennem, hogy ami nekem a világ végér jelenti, az másnak nem feltétlenül az. Most nem fogok olajra lépni. Egyrészt kinőttem a nyúlcipőt, másrészt fene nagy büszkeséget növesztettem. Ahhoz meg nem passzol a fejvesztve menekülő figura.

Szóval csak álltam az ezüstös félhomályban, és vártam.

Jamil és Shang-Da rajta tartották a szemüket Richardon, de nem követték. Mintha parancsba kapták volna, hogy maradjanak veszteg. Shang-Da arcáról virított, hogy nincs ínyére a dolog.

Richard egy lépésnyire állt meg előttem. Egy árva szót sem szólt. Az arcki-fejezéséből semmit sem tudtam kiolvasni, a gondolataiba meg inkább nem akartam beleturkálni. Persze, hogy én jöttem előbb zavarba. Szokás szerint belegabalyodtam a mondókámba, mint hülye gyerek a hószétrógerbe.

- Bocs, Richard. Nem akartam, tényleg. Úgy látszik, még mindig nem tudom eléggé... uralni a jeleket.

- Rá se ránts.

Miért hangoznak a sötétben a semmitmondó szavak is bizalmasan?

- Szerinted beválik Asher terve? - kérdeztem, csak hogy mondjak valamit

LAURELL K. HAMILTON

Verne szerint Colin a fejébe vette, hogy Ashert szánjuk utódjául. Nagyjából azonos korú mesterek, és bár Colin látszik erősebbnek, ez csak azért van, mert ő Myerton Ura. Eddig nem tudtam, hogy a pozícióval bónusz képességek járnak. Sokáig éljen az élethosszig tartó tanulás.

- Ha jól értettem, Asher el akarja hitetni Colinnal, hogy ez a porfészek neki kispálya - mondta Richard.

Egészen pontosan be akarja adni neki, hogy Jean-Claude bevonta őt a triumvirátusunkba - afféle csendestársnak. Én nem épp ilyesféle magyarázatot eszeltem volna ki, de Richardnak egy szava sem volt a dolog ellen, úgyhogy végül én is alapállásba tettem a pofámat. Különböznél benne valami-, a vámpírok sosem vennék be, hogy valaki hajlandó jegelni az ambícióit egy rég kihűlt barátság kedvéért. A vérszívók és az emberek ilyen szempontból kísértetiesen hasonlítanak egymásra: előbb hisznek el egy erkölcsileg retardált magyarázatot, mint az igazságot.

- Tőlem akár azt is hazudhatja, hogy édes hármában él Jean-Claude-dal meg veled. De ha ma éjjel fölérünk akarunk kerekedni, élnünk kell a jelek hatalmával.

- A fél világ tudja, hogy ki nem állhatjuk egymást, Richard.

- Nem a testvéries szeretetünket kell demonstrálnunk. Hanem az erőnket. - Azzal felém nyújtotta a kezét.

Én meg csak álltam, mint aki odakövült. Legutóbb, amikor kéz a kézben sétáltunk egy erdőben, darabokra cincált egy vérfarkast. Ez volt az a bizonyos éjszaka, amelyen végleg megváltoztak a dolgok.

- Nem hiszem, hogy kibírnék még egy éjféli túrát.

Leengedte a kezét. - Tudom, hogy nem voltam a helyzet magaslatán. Sosem láttál átvedleni, és azóta rengeteget töprengtem rajta, milyen érzés lehetett neked. Keresve sem választhattam volna szerencsétlenebb módját annak, hogy felfedjem előtted a másik énemet. Most már tudom, és baromira sajnálom. Nem akartam rád ijeszteni.

A *rám ijesztés* igencsak vérszegény kifejezés, de úgy döntöttem, erről inkább nem világosítom fel. Mr. Zeeman épp bocsánatot kér. Egy ilyen alkalmat Isten ellen való vétek elszalasztani.

- Nem akartalak megbántani. Én csak...

- Túl sok volt egyszerre.

- Hát, így is mondhatjuk.

SÁPADT HOLD

Újra a kezét nyújtotta. - Sajnálom.

- Én is.

Halovány mosoly futott át az arcán. - Ez csak egy kézfogás. Semmi bűbáj és varázslat, ígérem.

Határozott nemet intettem.

- Félsz?

- Ha majd szükségünk lesz a jelekre, szorongathatjuk egymást. De itt és most... nem.

Lendületesen megfordult, és intett Jamilnek. Valami halkan megreccsent.

- A fenébe, ez már a harmadik. Tíz percen belül. - Széthúzta a szétszakadt mellvarrást hátyavékony selyemingén. Az egész ökle belefért volna.

Jobb meggyőződése ellenére hangosan felröhögtem. - Túl sok spenótot ettél, Popeye?

Gondolkodott egy darabig, aztán úgy döntött, felveszi a kesztyűt. Teleszívta a mellkasát, és jól felfújta magát. Az inge továbbrepedt. Ennél már csak a szét-hasadó bőr hangja jobb, de azt késsel kell vágni az optimális hatás kedvéért.

- Nahát, hogy itt micsoda huzat van!

Megfordult. A tucatnyi szakadás megannyi mosolyként tátogott a hátán.

- Nem hiába gyúrok. Ezt nevezik kézzel fogható eredménynek.

Egyetlen türelmetlen mozdulattal áthúzta a fején az elamortizálódott ruhadarabot Tök égő, de elállt a lélegzetem. Mire eszembe jutott, hogy az én tüdőm is oxigénnel működik, mindegy volt. Levegő után kapkodtam, miközben pirultam, mint a rántott brokkoli nagy lángon. Ennyit arról, hogy rég túlléptem az ösztönlény szinten.

Fokozzuk a dolgot. - Most azt várod, hogy a cipőmbé olvadjak, és dadogni kezdjek: nagymama, micsoda deltáid vannak? Tudod, hogy nem lehet mindent izomból megoldani.

Olyan közel hajolt, hogy az arcomon éreztem a lélegzetét.

- Pompás ötlet - mondta halkán. Segítség, valahol elvesztettem a fonalat

- Mi a pompás ötlet?

- Hogy izomból megoldjalak - suttogta.

- Tudod, hogy értettem.

- Tudom. Ettől függetlenül remek ötletnek tartom.

Egy lépést hátráltam. - Na, ásd ki szépen a startgödröt!

LAURELL K. HAMILTON

- Egyedül nem találász oda a lunaparhoz.
- Ne izgulj, majd megkérdezek egy mókust.

Majdnem hanyatt estem az igyekezettől, hogy elhátráljak előle.

A következő pillanatban hátat fordított, és se szó, se beszéd faképnél hagyott. Vítte az erő, mint a hajót a vitorlába fogott szél. Meglovagolta az erdők energiáját, az éjszakáét, a holdét. Én meg csak álltam, mint a faszent, és csukott szemmel arra összpontosítottam, hogy elvágjam a köztünk feszülő láthatatlan köteléket.

Jó volt újra egyedül lenni a bőrömben. Kinyitottam a szemem, és kis híján felvisítottam. Jason alig egy lépésnyire állt tőlem a sötétben, mozdulatlanul.

- Rohadt élet, Jason. Rám hoztad a szívgyörcsöt.
- Bocs. Gondoltam, itt maradok, nehogy valami kósza vámpír beléd üsse a fogát.

- Rendes tőled.
- Minden oké?
- Persze. Jól vagyok.

A gyér holdfényben is láttam, hogy nevet a szeme.

- Belejön ő ebbe.
- Mármint Richard? - kérdeztem. - Mibe? A falkavezérségbe?
- A női lélek puhításába.

Rondán néztem rá.

- Tudod, ahogy Richardra nézel... az egészen állati. Állati? Édes Jézus és az összes szentek.

- Ugorjunk. Túlbeszéltük a dolgot.
- Túlbeszéltük - bólintott. - De ez mit sem változtat az igazságon. Ki vagyok én, hogy ezzel vitatkozzam?

Naná, hogy simán megtaláltuk a lunapart. Nem kellett hozzá se Jason csalhatatlan szimata, se az én ötcsillagos hullaérzékenységem; a lámpások táncoló fénypöttyei még egy vak szemét is kilométerekről kiszúrták volna.

Eddig abban a hitben éltem, hogy minden lunapar egyforma. Hát, oltári nagyot tévedtem. Ez a hely messziről búzlott a haláltól, akár egy sekély sírhant. Több száz éves erdőkben sétálva bukkan az ember hasonló csontkertekre. A halottak ki nem állhatják a sebtiben kapart gödröket. Az összkomfortosnak tekinthető sír mély, tágas és persze megszentelt - különben a lakói egy idő után nyughatatlanná válnak. A hamvasztás persze minden gondot megold. Még sosem találkoztam olyan ember szellemével, akit bedarált a krematórium.

Jason megtorpant.

- Nem tetszik nekem ez a szag.
- Semmit sem érzek.
- Egy holttest van ott, a fákon túl.
- Egy zombi?

Lassan rázta a fejét. - Valami szárazabb. Öregebb.

Fogadni mertem volna, hogy ugyanarra gondolunk. Foszladozó vámpírra.

Belekapaszkodtam a karjába. Együtt cidriztünk a sötétben, mint a gyerekek, akik épp arról próbálják meggyőzni egymást, hogy csak a szél rázza a fákat. Egyikünknek sem akarózott megtenni az utolsó lépést.

Ha csak azért jöttünk volna, hogy kinyiffantsuk az egész bagázst, egy percig se gatyázok. Az utóbbi időben a durr-bele figura lett mesterségem címere. Legszívesebben stukkert nyomtam volna Colin fejébe, és meghúszom a ravaszt. Túl akartam lenni rajta; le akartam zárni az ügyet egyszer s mindenkorra. Akárhányszor idegen vámpírok területére tévedtem, mindig a visszájára sütek el a dolgok, úgyhogy semmi kedvem se volt végigjátszani valami udvariassági kűrökkel tarkított, merőben öncélú türelemjátékot, amit a lapátfogúak végtelen szabadidejükben kreáltak a maguk szórakoztatására.

Damian siklott felénk a fák között.

- Mindenki rátok vár.

A lábam megmakacsolta magát; úgy éreztem, egy lépés nem sok, annyit se bírok tenni. Mit szépítsük a dolgot, relé volt a gatyám. Jason némán rázta a fejét. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy egyikünk se szokott ekkora spenóthuszár lenni, bármi is várjon a következő ajtó - jelen esetben a következő fa - mögött.

- Colin a sötétség papja, ahogy már mondtam. Mások rettegéséből táplálkozik. A morák remekül értenek hozzá, hogy félelmet gerjesszenek.

Csináltam két teljes jógalégzést, és elengedtem Jason karját.

- Milyen praktikus. Gondolom, nem ismeri a hét szűk esztendőt.

- Nemcsak erről van szó. A félelem olyan a számukra, mint valami ajzószer. A vérnél is nagyobb szükségük van rá. A régi úrnóm színe előtt a legvakmerőbbeknek is inába szállt a bátorsága.

Jasonnak dőltem, de legalább nem kapaszkodtam bele, mint szerzetes a szüzességbe.

- Erezni szoktam, ha egy vámpír az agyamban kotorászik. Ez a Colin ügyes fiú.

- A morák képességei alapvetően különböznek a többi mesteri szintű energiától. Olyan, akár a halandóknak a lélegzetvétel; anélkül használják, hogy külön gondolniuk kellene rá. Fel tudják erősíteni vagy le tudják csendesíteni, de sosem képesek teljesen felhagyni vele. A rettegés szüntelenül körülengi őket.

- Az úrnőd az ágyban is félelmetes volt?

Nahát, Jason megtalálta a hangját.

Damian nem vette a poént.

- Igen - felelte halkán. - Az volt. - Gyorsan rám pillantott. Volt valami a tekintetében, amit nem tudtam hova tenni. - Akadnak mesterek, akik nem a félelemből táplálkoznak.

- Hanem?

Asher belesuttogott a gondolataimba. Ugyanezt tehette Damiannel is, mert mindketten összerezteztünk.

- Siessetek!

Damian tovább siklott a fák között a tisztás felé, mi pedig kínos lassúsággal botladoztunk utána. Sok-sok évvel ezelőtt valaki erőkört rajzolt erre a földre; a mágia felhúzott rugóként feszült a levegőben.

Akármilyen is rejtőzik itt, pöccre életre kelhet.

SÁPADT HOLD

Felnéztem, és a látvány kizökkentett a gondolataimból. Jasont dettó. Láttam már meghökkentő dolgokat életemben, de a Duir Klán lunaparja, nem tagadom, döbbenetes élmény volt.

Ha azt mondom, a tisztás közepén egy fa állt, az éppolyan egyszerűsítés, mint az Empire State Buildingre azt mondani, hogy ház. A tölgy az őskorból itt felejtett óriásként terpeszkedett az erdő fölött, mintha homályba vesző ágai átszúrnák az égboltot, és a lyukakon át ömlene a földre a csillagok fénye. Külön életet élt, és ezer hangon beszélt a fejemben, akár egy természet alkotta bábeltorony. Sohasem láttam ehhez fogható lényt. Bütykös, ezernyi ránccal szabdalt kérge lüktetett és zsongott az élettől. Egyik göcsörtös alsó ágáról megsárgult csontváz lógott. A tövénél a bomlósszagú erdei földet vastagon borították a csontok. Fehér és megfeketedett koponyák, csigolyák, melyeket szürkére koptatott az idő. Méter vastag csontszőnyeg indult a fa alól, és terült szét a tisztáson.

A szél erőre kapott, és hosszú ujjával felszántotta az erdőt. A vén tölgy levelei susorogni kezdtek. A csontvázat tartó kötél megcsikordult, ahogy a karok nélküli hullát himbálni kezdte a szél. Aztán több tucat másik csatlakozott hozzá. A legtöbbször már nem lógott semmi; szétfeslett és leszakadt róluk a hús, mégis úgy recsegték a csípős szélben, mintha rég lehullott terhük láthatatlanul is húzná őket. Ameddig a szem ellátott, mindenütt kötelek csüngtek. A több száz éves famatuzsálemet telis-tele aggatták temetetlen holtakkal.

A csontváz lustán forogni kezdett az erősödő szélben, üres szemgödreiben egy pillanatra visszatükröződött a lámpások fénye. Az állkapcsát már csak a szentlélek tartotta; úgy fityegett, mint ajtó a törött sarokpánton. Borzalmas késztetést érzetem, hogy átgázoljak a csonthalmokon, és letépjem, hogy ne kocogjon tovább.

- Azannya - suttogta Jason.

Egyetértettem. Nem kapok túl gyakran szájjárat, de most sikerült.

Damian felzárkózott mellém. Aztán várt.

Amikor végre képes voltam elszakadni a tölgytől, szemügyre vettem a tisztást. Háromszög alakban durván ácsolt, vaskos padok állták el a csontfolyam útját. Jó pár méteres teret zártak közre, mégis az egész tisztás zsúfoltnak hatott, mintha a levegő csordultig lett volna láthatatlan, ide-oda cikázó energialabdacsokkal.

- Érzed? - böktek oldalba Jasont.

- Mit?

Nem érezte. Vagyis bármitől forrt is a levegő, az értelmezhetetlen maradt egy alakváltó számára. Sokkal nagyobb baj, hogy a számomra is.

Az egyik padon egy vámpír ült. Rövid barna haja volt, a szeme szénfeketének hatott a félhomályban. Vékony ajkai lányos ívbe görbültek; hegyes álla, hosszú és vékony orra semmitmondó, karakter nélküli arcot definiáltak. Elvigyorodott, és hirtelen meglegyintett a hatalma. A mélybe akart rántani, hipnotizálni a tekintetével. Általában szeretek addig szemezni a vérszívókkal, amíg előnti az agyukat a vörös köd, de itt valami nagyon nem stimmelt. Erő zümmögött mindenütt. Szédültem, mintha nem volna szilárd a föld a talpam alatt.

Damian közelebb jött. - Mi a baj, Anita?

Először is ki kell derítenem, mi az ábra a tölgygel. Ha Verne falkája embereket áldoz, valakinek sürgősen le kell állítania őket. Egyetlen okom volt csak, hogy ne essek neki Vernének azon melegében: Richard sosem tűrné, hogy bárki a szörnyek közül emberáldozatot mutasson be. Talán nem hívná a zsarukat, de biztosan nem zárandokolna ide évről-évre. Ez összeférhetetlen volna az elveivel. Persze az sem kizárt, hogy a helyi vérfarkasok ilyen kretén módon adják meg a végtisztességet a halottaiknak. Minden egyéb esetben hívom a gyilkosságokat.

- Nincs semmi baj. Egyelőre.

Mindhárom kompánia egyforma számban képviseltette magát. Ez abszolút jellemző a szörnyek közötti találkozókra. A delegációk összetétele és létszáma mindig órákig tartó huzavona tárgya.

Richard a kezét nyújtotta. Alig tudtam megállni, hogy be ne mázoljak neki. Meg se járta az agyát, hogy felkészítsen a lunaparra. Talán úgy gondolta, hogy engem már semmi sem lephet meg. De ki a francot izgat, mit gondok? A lényeg, hogy szokás szerint jól benne hagyott a szarban.

- Vedd le a kabátod, galambom! Lássuk, mit hoztál.

Lassan, óvatosan megfordultam, hogy szemügyre vehessem a hang gazdáját.

A vámpír hirtelenszöke haja alig volt pár miliméter; a szeme acélkék lehetett, vagy talán szürke. Megállt fölötté az idő, mielőtt elérte volna a húzat - mintha jóval azelőtt halt volna meg, hogy rendes szakállt növesztett volna. Egy gyerek arca nézett vissza rám, de a teste a tizenévesek hirtelen megnyúlt, esetlen vonásait viselte.

SÁPADT HOLD

A mozgása korántsem volt esetlen. Könnyed mozdulattal talpra szökkent; akár táncnak is beillett volna. A szénszemű vámpír mellé lépett. Illettek egymáshoz, mint a bal fenék a jobbhoz.

Csak egyetlen halandót láttam Colin emberei között, aki derékig omló, hol-lófekete hajával le sem tagadhatta volna indián őseit. Szív alakú arcában hatalmas, őzbarna szemek ültek. Olyan nő volt, aki inkább megkapó, mint szép; az ember biztosan nem felejtí el, ha egyszer látta.

- Gy'rünk, kislány, mire vársz? - csámcsogott láthatatlan ráógumiján a tejfölösszájú. - Nagyon csalódott lennék, ha nem mutatnád meg, mit rejtegetsz a kabátod alatt.

A nő arca kifejezéstelen maradt, de volt valami a testtartásában, amiből világosan látszott, hogy ő nem ezt a hangnemet ütötte volna meg.

- Mindig ilyen alpári a modorod, vagy csak engem tisztelsz meg vele? - érdeklődtem.

Richard figyelmeztetően megérintette a karom.

- Nyugi, minden oké.

Nem bízik bennem. Érdekes. Úgy látszik, a bizalomhiány kölcsönös.

Colin felnevetett. Hétköznapi, emberi nevetés volt. Nem képes a hangtrükkökre, amikben Jean-Claude vagy Asher olyan penge. Persze Myerton Ura más dolgokhoz ért. Ebből már kaptunk némi ízelítőt Nathaniel személyes közreműködésével.

Asher gazdagon hímzett, égkék kabátja cafatokban lógott rajta. A faházban inggel és ing nélkül is felpробálta, hosszú percekig álldogált a tükör előtt. A hegdomborzatot remekül kiemelte a szabás és a világos árnyalat. Némi lelki tusa után dühös mozdulattal visszagyűrte az inget az utazóládába. Most úgy festett, mintha hatalmas karmok cincálták volna szét a ruháját, de egy csepp vért sem láttam rajta. Eddig három vámpírral találkoztam, akik képesek hasonló trükkre, de egyikük sem uralta annyira a képességét, hogy ilyen mérnöki precizitással bányon virtuális karmaival. Elkezdődött a kinek-hosszabb-a-farka verseny. Egyértelműen Colin vezet.

Shang-Da és Jamil lazán támasztották a padot. Hozzájuk egy ujjal se nyúlt senki.

- Ha jól látom, nem álltok a helyzet magaslatán.

- A vérszopókat nem feladatunk megvédeni - biggyesztette le a szája szélét Shang-Da megvetően.

Jamil a vállát vonogatta.

Szuper.

Zane a farkasok mögé húzódott. Neki sem esett bántódása, de olyan elvesztettnek látszott, mint egy magányos alkoholista a bormúzeumban. Richardra sandítottam, és azon tűnődtem, miért hagyta annyiban a dolgot. Ashert még értettem. Ha segítséget kér, azt a gyengeség jeleként értelmezték volna.

- Vedd le a dzsekidet, tubicám - turbékolta Colin -, vagy én veszem le rólad.

Richard megszorította a kezem. Először azt hittem, hogy megint figyelmeztetni akar, de elég volt egy futó pillantás, és tudtam, hogy épp ellenkezőleg. Neki durrant el az agya. Igencsak rosszul áll a szénánk, ha kettőnk közül én vagyok a higgadtabb.

- Elég volt, Colin - szólalt meg a nő. A hangja meglepően mély volt; rekedtes, susogó alt, - A vendégeink értik a leckét.

Colin megpaskolta a kezét, és leereszkedően elmosolyodott. - Majd én eldöntöm, mikor elég, Nikki. - Azzal faképnél hagyta. Düh izzott fel a nő sötét szemében, és egy röpke pillanatra megéreztem a hatalmát. Boszorkány lehetett, vagy valami hasonló, amire nincsenek szavaim. Aztán a haragját sztoikus álarc mögé rejtette, de a nyúlfarknyi duettből egyértelműen kitűnt, hogy ezek ketten nem bírják egymást. Pedig a csaj Colin halandó szolgálja, jóban-rossz-ban, az idők végezetéig. Az első perctől tudhattam volna.

- Ha annyira kíváncsi vagy, gyere, és segítsd le rólam. Az volna úrifüéhoz méltó viselkedés.

Vetettem egy futó oldalpillantást Asherre. Nem kötnek minket össze vámpírjelek, és nem tudunk olvasni egymás gondolataiban, de erre momentán nincs is szükség. Mindjárt úgy elvernek minket, hogy a takony menetet vág a nyakunkon. Bolyhos barátaink pedig a fülük botját se mozdítják.

Verne a szemközti padon kuporgott, a farkasai köréje gyűltek. Ketten időközben átvedlettek, és póniló méretű vadállat alakban feküdtek az Ulfric lábánál.

Verne a szokásos farmer-póló szerelésében volt. Senki sem öltözött ki rajtunk kívül. Most, hogy mondom, a vámpírok is laza hétköznapi szerkóban voltak. Még sosem láttam ennyi agyarost egy rakáson, akik ilyen zavarba ejtően snasszul öltöztek volna. A vérszívók többsége nagyra tartja a stílusos retró cuccokat, némelyikük ruhatára erősen súrolja a teátrális giccs határát. A legtöbbjük külön látványosság; színes, szélesvásznú, egész estés. Igaz, egy csonttal tapétázott fa mellett milyen látványosság kell még? Immáron sokadszor tűnődtem el azon, vajon bízhatunk-e vakon Vernében, ahogy Richard teszi.

SÁPADT HOLD

Colin önelégülten vigyorgott. - Miért vesztegetném az energiámat fölösleges udvariaskodásra, amikor innen is... lesegíthetem rólad?

- Olyan félelmetes vagyok, hogy nem mersz idejönni?

- Nem most másztam le a falvédőről, galambom. Én is tudom, hogy a látszat néha csal.

Felemelte vékony kezét. Az erő meglegyintette a bőrömet, aztán belenyesett a blúzomba.

A kereszt kibukkant a bársony alól. Fájdalomküszöböt súroló intenzitással világított, akár a magnézium fáklya. A feszületek mindig fénylenek, ha vámpírba botlik az ember, de nem szoktak szupernóvaként vakítani, hacsak nincs baromi nagy gáz. Még sosem fordult elő, hogy így világított volna, pedig istenigazából még nem is tört rám a frász.

Colin vámpírpajái úgy reagáltak, ahogy az a nagy könyvben meg van írva: visítottak, mint malac a vágóhídon, összekuporodtak, és a karjukat a szemük elé kapták. Vagy a szoknyájukat. Na ja, kinek mi akadt a keze ügyébe.

Colin és a szénszemű nem hátráltak meg. Gondolhattam volna, hogy magasról leszarják a medálomat. Elég öregek hozzá. Sűrűn hunyorogtak, de állták a sarat.

- Na még egyszer, kisfiam! Nézzük, mi potyog ki legközelebb a néni ruhája alól.

Arra alapoztam a stratégiámat, hogy nem próbálkozik újra. Túlzottnak bizonyult az optimizmusom. A levegőbe kaszált, hiába. Richard ezúttal mellém állt, a vámpír ereje lepergett rólunk.

- Ha bántani akarsz, kénytelen leszel közelebb jönni.

- Megparancsolhatnám Nikkinek, hogy tépje le a kis ékszeredet.

- Azt hittem, tőkös gyerek vagy, de csalódtam. Hogy fogom ezt kiheverni?

Kezdte irritálni a stílusom.

- Barnaby - intett a szénszeműnek.

A vámpír engedelmesen megindult felém, de pár lépés után megtorpant. A kereszt izzó fénygömbjén át figyeltem, ahogy az arca foszladozni kezd. Sima bőre összetöppedt, és nedves húscsomókban csúszott végig az arcán. Az orra lifegett egy darabig, aztán lepottyant, kivillant alóla a póre csont. Inaktól csillogó nyakán minden lépésnél veszélyesen megbillent a félig elrothadt koponya. Kinyújtotta a kezét.

Bevillant a nagyjelenetünk Damiannel, és rájöttem, hogy mégsem Colin harapta meg Nathanielt.

Szerencsére ezúttal nem volt szag. A rothadó vámpírok a büzt is tudják kontrollálni.

Legszívesebben előhúztam volna a stukkerem, és lepuffantottam volna, mielőtt hozzám ér, de Colin erre játszott. Ha Barnaby elég tökös, hogy a kezébe fogjon egy megszentelt kegytárgyat, én is elég tökös leszek, hogy hagyjam. Csak reménykedhettem, hogy nem nyomja belém. Előfordult már ilyesmi a praxisomban, és a másodfokú égési sérülés nem kifejezetten leányálom.

A vámpírironcs közelebb botladozott, a kereszt egyre kétségbeesettebben izzott. Elfordítottam a fejem. Az én szememnek se volt épp kellemes, de vigasztalt a tudat, hogy neki jobban fáj.

A keze a mellkasomra siklott; valami nedveset és zselészerűt csöppentett a melleim közé. A láncot fogta meg. Okos. Egy rántással leszakította a nyakamból. A medál halk pukkanással lángra lobbant a kezében. Felsívított, és nagy ívben elhajította. Csillogó parabolapályán röpült, mint egy mini üstökös, aztán elnyelte a sötétség.

Ahogy a szemem újra hozzászokott a normál fényviszonyokhoz, úgy döntöttem, megdajkálom egy kicsit a lelkét. - Ne izgulj, Barnaby, van nálam tartalék.

Oda se bagózott. Térdre esett, és megfeketedett karját tapogatta. Valahogy így nézhet ki egy maszkmester diplomamunkája.

- Most, hogy ezen túl va'unk - rágógumizott Colin -, jöhet a következő programpont.

Nem éreztem az erejét, de újra előntött a páni félelem. Már tudtam, kivel állok szemben, úgyhogy nem blokkoltam le, de kénytelen voltam megállapítani, hogy Damiannek igaza van; ez alapvetően különbözik bármilyen vámpírtrükkötől, amivel valaha találkoztam; kevésbé látványos, és - talán épp ezért - nagyságrendekkel hatásosabb.

- Észrevetted, Barnaby, hogy reszket tőled a szőke vérfarkas? Biztos volt már dolga a fajtáddal.

Barnaby a szó szoros értelemben összeszedte magát. Feltápáskodott, és megpróbált mögém kerülni. Elálltam az útját. -Jason a védelmem alatt áll.

- A barátom nem bántja, ne félj. Csak eljátszadozik vele egy kicsit.

Megráztam a fejem. - A szavamat adtam, hogy aki elintézte Nathanielt egy ujjal sem nyúlhat hozzá.

SÁPADT HOLD

- A szavadat adtad? - tátotta el Colin a száját. - Manapság a halandók szava fabatkát sem ér.

- A kivétel erősíti a szabályt.

- Dicséretes. Ám ez mit sem változtat a tényen, hogy Barnaby játszani fog a vérfarkassal, és te nem tehetsz ellene semmit. Különben megszegend a Tanács béketörvényét.

Barnaby feltartóztathatatlanul folytatta az előrenyomulást, én meg igyekeztem elállni az útját.

- Colin, te érzed a rettegést. Pontosan tudod, mennyire fél a barátom a haverodtól.

- Eegen. Lukulluszi lakoma lesz.

Valaki megérintette a vállamat. Asher állt mögöttem. Végre eszébe jutott, hogy fedezzen. Halleluja.

Richard és a testőrei Jason köré gyűltek. Barnaby dicséretes igyekezettel próbált kikerülni. Átszökkentem a pad fölött. Fél kézzel megállítottam, az ujjaim a Browning markolatára fonódtak. Úgy csináltam, hogy biztosan észrevegye. Barnaby erősen folytonossági hiányos teste elzárta a kilátást, de Colin mintha a társa szemével látott volna.

- Ha lelövöd, a Tanács előtt kell felelned a tettedért.

- Nathaniel a halálán volt, amikor visszaküldted. Asher szerint ezt bóknak szántad. Szerinte biztos voltál benne, hogy meg tudjuk gyógyítani.

- És? Meggyógyult, nem?

Na igen.

- Viszonzásul hadd kedveskedjek én is neked. Szilárd meggyőződésem, hogy ha itt és most ripityomra lövöm Barnabyt, simán túlélne. Már volt alkalmam odapörkölni rothadó vámpíroknak, és csak a ruhájukban sikerült maradandó károkat okoznom.

- Erezheted az igazságot a szavaiban - mondta Asher. - Anita hiszi, hogy a barátod életben marad. Ami azt jelenti, hogy nem szegjük meg a Tanács békediktátumát.

- De közben reméli, hogy meghal - vágott közbe Colin éles hangon.

- Ha az örületbe kergetitek valamelyikünket - folytatta Asher zavartalanul -, az úgyszintén a törvény megszegésének minősül.

- Ebben nem értünk egyet.

- Akkor ez patthelyzet - vontam vállat.

LAURELL K. HAMILTON

- Ne hidd. - Colin intett. - Verne, lábhoz. Szabadítsd meg a fiatal farkast az őrzőitől.

Az Ulfric felállt, a kísérete követte. A tisztás közepére özönlöttek. Az energiahullámtól kellemetlenül bizsergett a nyakszirtem.

- Verne - emelte fel a hangját Richard.

De Verne nem Őt nézte. Engem nézett. Egy piknikes kosarat tartott a kezében.

Franc se várja meg, hogy kiderüljön, mi van benne.

Előkaptam a Browningot, és céloztam.

19.

- Nyugi, kislány - emelte fel Verne a kezét. - Ez egy kis csekélység. Ajándék a falkától.

Rezzentlenül tartottam a stukkert. - Szerinted tollas a hátam?

- Vess ide egy pillantást, és rögtön rájössz, kinek az oldalán állunk.

- Ügyelj, nehogy rosszul válassz szövetségest, négy lábú b'rátom - csámcsogott Colin. - Különben keservesen megbánod, hogy megellett az anyád.

Verne szeme borostyánsárga farkasszemmé szűkült. Úgy nézett ki, mint a Pokol Angyalai nyugdíjasklubjának oszlopos tagja, speckó Halloween-hatású kontaktlencsével.

- Arra sem vagy képes, hogy magadhoz szólítsd a fajtánkat - morogta reszelős hangon. - Nincs hatalmad fölöttünk. Honnan veszed a bátorságot, hogy fenyegeess?

- A nő nem közétek való.

-Ő a Thronos Rokke klán lupája.

- Egyszerű halandó, semmi több.

- Szembeszállt veled egy farkas védelmében. Nekem ennyi elég.

Barnaby visszavonulót fűjt. Talán megijedt, hogy viszketni kezd az ujjam a ravaszon, de az is lehet, hogy Colin suttogott új tervet rothadó agyvelejébe. Bevallom, nem nagyon érdekelt. Épp azzal voltam elfoglalva, hogy valami nehéz és nedves csúszott a melltartómba. Lassan, súlyosan gördült végig a bőrömön, akár egy takonyállagú könnycsepp. Eddig hősiezen ellenálltam a kísértésnek, hogy letöröljem, mert Barnaby engem fixírozott. De ahogy visszafordult, és a mestere felé araszolt, egyetlen határozott mozdulattal kikanalaztam a gumit, és a földre suttyintottam.

- Mi a baj, galambom?

Undorodva beletöröltem a tenyerem a szoknyámba. - Tegyéél meg nekem egy szívességet, Colin. Kapd be!

Verne a fedeles kosárral a kezében a háromszög közepébe lépett. A farkasai elmaradtak mellőle, és egy kupacba verődtek a távolabbi pad körül.

Kérdőn pillantottam Asherre. Vállat vont.

Köszí.

Verne letérdelt, és a kosarat a földre tette. Mellé térdeltem, annál is inkább, mert úgy tűnt, ezt várja tőlem. Még hogy ajándék a falkától!

Felemeltem a fedelét. Egy emberi arc nézett vissza rám.

Talpra ugrottam, és néma iszonyattal hátraléptem. A Browning reszketett a kezemben. Vernére céloztam. Aztán mindenkire. Aztán a csöve lapos részét örülten lüktető halántékomra szoritottam.

Végül megtaláltam a hangom. - Mi a fasz...

- Mira fejét kérted tőlünk. Azt mondtad, így elsimíthatjuk a nézeteltérésünket. Fuldokolva kapkodtam levegő után. A kosarat bámultam, és még mindig úgy szorongattam a stukkeremet, mint kárhozott a Bibliát. A nő szája hangtalan sikolyra nyílt. A szeme csukva volt, mintha alvás közben kapták volna el. Pedig biztosan nem így történt. Valaki egyszerűen lezárta a szemhéját, miután... miután leszedték a fejét.

Vernére néztem, és próbáltam találni benne valami emberit, amivel szót érthetnék. Vagy amivel üvöltözhetnék. De az arckifejezése idegen volt, túlvilági, és nem csak a borostyánszín szemek miatt. Ennyi év után már igazán ismerhetném őket. Túllöttem a célon, és megfeledkeztem róla, hogy nem egy másik emberi lényhez beszélek. Hiba volt.

A kezembe tettem az arcom. Barnaby maradványai végigkenődtek a homlokomon. Ez frankón betett. Négykézláb kikúsztam a tisztás szélére, és elokádtam magam.

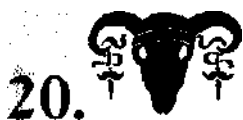
Richard mögém telepedett. - Mira eladta a falka becsületét. Ez halálbüntetést jelent. Te csupán a kivégzés módját választottad meg.

Naná. Legszívesebben ordítva toporzékoltam volna.

- Nem gondoltam komolyan. Ez csak egy kibaszott szófordulat. Csak egy...

- Nekem nem kell magyarázkodnod.

A szemében mély szomorúság ült. Mindketten tudtuk, hogy a szörnyek figyelnek. Mindent hallanak, mindent megjegyeznek. És mindent szó szerint vesznek.

- Azt hittem, Blake kisasszonyt keményebb fából faragták. Hogy fogom ezt kiheverni?

Richard felsegített. Egy ideig szótlantul csimpaszkodtam a karjába, aztán összeszedtem magam. Megy ez nekem.

- Mára elegendő volt a kellemetlen meglepetésekből. Nyögd ki végre, mit akarsz.

Colin elnézően mosolygott. - Milyen könnyű kibillenteni a lelki egyensúlyodból! Talán mégsem kellett volna hitelt adnom a szóbeszédnek. - Azzal hátat fordított, és minden figyelmét Ashernek szentelte. Ugyanolyan rövid úton letudott, mint a halandó szolgáját.

- Ugye tisztában vagy vele, hogy esélyed sincs velem szemben?

- Nem azért jöttem, hogy kiüsselek a nyeregből.

- Mi másért küldött volna ide Jean-Claude a kifejezett tiltásom ellenére?

- Megtehattuk volna, hogy titokban jövünk - felelte Asher. - De úgy vélem, ez félreértésekre adhatott volna okot. Láthatod, nyílt kártyákkal játszunk.

- Ez mit sem változtat a tényeken. Megtiltottam, hogy betegyétek ide a lábatokat, ti mégis itt vagytok.

- Mivel bizonyíthatnánk, hogy nincsenek hátsó szándékaink?

-A haláloddal

Épp nyitottam a szám, de Richard leintett. Becsuktam. Oké, hagyom Ashert érvényesülni. Nem kell, hogy mindig az én pofám járjon.

- Nem félsz a Tanács bosszújától?

- Ha félreállítok egy riválist, azzal nem szegem meg a törvényt. Csupán önmagam és az enyéim érdekeit védem. És persze példát statuálok az elbizakodott trónkövetelőknek.

- Te is tudod, hogy nekem nem kell ez a porfészek - vont a vállát Asher.

- Valóban?

- Olyan kincs hullott az ölembe, amiről te még csak nem is álmodhatsz.

- Na ne mondd - horkant fel Colin. - Talán St. Louisban véres hurkából van a kerítés? A képességeid alapján rég a magad ura lehetnél. Miért érd be kevesebbel?

Asher titokzatosan mosolygott. - Az igazi hatalom az időtálló szövetségben rejlik. Kötzönivaló bolond, aki hagyja, hogy egyéni ambíciói elvakítsák.

- Tudom, hogy bolondulsz Jean-Claude-ért. Széltében-hosszában beszél, hogy nemcsak vele folytat sz fajtalan viszonyt, hanem Blake kisasszony fejét is elcsavartad. Azt mondják, ezért keres az Ulfric új lupát.

- Legmélyebb sajnálatomra. Pedig ha Richard kész volna elmélyíteni az... együttműködést, az módfelett gyümölcsöző volna mind a négyünk számára.

Richard totál lefagyott. Most én szorítottam meg a kezét, nehogy kimondja az első dolgot, ami az eszébe jut.

- Az embereim minden lépéseket figyelik, amióta itt vagytok. Nem kétlem, hogy erős szálak fűznek Jean-Claude-hoz. Hallottam a közös múltatokról. Azt is készséggel elhiszem, hogy egy olyan szabados erkölcsű kalandor, mint te, az Ulfriccal is kikezdené, ha lehetősége nyílna rá. De ez nem bizonyítja, hogy nem vágysz magasabb pozícióba.

A fák alatt alig észrevehető mozgolódás támadt. Több tucat vámpír zárta körbe a tisztást. Az egész szócséplés arra volt jó, hogy Colin elterelje a figyelmünket, amíg a csatlósai bekerítenek. Sem Asher, sem a vérfarkasok nem vették észre a hadicselt. Szar úgy.

- Asher nálunk ma'ad - csámcsogott Colin elégedetten. - A többiek szabadon távozhatnak.

- Ezzel megszeged a törvényt - állapította meg Asher közönyösen, mintha nem az ő életéről lenne szó.

Verne felemelkedett. - Ez a mi lunaparunk. Lezárhatjuk előttetek, ha felrúgjátok a vendégbarátság íratlan szabályait.

- A vargamor nélkül? Kötve hiszem. Mert ahogy látom, őt nem hoztad magaddal ma este. Dicséretes az elővigyázatosságod, négylábú barátom. Épp erre számítottam. - Felemelte a karját, és intett a vámpíroknak.

- A Tanács nyúltápot csinál belőled ezért.

- Gondolod? Nem ártottam Jean-Claude triumvirátusának. Egyszerűen kiállok a riválisom ellen, és én bizonyulok jobbnak. Akadt már erre példa.

A néma árnyékok szorosabbra vonták a kört. Nem siettek. Az egész éjszaka a rendelkezésükre állt, hogy bekerítsenek minket.

SÁPADT HOLD

- Asher? - kérdeztem, de nem vettem le a szemem a fenyegető alakokról.

- Igen - felelte nyugodtan. Már a legközelebbi fák mögül villantak a vámpírszemek. Találomra kiszemeltem egy vérszívót. Fiatal, magas férfi volt, fiatalos külsejű. Nem viselt inget. A mellkasa foszforeszkáló fehér pacának hatott a sötétben.

- Remek ötlet, *ma chérie*.

Asher most már közvetlenül mellettem állt. A takarásában előkaptam a mini-Uzit, és mielőtt rendesen célozni tudtam volna, lőni kezdtem. A golyók elkaszálták a vámpír lábát. Két kézzel markoltam a fegyvert, és oda-vissza soroztam az előrebukó testet. Artikulátlan üvöltésben tört ki belőlem a feszültség, de a hangom elveszett a gépfegyver ropogásában. A szanaszét spriccelő vér feketének látszott az éjszakában. A vámpír úgy nézett ki, mint akit egy hatalmas mancs kettétépett. A felsőteste lassan jobbra dőlt. Az alsóteste balra.

Colin emberi mintegy vezényszóra fedezékbe húzódtak. A ránk boruló csönd vadul dübörgött a fülemben.

- Senki se mozdul. Vettétek, rohadékok? Senki se mozdukt,

- Mindannyian békében távoztunk - jelentette ki Asher.

- Elbűvölően vérbő előadás volt - tapsolt Colin. - De attól tartok, szegény Archie már sehová sem távozik.

- Őszinte részvétem - mondtam rekedten. - Jóvátétellel tartozol, Anita.

- Írd a többihez.

- Természetesen, galambom. De lassan kimerül a hitelkereted.

- Hány embered akar még kinyiffanni? Én bírom ammóval.

- Mindet nem ölheted meg, te is tudod.

- Fél tucatot simán a pokolba küldök, és minimum kétszer annyit darabokból kell majd összerakni. Nem látom, hogy sorban állnának a jelentkezők.

Baromira szerettem volna látni az arcát, de inkább az árnyékba húzódó brancson tartottam a szemem. A többi legyen másvalaki gondja. Asher azonnal vette a lapot. Forrón reméltem, hogy Richard is kapizsgálja a munkamegosztást.

- Nem tudom, Jean-Claude hogyan irányítja az övéit, de azt igen, hogy én hogyan irányítom az enyéimet. Látom, még mindig nem érted: nem tehetsz velük olyat, amitől jobban rettegnének, mint tőlem.

LAURELL K. HAMILTON

- A halál a legrettegettebb mumus, Colin. Én nem szoktam blöffölni.
- Érdekes, én sem.

Energiahullám tört elő a vámpírból, és a mozdulatlanul várakozó alakokba csapódott. Már éppen célba akartam venni, de Asher megállított. - Ő az enyém. Te csak figyeld a többieket!

Újra a fák felé céloztam. - Tiéd Colin, enyém a maradék, mi?

- Sok lesz az neked. - Richard végszóra felzárkózott. - Hagyj párat nekem is!

Ledöbbsentem. Elképzeltem az élcserkészt, amint természetfeletti erejével miszlikbe aprítja az ellenséget. Inkább nem kérdeztem vissza, komolyan gondolja-e. Ha házárdírozik, azt rendezze el a saját lelkiismeretével. Legjobb, ha nem számítok a segítségére. Akkor biztosan nem esem pofára. Persze szükség esetén szétcsapna közöttük, de ha fél munkát végez, azzal nem vagyunk kisegítve. Egy tucat vámpír készül a nyakunknak ugrani, és mi csak nyolcan vagyunk. Ha számíthatnék Vernére, tizenhatan volnánk, de lövésem sincs, mellénk állna-e. Áldásos volna, ha legalább Richardot biztosan magam mögött tudhatnám.

A vámpírmada csöndesen foszladozni kezdett. Na jó, nem csöndesen, és nem is mind; talán a fele. Eletemben nem láttam ennyi rothadóképes vérszívót egy rakáson. Ha egy vámpír parancsra halmazállapotot tud váltam, az azt jelenti, hogy ugyanilyen vámpír harapta meg. Amiből egyenesen következik, hogy Barnaby kreálta Colin magán hadseregének felét. Eddig azt gondoltam, egyetlen épeszű vámpírúr sem engedné, hogy egy alattvalója ekkora hatalomra tegyen szert. Megint csak tévedtem, A bizonyíték gennyesen csöpögő szemgödrök tucatjaiból nézett farkasszemet velem,

Asher nem is állhatta meg szó nélkül. - Myerton Ura példátlan nagylelkűségről tesz tanúbizonyságot, hogy megosztja hatalmát a helyettesével. És példátlan könnyelműségről.

- Barnaby a jobbkezem. Együtt sokkalta nagyobb a hatalmunk.
- Akárcsak Jean-Claude-nak és nekem.
- Barnaby rontáshozó. Te mit tudsz felmutatni, amitől Jean-Claude számára olyan nélkülözhetetlen vagy?

A félelem elemi erővel söpört végig a lunaparon. A gyomrom görcsbe rándult.

- Pokolfajzat - sziszegte Damian. A földre köpött, egyenesen Colin lába elé, de egyetlen lépést sem tett felé.

- Érzem, hogy rettesz, barátom. Olyan az íze, akár a testes almabornak - a nyelvével csettintett. - Az úrnőd remek munkát végzett.

SÁPADT HOLD

Damian hátrált egy lépést, aztán megemberelte magát.

- Azt kérde, miért éri be Asher a második hellyel, amikor a maga ura is lehetne? Talán ő is belefáradt a szakadatlan küzdelembe, az öldöklő dominanciaharcba. A taktikázásba. Jean-Claude alkut kötött az úrnőmmel. Nem vagyok mestervámpír, és már sosem leszek az, Jean-Claude mégis kiváltott engem. Nem félelemből szolgálom őt, hanem hálából.

- Amit az erényének mondasz, az nem más, mint gyengeség. A Tanács nem fél a gyengéktől, Jean-Claude-tól mégis tartanak. Vajon mi okuk van rá?

- Az együttérzés nem a gyengeség jele - szólt közbe Richard. - Azok gondolják így, akikből genetikusan hiányzik az ilyesmi.

Egy percig komolyan azt hittem, hogy nekem szónokol, de nem. A tény, hogy magamra vettem más ingét, fényes bizonyítéka annak, hogy túl érzékeny vagyok. Vagy rossz a lelkiismeretem.

- Együttérzés? - Colin felnyihogott. Mintha az idegeimen balalajkáltak volna. Baromi irritáló volt. Továbbra is a türelmesen várakozó alakokat pásztáztam, de nehéz volt nem odafigyelni a teli szájjal röhögő vámpírra. Még nehezebb volt nem megkérdezni, mi olyan rohadt vicces.

- Együttérzés? - ismételte Colin, és hitetlenkedve csóválta a fejét. - Bevallom, ez a kifejezés meg sem járta az agyamat Jean-Claude-dal kapcsolatban. Hagyjuk a könnyfakasztó meséket, és maradjunk az eredeti koreográfiánál: átadjátok nekünk Ashert... és a szőke farkast ráadásnak, mert ilyen türelmes voltam veletek. Cserébe engedélyezem, hogy itt maradjatok.

Úgy döntöttem, rövid, ámde velős választ adok. - Lófaszt.

- Ezt vegyem nemnek?

Valami történt. A vámpírok sorfala továbbra is mozdulatlanul állt, de mintha parázsló energiasáv feszült volna ki közöttük. Sajna semmi olyasmit nem láttam, amire lőhettem volna.

- A halandó szolga mindannyiatok nevében beszél? - nézett körül Colin.

- Nem hagyjuk, hogy megkínózd Jasont - jelentette ki Richard.

- Én pedig nem mondok le önként az életemről - tette hozzá Asher.

- Ha nem, hát nem.

Asher felüvöltött. - Anita!

Megpördültem, de nem voltam elég gyors. Valami belecsapódott az arcomba. Ösztönös mozdulattal a szemem elé kaptam a kezem. Fapados ötlet volt, de mire erre rájöttem, a vámpír rám vetette magát, és mindketten a földre zuhantunk.

A nő tépőfogai veszettül csattogtak. Az Uzit a gyomorszájába nyomtam, és meghúztam a ravaszt. A golyók csont- és véreső közepette robbantak ki a hátából. A teste összerándult, aztán elernyed. Lelőktem magamról, de amikor fölültem, már késő volt. A vámpírok előzönlöttek a lunapart.

A homlokom csúnyán felhasadt, csak úgy dőlt a sebből a vér. A jobb szememre semmit se láttam. Egy alak bontakozott ki a homályból közvetlenül előttem; gondolkodás nélkül beleeresztettem egy sorozatot. Csak egy definiálhatatlan csonk maradt a nyakán. Behunytam a jobb szemem, igyekeztem rá se bagózni. Ha nekiállok önsajnáltni, rövid úton kinyíratom magam.

Verne letépte egy vámpír fejét, és hasba dobott vele egy másikat. Richard egy kisebbfajta tömeg közepén dolgozott gőzerővel; időnként egy-egy ernyedtest repült ki a csoportosulásból. Asher Colinnal viaskodott. Háttal állt nekem, de így is láttam rajta, hogy feszülten koncentrál. Mindenütt többé-kevésbé átvedlett vérfarkasok hemzsegték. Két vérszívó megneszelte, hogy éppen ráérek, így a vakációnak egy-kettőre vége szakadt.

Az egyikük a szétesős fajtába tartozott, a másik tök hagyományos figura volt. Utóbbit kapásból ripityára lőttem, mert - a rothadó kollégával ellentétben - róla biztosan tudtam, hogy meg lehet ölni. Pont a fejét trafáltam el; agydarabkák repültek szerteszét. A foszladozó vámpír emberi szemmel követhetetlen gyorsasággal rontott nekem. A földre kerültünk. Próbáltam helyzetbe hozni a fegyvert. A szája centikre tátogott, remek kilátásom nyílt a csontok között feszülő meztelen inszalagokra. Belelőttem, de a cső rossz szögben állt, nem sikerült eltalálnom a szívét. Mellettünk egy farkas fájdalmasan felvonyított. Rohadt élet. Meglőttem valakit a mieink közülük.

A vérszívó beletépett a vállamba. Felüvöltöttem. Kétségbeesetten kotorásztam a zsebemben a tartalék keresztem után. Nyálkás kéz tapogatózott az arcomon, és végigkarmolta a sebet a szemem fölött. A bőrdzseki páncélingként működött; a vámpír hál'istennek nem tudott fogást találni rajtam. Jobbra-balra cincált, mint kutya a lábtörlőt. Fáj, de tudtam, hogy még jobban fog, ha sürgősen ki nem találok valamit.

A kereszt sisteregve felizzott, de hiányos agyszerkezetű támadóm még mindig azon ügyködött, hogy átharapja a kabátomat. Némi gondolkodás után csupasz koponyájára ejtettem a feszületet. Vékony füstcsík szállt fel alóla. A vámpír velőtrázó sikolyt hallatott. Jobb híján a pofájába löktem a medált. Addig acsargott, amíg véletlenül sikerült ráharapnia. A pillanat törtrészéig láttam

SÁPADT HOLD

a meglepetést az arcán. Épphogy sikerült elfordulnom, mielőtt csórikám köddé vált. Éles fájdalmat éreztem a kézfejemben. Amikor az utolsó nedves cafatok is földet értek, odanéztem. Hosszú csontszilánk fűrődött a bal csuklómba. Az ilyesmi marhára tud vérezni.

A dög két méteres körzetben mindent beterített. A kereszt a földön hevert a trutymó közepén. Gőzölgött, akár a frissen kovácsolt fém, amit vérben edzettek.

A perifériás látómezőmben megvillant egy kés. Nikki állt mellettem. A földre vetettem magam. Odébb gördültem, és térdre érkeztem a Browninggal a kezemben. Már bekészült egy visszakézből adott pofonra, de én nem álltam fel, neki meg nem volt ideje változtatni a koncepción. Éppen meg akartam húzni a ravaszt, amikor egy vérfarkas belecsapódott, és egymás hegyén-hátán gurulva eltűntek a sötétben. Francha! Én akartam kinyírni.

Jason kétségbeesett kiáltozása zökkentett vissza. Mindkét keze egy rohadó vámpír mellkasában ragadt, és minél elkeseredettebben rángatta, annál jobban beszorult a törött bordák közé. A vámpírt láthatóan nem zavarta a dolog. Jason arcát nyaldosta, ő meg halálra váltan üvöltött. Egy másik a hátán lovagolt, és épp le akart csapni a nyakára. Becéloztam a fejét, és beleküldtem egy adagot. A hajcsomókkal borított koponya megrándult, és valami sötét trutyit lövellt ki magából. A vámpír felém fordult. Még vagy háromszor kellett belelőnöm, mielőtt összeroppan, mint egy üres csigahéj. A teste érett gyümölcsként pottyant le a fiúról.

A másik úgy döntött, ideje megszabadulni Jasontól, de úgy egymásba gaba-lyodtak, mint éti csigák frontális ütközés után. A stukkert a vámpír álla alá nyomtam, a szabad kezemet Jason arcára borítottam, és meghúztam a ravaszt. Három golyó kellett hozzá, hogy beadja a kulcsot. Jason rémült tekintetét látva megpördültem, de közben már hallottam a kiáltását.

- Mögötted!

Az ütés felkészületlenül ért. A vállam és a karom gombnyomásra elzsibbadt, az ujjaim közül kicsúszott a Browning. Jobb híján a földre vetettem magam. Amikor felnéztem, konstatáltam, hogy Nikki tért vissza egy méretes faággal. Micsoda mák, hogy a kését benne hagyta valakiben.

A hátamra szíjazott hosszú pengéért nyúltam, de a jobb kezem még mindig hangyás volt, és ballal lényegesen lassabb vagyok. Nikkinek viszont hihetetlen reflexei voltak. Feladtam a reménytelen próbálkozást, hogy megkaparintsam a kést, és minden energiámat arra fordítottam, hogy elkerüljem az ütéseit. Vad eltökéltséggel csapkodott, arra sem maradt időm, hogy felálljak. Jobbra-balra

hajolgatva épphogy sikerült kitérnem az öles husáng elől. Amikor a fejem mellett fűrődött a földbe, a lélegzetvételnyi szünetet kihasználva térden rúgtam a csajt. Megbotlott, de nem hallottam sikítani. Pech. Ezek szerint nem sikerült kiugrasztanom az izületét. De legalább a botról megfélekedezett egy időre; igaz, nem sok köszönet volt benne. Megragadott, és a feje fölé emelt.

A következő pillanatban már repültem is.

Olyan erővel csapódtam a tölgy alatt heverő csontakásba, hogy kisebb fajta kráter maradt utánam. A fából áradó mágiába minden porcikám belerezonált. Kábultan hevertem. Ez a hatalom alapvetően különbözött az enyémtől, de halotti mágia volt. Ha nem hangzana kreténül, azt mondanám, egészen otthonosan éreztem magam benne. Mozdulatlanul hevertem a csonttengerben, és tudtam, hogy életre tudnám kelteni, ha nagyon akarnám. Ha a kör bezárul, a tisztás megszentelt hely lesz; mintha templomban állna az ember. Amiből egyenesen következik, hogy... Nem is olyan elvetélt ötlet.

Persze csak ha sikerül időben figyelmeztetnem Damiant és Ashert.

Kínkeservesen feltápaszkodtam, és körülnéztem. Meg kellett állapítanom, hogy vesztesre állunk. Richardnak csak az egyik karmokat növesztett keze látszott egy halom vadul lökdösődő vámpír alól. Asher és Damian még állták a sarat, de mindketten csurom vér voltak. Colin alaposan megszorongatta a tüküket. Verne mellett már csak egyetlen vérfarkas állt, egy még nálam is mélyebb növésű nő. A többiek mind kidőlték a sorból: szanaszét heverték a tisztáson. Halottak voltak, vagy az utolsókat rúgták.

Édes Jézusom.

Tiszta szerencse, hogy jobb kezem csak elzsibbadt, nem tört e(. Előhúztam az egyik késemet. Nem kifejezetten rituáléhoz való penge - de ha ez van, ezt kell szeretni. Jó lett volna valahogy fű alatt figyelmeztetni Ashert és Damiant, de messze voltak. Nem tudok a gondolataikba szuttogni. Üvölteni viszont frankón tudok.

Üvöltöttem.

- Asher, Damian! - A magasba tartottam a kést, hogy jól lássák. - Repüljetek!

Nikki felém vette az irányt.

- Mire vártok? Húzzatok innen!

Asher megragadta Damian csuklóját, de nem maradt időm, hogy lemeózzam, vették-e az adást. Össz-vissz néhány másodpercem volt, hogy összeüsse a kört. Ha Nikki rájön, miben mesterkedem, szívok, mint a torkos borz.

SÁPADT HOLD

Végigsimítottam a fa törzsén, és az erő szilajul átzubogott rajtam. Nem, szó sem volt emberi áldozatról; a falka halottainak szelleme lakott a csontokban, a fában, a földben. Suttogással és sóhajokkal töltötték meg a levegőt, amit csak én hallottam. Ez nálam foglalkozási ártalom.

A vérfarkasok a búcsúrituálé során megeszik halottaik testét, és ezáltal egyfajta kollektív emlékezet részévé avatják őket, amit Odin egyik hollója után muninnak neveznek. A munin nem kísértet, de ettől még persze holt lélek, én pedig nekromanta vagyok. Úgy vonzom a Visszajárókat, mint mágnes a vasport. Munint megidézni nem ugyanaz, mint amit a médium csinál a szeánszon; ez nagyságrendekkel közvetlenebb kapcsolat. Úgy is mondhatnám, hogy ütős élmény. Az egyetlen Visszajáró, akit valaha közvetítettem, Raina volt, a démonkurva. Nem vágyom rá különösebben, hogy újra találkozzunk. A tölgy alatt száz és száz munin gyült körém. Megidézni őket olyan volna, mint kinyitni egy ajtót, ami előtt ott áll a teljes hun horda, Attilával az élen.

Ha mázlim van, a vér is elég lesz.

Megvágtam a tenyerem, és a fa törzsére szorítottam. Elmormoltam egy fohászt, és a kicsorduló vért a csontokra csöpögtettem a lábam elé. A kor bezárult, a kiszabaduló energiától minden hajam szála az égnek állt.

Sikolyok és kétségbeesett vijjogás töltötte meg az éjszakát. A vámpírok élő tűzcsóvákka váltak. Néhány lángoló alak a kör széle felé botorkált; amelyiknek sikerült átlépni rajta, parázsló cafatokra robbant. De a legtöbb vérszívó égő rongykupacként rogyott a földre anélkül, hogy egy lépést tudott volna tenni. Mindig a száz év alattiak szívják meg először.

Az indián nő a csontkör szélén állt, és szoborszerű mozdulatlanságba dermedve figyelte, hogyan válik egyik vámpír a másik után a lángok martalékává. Az égő bőr és haj szaga penetránssá vált, szinte fuldoklott tőle az ember.

- Ezért meg kellene, hogy öljelek - pillantott rám sötéten.
- A szövetségeseid porrá égtek. Én a helyedben olajra lépnék, amíg lehet.
- Colin és Barnaby életben vannak. Még látjuk egymást.

A hátamat a fának vetettem, és forrón reméltem, hogy nem tűnik fel neki. Nem mertem volna megesküdni rá, hogy elbírnak a piskótáim.

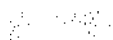
Nikki sarkon fordult, és átgázolt a csonttengeren.

A tisztás szélénél megállt, valamit mormogott, aztán átlépett a körön. A fák árnyékából még egyszer visszanézett. Az első adandó alkalommal tutira megöl. Végül is ő Colin halandó szolgálja; ez a dolga.

LAURELL K. HAMILTON

Erőtlenül lehuppantam a csontok közé. A lábam reszketett. A kezem is reszketett. Végignéztam a lunaparon. Néhány kupac még lángolt, de közel-távol egyetlen lélek sem mozdult. A körön belül az összes vámpír hamuvá égett.

Kivéve, akik idejében elrepültek.

21.

Újabb vérfürdő, újabb habfürdő. Az égett vámpírszag nem kifejezetten az az aroma, amit az ember szívesen magával visz az ágyba. Épp csak megtöröltem a hajam, és már tárcsáztam is a Cirkusz számát, hogy Jean-Claude első kézből értesülhessen a történekekről. Másképp fogalmazva: a szarról, amit kavartam.

A lehető legrövidebb verziót tálaltam neki, de szinte minden mondatomra visszakérdezett, úgyhogy a végén úgy éreztem magam, mint egy elakadt lemezjátszó. Amikor befejeztem, jó darabig síri csönd volt a vonal túlsó felén.

- Ott vagy még?

- Persze, hogy itt vagyok. Újabb meglepetést okoztál, *ma petite*. És nem csak nekem. Vannak dolgok, melyeket a legtapasztaltabbak sem képesek előre látni.

- Ezek szerint nem dobott fel a hír - állapítottam meg szárazon. - Pedig rosszabbul is végződhetett volna.

- Almomban sem gondoltam Colinről, hogy mindent egyetlen lapra tesz fel.

- Látod, már ezért érdemes volt élned. Hallgattunk egy sort.

- Myerton Ura joggal tartott a látogatásodtól.

- Megmondtam neki, mire számíthat, ha cseszeget minket. Különben is, ő kezdte, nem én.

- Ezzel a gyerekes daccal kit óhajtasz meggyőzni, engem vagy önmagad?

Ezen elgondolkodtam.

- Hagyod, hogy az indulataid vezéreljenek, és hibát hibára halmozol - mondta szemrehányóan. - Nem keresed az alternatívákat.

- Na, álljon meg a menet! - csattantam fel. - Vesztésre álltunk, Jean-Claude. Ki akartak nyírni. Valamit tennem kellett, és kurvára nem voltak alternatívák. Azt sem tudtam, megússzuk-e élve egyáltalán.

Görcsösen szorongattam a telefont, és nagyon magányosnak éreztem magam. Hirtelen azt kívántam, bárcsak itt lenne mellettem. Rohadtul tud hiányozni. Pedig ez nem oké. Nagyon nem. Utálok másokra szorulni. Nem csoda; a szeretteim rendszeresen kihálnak mellőlem.

LAURELL K. HAMILTON

- *Ma petite*, mi bánt?

Odaintettem Ashert a telefonhoz. - Beszélj a haveroddal! Kérdezd meg tőle, voltak-e alternatívák. Mert én egyet se láttam.

- Valami történt. Olyan... riadt a hangod.

Szó nélkül Asher kezébe nyomtam a telefont. Én, riadt? A fenéket. Csak döb-bent. Ijedt. Berosált. A semmibe foszló mágia egyetlen lökéssel elfújta az összes lámpást a tisztás körül; csak a parázsló hullák fényénél tudtunk tájékozódni. A látvány erősen Dante Poklára hajazott, és én aktívan közreműködtem a bűnös-lélek-pörkölésben. Jelen helyzetben talán még a berosált sem elég erős kifejezés.

Damian hajolt oda hozzám, - Jason a zuhany alatt ül, és sír.

Frankó.

Inkább nem tettem fel hülye kérdéseket. Bekopogtam a fürdőajtón.

-Jason, minden oké?

Semmi válasz.

-Jason?

-Jól vagyok - hüppögte Jason odabentről.

A homlokomat az ajtónak támasztottam, és nagyot sóhajtottam. Ez nem hiányzott mára. Jason a barátom, úgyhogy nincs mese, be kell mennem hozzá. Különben is, ki a fenét küldhetnék be magam helyett? Damian élből hozzám fordult, mint ügyeletes bébiszipterhez. Zane nem tartozik kifejezetten a pátyolgatós típusba, és Cherry... nos, ha egy másik nőt küldök be hozzá, az kifejezett gyávaságnak hat. Asher eleve szóba sem jött.

Megint kopogtam.

-Jason, bejöhetek?

Csönd volt. Ha tényleg jól volna, lenyomna valami gagyi dumát arról, hogy biztos csak kukkolni akarom. De egy szót se szólt, és ezt rossz jelnek vettem.

-Jason? Kérlek szépen, hadd menjek be.

Óvatosan résnyire nyitottam az ajtót. Tömör ködfalba ütköztem, kis híján visszatolattam. A pára gyöngyökben ült ki a falakra; Jason valószínűleg tökig csavarta a melegvizet. Összekuporodva ült a függöny mögött a zuhanytálcaiban. Levettem a törölközőt a puffról, és leültem.

- Mi a baj?

Még a víz monoton zubogásán keresztül is tisztán hallottam, hogy zokog. Szerettem volna a szemébe nézni, de nem igazán vágytam rá, hogy meztelenül lássam. Miért van az, hogy az életben nincsenek jó megoldások?

SÁPADT HOLD

- Mondj már valamit, Jason, szépen kérek!
- Nem tudom levakarni magamról. Dörzsölöm, de nem... nem jön le.

Ha még sokáig ülök itt tétlenül, kénytelen leszek szembenézni a ténnyel hogy nemcsak gyáva vagyok, de kislányosan szégyenlős is. Na nem. Elhúztam a függőnyt - persze csak módjával, nehogy az egész fürdőt telespriccelje a víz.

A felcsapó trópusi pára elől ösztönösen hátraléptem. Jason bőre élénk cseresznyevörösben játszott, de más baja nem volt. Az enyémen a helyében már diónyi hólyagok nőttek volna. Definíálhatatlan színű vámpírdarabkák sötétlettek a hátán, és az egyik karján is voltak kisebb-nagyobb foltok. Teljesen levakarta magáról a bőrt, de a guzmi rajta maradt.

Mereven bámulta a csempét, és lassan ringatta magát.

- Minden oké volt, amíg be nem jöttem zuhanyozni. Egyszerűen nem jön le rólam ez a mocsok. Állandóan azt a két vámpírt látom, akikkel Bransonban... Meg Yvette-et, ahogy darabokra esik. De inkább azt a két szukat, Néha még mindig érzem az érintésüket, Anita. Felébredek az éjszaka közepén, és kiver a víz, érted?

A Missouri állambeli Bransonban összehozott minket a balsors egy ferdelelkű vámpírmesterrel. Jason kis híján megdugta két vámpírját, de azok az előjáték alatt elkezdtek foszladozni. Mire észbekapott, már tetőtől-talpig összekenték. Olyan vadul csapkodta magát, ahogy az ember rémálmaiban a pókokat meg a meztelen csigákat szokta. Hál'isten a félét se láttam annak, ami történt, de a két vámpír néha az én álmaimban is kísért. A szőke csupa csont és papírszáraz bőr volt. A barna cuppogott a nedvektől; inge alól kibuggyantak lottyadt mellei, mint két cseppfolyóssá rohadt alma.

Jason beteges rettegése időközben szárba szökken, és csinos kis főbia lett belőle. Nem csoda; egy ideig a Tanács egyik lalpnyalójának vendégszeretettel élvezte. Yvette maga is a szétmállós fajta tartozott, és baromira imponált neki, hogy Jason fél tőle. Ez alig két hónapja történt. Szóval most rendesen felszakadtak a még be sem gyógyult sebek.

Lecsatoltam a csuklótokokat, és a puffra tettem őket. A tény, hogy lefekvés előtt öt perccel még egyáltalán rajtam voltak, sokat elárul a saját főbiáimról. És akkor a farmerembe tűzött stukkerről még nem is beszéltünk.

Kész csoda, hogy a bojler eddig kitartott. A padlón tócsákban állt a víz, és a gatyám szára is pillanatok alatt átázott. Vágyakozva gondoltam a bőröndömben lapuló váltógöncre. Lejjebb tekertem a melegvizet, hogy valami általam is

tolerálható hőmérséklet álljon be. Jason vacogni kezdett. A masszívan fekete mosdókesztyűt nagy ívben megkukáztam, és elővettem az utolsó tisztát. El ne felejtsek reggel új törülközőt kérni. Már korábban is eszembe juthatott volna.

Jason révetegen nézett maga elé, mint aki lélekben valahol egészen máshol jár. A tekintete ijesztően üveges volt. Alaposan beszappanoztam a úszta mosdókesztyűt, és sikálni kezdtem a hátát Meg se rezzent. Mit nem adtam volna érte, ha leüvölti a fejem, vagy cukkolni kezd. Vagy legalább tesz egy Jason-féle idéetlen megjegyzést. Bármit, csak tudjam, hogy jól van. A szemem égni kezdett. A rohadt életbe, nem fogok bőgni. Ha egyszer elkezdem, abba se hagyom. Azért jöttem, hogy pátyolgassam a lelkét, és nem azért, hogy ő pátyolgassa az enyémet.

Pár perc kemény fizikai munka után kénytelen voltam belátni, hogy a maszsza rajtam is kifog. Magamról is elég nehéz volt levakszolnom, de amíg Jason a sorára várt, az izé valósággal odakövült a bőréhez. Jobb híján kénytelen voltam tíz körömmel nekiesni. Apró darabonként kapartam le, miközben a melegvíz egykedvűen zubogott, és Jason vacogott. Engem meg az agyolvasztó szaunagőzben az ájulás kerülgetett.

Utoljára hagytam a legalsó foltot a derekán, amihez nem fértem hozzá anélkül, hogy a hálópólóm vizes ne legyen. Elzártam a zuhanyt, aztán visszaguggoltam Jason mellé, és hámozni kezdtem róla a szmöttyit. Őt nem zavarta, hogy meztelen, de engem igencsak feszélyezett. Különösen, hogy a seggét kellett masszíroznom.

- Minden vámpírt megöltünk. Most már minden rendben lesz - motyogtam. A fejét rázta. - Barnaby él. Becsavarodok a gondolattól, hogy elkaphat. Képtelen vagyok ezt még egyszer elviselni, Anita. Egyszerűen nem megy.

- Akkor utazz haza. Szállj fel a repülőre, és hagyd itt az egészet.

Egy ideig csönd volt.

- Nem - mondta végül, és megeresztett egy vérszegény mosolyt. - Nem hagylak cserben.

- Kösz, Jason. Komolyan.

Végre sikerült túltennem magam a zavaromon. Olyan ez mint a békaboncolás a gimiben. Amíg a tanár nem magyarázza el, hogyan kell felnyitni a koponyát, az ember azt hiszi, képtelen rá. Aztán annyira lefoglalja a feladat, hogy totál megfelekedzik a szagról, szegény kis kiterített zöldről, és csak arra koncentrálni, hogy egyben kijöjjön az agya. A padtársam és én voltunk az egyetlen páros, akiknek sikerült.

SÁPADT HOLD

- Olyan szagod van, mint Cherrynek.

Vetettem rá egy gyors oldalt pillantást. - Kölcsönkaptam a sminkkészletét. Azt hittem, sikerült lemosnom.

- Jó szag - dűnnyögte, és éreztem a lélegzetét a homlokomon.

Behajoltam hozzá, hogy leszedjem az utolsó darab száradt vámpírtrutyit, de rosszat sejtettem. Feszültség támadt közöttünk, amit eddig nem éreztem. Alighogy befejeztem, rámmozdult.

Derékon kapott, és magához rántott.

Fél térdén a zuhanytálca szélén balanszíroztam, és nem tudtam eldönteni, irtó pipa legyek-e, vagy irtó megkönnyebbült. Jason elvből nem hagy ki egyetlen ziccet sem. Ha elszalasztana egy ilyen ötcsillagos alkalmat, az a napnál is fényesebben bizonyítaná, hogy komoly baja van.

- Sürgősen állítsd le magad!

- Legutóbb, amikor ilyesmit csináltunk, fegyvert nyomtál a bordáim közé.

- Jól tettem.

- Most is nálad van a pisztolyod - mondta. - Nem foglak le. Szolgáld ki magad.

- Tudod, hogy senkire se szegezek stukkert, hacsak nem akarom kinyírni. Barátok vagyunk. Nem foglak lepuffantani, mert szimplán idétlen vagy. Már volt időm hozzászokni.

Egészen közel hajolt. Fizikai lehetőségeim határáig hátrahúztam a fejem, de nem mondhatnám, hogy a dolog látható eredményt hozott volna.

- Ha tényleg a barátom vagy, abbahagyod a baromkodást, és szépen elengedsz.

Olyan közel volt az arca az enyémhez, hogy bebandzsítottam.

- És ha nem pusztít akarok?

- Ne lőj túl a célon, Jason. Ha a megfelelő helyen bekapsz egy golyót, nem halsz meg, de állatira fájni fog, amíg befoltozod magad.

Elvigyorodott, és visszaengedett a földre. Egyikünk sem vette észre, hogy az ajtó tárva-nyitva, és Richard áll a küszöbön.

Szar ügy.

- Elhiszed, ha azt mondom, baleset volt? - Jasonnak eszébe sem jutott a gatyája után nyúlni.

Richard válasza sem méltatta.

Viszont hozzávágta a törülközőt. Jason fél kézzel elkapta. Alig tudta megállni, hogy ne bazsalyogjon. Egyik legkedvesebb hobbija a veszélyes vizeken való evezés. Nem hiszi el nekem, hogy egyszer majd nagyon kihúzza a gyufát valakinél.

- Kifelé, Jason. Beszédem van Anitával.

A dereka köré csavarta a törülközőt, és a kezét nyújtotta. Normál esetben harapok rá, ha valaki fel akar segíteni, vagy bármi hasonló gesztust tesz, de ezúttal gondolkodás nélkül elfogadtam a mancsát. A kelleténél erőbben rántott fel, és neki kellett dölnöm, hogy visszaszerezem az egyensúlyomat.

- Egyedül hagyhatlak vele?

Még mindig fogta a kezemet. Én meg hagytam.

- Persze. Kösz.

Jason kilométerszéles vigyort villantott Richardra, és kivonult a fürdőből. Richard becsukta mögötte az ajtót. A szűkös helyiség megtelt szörborzoló energiával. Határozottan csapdába esettnek éreztem magam.

- Azt hittem, azért utasítottál vissza, mert rájöttél, hogy lelked mélyén a síríg hű típusba tartozol.

Úgy döntöttem, ezt inkább elengedem a fülem mellett. A mosdókagylóhoz léptem, és elmélyülten bányászni kezdtem a fekete guzmit a körmöm alól.

- Ha ez Jean-Claude fülébe jut, Jason nagyon megüti a bokáját.

- Nem is tudtam, hogy ennyire a szíveden viseled urunk és parancsolónk lelki békéjét.

Az urunk és parancsolónk talált. Nekem viszont csak most esett le, mit is mondott az előbb.

- Te halál komolyan azt hiszed, hogy lefeküdtem Jasonnal?

Nem válaszolt.

SÁPADT HOLD

- Édes Jézusom, Richard, csak mert te mindenkinek beakasztasz, aki él és mozog, az még nem jelenti azt, hogy mindenki ezt csinálja. - Leültem a székre és végigdörgöltem a farmeremet egy nedves törülközővel.

- Szóval nem feküdtél le vele?

A törülköző nem használ. A francba.

- Nem ettem meszet. - A sarokba hajítottam a törülközőt. - Egyáltalán hogy kérdezhetsz ilyen vadmarhaságot?

- Ha egy pucér nővel találnál, te is rögtön ezt kérdeznéd. Hmm.

Elgondolkodtató érv.

- Te is tudod, Jason mekkora dinka.

- Azelőtt pisztollyal fenyegetted, ha egy ujjal is hozzád ért.

- Azt akarod, hogy tőkön löjtem, csak mert idétlenkedik? És én még azt hittem, az a bajod velem, hogy először lövök, és csak aztán kérdezek.

Választ se várva elviharzottam mellette. Átcsapott közöttünk az energia, mint egy láthatatlan elektromos kisülés.

Hátrahőkölt, és megdörzsölte a karját. Én meg jól bevágtam az ajtót magam mögött.

Szóval még mindig fel tudjuk húzni egymást. Na és? Ez nem változtat a tényen, hogy Jean-Claude-dal fekszem le. Azon meg még kevésbé, hogy Richard boldog-boldogtalannal lefekszik. Komolyan, az én féltékenységem és az ő sértettsége az évszázad poénja.

Csak az a kár, hogy nem tudok röhögni rajta.

23.

Három ember feküdt az ágyamban. Én nem voltam köztük.

Zane és Cherry úgy simultak Nathanielre, mint gesztenyére a héja. Az alakváltókra a fizikai közelség mind érzelmi, mind testi szempontból gyógyítólag hat; szóval a csoportterápiában hortyogó leopárdoknak jutott az ágy, én meg aludtam a földön. Szerváltam egy párnát és egy takarót, hogy a rongyszőnyegem összkomfortos legyen. Persze ez már egy másik rongyszőnyeg volt egy másik faházban. Verne megkísérli ki tisztíttatni a régit, de az ágyra és a szőnyegre szerintem keresztet vethet.

Sűrű elnézésekert kértem tőle az összetrutyizott berendezésért, de ahogy elnéztem, tíz szobaegység tönkretétele sem tudná úgy felborzolni az idegeit, hogy beguruljon rám. Majd elszállt a gyönyörtől, hogy zsírára pároltam Colin vérszívóit. Én sokkal kevésbé voltam elszállva magamtól. A vámpírbosszú ijesztő dolog tud lenni. Ha valaki azt tenné Jean-Claude vámpírjaival, amit én tettem az övéivel, hát... Több okunk van félni, mint örömködni. Az az igazság, hogy egy szakadék szélén táncolunk, na.

A fürdőajtó halkán kinyílt, aztán becsukódott.

Jason átszlalomozott a két koporsó között, és megállt az ágy lábánál. Ha rajta múlt volna, a leopárdokkal alszik, de kereken visszautasították. Nem azért, mert farkas, hanem mert Cherry élt a gyanúperrel, hogy Jason nem bírna magával. A fiú a békésen szuszogó kupacot nézte, és az ötujjas fésűvel beletúrt elaludt hajába.

Cherry takarója az éjszaka folyamán a bokája magasságába gyűrődött. A hátán feküdt, keskeny csípőjére skarlátvörös bugyi feszült. Formás mellei puhán megmozdultak, ahogy mélyet sóhajtva az oldalára fordult. A mellbimbói egészen apróra összehúzódtak. Talán valami erotikusat álmodhatott. Vagy egyszerűen csak fázott. Jason úgy bámulta, mintha minden domborulatát memorizálni akarná; ahogy az ember egy vitrinezett műalkotást csodál. Mindent a szemnek, semmit a kéznek.

SÁPADT HOLD

Régóta győzködöm a leopárdokat, hogy a pucéran alváson kívül más módjai is vannak a vérálat-identitás kifejezésének. Néha kitör belőlem az ókonzervatív. Jason mellé léptem, és gyorsan magam köré csavartam a plédemet. Valakinek kompenzálnia kellett a szobában túltengő meztelen bőrfelület-mennyiséget.

Nathaniel nyakig begöngyölte magát a takarójába, és a fizika mai állása szerint elképzelhető legminimálisabb felületű gombóccá húzta össze magát. A fejét Cherry csípőjének nyomta. Almában nyöszörgött, és a lány ösztönösen a fejére tette a kezét. Zane Nathaniel másik oldalán feküdt, mint egy védelmező Nagy Testvér. Róla is lecsúszott a takaró, de hál'isten rajta volt a halászgatya. Ezek szerint nem hozott magával hálógöncöt, és nem akarta Cherry egyik tangájában égetni magát.

Fél kézzel összefogtam a plédet, és megérintettem Jason csuklóját. A szoba átellenes sarkába mutattam. Beszélni akartam vele, de nem volt szívem felverni a népeket.

Az ablakkönyöklőnek támaszkodtunk. Jason olyan közel hajolt hozzám, hogy a válla a karomat súrolta. Nem szólhattam egy szót se, mert a sutyorgáshoz ez az optimális távolság. Mellesleg egy idő után egyszerűen képtelenség mindenre harapni, amit Jason mond vagy tesz. A helyes hozzáállás titka az, hogy az embernek semmit sem szabad magára vennie. Jason szeret mindenkivel szerencsét próbálni.

- Láttatok valakit az utolsó őrjáraton?

Megrázta a fejét, és olyan közel hajolt, hogy a haja már az orromat csiklandozta.

- Rendesen kiosztottuk őket múlt éjjel. Frászban vannak.

- Gondolod?

- Ne álszerénykedj, Anita. Parádés volt, amit műveltél, te is tudod, inkább húztam magamon a takarót. Odakinn harmincöt fok volt árnyékban.

A légkondi a legmagasabb fokozaton kerregett, nekem mégis kocogtak a fogaim. Ez nem az a fajta hideg volt, amit egy nyári pléd, a kinti hőség vagy akár egy másik test melege el tudna űzni. Almomban fáklyaként égő vámpírok üldöztek. Lángoló karjukkal csapkodták magukat, és a szájukból sikoly helyett tűznyelvek csaptak ki, akár egy sárkány torkából. Mindenáron Mira fejét akarták rám tukmálni. A fej élénken mozgott és beszélt. Időnként azt sikította, hogy ne bántsatok. A hibáztam-bocs nem tűnt működőképes engesztelő

varázsigének. Egész álló éjjel felváltva menekültem a vámpírok és a fürge fedeles kosár elől. Egyik rémálomból a másikba szédelegtem - de az is lehet, hogy az egész egyetlen maratoni hagymáz volt. Reggelre úgy éreztem magam, mint akit megrágtak, és kiköptek.

Hogy teljes legyen az örömöm, a tegnapi produkciómmal Richardban is sikerült némi hányingerrel vegyes undort keltenem. Láttam az arcán. Jamil és Shang-Da bezzeg nem volt ledöbbenve. Náluk bejött a szabadtéri vámpírgrillezés. Bár Shang-Da nem állhatta meg, hogy hozzá ne tegye: - Ezért tuti kinyírnak minket.

Asher nem osztotta az aggodalmát.

- Colin elvetette a sulykot. Anita mindössze emlékeztette rá, hogy egy nagymesterrel nem érdemes ujjat húzni.

Shang-Da hosszas terepszemlét tartott a megfeketedett hullák között. A kérgesedő hamut fel-felkapta nyomában a szél.

- Szerinted van mestervámpír, aki ezt válasz nélkül hagyná?

Asher vállat vont.

- Nem szégyen olyasvalaki ellenében veszíteni, aki állt már a Tanács színe előtt, és túlélte.

- Lényeg a lényeg - zárta le a vitát Jamil -, Colinnak minden oka megvan rá, hogy messze elkerüljön minket.

- Nikki simán kiolthatta volna a kört - jegyeztem meg.

- Ha a halandó szolga valóban olyan hatalommal bírt volna, ahogyan mondd - pillantott rám Asher -, nem csupán figyelmeztette volna a gazdáját, hanem akár az élete árán is megakadályozta volna, hogy szabadon ereszd a mágiát.

De nem tette. Ugyanolyan rosszul becsültem fel a képességeit, ahogyan a sajátomat. Magam sem értem, hogyan lehetséges, de a tegnap esti trükkhöz sem Richardtól, sem Jean-Claude-tól nem kellett erőt kölcsönöznöm. Amit a lunaparban tettem, egyedül tettem. Mindenféle külső segítség nélkül. Vagyis minden az én lelkemen szárad.

Kezdem úgy érezni magam, mint egy igazi szörnyeteg. Egy vérbeli.

Valami kiülhetett az arcomra, mert Jason hirtelen elkomolyodott.

- Sosem felejttem el, amit értem tettél, ugye tudod?

Lehajtottam a fejem, de addig rázta a vállam, amíg rá nem néztem. Minden pajkossága nyom nélkül eltűnt. A szeméből az a mélabús letargia sugárzott, ami

SÁPADT HOLD

csak szököévente egyszer ütközik ki az örök-rosszcsont felszín alól. - Bármilyen történiék, számíthatsz rám. Ahogy Verne falkájára is.

- Na és persze Colin bosszújára.

A fejét ingatta. -Jamilnek igaza van. Colin nem fogja többet idetolni a képét. Nem evett meszet.

- És ha mégis?

Elmosolyodott, és ez már a jól bejáratott Jason-féle vigyor volt. - Nézzük csak... A legrosszabb, ami történhet, hogy elkapják a jó öreg Ashert, és természetvédelmi táblát faragnak belőle.

He-he.

- Mi a baj? Úgy értem, a lényegtelen lelki szarságokon kívül.

Lényegtelen lelki szarságok?

- Megöltem egy halom vámpírt, Jason. Elevenen elégték. Látnod kellett volna Richardot. Rá volt írva a fejére, hogy szörnyetegnek tart.

Jason somolyogva átnyalábolt. - Isten hozott a családban.

- Te nagyon hülye - dörmögtem, és kupán vágtam.

Aztán visszazöttyentem a karjába. Elengedtem magam, a nyakába fúrtam az arcom, és baromira szerettem volna bögni egy sort.

Nesztelen lépteket hallottam a hátam mögül. A leopárdok felébredtek. Cherry kézen fogva vezette a tök pucér Nathanielt, akinek a combsebe miatt alsónemüileg felmentése volt. ismételen alkalmam nyílt megcsodálni az ötszillagos lompost. Ahogy elnéztem, élmény lehetett Cherry mellett ébredni. Vagy ez csak a szokásos reggeli alapállapot, gyík tudja - mindenestre nekem égett a fejem. Neki nem.

Zane körözni kezdett körülöttem, és merőn nézett. Csak azért nem hátráltam meg, mert Jason átölelte a vállamat. A testi kontaktus nem ugyanazt jelenti az alakváltók számára, mint az ezredfordulós amerikai társadalom kispolgári zömének. Több olyan évszázad volt az emberiség történetében, amikor az érintés természetesebbnek számított, mint manapság.

- Számunkra Gabriel jelentette az egész világot. Ő maga választott ki benünket, ő és Elizabeth. Akármilyen sötét lelkű dögnek látszott, mindannyiunkat a kritikus pillanatban húzott ki a gödörből. Kokós voltam, fél lábbal a sírban. Gabriel rövid úton megszabadított a függőségtől.

Finoman végigszaglászta a homlokom. Éreztem a napos borostát az állán.

LAURELL K. HAMILTON

Cherry mellém térdelt. A kezébe vette a kezemet. - Érettségi után nem sokkal átment rajtam egy autó, és térd fölött amputálni kellett a jobb lábam. A gennyláda meg se állt, hogy segítsen. Gabriel felajánlotta, hogy visszakaphatom a régi életem. Megharapta a csont fölött, és amikor alakot váltottam, a lábam visszanőtt.

Zane bólintott. - A maga perverz módján mindannyiunkra gondot viselt.

- De eszébe se jutott bármiről lemondani miattunk - fűzte hozzá Cherry. Az arcát a tenyerembe dörgölte, akár egy macska. Másodpercre pontosan akkor hagyta abba, amikor megelégteltem a dolgot. Talán érezte a feszültséget a karomban.

- Szeretted Ashert, mégis arra kérted, tegye kockára az életét Nathanielért - Zane megállt előttem. - Te magad is vállaltad volna a halált, csak hogy megmentsd. Miért?

Nathaniel még mindig a szoba közepén kuporgott. Ő volt az egyetlen, aki az. Utóbbi öt percben nem tiporta lábbal az intim szférámat. Dermedt és mozdulatlan maradt, mintha valami jelre várna.

Óvatosan hátrálni kezdtem az ajtó felé. Ahogy elnézem, nemsokára sikítva elrohanok.

- Nem szeretem Ashert - jelentettem ki.

- Megkívántad, ezt nem tagadhatod. Mindenki érezte.

Ó, szuper.

- Sosem állítottam, hogy nem szoktam kísértésbe esni. De ez nálam szart se jelent.

A szemem a koporsókra tévedt. A vámpírok nappal elvileg nem érzékelik a külvilágot, valahogy mégis kezdtem kreténül érezni magam.

Jason a falat támasztotta, a karját keresztbe fonta a mellkasán. A pillantása hét nyelven beszélt.

- Nem szeretem, és kész.

Zane és Cherry arcán ugyanaz az értelmezhetetlen kifejezés ült.

- De kedveled - próbálkozott újra Cherry.

- Ezen elgondolkodtam. - Oké, ebben kiegyezhetünk. Kedvelem.

- Akkor miért akartad, hogy feláldozza magát Nathanielért?

- Megígértem, hogy kiállok mellette. Egy Nimir-Rától ez a minimum. - Úgy döntöttem, kérek egy kis segítséget a nézőktől. - Mi folyik itt, Jason?

- Nem értenek téged.

SÁPADT HOLD

- Nincs itt semmi nem-értenivaló. Colin azért gyalogolt bele Nathanielbe, mert úgy gondolta, mindenféle retorzió nélkül megteheti. Valahogy úgy, ahogy egy gazdátlan kutyába belerúg az ember. Az ilyesmitől kinyílik a bicska a zsebemben.

- Nathaniel nem a barátod.

Rondán néztem Jasonra. - Ha nálad ez a segítség, akkor kösz, nem kérek belőle.

Cherry és Zane kutatóan fürkésztek az arcom. Láttam rajtuk, hogy legszívesebben hozzám dörgölőznének, de nem tudták, hogyan fogadnám a közeledésüket. Én se tudtam.

Zane újrakezdte a köröket.

- Gabriel gondot viselt ránk, - mondta - de semmit sem kockáztatott értünk. Semmit sem áldozott fel. - Olyan közel járt, hogy túlvilági energiája meleg áramlatként örvénylett körülöttem. - Te viszont kész lettél volna feláldozni az életedet. A farkasnak igaza van: nem barátságból tetted. Még csak nem is bűjtál ágyba Nathaniellel. Akárhogy is forgatom a dolgot, semmi sem kényszerített, hogy ekkora áldozatot hozz értünk.

Cherry Zane mellé szegődött, és az erejük úgy feszült a testemnek, mint egy hatalmas, meleg vákuum. A hiányérzet porén sütött a tekintetükből. Hirtelen leesett, hogy nem csak Nathanielnek van szüksége lelki támaszra, hanem mindannyiunknak.

- Az embert néhanapján elkapja a gépszíj, és morális megfontolásokból cselekszik.

- Morális megfontolásokból tetted kockára Asher és Damian életét, aztán pedig a magadét is? - kérdezte Zane. - Ezt én nem kajálom meg.

- Amit értem tétél - mondta Jason -, azt Zane-ért is megtetted volna.

Gyilkos pillantást vetettem rá. - Mit vársz, mit mondjak?

- Az igazi okot. Ami köszönőviszonyban sincs a morális megfontolásokkal, a haversággal vagy akár a szexszel.

- Akkor mivel van köszönőviszonyban, ó, bölcssek bölcsé?

- Te is tudod a választ, Anita. Miért én mondjam?

A két leopárdot figyeltem. Jasonnak rohadrul igaza volt.

Sóhaj. - Nathaniel a védelmem alatt áll, akárcsak a többi leopárd. Ha valaki ártani akar nektek, velem kerül szembe. Bevállaltam, hogy tartom értetek a hátam... már amennyit ez ér. Most már boldogok vagytok?

LAURELL K. HAMILTON

Akármilyen idétlenül hangzik is, felelősséggel tartozom az enyéimért.

Persze nemcsak idétlenül hangzik, de egyenesen arrogánsan, némi középkori hübéruras beütéssel - ettől még halál komolyan gondolom. Vannak tények, amik tények maradnak, akár szavakba önti őket az ember, akár nem. Magam se tudnám megmondani, mikor vagy hogyan, de elkezdtem magam köré gyűjteni az embereket. Az enyéimet. Ez azelőtt barátokat jelentett, de az utóbbi időben többet. Vagy kevesebbet, ahogy tetszik. Olyanokat, mint Nathaniel. Nem vagyunk haverok, ettől még ugyanúgy felelősnek érzem magam érte.

Zane komolyan bólintott. - Ha így van, rendelkez velünk.

- Rendelkezzek?

- Mindenféle értelemben - fordított Jason. Érdekes módon most nem vigyorgott. - Akár szexuálisan is.

- Eszemben sincs szexelni. Egyikötökkel sem - tettem hozzá gyorsan, a félreértések elkerülése végett.

- Válassz valakit közülünk!

- Mi a búbánatos halálért akarjátok, hogy lefeküdjek valamelyikötökkel?

- A farkasok között vannak barátaid - felelte Zane. - Közöttünk nincsenek.

- De Nathaniel látványa felkavar - vetette közbe Cherry -, mert vonzónak találad.

Ez telitalálat volt. Elsüllyedtem.

- Na, tisztázzunk valamit: nem dugok valakivel, csak mert vonzónak találok.

- Miért nem? - Zane maga volt a megtestesült értetlenség.

Sóhaj. - Elvi okokból. Ha nem értitek, nem biztos, hogy érdemes bővebb magyarázatokba bocsátkoznom.

- Hogyan bízhatnánk benned, ha semmit sem akarsz tőlünk?

Bingó.

Kezdett összeállni a kép. Zane és Cherry lelkébe minden csalódás, kicsinyes árulás és öncélú kegyetlenség mélyen beleivódott. Rendesen megtaposta őket az élet. Elfelejtették, mi a korrektség és a becsület. Ami talán még rosszabb, úton-útfélen sötét hátsó szándékot sejttenek.

- Ha valamit alaposan megtanultunk Gabrieltől, - magyarázta Cherry - akkor az az, hogy senkiben sem bízhatunk, aki valamilyen módon nem függ tőlünk. Nem kell, hogy szeress minket, Anita, de legalább válassz közülünk szeretőt.

SÁPADT HOLD

- Kösz, de nem. Úgy értem... igazán kedvesek vagytok, de ha lehet, nem élnék a lehetőséggel.

- Akkor honnan tudhatjuk, hogy holnap is számíthatunk rád?

Látszik, hogy sosem állt valamirevaló Nimir-Ra mellettük. Gabriel keménykezü alfa hírében állt, de ő sem volt Nimir-Ra. *Lion passant* volt, passzív vezető, aki feltétlen engedelmességet követel, de cserébe nem nyújt védelmet. A leopárdok - boldogult macskajancsi elődömtől eltérően - eleinte *léoparde lionnénak*, védelmezőnek neveztek. Ez még azelőtt volt, hogy Nimir-Rává avanszáltam volna.

- Zane tanúja volt tegnap, hogy Anita kiállt mellettem, - felelte Jason - pedig már rég nem az Ulfic barátnője.

- Azért tette, hogy megvédje a vámpírt. Az egyiket, akit... kedvel - fintorgott Zane. - Ez is azok közé a dolgok közé tartozik, ami nem világos. Miért nem hagytad, hogy Damian meghaljon?

- Azt kértem tőle, hogy vigye vásárra a bőrét Nathanielért. Sosem kérek olyasmit, amit én magam ne volnék hajlandó megtenni. Tartoztam neki ennyivel.

A leopárdok nem értették. A feszültség nemcsak az arcukra ült ki, de ott vibrált a levegőben. Nathaniel még mindig a szoba közepén kuporgott. Hosszú haja ráhullott az arcára. Orgonaszín szemei a földig érő hajfüggöny rejtékéből figyeltek. Az egész jelenség zavarba ejtően valószínűtlennek tűnt. A kimondatlan kérdés ott függött a levegőben. Nem tetszett a dolog, de nem ez volt a megfelelő alkalom az etikai szórszálhasogatáshoz. Őszintén reméltem, hogy nem vállalkozom be olyasmit, amibe beletörök a bicskám.

- Hozzám tartozol, Nathaniel. Ígérem, mindent megteszek, hogy megóvjalak.

A szavak önmagukban nem elégítik ki az alakváltókat. Néha az az érzésem támad, hogy a lelkük mélyén sosem beszéltek az emberi nyelvet. Négykézláb mászni kezdett, a padlóra kushadva, leszegett fejjel. Az egyik karját vakon felém nyújtotta. Megfogtam. Eddig szuper. És most? A szorongatás elégtelen megoldásnak látszott, a kézcsók egyenesen kreténnek. Kétségbeesetten kutattam az agyamban, minimális sikerrel.

A leopárdok állandóan nyalogatják egymást. Nekem sem volt jobb ötletem. Némi tévovázás után a számhoz emeltem a kezét, és gyorsan végignyaltam.

Határozott *déja vu* támadt. Raina ismerte ezt az ízt; nemcsak nyalogatta a bőrét. Tépte, és marcangolta.

A rrmnin felbugyogott bennem. Bele akart harapni, hogy lenyalogassa a kiömlő vért, mint macska a tejszínt. A kép gyomorszájba vágón visszataszító

volt. Az undor segített megbabolázní Rainát, de kiűzni most sem tudtam. Már sosem hagy el igazán; ezért is bukkan elő olyan gyorsan és könnyen. Bujkál bennem, mint rákos daganat a szóródás előtt. Gyengéden felemeltem Nathaniel állát. Megcsókoltam a homlokát, aztán letöröltem a könnyeket az arcáról.

Raina toronymagásról le van szarva.

Nathaniel megkönnyebbült boldogsággal csimpaszkodott a nyakamba. Volt egy veszélyes pillanat, amikor meztelen ágyéka hozzám simult, és Raina dühöngve próbált életre kelni bennem. Kénytelen voltam Richard erejét segítségül hívni. Megnyitottam a jelek alkotta csatornát, és a mágia segített visszaűzni a démont a pokolba. Zane és Cherry is hozzám dörgölözött. Richard ereje rajtam keresztül a leopárdokba ömlött. Mintha tűzben ropogó fahasáb lettem volna; Richard volt a láng, és a leopárdok süítették magukat a fényben. Magukba szívták, mint egy hangzatos ígéretet. Én meg szorgalmasan fohászkodtam, nehogy pofára essenek miattam.

Vagy én miattuk.

24.

Az elhalasztott beavatási szertartást feltétlenül be kellett pótolni. Ja kérem, a szabály, az szabály. Ha a vérfarkas-etikett üdvözlési rítust ír elő, akkor ha a fene fenét eszik, akkor is üdvözlőritusozunk. Mit nekünk holmi bosszúszomjas vámpírok, korrupt zsaruk vagy földspekulánsok hadától üldözött trollok! Mit nekünk az utolsó ítélet harsonája! Ha egy ceremóniát le kell bonyolítani - akkor nincs mese. A vámpírok az utolsó betűig betartják az illemszabályokat, miközben kitépik az ember gigáját, de a vérfarkasok sem mennek a szomszédba egy kis dogmatikus fűrtfejségért.

Én a magam részéről jegeltem volna a bulit, és egy alkalmasabb időpontban tértem volna vissza rá, de nem én voltam a góré. Az sem adott a kezembe vétőjogot, hogy pár tucat vámpírt átküldtem az örök vadászmezőkre - igaz, ami igaz, Verne meghívása nagyon kedves és meleghangú volt. Mit mondjak, kitörölhetem a popsim az udvariasságával.

Tekintve, hogy a vérszívók zömét kiirtottuk, a helyi falka abszolút létszám- és erőfölénybe került. Megvolt hozzá az apparátusuk, hogy megakadályozzák Myerton Urát további csatlósok tömeggyártásában. Ha egy adott területen nincs mágikus kapcsolat a vámpírok és alakváltók között, az erősebb előbb-utóbb rátelepszik a gyöngébbre. Colin eddig rövid pórázon tartotta a farkasokat. A vereséggel átbillent a mérleg serpenyője. És Verne mindenre elszánt fejét elnézve az a serpenyő így is marad. Ha kell, bebetonozzák.

Kávézacc-sűrű augusztusi éjszaka volt. Az a fajta, amiben megáll a kanál. A világ mozdulatlanul párolódott a rekkenő hőségben, és visszafojtott lélegzettel várta a hűsítő szellőt - ami persze nem jött.

Valami megmozdult a sötétben. Puhaszürke alakok lopakodtak a fák között Vérfarkasok. Egyelőre humanoid alakban, de egy harmadfokú hóvak sem nézte volna őket embernek. Úgy osontak, akár a testetlen árnyak; hangtalanul gázoltak a sűrű aljnövényzetben. Ha a legkisebb szellő végiggereblyézte volna az erdőt, képtelenség lett volna meghallani őket. De a kísérteties csöndben a falevelek susogása, az avar zördülése vagy egy megroppanó ág megannyi árulkodó jelnek számított.

Jamil megkocogtatta a hátam. Összerezzenem.

- Nahát, szívem, milyen felfeszített vagy ma este!
- Légy oly drága, és ne hívj szívemnek - dörmögtem, és összehúztam magam.
- Csak nem fázol?
- Ráhibáztál.

Naná, hogy nem fáztam. De valami fel-le masírozott a gerincemen, akár egy sereg selyemhernyó. A szügyig erő gyomtenger közepéből a füledt feketeségbe fűrtam a tekintetem. Távoli hangokat hozott felém a nem létező szél. Mintha egy csukott ajtón át szűrődnének ki. Nem értettem, mit mondanak, de tisztán hallottam őket. A Visszajárók szólítanak. A lunaparba zárt sok száz lélek. Hívnak engem, a fülembé suttoznak.

Már csak ez hiányzott.

Zane beleszagolt a szélbe. Szakadt farmert és bolyhosra mosott pólót viselt, akárcsak a többiek; ilyen közel a teliholdhoz gyakoriak az üzemi balesetek. Egy kis szerencsével nemsokára láthatom, ahogy kivedlenek emberi formájukból. De jó nekem. Minden érzékükkel az éjszaka felé fordultak, még Nathaniel is. A srác magabiztosabbnak tűnt, mint amilyennek valaha láttam. A reggeli *ad hoc* ceremóniánk sokat jelentett mindhárom leopárdnak. Áldásos lett volna megtudni, nekem mit jelent, de inkább nem feszegettem a kérdést. Egyelőre.

Asher és Damian nem tartottak velünk. Épp Colinnal és a megnyirbált sleppel tárgyaltak. A magam részéről nem tartottam nyerő ötletnek, de biztosítottak róla, hogy ez a szokásos eljárási mód. Jean-Claude teljes jogú helyetteseként - a protokoll szabályai szerint, bla-bla-bla - Ashernek személyesen kell elvinnie az üzenetet, hogy ezennel mesterünk nevében ünnepélyesen megkegyelmezzünk Myerton Urának. Nagylelkűségi rohamunkban megengedtük, hogy halandó szolgálja sértetlenül átlépje a kört. Elnézőek vagyunk, pedig nem kellene feltétlenül annak lennünk. A törvényeik szerint Colin nagyot vétett. Jogunkban állna mindenétől megfosztani, a szaros kis életét is beleértve.

Persze az igazság az, hogy a Colin-Barnaby páros kihasználta a megfelelő lélektani pillanatot, és lelécelt - mi pedig nem álltunk annyira a helyzet magaslatán, hogy üldözőbe vegyük őket, vagy akár megakadályozzuk, hogy elhúzzák a belüket. Az egyetlen, akinek az életét valóban megkíméltük, Nikki volt. Asher viszont teljes meggyőződéssel állította, hogy a Porfészek Ura a pusztá véletlennek tulajdonítja a megmenekülését, és Ő ugyan nem világosítja fel a tévedéséről.

SÁPADT HOLD

Mit tagadjam, határozottan rossz előérzetem támadt a gondolatra, hogy Damian és Asher Colin társaságában mulatják az időt. A vámpíroknak megvan az az áldott jó szokásuk, hogy addig hajlítgatják a saját maguk által kreált szabályokat, amíg az öreganyjuk se ismer rájuk. De Asher állati magabiztosnak látszott, és nekem momentán más jellegű elfoglaltságaim voltak.

Különben is, elég minden napnak a maga baja.

Bevallom, az is piszkálta a csőrömet, hogy a faházban kellett hagynom a stukkerem. A késeket magamnál tarthattam, mert önvédelmi alapeszköznek számítanak nem létező karmaim helyett, de a Browningról szó sem lehetett. Marcusnál is érvényben volt a stukker stop; egy magára valamit adó Ulfric nem enged fegyvert a lunaparba. Az elvet értem, de ugye senki se várja, hogy a földhöz verjem a seggem örömben? Azok után, amit a klánért tettünk, egyenesen bunkóságnak tartottam, hogy így kekeckednek velem. Egyébként, mint Richardtól megtudtam, vendéglátóink a vámpírok kiirtását tekintik a Thronos Rokke ajándékának. A látogatóba érkező Ulfric általában frissen elejtett vaddal vagy mágikus csecsebecsével kedveskedik a helyi falkának.

Richardból a próféta szólt; olyanok vagyunk, mint egy nagy, véres család.

A csalánnal kombinált tüskés aljnövényzetet megúszandó hosszú nadrágot vettem, így még a bokámról is csurgott az izzadság. Egyedül Jason volt olyan vállalkozó szellemű, hogy rövidgatyában jöjjön. Ha csontig is karistolták az ágak, láthatóan nem izgatta magát. Hártavékony minimálfelsőt húztam, hogy legalább lélektanilag kompenzáljam a farmert. A csuklóra csatolós pengék messziről virítottak, de a nagy kés a hátamon nem volt olyan feltűnő, hacsak nem nézett meg valaki alaposan. Senki se nézzen meg alaposan. A zsebemben lapult a legújabb szerzeményem: egy négyhüvelykes rugós penge, biztonsági retesszel. Naná, hogy illegális. Ajándékba kaptam egy haveromtól, aki nem szokta magát holmi engedélyek beszerzésével fárasztani. Rá akart beszélni a hathüvelykesre, de nincs kedvem leülés közben megharagírozni magam. Ha az ember játékszerei köszönőviszonyban sincsenek a fizikai paramétereivel, az előbb-utóbb visszaüt.

Az ezüst kereszt is a nyakamban lógott. Nem terveztem, hogy ellenséges vámpírokkal tangózzak, de Colin nem tett rám túl jó benyomást. Ha kicsit is tisztában van a vérállatok rítusaival, azt is tudja, hogy ennél jobb alkalmat keresve sem találhat, hogy a torkomnak ugorjon.

- Semmit sem érzek, csak a *lūkoit* - jelentette ki Jason.

A hold és a csillagok kristálytisztán ragyogtak a fejünk fölött. Úgy rünt, rajtam kívül senkinek sem monologizálnak a fülébe a suttogó visszhangok. Időnként igazi öröm nekromantának lenni.

- Oda kell érnünk a gyülekezőhelyre, mielőtt elkezdik a ceremóniát - sürgetett Jamil.

- Szerinted belefognak nélkülünk?

- Már másodszor hangzott el a hívás. - Jamil ezt úgy mondta, mintha a „hívást” csupa nagy betűvel kellene írni.

- Feláldoznak egy állatot, és a meleg vért a tölgy kérgére kenik - magyarázta Jason.

Ahogy én is tettem múlt éjjel. Szóval ezért nem száll le rólam a munin. Miközben ezen meditáltam, energia hömpölygött elő a fák közül, és átsapott rajtunk. A szívem kihagyott egy-két másodpercre, aztán vadul dobogni kezdett.

- Mi volt ez?

- Hallja a hívást - pislogott Jason meglepetten.

- Az lehetetlen - vágta rá Jamil. - Nem tartozik a *lúkoí*hoz. – Cherryre, Zane-re és Nathanielre bökött. - Ezek sem éreznek semmit.

A bőröm összerándult, és önálló életre kelt. Le akart mászni rólam.

- Mi a fene történik velem?

- Hallod a hívást - ismételte Jason.

- Na persze - horkant fel Jamil gúnyosan.

Pedig Jason alighanem fején találta a szöget. A likantrópok ereje az életből fakad. Ők a legelevenebb természetfölötti lények, akikkel valaha találkoztam. Az ízük - ha lehet ilyet mondani arra a semmi máshoz nem hasonlítható tulajdonságukra, ahogyan érzékelem őket - leginkább a tündérékére hajaz. Az itteniek mágiája viszont alapvetően különbözik az összes alakváltótól, akikhez eddig szerencsém volt. Nem csoda, hogy amikor Richardék vért csorgatnak a farka jelképeinek számító sziklatrónra, náluk nem indul be a munin.

Bárcsak Richard is itt volna.

De nincs itt, mert éppen a családját ismerteti a helyi ízekkel egy közeli lócsárdában. Vendéglő a Hét Mesterbölényhez, vagy valami ilyesmi. Shang-Da is elkísérte őket, mert Wilkes seriff mostanra biztosan kapizsgálja már, hogy eszünk ágában sincs itt hagyni a várost. Nehogy csak a vámpírok miatt fájjon a fejünk. Richard nemrég telefonált, hogy késni fog, úgyhogy induljunk el nélküle. Az anyja egyszerűen nem értette, miért kell olyan korán elmennie.

SÁPADT HOLD

A Zeeman fiúk reménytelenül nyámnylák tudnak lenni - ó bocs, határozatlanok.

A többiek nekivágtak a sűrű bozótosnak. A nyomukba szegődtem. A legszívesebben persze rohantam volna, és minden akaraterőmre szükségem volt ahhoz, nehogy meggyorsítsam a lépteimet. Amikor egy korhadttól került az utamba, felkapaszkodtam rá. Beugrott apám szigorú arca, ahogy az ujját rázva kismilliomodszor is figyelmeztet, hogy nézzek a lábam elé. Sosem lehet tudni, nem hűsöl-e kígyó a szikla vagy fatörzs másik oldalán. A megfelelő metódus: fellépés, kígyóellenőrzés, lelépés. Vigasztaltam magam a gondolattal, hogy ma éjjel ennél nagyobb veszélyek leselkednek ránk. Nem csak a haláliszag vált lépésről-lépésre fojtogatóbbá; a vibráló likantróp energia is egyre sűrűsödött. Legutoljára akkor tapasztaltam ehhez hasonlót, amikor - valamikor az ősidőkben - Richarddal kézen fogva grasszáltunk teliholdkor.

Talán azért történhetett, mert Richardra gondoltam - nem is tudom. Mindenesetre egyszer csak pontosan tudtam, hol van, és mit csinál. A kocsijában ült. Egy pillanatra még azt is láttam, hogy Daniel vezet. Nagy lendülettel elvágta a kapcsolatot, és majdnem eltaknyoltam. Ha nem jön szembe egy fa, valószínűleg orra buktam volna. Két kézzel átöleltem a durván barázdált, ráncos törzset, és arra gondoltam, hogy ha ez a pár másodperces élmény ugyanúgy sokkolta Richardot, ahogy engem, akkor májja van, hogy nem ő vezet.

- Anita, jól vagy? - Jason megragadta a kezem, hogy felsegítsen.

Az energia ívbe feszült közöttünk. Úgy éreztem magam, mintha lassított felvételben mozognék. Szédültem. Képeket láttam, kavargó formákat és színeket, mintha stroboszkópon át figyelném a világot. Egy szoba. Ágy. Fehér lepedő. A szex illata friss, nedves és fullasztó. A kezem egy férfi mellkasán nyugszik. A forrongó likantróp erő, a vegytiszta vadállat ritmikus lökésekkel tölti meg a testemet. Az ujjaimból előcsusszannak a karmok. A szörnyeteg kitüremkedik izzadt bőrömről. Satuba szorítom, nem engedem kitörni. Szörnykezem végigkarmolja a sima mellkast. A kibugyogó vér melege égeti a nyelvemet. Jason egyre kétségbeesettebben üvölt. Ő kérte, hát most megkapja. A bőre, az izmai, a csontja hangosan szakad a karmaim alatt. A fehér lepedő tocsog a vértől. Már nem mozdul. Ha túléli, közülünk való lesz. Ha nem... kit izgat?

Amikor magamhoz térem, Jason mellett térdeltem a nedves mohapárnákon. Valaki kínosan zihált. Én voltam. Jason arca viaszszápadtan meredt rám.

Felült velem a hullámvasútra, de ezek nem az ő emlékei voltak. Raina meghalt, de a szelleme tovább kísért.

- Mi a baj? - Cherry nővérreflexétől vezérelve a vállamra tette a kezét. Raina vijjogva visszafordult, és olyan rohammal öntött el, hogy egy hang nem sok, annyi se bukkott ki a torkomon. Ezúttal küzdöttem ellene. Teljes erőből. Nem akartam úgy látni Cherryt, ahogyan ő látta. Jasont talán nem zakkantja meg a dolog, de Cherryt igen. És engem is. Sajnos nem voltam elég gyors. Jöttek a képek: nedves bőr, lakkozott körmök, vállig érő szőke haj a párnán. Halálra vált fiatal arc. Raina attól pörgött be, ha ő volt fölül. Üvöltöttem, és elvágtam az energia-köldökszínort.

A kép eltűnt, mintha kihúzták volna a dugót.

A farkasokhoz ezernyi szállal kötődő nekromantákat, amilyen én is vagyok, zabálja a munin. Két pofára. Vakon, négykézláb araszoltam a fák között. Aztán összekuporodtam, és átöleltem a térdemet. Szorosan behunytam a szemem, amíg fehér kígyókat nem láttam táncolni a szemhéjam belsején.

Valaki közeledett a hersegő avarban.

- Ne érj hozzám - visítottam, mint a szopós malac.

Megállt, és letérdelt mellém. - Ne izgulj, nem érek hozzád - hallottam Jamil hangját. - Még mindig látod őket? Megráztam a fejem.

- Akkor vége. Ha a Visszajáró elment, nem tér vissza. Hacsak nem hívják.

- Én nem hívtam. - óvatosan kinyitottam a szemem. A nyári éjszaka sűrűbbnek és áthatolhatatlanabbnak látszott, mint valaha.

- Raina volt?

- Naná.

Óvatosan közelebb csúszott. - Megosztotta veled az emlékeit? Némán bólintottam.

- Azok a régi szép idők - mormolta Jason. A földön ült, a hátát egy fának döntötte.

Cherry a kezébe temette az arcát. - Ez volt az ára annak, hogy ne kelljen szerepelnem a pornófilmekben. Másnap kopaszra borotváltam a fejem. - A farmerjába dörzsölte a tenyerét, mintha valami undorítóhoz ért volna. - Még mindig érzem a szagát.

- Próbáltad már kontrollálni? - fordult hozzám Jamil.

Kontrollálni?

SÁPADT HOLD

- Lófaszt. Meg akarok szabadulni tőle.

Jamil érdeklődve méregetett. - A munint nem lehet kikapcsolni, mint egy lejárt lemezt. Ha a *lūkoi*hoz tartoznál, azt mondanám: ha szólítani tudod, tudnod kell irányítani is. Ne reméld, hogy valaha le tudod rázni. A Visszajárók előbb-utóbb utat találnak hozzád.

- Honnan veszed?

- Ismertem egy vérfarkast, aki képes volt hívni őket. Gyűlölte a képességét. Egyszer s mindenkorra ki akarta zárni a munint az életéből. Kudarcot vallott.

Azt gondoltam, csak mert a haverjának nem sikerült, az nem jelenti azt, hogy nekem se fog. De inkább nem mondtam semmit.

- Teljesen becsavarodott. - Elfordult, és lehuppant a levelek közé. - A farka kivégezte.

A szeme a sötétbe fűrődött. Megfordultam, hogy lássam, mi az. Két alak állt az erdei pszeudo-sötétben. Az egyikük egy nő volt, derekát verdeső ősz hajjal, régimódi, fehér csipkeruhában. Szálfaegyenesen tartotta magát; szédítő magabiztosság lengte körül. A férfi vékonydongájú volt, nyurga, és társával ellentétben baromi ideges. Szinte hallhatóan zümmögött körülötte a levegő.

-jól érzed magad? - A nő engem méregetett.

- A munin emlékképeket osztott meg velem - felelt helyettem Jamil.

- Gondolom, nem te hívtad, hanem magától jött. - Úgy tűnt, mulattatja a dolog. - Vagy szeretsz tojástartóként járni?

Felkecmeregtem. - Ki vagy te?

- A nevem Marianne. Én vagyok a vargamor.

Valami rémlett. - Téged rejtett el Verne a tegnapi dzsembori idejére, hogy biztonságban légy? Colin emlegetett,

- Manapság nem könnyű jó boszorkányt találni - biccentett mosolyogva.

- Nem vagy Wicca. Azt látnám rajtad.

- Csupán egy paranormális képességekkel megáldott halandó, ha így jobban megfelel. A magamfajta régivágású javasasszony ritka, mint a fehér holló. A legtöbben úgy tartják, eljárt fölöttünk az idő.

Békés leereszkedése kezdte bedarálni az idegeimet.

- Alakváltó sem vagy - folytattam.

Mintha letörölték volna az anyai mosolyt az arcáról. Végre valami figyelemre méltót produkáltam.

- Olyan biztos vagy ebben?

LAURELL K. HAMILTON

Lövéssem se volt, honnan veszem, hogy semmi köze a *lúko*hoz - de meg mertem volna esküdni rá. Éreztem az erejét. Para volt, minden kétség kizárva. Felfigyeltünk volna egymásra mindenféle bemutatkozás nélkül is. Azonnal felismertük a rokonszellemet. Legalábbis a rokon képességeket.

- Ezer százalékig. Nem vagy vérfarkas.

- Honnan tudod?

- Nincs likantrópíz.

A nevetése dallamos volt és mélyen zengő.

- A legtöbben úgy fogalmaznának, hogy nem látszom annak. Likantrópíz... Igazán szemléletes kifejezés. - A férfire mutatott. - Bemutatom Rolandot. A mai ceremónián ő ügyel a biztonságomra. Minket, közönséges halandókat óvni kell, nehogy egy mákonyos állapotban lebegő vérfarkas egy óvatlan pillanatban ártson nekünk.

- Valahogy az az érzésem, neked nincsenek óvatlan pillanataid.

Kaptam egy újabb anyai mosolyt. -Jöjj, Anita, csatlakozz hozzánk. - Azzal a kezét nyújtotta.

Jamilre pislogtam. Reméltem, valaki elmondja, mi folyik itt, mert én valahol lemaradtam.

- Semmitől sem kell tartanod – mondta Jamil. - A vargamor sosem vesz részt a vérre menő harcokban. Nem állhat egyik vagy másik fél pártjára. Funkciójánál fogva semleges. Így tarthat közönséges halandó létére a farkával.

- Készülünk valamire, amiről nem tudok? Mondjuk egy kis csetepatéra, amiben Marianne-nek semlegesnek kell maradnia?

- Nem - felelte némi hezitálás után.

- Egy idegen domináns érkezése jellemzően harcba torkollik - magyarázta Marianne. - Richard látogatásai felerősítették a meglévő feszültségeket. Fiatalabb farkasainkat a pusztá jelenléte is módfelett ingerli, a farka két domináns nőstényével folytatott viharos viszonya pedig csak tovább borzolja a kedélyeket.

Én aztán senkivel sem fogok iszapbirkózni Richard kegyeiért, nem én. De ezt neki nem kell tudnia.

- A többiek előre mehetnek - intett Marianne. -Jamil, te ismered az utat. Kérlek, kalauzold a társaidat. Anita Rolanddal és velem jön a lunaparhoz.

- Menjen az, akinek két anyja van.

- Tessék? - Marianne meglepetten nézett rám.

SÁPADT HOLD

- Szerinted úgy nézek ki, mint egy eltévedt Piroska? Eszem ágában sincs teliholdkor idegenekkel sétálni egy sűrű erdőben. Főleg egy ideges vérfarkassal meg egy... egy nemtomén mivel.

- Így is jó - bólintott. - Akkor menjünk együtt. Arra gondoltam, talán szeretnél négyszemközt beszélgetni egy másik halandóval, aki a *lúko*ihoz tartozik. Nos, tévedtem. Megesik az ilyesmi.

- Ha feljön a nap, beszélgethetünk. Most nem vagyok lelkizős kedvemben.

- Ahogy gondolod. - Újra a kezét nyújtotta. - Gyere, gyermekem! A hold már magasan jár. Közeledik az idő.

Naná, hogy nem fogtam meg a kezét.

Leereszkedő mosoly játszott az ajkain. Lám, lám, Anita Blake, a híres vámpírvadász beparázott egy isten háta mögötti porfészek hajlott korú javasasszonyától.

- Természetemnél fogva óvatos vagyok, és szakmámból kifolyólag paranoiás. Az elmúlt öt percben kétszer is a kezedet ajánlottad. Nem tűnsz olyan embernek, aki ok nélkül teszi, amit tesz. Szóval, mi az ábra?

A kezét csípőre tette, és a fejét csóválta. - Mindig ilyen nehéz veled?

- Hajjaj - dűnnyögött Jason.

Vetettem rá egy gyilkos pillantást. Gondolom, nem látta a sötétben, de kicsi lelkem jobban érezte magát tőle.

- Tudni szeretném, mire vagy képes, mielőtt belépnél a szentélyünkbe. Azok után, amit múlt éjjel véghezvittél, a falkából néhányan távol akarnak tartani a lunaparttól. Attól félnek, hogy ellopod az erőnket.

- Bele tudok kapcsolódni az energiafolyamatokba, de ellopni nem tudom. Az fizikai képtelenség.

- A Visszajárók szólnak hozzád, keresnek téged, tapogatóznak utánad. Hal-lottam, ahogy hívod a muninodat. Átpörgött az erőkörön, amit a lunaparban keltettünk. Olyan volt, mint amikor egy pillangó végigremegetti a pók hálóját. Eljöttem, hogy a saját szemmel lássam, mi akadt a hálónkba. Ha túl nagy falatnak bizonyul, egyszerűen elvágjuk a pókfonalat, hadd repüljön tovább isten hírével.

- A pókos hasonlat az első két mondat erejéig frankón működött, aztán elvesztettem a... fonalat.

- A tölgy a belső szentélyünk, Anita. Néhány dolgot tudnom kell rólad, mielőtt eljössz közénk. Nem csak a saját biztonságunkra gondolok, gyermekem,

LAURELL K. HAMILTON

hanem a tiédre is. Mi történne, ha az egyik Visszajáró a másik után meglovagolna téged? Gondolj csak bele! Tudni szeretném, képes vagy-e lezárni magad előttük.

Belegondoltam. Gombócba szorult a gyomrom.

-Oké.

Nyújtottam a karom, mintha kezet akarnánk fogni. A bal karom.

Üldözési mániás? Ki, én?

- Meg akarsz sérteni? - vonta fel ősz szemöldökét.
- Ha nem tetszik, ne fogadd el. Nem érünk rá egész éjjel.
- Milyen igaz.

Kinyújtotta a kezét, de nem érintett meg. A tenyerét a kezem fölé tartotta. Letapogatta az aurámat.

Ezt a játékot ketten is játszhatják, úgyhogy leutánoztam. Felemelte a karját. Egymással szemben álltunk, széttárt karral, de nem értünk össze. Most éreztem igazán a hátrányát, hogy egy fejfel kurtább vagyok nála. A személyes terének súlya volt; az az érzésem támadt, hogy a kezem köré csavarhatnám, mint a pizzatésztát. Ez megerősítette az első benyomásaimat. Ezt a nőt egy földrengés se ingathatná meg. Hirtelen előrenyúlt, és az ujjait a csuklómra fonta. Betört az aurámba. Olyan volt, mint egy gyomorszájra mért ütés. Meginogtam.

Elmosolyodott, de már nem leereszkedően. Inkább elégedetten. Én meg úgy éreztem magam, mint a pisai ferde torony egy görbe éjszaka után. Alig egy lépésre álltunk egymástól, mégis úgy lihegtünk, mint akik kilométereket futottak. Hegynek fel. A szívem a torkomban dobogott.

Nem tudtam, mi volt az, amitől beindultak a jelek, talán a többi alakváltó közelsége vagy a telihold. Valami megnyitott Richard hatalma előtt. Kielestedtek az érzékszerveim. Éreztem a pulzusát.

Pontosítsunk: hallottam. Olyan volt, mint egy óra ketyegése.

Ez nem lehet a pulzusa.

- Mi ez a hang? - kérdeztem.
 - Miféle hang, gyermekem?
 - Finom, mechanikus kattogás.
 - Mesterséges szívbillentyűt ültettek a mellkasomba - felelte egyszerűen. - Amikor a tüdőkhöz hajolok, hogy kifessem a szemem, néha magam is hallom a nyitott számon át.
- Beszárás.

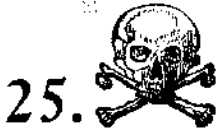
SÁPADT HOLD

-

- Én nem hallhatom. Ez képtelenség.
- Mégis hallod.

Kezdett kicsúszni a markomból. Hátrált előlem, falat emelt maga köré. Nem hibáztattam érte. Néhány percig tisztán éreztem, ahogy bicegve, sután kalapál a szíve. Nem az empátia támadt fel bennem vagy a sajnálat, de nem ám. A hang izgalomba hozott. Éreztem, ahogy az agyam egy sötét zugában kicsírázik a gondolat. *Lassú préda. Könnyű volna megölni.* Néztam a sudár, magabiztos asszonyt, és a tizedmásodperc törtrészéig nem láttam benne mást, csak a kaját.

Édes Jézusom.

Követtük a vargamort és testőrét az ezüstkontúros fák között. Én a helyében tutira minden bokorban fennakadtam volna azzal a csipkés uszályal, és minden második gödörben megfeneklett volna az abroncsos szoknyám, de Marianne úgy közlekedett a bozótosban, mintha az erdő előzékenyen utat nyitna neki. Roland könnyedén tört utat magának a nő oldalán a derékig érő gizgazban. Jamil, Nathaniel és Zane gond nélkül lépést tartott velük.

Csak mi, többiek nem bírtuk az iramot.

Az én mentségem kimerült abban, hogy halandó vagyok. Jasonnak és Cherrynek azonban még ennyi sem szólt a javára. Fölléptem egy öles fatörzsre, és elzakóztam a nedves háncon. Hason landoltam, két kézzel a korhadt fát ölelve. Felültem, de sokadik próbálkozásra sem sikerült átlendítenem a lábam a másik oldalra.

Cherry feltűnően botladozott a vastag avarban. Ahogy elnéztem, ő sem volt kifejezetten virgonc kedvében. Jason halk szitkozódás közepette belegabalyodott a száraz gyökerek szövedékébe, és mire kiszabadította magát, csúnya horzsolás húzódott a vállán. Bevillant, ahogy Raina cafatokra tépi a srácot; szinte hihetetlen, hogy egyetlen karcolás sem maradt rajta.

Kókadtan a fatörzsre borultam. Az egész alkarom sajgott, a mélyebb horzsolásokban meggyúlt a vér. Frankó. Jason is a fatörzsnek támaszkodott, biztos távolságban tőlem. Még mindhárman az élmény hatása alatt álltunk.

- Mi van velünk? - lihegtem.
- Ne engem kérdezz.

Marianne a hátunk mögött állt. Nem hallottam, mikor jött. Ennyire kiütöttem volna magam?

- Kilökted a munint, mielőtt szabad akaratából eleresztett volna téged.

Még mindig nem láttam az összefüggést.

Ez akkora erőfeszítést igényel, mintha komoly fizikai munkát végeztél volna.

- Ők is úgy néznek ki, mint a mosott szar - jegyeztem meg Jason és Cherry felé intve.

SÁPADT HOLD

- Nem te voltál az egyetlen, aki küzdött a Visszajáró ellen. Igaz, te szólítottad, így ha nem lettél volna hajlandó felvenni vele a harcot, a barátainak esélyük sem lett volna ellene. Ők is mindent megtettek, ami tőlük telt; megpróbálták kioltani az emlékek erejét. Az ilyesmi sokat kivesz az emberből.

- Ezt a tapasztalat mondatja veled?

- Én is képes vagyok szólítani a munint, akárcsak te. Ezek az összefüggő, intenzív képsorok olyankor jönnek elő, amikor az ember megtagadja a kapcsolatot a Visszajárával, és menekül előle.

- Honnan veszed, hogy összefüggő volt és... intenzív?

- Kaptam némi ízelítőt abból, amit láttatok. Néhány apró villanást.

- És téged miért nem ütött ki?

- Én nem küzdöttem. Ha hagyod, hogy a munin megkapja, amit akar, gyorsabban távozik, és kevésbé visel meg a találkozás.

Kevésbé visel meg? Jó vicc.

- Ez úgy hangzik, mint az örökzöld fbgorvos-jótanács: dőlj hátra és lazíts; nemsokára túl leszel rajta.

Oldalra billentette a fejét. Hosszú, fehér haja beterítette a vállát. - A munin érintése lehet kellemes, és lehet kellemetlen is. Legtöbb esetben a szeretet vagy egy meghatározó közös élmény köti őket a falkataghoz, akinek megjelennek.

- Rainát nem az irántam érzett gyengéd érzelmei hajtják, az ziher.

- Én sem úgy vettem észre - bólintott komolyan. - Tapasztaltam a lényét átható indulatok erejét. Ez a lélek üldözni fog téged, amíg el nem éri a célját. Bosszút akar állni.

- Bárcsak ilyen egyszerű volna a képlet. De nem csak a bosszúszomj hajtja. Mocskosul élvezi a játékot, minden egyes percét. Annál is inkább, mert csak ez maradt neki.

- Valószínűleg úgy van, ahogy mondod. De ha befogadnád ahelyett, hogy kézzel-lábbal kapálózol ellene, szabadon válogathatnál az emlékei közül. Kontrollálni tudnád, mely emlékképek jöjjenek elő, és milyen intenzitással. Ha valóban közvetítenéd, a szó legtisztább értelmében, akkor a találkozás olyan volna, mint amikor kesztyűt húz az ember.

- A hasonlat ül - vágtam rá -, kivéve, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint a kesztyű irányítja a kezét. És a kéz a környéken fellelhető összes mocskba könyékig beleturkál. Kösz, de ebből nem kérek.

LAURELL K. HAMILTON

- Ha továbbra is harcolsz ellene, egyre rosszabb lesz. Ha elébe mennél, elveszítené a lendületét. Ő volt a farka előző lupája, igaz?

Bólintottam. Az elődöm, akit személyesen tettem hidegre. Na igen.

- Sosem volt hozzá szerencsém, de bevallom, nem is bánom. Lehetőség szerint kerülöm a romlott lelkeket.

- Ő nem tartotta magát annak - jegyeztem meg. - Úgy gondolta, mindenkinek szíve joga a saját ingerenciáit követni. - Ezt úgy deklaráltam, mintha ismerném. És tényleg ismertem. Az utóbbi időben szinte naponta húzott fel ez a démonkesztyű.

- Ritka az az ember, aki képes a saját cselekedeteit objektíven megítélni - filozofált Marianne. - Az ítéletalkotás általában az áldozatokra vár.

Jason szavazásra emelte a kezét. - Bűnös.

Cherry szótlanul bólintott.

Nathaniel és Zane egyetértően pislogtak. Jamil diplomatikusan hallgatott.

- Megszavaztuk - összegeztem a látottakat.

- Elkészünk - vágott közbe Roland. A hangja mélyebb volt, mint amire számított az ember, meglepően rekedtes, elhasznált. Nyugodtnak látszott, de a feszültség sűrűn párolgott a bőréből, és láthatatlan ködgomolyagként lengte körül. Olyan volt, mint egy csúcsra járatott gőzgép.

- Tudom, Roland - csitította Marianne. - Tudom.

- Ha nem jönnek a saját lábukon, majd én viszem őket.

Energiacsomagok zúgtak felénk a fák közül. Az egyik telibe talált. Egy láthatatlan kéz húzni kezdett.

- Mennünk kell - sürgetett Roland. Kezdek agybajt kapni a fickótól.

- Nem bírod a feszültséget? Tetőtől talpig végigmért.

- Téged nem bírlak - recsegte olyan hangon, hogy fenyegetésnek is beillett volna.

Jamil kettőnk közé lépett.

- Na de kedveseim - csitított bennünket Marianne. - Legyetek jó gyerekek!

- Lekészük a ceremóniát - morogta Roland.

- Ha valódi lupa volnál - pillantott rám a vargamor -, most energiát vehetnél magadhoz a társaidtól, és amikor már magad is feltöltődöttél, egy részét visszaforgathatnád. Az erő optimális esetben folyamatosan cirkulál a farkán belül. Mindig afelé áramlik, akinek a legnagyobb szüksége van rá.

SÁPADT HOLD

Úgy tűnt, ezt a leckét számtalanszor elmondta már. Hát igen, minden valamirevaló falkának van instruktora; ami azt illeti, nekünk se ártana egy. Kezdttem magam úgy érezni, mint a gyerek, akit hanyag szülők neveltek. Megvannak a magam képességei, de senki sem tanított meg rá, hogyan használjam őket.

- Talán ettől függetlenül is képes vagy rá - morfondírozott Marianne. - Hiszen nem idegen tőled a mágia.

- Nem hiszem, hogy a nekromantákat egy lapon lehetne említeni a parafenoménokkal - fintorgott Jamil.

Marianne vállat vont. - A mágia művelői között jóval több a hasonlóság, mint ahogy a legtöbben tudni vélik. Számos vallási felekezet minden további nélkül elfogadja a hatodik érzék létezését, a varázslatot és az abban működő erőket viszont mégsem tartják legitim létezőnek. De most már csakugyan elszaladt az idő. Ha nem akarsz mágiához folyamodni, szívesen idehívok néhány farkast, hogy mindannyiótokat elvigyenek a lunaparhoz.

Erőt legegyszerűbben jól bejáratott, évszázados rituálékkal kelthet az ember. Néhány hónappal ezelőtt ért a döbbenetes felismerés, hogy nálam a rituálé helyét valami más is átveheti: a szex. Persze ez a némileg sikamlósabb verzió személyes vonzalom nélkül nem működik, és sokszor még úgy se garantált a hatás. A dolgok ilyenén állása mellett a világért sem akartam elárulni egy vadidegnek, hogy a mágia az én esetemben ijesztő átfedést mutat a nehéz altesti munkával. Merthogy ez - akárhogy csúrrjük-csavarjuk - baromi égő. Mellesleg Raina előtt a legapróbb erotikus töltetű cselekedet is sarkig tárja az ajtót. És azt inkább most ne.

Hogyan magyarázzam ezt el Marianne-nak anélkül, hogy... khm... szóval, hogy rossz színben tűnnek fel? Legjobb, ha meg se próbálom.

- Menj csak előre, Marianne. Előbb-utóbb utolérünk. És mindenkinek előre is bocs a késésért.

- Kísérletet sem teszel a mágiával?

- Holnap egész nap bányászhatunk a mágikus metafizika mélységeiben, de most légy szíves fogd a farkasodat, és menj! Nemsokára mi is ott leszünk.

- Induljunk! - buzgott fel Rolandban a mehetnék.

Marianne habozott. - Nem szívesen hagylak itt benneteket ilyen rettenetesen legyöngült állapotban.

- Egy perc, és összekapjuk magunkat.

LAURELL K. HAMILTON

Ismét oldalra billentette a fejét. - Nem akarod, hogy tanúja legyek a varázslatnak. Erről van szó, igaz?

- Így is mondhatjuk.

Az igazság az volt, hogy a mágia mint alternatíva meg sem járta az eszemet. Nincs az a pénz, hogy én önszántamból akár egy ujjal is Jasonhoz vagy Cherryhez érjek. De ha Marianne úgy hiszi, hogy valami likantróp hókuszpókuszt tervezünk, talán elhúz végre. És az igen áldásos lenne.

Majd egy teljes percen át merőn nézett, aztán bólintott. - Rendben van, de siessetek! A falka türelmetlenül várja, hogy megismerje Richard halandó lupáját. Sikerült felkeltened az érdeklődésüket.

- Minél előbb elmentek, annál hamarabb belekezdhetünk.

Szó nélkül sarkon fordult, és nekivágott az erdőnek. Roland egy darabon követte, aztán átvette a vezetést. Mi csak álltunk, és vártuk, hogy Marianne törtfehér ruhája elhalványuljon, és végleg elenyésszen a fák között.

Végül Jason nem bírta cérnával.

- Mibe kezdünk bele?

- Semmibe. Azt akartam, hogy lelépjenek.

- Miért? - nézett rám Jamil értetlenül.

- Szerinted hogy venné ki magát, ha úgy cipelnének be minket a lunaparba, mint egy krumpliszakot?

Megindultunk toronyiránt, Marianne nyomában. A jelszó: lassan, de biztosan.

Jamil felzárkózott mellém. - Legalább kipróbálhattuk volna, amit a vargamor ajánlott - dörmögte szemrehányóan.

Óvatosan rakosgattam egyik lábamat a másik után, és minden figyelmemet a kiálló gyökerek és egyéb biobuktatók kikerülésének szenteltem. - Zombit minden mennyiségben tudok idézni, az összes többi mágikus mifénében viszont még mindig csont amatőr vagyok. Hidd el, hamarabb szenvedjük át magunkat az egész erdőn oda-vissza kétszer, minthogy én a Marianne-féle misztikus mágiával dülőre jutnék.

Jason buzgón bólogatott; majd' leesett a feje. A kis retek.

Néha kifejezetten úgy érzem magam, mint akinek csőre töltött rakétavető van a kezében, csak épp nem tudja, melyik végén kell elsütni. Nemrég egy sokat tapasztalt kolléga felajánlotta, hogy megtanítja nekem az igazi nekromanciát. Hogy is fogalmazott? Átadja nekem a „valódi tudást”, aminek segítségével túlléphetek

SÁPADT HOLD

a „primitív vudu kontárkodáson”, amit mostanáig műveltem. Sajna valaki eloltotta a gyertyáját, mielőtt bármit tanulhattam volna tőle. Fura, milyen ugrásszerűen megnő az emberek halandósági rátája, ahogy az ismerőseim sorába lépnek.

Nem, nem én öltem meg.

Cherry megbotlott, és eldőlt, mint egy darab fa. Nagy nehezen felkaparta magát a földről, majd másodszor is elzúgott ugyanabban a valamiben. Zane és Nathaniel felsegítették. Cherry rátámaszkodott a két férfira, a karját a derekukra kulcsolta, és Zane vállára hajtotta a fejét. Sosem gondoltam volna, hogy így összekovácsolja őket a közösségi érzés. Vajon ennyit számított volna a délelőtti kis szeánszunk? Vagy Richard melengető energiája töltötte fel őket? Tele voltam kérdésekkel, és fogalmam se volt, vannak-e válaszok. Marianne talán tudná. De ahhoz bíznom kellene benne.

Jamil gáláns gesztussal a karját ajánlotta. Megköszöntem, de nemet intettem. Raina őt is rendszeresen szötyögette, és nem volt kedvem egy újabb szadomazó dokumentumfilmhez. - Segíts inkább Jasonnak, lécci.

Jamil a homlokát ráncolta, aztán odébb állt.

- Ha Anitának nem kell segítség, nekem se kell.
- Te csak ne truccolj - szoltam oda neki.
- Miért? Azt csak neked szabad?
- Bezzeg ha én nyújtanék segítő jobbot, nem kéretnéd magad.
- De nem ám. Sose hagynék ki egy ilyen remek alkalmat, hogy testközelbe kerüljek egy jó seggű nővel. - Aztán elgondolkodott. - Bár most inkább mégis kihagyom. Van valami a levegőben... valami muninszerű. - Éifintorodott. - Az összes velem kapcsolatos emléke közül szerinted miért éppen ezt kellett választania?

A kérdés persze merőben költői volt. A három dolog, amire Raina gerjedt, az a szex, a fizikai fájdalom és a halálfélelem. Szerintem élete egyik leggigászibb orgazmusa volt, amikor Jasont vérfarkassá szagagatta.

Szép komótosan nekivágtunk az erdőnek. Jason lehajolt egy ág elől, és elvesztette az egyensúlyát. Térdre esett, de meg sem próbálta összekapni magát. Megálltam mellette, és azon tűnődtem, segítsék-e.

- Sose kérdezted, miért nem kellett szerepelnem egyetlen pornófilmben sem.
- Nem állítom, hogy üres perceimben nem töprengtem rajta. Úgy értem, nem vagy az a kifejezetten szemérmes típus.

LAURELL K. HAMILTON

A keserűség elmélyítette a ráncokat a szája szegletében.

- Sosem fogom elfelejteni az arcát, miközben megölt.
- Na, ne essünk költői túlzásokba. Nem ölt meg.
- Nem rajta múlt. Csak azért végzett fél munkát, mert már nem érdekelt az egész.

Ezzel nem szállhattam vitába. Rainánál a gyönyör többet nyomott a latban, mint egy másik ember élete. Nagykönyvbe való sorozatgyilkos-mentalitás.

- Semmit sem tehettem. Ő volt a farkaskeresztanyám. Vele kellett maradnom, amíg be nem avattak. Azután ahogy lehetett, leléptem.

- Szóval ezért szegődtél Jean-Claude mellé.
- Részben. - Felpillantott. - Jean-Claude igazán nagy arc. Szóval a... személyes vonzalom is belejátszott.

Most fejbe csapjam?

Nem csaptam. Inkább a kezemet nyújtottam.

- Gondolod, hogy megpróbálhatjuk? - Bizonytalanul méregetett.
- Asszem. Nem érzem magam muninos hangulatban.

Megfogta a kezem. Hál'istennek nem szabadult el a pokol. Felsegítettem. Egy kicsit megsédült, és a dominóeffektus alapján én is meginogtam. Úgy kapaszkodtunk egymásba, mint két részeg záróra után.

Zavartan elhúzódtam tőlem.

- Aztán senkinek egy szót se, hogy nem ragadtam meg az alkalmat.
- Hallgatók, mint napszúrta dinnye a fűben.

Tökéletes egyetértésben slattyogtunk tovább. Nem távolodtunk el kartávolságnál messzebb, hogy szükség esetén a másik után nyúlhassunk. Szellő támadt az ágak között, és az erdő susogni kezdett. A levegő csordultig telt hangokkal. A szélbe tartottam az arcom, de csalódnom kellett. Forró volt és állott szagú.

Jason beleszimatolt a levegőbe.

- Itt van az a fickó, akit tegnap a furgonba hajítottam - suttogetta. Megfogta a vállam, és tovább húzott. Gyűrtük az utat, mintha mi sem történt volna.

- Biztos vagy benne?
- Mentolos cukorka és bagószaga volt.
- Az amerikai populáció jelentős százalékának cukorka és bagószaga van - jegyeztem meg halkán.
- Meg fegyverolaj szaga?

Remek.

SÁPADT HOLD

Jamil már messziről integetett. A három leopárd néhány lépéssel arrébb várt rák egy kiszáradt vízmósás gazzal benőtt medrében.

- Legközelebb csak az szivornyázzon, aki jól bírja a piát! – rikkantotta Jamil, és hatalmas mosollyal indult felénk. - Ketten-hárman lehetnek - szűrte a foga között. - Egy a hátatok mögött, a másik ott balra.

- Az ott a tegnapiak közül való - mondta Jason, és hangosan heherészett, mintha valami egészen másról beszélnék. - Azt hittem, jól helybenhagytam.

- Azóta élni se tud nélküled, mi?

- Milyen messze vannak? - vágtam közbe sürgetően.

- Ember, hogy lehettek ilyen tetű lassúak? -Jamil meglepő szívélyességgel átkarolt. - Tíz-húsz méter.

- Fegyver nélkül esélytelenek vagyunk. Mi a terved?

- Olyan zöldül érzem magam, hogy nem tudnék elfutni előlük – csukladozott Jason idétlenül.

- Én se.

- Ha csak bosszút akarnak állni - okoskodott Jamil -, akkor talán beérik kettőtökkel.

Rájöttem, hogy nem szeretem, amikor okoskodik.

- Itt maradtok - folytatta -, és elterelitek a figyelmüket. Mi pedig hátulról becserkésszük őket. Tudjátok mit, vegyétek be magatokat abba a vízmósásba. Ott könnyebben rajtuk üthetünk.

- Fegyver van náluk. Nálatok lószár sincs.

- Elküldöm Zane-t és Cherryt erősítésért. Nem hagyhatjuk, hogy a lunaparig kövessenek minket. Ott már amúgy sem szállhatnak szembe velük.

Imádom a vérfarkas konvenciókat, mondtam már?

- Lehetőleg ne várjátok meg, amíg a szart is kiverik belőlünk.

Jamil jovialisan hátba veregette Jasont. - Azt javaslom, adjatok bele apait-anyait a részeges figurába, különben tudni fogják, hogy észrevettétek őket.

Nekitántorodtam, és belesuttogtam raszta sörénybe. - Mióta figyelnek?

- Szerintem a visítózós-sikoltozós nagyjeleneteket is látták. Dobjátok magatokat a földre, ahogy elhúztunk; de csak úgy lazán, mintha volna bennetek egy kis nyomás. Ebből a távolságból csak egy született pancser nem talál el benneteket.

Ezzel a lélekemelő végszóval Jamil faképnél hagyott. Egy ideig követtük őket, és bevettük magunkat a vízmósásba. Zane elindult a többiekkel, aztán

visszanézett. Biccentettem. Megfordult, és Jamil nyomába eredt. De jó, hogy neki ennyi is elég a lelki békéhez.

Jason nekem dőlt, és vihogva egy kimosott gyökerű fának lökött.

- Hátrább az agarakkal!

- Azt akarjuk, hogy bevegjük, nem? Épp merev részeg vagyok. De vicces.

- Fogalmam sincs, honnan álmodtam, hogy haverok vagyunk - dünnyögtem.

Jason túljátszott ügyetlenséggel átölelt. - Csak mert haverok vagyunk, abból nem következik, hogy alkalomadtán nem kötöm össze a kellemest a hasznossal.

Rondán néztem rá. - Te az összes nőismerősid kellemesét össze szoktad kötni a hasznosoddal?

Ez tetszett neki. - A férfiak mind a hasznosuk után mennek. Nem tudtad?

- Találj valami jobb mentséget.

- Tudja, drága doktornő, ez nálam születési rendellenesség.

Ez már igaz. Ettől függetlenül eszem ágában sincs tovább játszani ezt az idétlen játékot.

Megreccsent egy ág. Gyorsan magamhoz húztam. Nekem dőlt, de nem préselte ki belőlem a levegőt. Sokkal jobban kihasználhatta volna a helyzetet, de nem tette. Volt idő - nem is olyan régen -, amikor nem erőltette volna meg magát ennyire a kedvemért. Ezek szerint tényleg barátok vagyunk. Viszont záros időn belül vízszintesbe kell kerülnünk, és ebben a galantéria nem sokat segít.

Zane háta és Cherry fehérszőke haja egyre távolabbról derengett. Ha a támadóinknak nagy tűzerejű masinájuk van, akár a fán keresztül is frankón kiperforálhatják a szűrünket. Talán csak arra várnak, hogy a többiek kimásszanak a képből.

Jason vállára támaszkodtam, és igyekeztem meggyőzően heherészni. Közelebb hajolt, mintha meg akarna csókolni, és az egész testével hozzám simult. Erre határozottan zavarba jöttem, és amikor az ajka az enyémet súrolta, belesuttogtam a szájába: - Le a földre, most!

A keze már a derekamnál matatott. Megfogta az övem, letérdelt elém, és magával húzott a vastag avarba. Csak bámultam rá, mint sült hal a tálból. Eszembe jutott, milyen könnyen hasadt fel a bőre a karmok nyomában.

SÁPADT HOLD

Az emléktől elszorult a gyomrom. Egyetlen olyan mozdulatot sem akartam tenni, ami a munin-élményre emlékezteti. Még mindig nagy volt a démonveszély. És állig felfegyverzett banditák közé különösen rossz ötlet beszabadítani Rainát.

Jason meglepetésszerű gyorsasággal oldalra gurított, és ugyanazzal a lendülettel rám hemperedett. Felsivítottam. Határozottan nem tetszett a dolgok alakulása.

- Tedd takarékra magad.

- Az én irhám jobban állja a golyót, mint a tiéd - mormolta, és az arcát az arcomhoz dörzsölte. Én készséggel elhiszem, hogy ez az emberi kézfogás vérfarkas verziója, de misszionárius pózban még sosem fogtam kezét.

Belesuttogtam a hajába. - Hallod őket?

- Igen.

Felemelte a fejét, és teli torokból danolászni kezdett.

- Közel vannak? - Nem tudom, milyen dal lehetett, de észveszejtően hamis volt.

- Pár méterre - mondta két lélegzetvétel között. - Ügyes fiúk. Halkan mozognak.

- De nem elég halkan - suttogtam.

- Te is hallod őket?

- Asszem.

Elhallgatott, és most már egyikünk sem vette a fáradságot, hogy pityókás párocskát játsszunk. Jason is kezdte elveszíteni a humorérzékét. Nem csoda.

- Még véletlenül sem tervezel vadmarhaságot, ugye?

Lökött kettőt a csípőjével. - Szerinted miért én vagyok fölül?

A vigyor és a csípőriszálás arra kellett, hogy elterelje a figyelmemet arról, milyen gondterhelt a tekintete.

- Szállj le rólam, Jason.

- Na persze. - Feltámaszkodott a könyökére. - Már itt is vannak. Lassan, óvatosan kicsúszattam a késeket a csuklótokból.

- Az a terv, hogy ártalmatlannak tűnünk, emlékszel? Egy rendes csali nem vár állig felfegyverkezve a vadra.

Semmit sem láttam az arcomba hulló ezüstszőke tincsektől.

- Bizzunk benne, hogy a többiek megmentenek minket, és a kisujjunkt sem mozdítjuk?

- Úgy van. - Megnyalta az arcomat, aztán a számat. Második lecke, az alávetett üdvözlés. Könyörgőre fogta, csak hogy tartsam magam Jamil tervéhez. Meleg, nedves nyálcsíkot húzott az arcomra.

- Bármit megteszek, csak sürgősen állítsd le magad.

Felkuncogott, de a hangja éles volt a feszültségtől. Már nem tudtam visszacsúsztatni a pengéket, úgyhogy bedugtam őket a levelek közé. Rajtuk tartottam a kezem, miközben igyekeztem ellazulni, magatehetetlennek és ártalmatlannak tűnni. Jasonnal szorgalmasan nyalogatta a nyakam, így az ártalmatlansággal kombinált magatehetetlenség megvolt. Az ellazulás meg úgyse fog menni.

Most már tisztán hallottam őket. Ha nem hegyezem a fülem, talán azt hittem volna, hogy egy rágecsáló portyázik az avarban, vagy a szél dörzsöli egymáshoz a száraz gallyakat. De nem.

Vadászok osontak az erdőben. És mi voltunk a becserkészendő zsákmány.

Tagbaszakadt figura bukkant elő a fák mögül. Meg sem próbáltam úgy tenni, mintha nem vettem volna észre. Bámultam, mint borjú az új kapura, miközben Jason még mindig a nyakamat cirógatta. A fickó már előző nap is egészségtelenül tömörszerűnek hatott, de így alulnézetből olyasforma volt, mint Noé bárkája. Fekete, hosszú csövű puskáját nem szegezte ránk, csak könnyedén a vállának támasztotta. Tenyérbe mászó vigyor ömlött szét a képén.

A másik tagot csak akkor vettem észre, amikor már fölöttünk állt. A duplacsövéje végével megkocogtatta Jason vállát. Ahogy megláttam a fegyvert, nem maradtak kétségeim; azért jöttek, hogy kinyírjanak. Az ember nem indul el otthonról ilyen kaliberű szerszámmal, ha csak meg akar fenýíteni valakit. Épeszü ember biztosan nem. Ebből a távolságból egyetlen lövéssel a túlvilágra küldhet mindkettőnket, különösen, ha ezüst golyókat tárazott be.

Jason felnézett.

- A bátyám, Mel, üdvözlését küldi.

Noé fekete vadászszerköt viselt, házilag ráfércelt Harley-logóval. Halászhálótíróval burkok sörpocakja rábuggyant a katonai bőrvre. Kétségtelenül felfedezhető némi családi hasonlóság.

- Mit akartok?

Az elefántölös fickó úgy vigyorgott, mint a vadalma.

Kezdett zöldülni a fejem. Jamil talán tapsra vár?

- Mássz le a muffról, öcsi! Szép lassan - dörögte Noé. A fegyvert a vállára lendítette, tüzelésre készen. Úgy tartotta, mint aki frankón tudja, mit csinál.

SÁPADT HOLD

De Jasonnak esze ágában sem volt engedelmeskedni. Fölém hajolt, és a testével védett. Rendes tőle, de ezzel momentán semmit se érünk.

- Mássz le rólam - suttogtam.

Nem mozdult. Pedig ő is látta a vadászpuskát. Tökéletesen tisztában volt az esélyeinkkel. Hát én nem fogom tétlenül végignézni, ahogy hősiként elvérzik. Van, amiből fel lehet épülni, és van, amiből soha. Ha Jason agyát kellene levakszolni az arcomról, az egészen biztosan az utóbbi kategóriába esne. Elengedtem az egyik kést, és minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne szorítsam ezerrel a másik markolatát. Próbáltam tökéletesen mozdulatlanul tartani a karom. Talán nem veszik észre. Talán.

- Na, mi lesz? Tápáskodj fel, öcskös, - hőzöngött Noé - vagy addig sorozlak, amíg guanó se marad utánatok.

- Jason, lefelé - mormoltam összeszorított foggal.

Rám nézett. Jobbra intettem a szememmel. A medveölös az övé, Mel tesója az enyém. Forrón reméltem, hogy veszi az adást, és nem vár tovább Jamilre. Megértett. De az is lehet, hogy megvonta a saját terve. Mindenesetre feltérdelt. Én is felültem, nagyon lassan, óvatosan. A bal karommal támasztottam magam, és az avarba rejtett kést markolásztam.

- Fürgébben, fiacskám. Mintha élnél. Kezeket a tarkóra!

Jason nem állt le vitatkozni. A nyakára kulcsolta a kezét, mint aki egész életében ezt csinálta. Nekem senki se mondta, hogy tegyem fel a kezem, úgyhogy nem mozdultam. Ha szerencsém van, szegény, ártatlan kis báránynak néznek. A múltkor Noét rég kiütötték a többiek, amikor elbántam Melák Mellel. Az elefántölös meg egyáltalán nem is volt ott.

Vajon Mel magához tért már annyira, hogy köpni tudjon nekik?

- Nézz meg jól, seggfej! - Noé kezdte nyeregben érezni magát. - Nem emlékszel rám?

Megköszörültem a torkom. - Most téged kérdez vagy engem?

Jason vihogott és dülöngélt, visszazökkenve a spicces figurába. Mindketten a fiúra meredtek, én a lehetőséget kihasználva hangyányit közelebb araszoltam a vadászpuskához.

- Neked nem osztottam lapot, kisanyám - mordult rám Noé. - Mindkettőtökre sort kerítünk, ne félj. De először ezzel a poccsal van egy kis elintéznivalóm.

Jason csukladozott a röhögéstől. - Kezdesz veszteni a vonzerődből, Anita. Mellettem már szóba se jössz.

Noé közvetlen közelből Jasonra irányította a stukkert. Ha ezüsttel van töltve, neki annyi.

- Chuck - intett a haverjának.

Az elefántölös megragadta a bal karomat. Szerencsére még időben elengedtem a kést. A puská életveszélyesen közel volt Jasonhoz, nem mertem bokán szűrni Chuckot. Remélem, lesz még rá alkalmunk. Ha nem, kísértetni fogom Jamilt, amíg csak él.

Chuck egyetlen rántással talpra húzott. Hurkaujjai fájdalmasan belenyomódtak a karomba. Ha túléltem, szép zöld zebrafoltjaim lesznek.

- Ha nem engedelmeskedsz, a macád azt is megbánja, hogy megszületett.

Majdnem kibukott a számon, hogy ennél kreatívabb fenyegetéssel is előrukkolhatott volna, de visszafogtam magam. A vadászpuska alig egy araszra volt az arcomtól. Nem kellett különösebb vateszi képesség ahhoz, hogy tudjam, ezt most tényleg megbánnám. A gépolaj szaga töményen lengte körül a fegyvert. Jó tudni, hogy a jó öreg Chuck rendszeresen karban tartja a harci szerszámát.

Noé lazán meglendítette a puskát. A tus Jason állába csapódott. A fiú megingott, de nem esett el. Aztán, mintegy melleleg, újra lecsapott. A vér feketén spriccelt a fiú szájából.

Alighogy megmoccantam, a vadászpuska az arcomba fúródott. - Nem ajánlom, kisanyám.

Hangosan nyeltem egyet, és elernyedtem.

- Én is így gondoltam. - De a nyomaték kedvéért még az eddiginél is szorosabban markolta a karom, és még jobban a képembe nyomta a csövet.

Noé még korántsem végzett.

- A doki szerint a gerincemet is eltörhetted volna, te rohadék. De az őrangyalom vigyázott rám. Rád viszont nem vigyáz a tiéd, az hétszentség. Visszaadom a kölcsönt, aztán lelőlek, mint egy rühös kutyát. Ha férfi módjára viseled, esetleg elengedem a macádat. - Azzal visszakézből szájon vágta Jasont. Vér és fogszilánkok repültek szerteszét.

Pedig csak ezután jött a java.

Rendszeresen járok harcművészeti versenyekre, szóval láttam már pár alaposan elpáholt embert a *tatamin*. Ami azt illeti, néhányszor engem is eltángáltak. De még sosem láttam ilyen szisztematikus, profi verést. Kegyetlenül alapos munka volt. Jason egyetlen mozdulatot sem tett, hogy védje magát. Egy árva hangot sem hallatott. Csak térdelt a földön, és várta a következő ütést.

SÁPADT HOLD

Az arcáról csöpögött a vér, a szeme egyre gyakrabban felakadt. Csinálnom kellett valamit, mielőtt elájul- Chuck vadászpuskája lankadatlan intenzitással nyomódott az arcomba. Nem adott lehetőséget, hogy bármivel is próbálkozzam. Meg kellett állapítanom, hogy ő sem amatőr. Már rég nem reménykedtem Jamilben és a felmentő seregben. Magunkra maradtunk. Csak a puskatus csattogása hallatszott az erdő csöndjében, és Noé nyögése. Apait-anyait beleadott, hogy megpuhítsa Jasont.

A fiú lassan az oldalára dőlt. Próbálta kitámasztani magát a kezével, de a karja nem engedelmeskedett. Egész testében remegett, hogy utolsó erejét megfeszítve egyenesben tartsa magát.

- Könyörödj, hogy hagyjam abba - zihálta Noé. - Akkor talán megszabadítalak a kínjaidtól. Könyörödj, te rohadék, különben addig verlek, amíg ki nem fogy belőled a szusz.

Jason megrázta a fejét. Ha megadja a fickónak, amit akar, mindkettőnknek vége.

Meleg energia borított el, a karomon felállt a szőr. Richard itt van a közelben.

- Mi volt ez? - bökött meg Chuck.

Nem mozdultam, és egy árva szót se szóltam.

- Válaszolj, szuka. Te csináltad? - Még jobban az arcomba nyomta a hideg fémét. Ha még egy kicsit lök rajta, a túloldalon jön ki a fél fogsorommal együtt.

- Nem - feleltem szűkszavúan.

Térdre lőkött, és a sötétséget pásztázta.

Ez egyike volt azoknak a bizonyos egyszeri-és-soha-vissza-nem-térő alkalmaknak. Minden lelassult, mintha végtelen idő állna a rendelkezésemre, hogy előrántsam a nagy kést. A penge engedelmesen kicsusszant a hátamra szíjazott tokból. Chuck megpördült. Felhasználtam a kezdeti lendületet, és odavágtam neki egyet. A kés hegye csak súrolta a nyakát.

A fák lombja megrezdült, és valami közénk vetette magát. Eleinte testetlen árnyéknak látszott. A vadászpuska két csöve pokolfekete alagútként tátogott rám.

Noé puskája kétszer is eldőrdült a hátam mögött, de nem volt időm, hogy Jasonra pillantsak. Az árnyék elém vetődött. Nem árnyék volt, hanem koromfekete, bundás lény. A vadászpuska eldőrdült. A vérfarkas megingott, de nem esett össze. A vadászpuska újra elsült; ezúttal mindkét csöve egyszerre. Mielőtt az ikerdőrdülés elhalt volna, az avarba vetettem magam, az alakváltó fedezékébe. Chucknak vadul forgott a szeme. A medveölő megint ott volt a karján. Az elhasznált töltények helyére két újat lőkött. Boszorkányosan gyorsan

csinálta. Előredőltem, és hatalmas, fényes övcsatja alá döftem a pengét. Remegés futott végig a testén. A vállára vette a fegyvert, és célzott. Addig löktem belé a kést, amíg csontot nem ért - a gerincét vagy a medencecsontját, a lényeg szempontjából egyre megy. Halk kattanással kibiztosította a fegyvert. Kirántottam a pengét a hasából. A sebből nagy sugárban ömlött a vér.

Elzuhan, mint egy kidöntött faóriás. Kikaptam a vadászpuskát a kezéből. Egyetlen mozdulatot sem tett, hogy megakadályozzon. Egy percre még az avarban térdelt, és a sötétbe pislogott. Úgy tűnt, már nem ezt a világot látja.

Valaki hajmeresztő hangon sikított. Noé a földön ült, egyik karját a holdfénybe tartotta. Pontosabban a csonkját, mert a karja könyöktől lefelé hiányzott. Jason mozdulatlanul feküdt az avarban. Zane előtte kuporgott, sárga pólóján egyre növekvő vérfolt terjengett.

Felálltam. Chuck mintha csak erre várt volna, és arccal előre az avarba zuhan. Annyira még magánál volt, hogy oldalra fordítsa a fejét, de annyira már nem, hogy a kezével tompítsa a becsapódás erejét.

Az alakváltó, akit eltalált, a hátán feküdt, és levegő után kapkodott. Az igazi vérfarkasok csak távolról hasonlítanak a filmek csupasz, sem-állat-sem-ember farkasembereire; a szörny kreátorok sosem tudják elkapni a lényegét. A bundája meglepően vastag volt és durva szálú. Golyó ütötte át a vékonyát. Hányásszagra emlékeztető bűz terjengett körülötte, a kloákaszágnál több fokozattal orrfacsaróbb. Ezek szerint a belei is megsérültek. Egy gyomorrebbe nem hal bele, még akkor sem, ha ezüst golyót kapott be. A mellkasában tátongó seb viszont jóval mélyebbnek látszott. Fekete szőre csöpögött a vértől. A sötét, nedves lyukba az öklöm is simán befért volna. Ha a golyó a szívét érte, akkor gáz van. A légzése szörcsögő volt, felületes. Bugyborékolást hallottam a sebből. Ezek szerint a tüdeje is léket kapott.

Először azt gondoltam, biztosan Verne egyik farkasa. Aztán egy világos ing rongyait láttam meg a vállán. Úgy tapadt rá, mint a levedlett bőr. A résnyire szűkült farkasszemekbe néztem. Jamil volt. Azt tette, ami a testörnek tennie kell: a golyó útjába állt.

Lekaptam a pólómat, és a mellkasán tátongó lyukba gyömöszöltem. Mindkét kezemre szükségem volt, hogy befedjem a sebet. Teljes erőmmel szorítottam, hogy megint lélegzethez jusson, és ne vérezzen el, amíg megérkezik a segítség.

Hol késik már az a rohadt segítség?!

26.

A hártavékony anyag pillanatok alatt teleszívta magát. Hiába szorítottam teljes erőből a sebre, a vérzés nem csillapodott. A farmerom már tocsogott, a vér végigfolyt az alkaromon, és a könyökömről kövér csöppekben potyogott a földre. Jamil sárga szemei le-lecsukódtak, alig volt eszméleténél. Kétségbeesetten tádogott, karmos végű mancsai össze-összerándultak. A túlvilági melegség lassan elpárolgott belőle; a bőre remegett és hullámozott, mint a fekete búzatábla.

Alakok váltak ki a sötétből. Embereknek hatottak, de tudtam, hogy ez csak a látszat. Vérturkászok voltak - egy egész horda.

- Van köztetek orvos?

Kerek szemüveges, sötét hajú férfi térdelt Jamil mellé. Kinyitott egy ütött-kopott barna táskát, és sztetoszkópot húzott elő belőle. Már nem is csodálkoztam. A legtöbb falkának van saját dokija. Sosem lehet tudni, mikor lesz szüksége társadalombiztosítás által nem támogatott, szigorúan bizalmas egészségügyi ellátásra.

Határozott mozdulattal levette a kezem a sebről, aztán munkához látott.

- Ha ezüst töltény okozta volna a sérülését, most nagy bajban lennénk. - Apró zseblámpájával belevilágított a sebbe. - Mi a csoda ez?

- A pólóm.

- Szedd ki, kérlek, mielőtt teljesen beforr.

Igaza volt; a seb szemmel láthatóan gyógyult. Már alig fért a kezem a nyílásba. Megfogtam a póló csücskét, és óvatosan kihúztam. A hosszú, nedves rongy kicuppant a lyukból. Hát, ezt nem veszem fel egyhamar. Csak most jöttem rá, hogy a melltartómon és a késtokokon kívül semmi más nincs rajtam felül. De egyelőre nem ez izgatott.

Ledobtam a cuccot a földre.

- Túléli?

- Igen.

-Ezer százalék?

Az orvos bólintott. A tiszta, éles holdsugárban a szemüvege olyan volt, mint két ezüst obulus. Megkönnyebbülten végigsimítottam Jamil csapzott homlokán.

- Mindjárt visszajövök.

Jason és Zane körül többen is szorgoskodtak. Cherry éppen nyomókötést rakott Zane karjára. Nathaniel mellettük térdelt, és elmélyülten figyelte őket. Egy idegen férfi hajolt a magába zuhant Noé fölé, és egy vékony bőrvvel elszorította a karját a csonk fölött. Remek, nekem is élve kell. Lesz hozzá pár kérdésem - de nem most. Jason az oldalán hevert magzatpózba gömbölyödve. Copfos fiatal nő látta el a sérüléseit. Amíg meg nem fordult, fogalmam sem volt róla, hogy Lucy az. Pedig ő volt. Speckó mikrozseblámpát tartott a foga között, és biztos kézzel fertőtlenítette Jason sebeit, mintha nap mint nap ezt csinálná.

Válaszolt a kérdéseimre, mielőtt még feltehettem volna. - Rendbe fog jönni, de jó pár napba beletelik.

Ami azt jelenti, hogy ha Jason ember volna, a sérülései halálosak lennének.

Farkasszemet néztünk. Ezúttal jóval kevesebb festéket kent magára, de el kellett ismernem, hogy az arca így is... hm... dekoratív. Elfordultam. Megkerültem Jasont, és a másik oldalára térdeltem. Óvatosan megérintettem a vállát, aztán észrevettem, hogy még mindig csöpög rólam Jamil vére.

Jason alig hallhatóan motyogott valamit. Föle kellett hajolnom, hogy megértsem.

- Hadd nyaljam le - suttogetta.

Elkerekedett szemmel bámultam rá. - Meggyógyulsz, Jason - mondtam. - Úgyhogy ne add elő nekem a Hattyú Halálát.

- A friss vér gyorsítja a gyógyulási folyamatot - szólt közbe Verne. - Főleg ha falkabelié.

Alig pár lépésre állt tőlem; nyurga, inas alakja sötét sziluettként rajzolódott ki a vízmósásban burjánzó bozót elé. A falkavezér a háttérbe húzódott, amíg az orvosok és nővérek átvették a terepet. Már a nyelvemen volt, hogy megérdeklődjem, hol a bús halálban volt, amíg Jasont tűzifává aprították, amikor Cherry egy utolsót rántott a kötésen, és Zane tiltakozva felnyögött. Egy szimpla halandónak a karjába került volna egy efféle sérülés, de Zane már alig vérzett. Viszont ahogy elnéztem, fájdalmai még mindig voltak.

- Neked semmi szükséged arra a vérre - unszolt tovább Verne. - Neki annál inkább. Néhanapján Marianne is megeteti a falkát - tette hozzá, mintha ezelőtt az érv előtt kutya kötelességem lenne meghajolni.

SÁPADT HOLD

- Sokat segíthetnél rajta - tette hozzá Lucy bicskanyitogatóan semleges arccal. Jason csupa zöldeslila folt és zúzódás volt. Az egyik szemhéja öklömnyire dagadt, ki sem tudta nyitni a szemét. Rám mosolygott, de a mosoly ön maga torz árnyékára sikeredett, mintha az arcizmai felmondták volna a szolgálatot.

Megérintettem felhasadt ajkait, és a friss vért szétmázoltam a száján. Beszívta az alsó ajkát, és lenyalogatta. Ép szemével sűrűn pislogott. Két ujjamat az ajkára tettem. Próbálta leszopogatni, de a nyelve sem működött. Nyelt egyet, és köhögni kezdett. Elhúztam a kezem, de utána nyúlt, és elkapta a csuklóm. Hagytam, hogy egyből négy ujjamat a szájába nyomja. Tővig.

Richard porzott be a vízmosásba, a nyomában Shang-Da. A pillantásunk találkozott, és ennyi elég is volt, hogy megnyissa a jeleket. Jean-Claude távollétében mindig felerősödik a hatásuk. Sűrűn fújtatott, és szűrt az oldala; éreztem, ahogy emelkedik és süllyed a mellkasa, mintha vele együtt lélegeztem volna. Egy darabig Lucy-t nézte; a lány mellei merészen domborodtak a nyakba kötős top alatt, az arca finom ívét félprofilban rajzolta ki a holdfény. Felém fordult. Talán megérezte a tekintetemet.

Egy pillanatig Richard szemével láttam Lucy-t. Befickósodott tőle.

És Lucy tudta. Elmosolyodott. Nem diadalittas mosoly volt, hanem inkább szomorú, amit nem értettem. De nem is akartam.

A jelek elcsendesedtek. Nem éreztem Richard lélegzetét, nem láttam, kinek a cickóit fixírozza. Az orromra csapta az ajtót. Jól tette.

- Mi történt, Verne? - kérdezte vádlón. - Azt mondtad, garantárod az embereim biztonságát a területeden.

Cherry felelt helyette. - Jamil minket küldött segítségért. Ő pedig... - és egy magányos alakra mutatott a vízmosás oldalában -, nem engedett be minket a lunaparba. Még csak nem is továbbította a segélykérésünket Vernéhez.

A férfi közelebb lépett, és egy maroknyi csillagfény az arcára vetődött. Magas volt, vállas, sötét hajú, komor jelenség. - Ezek hárman nem tartoznak a falkához. Nincs joguk bebocsáttatást kérni.

Verne hirtelen ott termett. Nem is láttam, hogy nekilendül; álomszerű, képtelen sebességgel mozgott. Majdnem követhetetlen sebességgel. A magas vérfarkas elterült a földön.

- Akár tetszik, akár nem, Eric, még mindig én vagyok az Ulfric. Én döntöm el, kinek mihez van joga, és mihez nincs. Te csak Freki vagy, ne feledd. Még egy küzdelmen túl kell esned, mielőtt kihívatsz engem.

Eric az arcához nyúlt, és valami folyékonyat mázolt szét az ujjával. - Nem vonom kétségbe a tekintélyed.

Jason egyre erősebben kapaszkodott belém, és a tenyeremet nyalta.

Zane felém fordult, hevenyészett pólyába burkolt karját óvatosan magához szorította. Az inge rongyokban lógott a vállán. - Visszajöttem, ahogy tudtam, hogy valaki addig is legyen melletted, amíg Cherry és Nathaniel meggyőzik az őrt. - Sóvárogva nézte a szabad kezemet. - Az mind megalvad, mielőtt Jason hozzájutna.

Nem mozdult, de karnyújtásnyi távolságon belül maradt. Nem lehetett nem észrevenni a néma kérést a testtartásában. Akárhogy is, ennyi jár neki. Ha nem jött volna vissza idejében, Jason már halott lenne. A likantrópok gyógyulási képessége sem határtalan.

- A leopárdnak igaza van - állapította meg Lucy közönyösen. - Ha megszárad, pazarba ment az egész.

Megállapítottam magamban, hogy utálom ezt a tyúkot. Kábé annyira, ahogyan a szörnyek vérlenyalogatós rituáléit. Zane felé nyújtottam a kezem.

- A leopárdnak nincs szüksége a vérre - mordult fel Richard. - Anélkül is meggyógyul.

Zane úgy cumizta az ujjamat, mint haspók óvodás az utolsó falat sütit.

- Kötelezettségeim vannak vele szemben, ahogy Jasonnal szemben is. Ne felejtse el, nemcsak lupa vagyok, de Nimir-Ra is.

- Lehet ezt elfelejteni?

- Neked mindig sikerül.

Felhergeltem magam, és már éreztem is a forrongó és egyre izmosodó jelenlétet. A munin úgy bugyogott fel bennem, mint a gejzír. A vámpírjelek piszkálták fel, vagy Richard közelsége? Vagy talán az a sóvárgás-harag konglomerátum, ami ilyenkor összeáll bennem? Fogalmam se volt. Mindenesetre megfogadtam Marianne tanácsát, és nem küzdöttem ellene. Hátha tényleg elveszíti a hatalmát fölöttem. Más választásom úgysem volt; még abban sem lehettem biztos, hogy le tudnám-e győzni, ha akarnám. Már az is haladásnak minősülne, ha irányíthatnám. Szóval hagytam előtörni.

Jason elbizonytalanodott. A nyelve a csuklómon kidomborodó vénákon időzött, működőképes szemével kérdően rám nézett. Rámosolyogtam, de ez nem az én mosolyom volt. Még mindig itt voltam, de már nem egyedül. Raina akarata úgy fedte az enyémet, akár a sűrű szövésű fátyol. Nem takarta ki teljesen

SÁPADT HOLD

a világot, de mindent elszínezett. Raina - és rajta keresztül én - olyan dolgokat akart, amiknek normál alapállapotomban még a pusztá gondolatától is sikitva menekültem volna. Tisztában voltam vele, hogy ha nem hagyom a munint élvezkedni, annak megiszom a levét, mint egy órával ezelőtt. Semmi kedvem nem volt egy újabb színes, szélesvásznú emlékhöz, ezúttal Jason és Zane főszereplésével. Jason tutira kidobná a taccsot. De azt hiszem, a jelenlegi állapotomban én is. Egyetlen reményem, hogy némi szerencsével használni tudom Rainát, ahogy ő is használ engem. Olyan ez, mint keskeny pallón egyensúlyozni egy csésze forró kávéval. Ha nem vagy elég óvatos, az egész a nyakadba lötyten.

- Élvezd ki minden cseppjét, Jason. Kötve hiszem, hogy valaha az életben még egy ilyen ajánlatot kapsz tőlem.

Nem kérte magát. Végignyalta a karomat, ahogy a macska tisztogatja a bundáját. Zane lecuppant az ujjaimról, majd a kezemet az arca elé emelte, és szisztematikus alapossággal vértelenítette a tenyeremet.

Valaki felnyögött. Noé magához tért. A szemüveges orvos éppen injekciót adott neki.

- Hozd ide - intettem.

Az orvos és asszisztense Richardra és Vernére pislogtak, akik éppen azon vitakoztak a vízmósás távolabbi végébe húzódva, hogy lehettek ilyen anyagok és elővigyázatlanok. Tőlem akár egész éjszaka cserélhetik az eszmét. Nekem viszont válaszok kellenek. Záros időn belül.

- Ne őket skubizzátok. Én sokkal érdekesebb vagyok. Rugdossátok ide a jómadarat.

Némi tanakodás után odavonszolták Noét. Meg kell hagyni, a triónk nem mindennapi látványosság volt, akár megfélemlítő eszköznek is simán beillett volna. Az egy szál fekete melltartó nagyjából annyit takart el belőlem, mint egy anyagspórolós fürdőruha. Jobbról-balról egy-egy sebesült vérálat lógott rólam, és a meztelen bőrömről lefetyelték a vért. Jason és Zane rá se bagóztak a fickóra. Gyengéden harapdáltak és csócsáltak. Zane szeme időnként Noéra villant, hogy felmérje a hatást. Számítottam rá, hogy egy kicsit túljátssza a dolgot. Időközben - talán a csócsálás hatására - Raina muninja csöndes fortyogásnak indult. Kedve támadt Zane szájába fűrni a nyelvét. Meg akarta ízlelni Jamil vérét, le akarta tépni a kötést a válláról, és végignyalni a sebet. Ettől gyorsabban gyógyulna, súgta nekem Raina szavak nélkül.

Naná.

A munin válaszul dühödten kitört belőlem, átömlött Jasonon és Zane-en. Lucy is összerázkódott. Jó pár méteres körzetben mindenki kapott egy kis kóstolót. Egyre nehezebb volt kordában tartani. Egyre nehezebb volt tiszta fejjel gondolkodni.

Noé riadtan pislogott. Szinte éreztem a félelme bűzét. Olyan volt, mint az izzadságszag. Mostanra alaposan lehűlhetett a vérveszteségtől. Ezt is a szagából tudtam. Azanyja.

- Mi a neved, bárkalakó? Nem értette.

- A tárcából is megtudhatjuk. Szóval, mi a neved? Önkéntelen mozdulatot tett a farzsebe felé a nem létező kezével.

- Ha egy órán belül kórházba kerül, - mondta az orvos - még vissza tudják varrni a karját.

- Ha válaszol a kérdésemre, elvihetitek. Utoljára kérdezem: mi a neved?

- Terry... Terry Fletcher.

Terry Fletcher, alias Noé Bárkája. Eddig megvolnánk.

- Nagyon jó, Terry. Ki bérelt fel, hogy kinyírj minket?

- Azért jöttem, hogy bosszút álljak a tegnapiért. Megköveteli a betyárbeccsület. Senkit se akartam kinyírni.

Jason már a könyököm magasságában járt. A nyelve hűvös sormintát rajzolt a bőrömrre. Meleg volt, ahol épp hozzám én, és hűvös, ahol már elhaladt.

- A hazugság egy lépéssel sem visz közelebb a kórházhoz. Kinek dolgozol?

-Nem árulhatom el. Ha földobom, kicsinál.

Felröhögtem. Mély hang volt, és olyan sűrű, hogy ütni lehetett volna vele. Határozottan nem az én nevetésem volt. Borsózott tőle a hátam. Jason is abbahagyta a sorminta rajzolást, és meglepetten rám sandított.

- Ha nem teszed, én csinállak ki.

Szellő támadt, száraz és dohos. A karom kihült. Jason már egész jól tudta szívogatni a bőrömet, de a szája széle még mindig duzzadt volt. Ingerenciám támadt megcsókolni a sebet, hogy lássam, igaz-e, amit Raina sugall. Vajon tényleg meg tudnám gyógyítani egyetlen érintéssel?

- Kitől kaptad a megbízást? Ha kipakolsz, a doki bácsi szépen elvisz a kórházba, és visszafércelik a karodat. Ha nem dalolsz, vagy hazudsz, a kezed két kiló kutyakaja marad. Gondold meg, Terry. Én ráérek.

SÁPADT HOLD

Jason fölé hajoltam, és puhán megcsókoltam a szája szélét. Jamil vére ízét éreztem rajta, a saját bőrömét és a csuklómra kent parfümét. Még mindig sebes volt, de észrevehető tempóban regenerálódott, és nekem - vagy Rainának, már nehéz volt meghúzni a határt - hatalmamban állt meggyorsítani a gyógyulást. Minden akaraterőmre szükség volt, hogy ne nyomjam a nyelvem a szájába. De még inkább, hogy ne lökjem a levelek közé, és ne pattanjak rá. Inkább a férfira összpontosítottam. Jason a hasamhoz kuporodott, és a farmerom derekát nyalogatta. A vastag anyag még mindig tocsogott a vértől. Nem is fog megszáradni, amíg rajtam van. Zane a hátam köré gömbölyödött, és a gerincemet harapdálta. Ott nem volt vér, ráadásul meg kellett állnia a késtoknál, de az előadás láthatólag frenetikus hatással volt a kényszerből műélvező közönségre.

- Lökjed, Terry. Mire vársz? Ha elkezdem kúrni ezt a kettőt, morcos leszek, ha félbeszakítanak.

Lecuppantottam magamról Jasont és Zane-t, és Terry felé indultam, az optimális hatás kedvéért négykézláb. Akármennyire be volt rezelve, a szeme időnként habfehér dekoltázsomra villant. Na ja, a vérben áztatott fekete melltartó cefetül sápaszt. A férfiak az utolsó pillanatig a micsodájuk után mennek; Raina keserű nősténysovinizmusa elemi erővel támadt fel bennem. A jelszó: szex orrba-szájba. Mégsem szól másról az egész, csak a hímek gyűlöletéről. Vagyis az öngyűlöletről. Mekkora öngól.

A munin ezalatt kezdett belejönni a játékba. Szinte lubickolt a félelem keltette adrenalin hullámban. Figyelte Terry tágra nyílt szemeit, kapkodó lélegzetét, a szíve dübörgését - amit még én is hallottam. A pokolba, szinte éreztem a fickó ízét a számban.

- Kajaszagod van - suttogtam bizalmasan, hogy csak ő hallja. Kinyújtottam felé a kezem. Borzadva elhúzódott. Egyre többen verődtek körénk. Verne falkája felelt Raina hívására. Vagy az én hívásomra? Úgy mozogtak, akár az árnyak. Egyre közelebb lopakodtak; a férfi rettegése mágnesként vonzotta őket.

- Ki küldött, Terry?

Richard és a munin révén ebben a pillanatban közelebb álltam a valódi lúpasághoz, mint ahogy valaha akartam. De kivételesen ígéretesnek tűnt a dolog. Terry rémülten kapkodta a fejét, és tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy körénk gyűlnek. Megcirógattam az arcát, mialatt ő a farkasokat bámulta. Megrezzent. Nagyon közel állt hozzá, hogy a nadrágjába csináljon.

- Neveket, Terry, neveket!

- Niley. Franklin Niley. Fizetett nekünk, hogy elkapjuk magukat. Azt mondta, a zsaruktól nem kell tartanunk, mert a zsebében vannak. Aztán a parancs megváltozott. Azt mondta, öljük meg mindegyiküket, mielőtt belerondítanak a terveibe.

- Na és milyen tervei vannak Frank Nileynek?

Niley az izomagyú Milo Hart főnöke, mindössze ennyit tudtam róla. A telekspekuláns. Vajon ő volna a vevő Greene földjére?

Terry szeme a várakozó farkasokra villant - Fogalmam sincs, az élő Istenre esküszöm. Nem tudom. Fejenként ötszázat fizetett, hogy lássuk el a bajukat Chucknak és nekem ötezerre emelte a díjat, ha még ma éjjel megöljük magát meg Zeemant.

- Ötezer per fő?

Bólintott.

Rosszallóan csóváltam a fejem. - Ejj-ejj, Terry. Többet kellett volna kérnetek.

- Nem tudtam, hogy maga is vérfarkas. - Az árnyéktömegből kivált egy szőrös alak, és szaglászni kezdte a lábát. Terry hangja célnavékony sipításba fulladt. - Nem tudtam, nem tudtam...

Raina muninja lázasan lüktetett a szemhéjam mögött. Terry kétségbeesetten hátrált előlem, de belekoppant a mögötte szobrozó dokiba. Közel hajoltam hozzá, és lassan végigszaglásztam az arcát. Aztán mozdulatlanságba fagytam, és erősen küzdöttem, hogy ne vájjam a fogam a nyakába.

Ezúttal én ijedtem meg. Magamtól.

- Vigyétek kórházba.

- Nem hagyhatjuk életben - mondta Zane.

- Megígértem, hogy ha beszél, elengedjük. - Megsimogattam Zane arcát. Nem is emlékeztem, hogy odamentem volna hozzá. - Vigyétek. A kezével együtt. És... Terry? - szóltam utána.

Nem nézett rám. A várakozó farkasokat figyelte, mint akit hipnotizáltak.

- Terry - emeltem fel a hangom.

A tekintete ide-oda cikázott, mintha mindannyiunkat egyszerre akarna szemmel tartani. - Mi az? Mit akar még tőlem? Azt mondta, elmehetek.

Beletúrtam Zane tüsi fehér hajába.

- Ha egy szót is szólsz Nileynek arról, ami itt történt, megöllek.

- Nem beszélek. Egy léleknek se, bízhat bennem. Niley megölne, ha tudná, hogy feladtam. Kitépné a nyelvemet, aztán darabokra szaggatna a szadista boszorkánysegédjével.

SÁPADT HOLD

Szadista boszorkánysegéd?

- Jól van - mormoltam. Zane épp a nyakamat dörzsölte a borostájával. Aztán áttért a vállamra, és végignyalta a kulcscsontomat. Amikor a nyelve még ennél is intimebb zónák felé tévedt, határozottan eltoltam magamtól. A világ leszűkült. Mintha csólátásom kezdett volna kialakulni. Vesztesre álltam a Rainával szembeni heroikus küzdelemben.

- Vigyétek már innen. Mire vártok?

Mintha megvakultam volna; láttam ugyan, de minden valahogy... más volt. Felvettem a kesztyűt, szembeszálltam a muninnal, és ez nagyon nem tetszett neki. Vért követelt, és visszautasítottam. Szexet kért, és én ezt is megtagadtam tőle. Raina az a típusú csaj, akinek még holtan sem könnyű nemet mondani. Csukott szemmel, monomániásan dörzsöltem a halántékomat. Az avar megzörrent.

- Ne nyúlj hozzám!

- Én vagyok, Marianne. Mondd el, mi történik veled, gyermekem.

Leengedtem a kezem. Torz tükrön át láttam a hosszú fehér ruhát és a hosszú fehér haját.

- Azt mondtad, sosem találkoztál Rainával. Igaz?

- Így van.

A kezéért nyúltam.

Semmi sem történt. Rainának nem voltak hozzá kötődő emlékei. Semmi ládafiában őrzött rémség, amit nagylelkűségi rohamában megoszthatna velem.

- Már túl késő, hogy kiúzd a munint. El kell érned, hogy ő maga akarjon távozni.

Vadul ráztam a fejem. - Magától sosem fog elmenni.

- Azelőtt is magadra hagyott, ha elunta a játékot.

Addig ráztam a fejem, amíg elszédültem. - Nem ismered. Fogalmad sincs, mit akar tőlem. Egyszerűen nem tehetem... és nem is fogom.

Richard a vállamra akarta tenni a kezét. Önkéntelenül magam elé kaptam a karom, mintha egy balhorgot akartam volna kivédeni. Nem akartam tudni, mit művelt vele Raina. Vagy ő mit művelt Rainával. Most különösen nem.

-Mi a baj?

- A munin nem hagyja el Anitát, amíg meg nem teszi, amit akar.

- És mit akar?

- Neked volt szerencséd közelről ismerni - morogtam. - Meséld el Mariannának, miféle hobbijai voltak.

A démon nőttön-nőtt bennem. Egyszerűen képtelen voltam gátat szabni neki. Addig feszített, amíg a frusztrált erő éles sikításban tört ki a torkomon. Marianne magához húzott. Szappanillata volt. Régimódi orgonaszappan. Talán lett volna erőm, hogy kibújjak a szorításából, de nem akartam. Azt akartam, hogy valaki átöleljen. Segítségre volt szükségem.

Kisímította a hajam az arcomból, és ringatott, mint egy lázas gyereket. - Anita, engedned kell a muninnak. Legalább részben. Ha a Visszajáró elhagy, mindent megteszünk, hogy soha többé ne uralkodhasson fölötted.

Reménykedve néztem fel rá. - Te meg tudsz szabadítani tőle?

- Nem, gyermekem. De megtaníthatom neked, hogyan szabadítsd meg önmagad.

Sápadt arcába néztem, és hallgattam a mű szívbillentyű finom ketyegését. A munin azt akarta a tudtomra adni, hogy az élve belezés éppúgy bejön nála, mint a szex. Talán nem kifejezetten erre vágyik, de a célnak tökéletesen megfelel.

Gyengéden eltoltam magamtól, és arrébb másztam. - Te csak kaja vagy neki.

Marianne mozdulatlanul ült, és szomorúan nézett utánam. Csupafehér alakja fókuszálta a gyér holdfényt, és ragyogott, akár egy elefántcsont szobor.

Feltápaszkodtam. Alig kaptam levegőt, zúgott a fejem. Körülnéztem. Kiutat kerestem. Ide nekem bármit, amivel betömhetem Raina száját - és ami után tükörbe tudok nézni. Zane-en állapodott meg a tekintetem. Raina szívesen eljátszadozott volna vele... bár elég egyoldalú játék lett volna. A leopárd lótuszülésben ült. Térdre estem előtte, és letéptem a kötést a válláról. A sebbe tapadt var lejött a gézzel együtt, és Zane felszisszent. Ez tetszett Rainának. A baj az, hogy csak akkor tudom elűzni a munint, ha a kezébe adom magam - ha kész vagyok megtenni valamit, amit ő is megtenne, ha hús-vér valójában közöttünk volna.

Most például a sebre akarta szorítani a száját.

Be kellett látnom, még mindig nem vagyok elég elvetemült, hogy egy nyílt sebet nyalogassak.

Miután megállapítottam, hogy Zane ki van zárva, Jasonhoz fordultam. Ő afféle biztonsági zónának számít; Rainának tucatnyi altesti és pszichopatologikus orgazmusa kötődik hozzá - nekem pedig a barátom, akire rábíznom az életemet. A szája szinte teljesen rendbe jött, és a bedagadt szeme

SÁPADT HOLD

is egy fokkal jobban nézett ki. Jamil vére hatott, vagy a munin? Homár tudja. A Visszajáróknak hatalmukban áll meggyógyítani az alakváltókat, és nem csak a saját fajtájukbélit. Egyszer már segített a gyógyításban a munin. Akkor történt, amikor Raina először húzott fel, mint egy kesztyűt. Annó boldog tudatlanságban leledztem, és fogalmam se volt, miféle lekvárba léptem.

Raina kifejezetten jól szórakozott. Élvezte, hogy holtan jobban parázom tőle, mint élve. Kaján öröme hőségkígyót húzott a testemben, átszánkázott a gondolataim között. Libabőrös lett tőle a karom. Hogy épp egy nimfomániás szociopata pécézzon ki magának, akit ráadásul személyesen vágtam haza... ez több mint komikus. Egyenesen abszurd.

Persze ha tovább kapálózom, csak újabb horrorfilmhullám lesz a jutalmam. Ha azt akarom, hogy Jasonnal fussa ki magát, nekem kell megtennem az első lépést. Szabad akaratomból. Nagyon ügyeltem, hogy véletlenül se érjek a fiúhoz, ahogy négykézláb fölé másztam. A hangja rekedten tört elő, mintha akut tüdőgyuszija lenne, de némi erőfeszítés árán sikerült előkaparnia régi vigyora roncsait.

- Táncolunk előtte?

Nagyon hülye.

- Ha nem küzdök a munin ellen, Marianne szerint nem lesznek emlékek, csak a szintisza erő.

Hümmögött. - Megcsókolsz, mint királylány a békát, és minden varázsütésre rendbe jön?

Bólintottam. A hajam az arcába hullott. - Valahogy úgy. Varázsütésre.

Főlé hajoltam, és puhán, finoman az arcához dörzsöltem az arcomat. Alig egy órája kinos volt ugyanez a mozdulat, de most hirtelen minden megváltozott. Aurájának reszkető energiamezeje az enyémnek feszült - vagy inkább a muninnak. Mozdulatlanságba dermedtem, alig értem hozzá, és az arcát figyeltem. Amikor megcsókoltuk egymást, az eddig kordában tartott erő a számból az övébe zúdult. Olyan volt, akár egy forró lehelet. Átégette a testünket. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül rázuhantam, és Jason hangosan felkiáltott fájdalmában. A hangja a torkomba fulladt, hőség és mágia nyelte el. A munint Jasonba öntöttem, önmagammal együtt. Beömlöttem a száján keresztül, és minden pórusomon át, ahol a meztelen bőröm az övéhez ért. Olyan érzés volt, mintha belefolynék a testébe.

Eleinte uralkodott magán, de az erő elsöpörte az utolsó bástyákat is. A keze összekulcsolódott a hátam mögött. A nyelve úgy kutatta a számat, mintha az üdvösségét keresné, és még a dupla farmerre tégen át is éreztem, hogy kemény és harcra kész. Átgördítet, hogy ő kerüljön felülre. Nem ellenkeztem. A lábam a dereka köré fontam. Ritmikusan dörzsölte hozzám magát, minden lökéssel keményebb lett a csomó az alhasamban.

Na, ennyi elég is a játékból. Határozottan megizmosította az önuralmam, amikor a közönségünkre gondoltam. Széttéptem a marasztaló erőpókhálót, és elfordítottam a fejem.

- Szállj le rólam. Lécci.

Visszanyeltem a munint, hogy végre levegőt kapjak.

Jason mozdulatlanra dermedt, aztán rám omlott. A szíve örülten kalapált, a lélegzete akadozott. Nyelt egyet, és csak nagy nehezen sikerült kipréselnie a szavakat a torkán. - Egyszer igazán továbbmehetnék egy lépéssel - suttopta.

- Még csak az kéne - vágtam rá, és kikászálódtam alóla.

A hátára gurult, és hagyta, hogy felálljak. A sebeinek nyoma sem maradt. Sértetlennek és makkegészségesnek látszott. Istenem, bárcsak sikerülne ezt az izét szex nélkül is működésbe hozni.

- Most én jövök. - Zane még mindig a földön ült, lóbuszülésben, de időközben megszabadult az inge maradékaitól. A fények és árnyékok absztrakt foltrajzzá redukálták a mellkasát. A karját eltakarta a sötétség. Az arca karakteres, tiszta fénypaca volt; az egyik fele ezüstfehér, a másikra ráfolyt a sötétség. Mellbimbó-piercingje élesen villant, mint egy kacsintás. Egy felhívás keringőre.

Rainának nem is kellett több.

Pontosan azt tettem, amit akart. Megragadtam a karját, és durván megrántottam. Zane tiltakozva felnyögött. A seb már nagyjából behegedt, de a felszín alatt még korántsem volt minden rendben. Rászorítottam a számat, és éreztem a szakadt izmokat, a lassan összeforró csontot. Belemélyesztettem a fogam, és erőt fújtam a bőrébe. Raina nem érte be annyival, hogy fognyomot hagyjon. Mindenáron ki akart harapni egy darabot belőle. Gyógyulás nincs fájdalom nélkül - legalábbis szerinte. Ellöktem magam Zane-től, mielőtt még a munin átvehette volna az irányítást. Nőttön-nőtt az étvágya. Teljesen kitöltött, mint egy szuverén lény, aki a húson és véreken hízik.

Kezdte szűkösnek érezni a bőrömet.

SÁPADT HOLD

Jamilhez tántorogtam, és térdre rogytam. Ismét emberi alakban volt. Súlyos lehet a sérülése. Erősen kapálództam, hogy ne azt tegyem, amit Raina akar. Legalábbis ne tegyek meg minden kreténséget, amihez kedve szottyan.

A gyógyuló bőr lágy és sima, mint a csecsemőké. Ha akartam volna, átszakíthattam volna az ujjammal. Tudtam, hogy bele tudnék ásni, és kikapni a szívét. A kezem a seb fölé helyeztem, és beledöftem a meleg, fortyogó erőt, mint egy tört. Jamil szeme kipattant, és minden izma görcsbe rándult. Üvölteni akart, de befogtam a száját. Megérintettem a heget a hasfalán. Az erő meleg áramlatban hagyta el a testemet. Raina őt is meggyógyította, de egyre erőszakosabban követelte szolgálatai ellenértékét. Úgy gondolta, jövök neki eggyel a gyorssegélyért.

Na nem.

Hanyatt vágódtam a vastag levélszőnyegen. Összerándultam, görcsökben fetrengtem, mintha a testem bal fele köszönőviszonyban sem lenne a jobbal. A túlvilági, forró energia fel akarta tépni a felszínt. Raina szörnyetege ki akart törni. Valódi lupává akart tenni, de a testem képtelen volt rá, hogy eleget tegyen az akarátának. Nem adhattam otthont neki. Ember vagyok, és bárki bármennyi erőt lök belém, ezen nem változtathat.

Erős kezek fogtak le. Richard hangja mintha fényévnyi távolságból érkezett volna. - Mi történik veled?

- Küzd ellene - válaszolta Marianne. Közel volt hozzám, mégsem láttam. Mintha az egész világot beszippantotta volna egy fekete lyuk. - Ne ellenkezz, Anita. Holnap segítek neked. De ma engedj nagyobb teret neki, különben elpusztít.

- Hallgass rá - hallottam Richard hangját. - Kérlek.

- Megöl, ha egy módja van rá. Öleld magadhoz, vagy nem éled meg a napfelkelét.

- Nem! - sikítottam. A hangom nyúlt, mint a rétestészta, amíg elfogyott a levegő a tüdőmből, az agyamból. A lelkemből.

Sötét lett.

Aztán hirtelen megint tisztán láttam. Felbámultam a falomb csipkézte égre. A hold és a csillagok az ezüstösen fénylő levelek között hunyorogtak. Éles volt a fényük, mint a neon, csak talán kevésbé intenzív. Hideg fény volt. Mozdulatlanul feküdtem, és végignéztam a körülöttem állókon. Richard fogta a vállam. Verne markolta a lábam, Shang-Da a jobb kezem, Lucy a balt.

Merthogy dobáltam magam, és a földhöz vertem a fejem. Erre tisztán emlékszem.

Marianne a homlokomat törölgette. - Anita?

Üresnek és könnyűnek éreztem magam. Pedig nem voltam egyedül. Raina ott lapult valahol. Még nem kapta meg, amiért jött.

- Elment? - kérdezte Richard.

Marianne a fejét rázta. - Nem.

Őt sem lehet egykönnyen átvágni. Öt piros pont.

- Elengedhetjük? - tudakolta Verne.

- Anita? - nézett rám Marianne.

- Az igazán üdvös lenne.

Lassan, óvatosan eleresztettek, mintha nem volnának egész biztosak benne, jól teszik-e. Hogy miattam vagy értem aggódtak, hirtelenjében nem tudtam volna megmondani. Biztonságos távolságba húzódtak, csak Richard maradt ott. A mellkasának dőltem, és hagytam, hogy átfogja a vállam. Behunytam a szemem, és kénytelen voltam belátni, hogy senkinek a karjában nem érzem magam ilyen biztonságban. Senkinek a világon.

Valamihez hozzáért a lábam az avarban. Megtaláltam a késemet. Vannak még csodák. Jason a vízmósás oldalában keresgélt. - Itt a másik. - A pengénél fogva magasba tartotta a kést.

Odacsörtettem, és kikaptam a kezéből.

Csak most vettem észre, hogy mindenki engem figyel, mintha valami marsbéli képződmény volnék, ami most manifesztálódott az orruk előtt egy rücskös meteoritból. Ráérősen a tokjukba csúsztattam a pengéket. Akármit tettem, akárhová mentem, követtek a tekintetükkel. Vérszagom volt, muninszagom és vacsiszagom - kell ennél több, hogy az ember felkeltsse a vérfarkasok kollektív érdeklődését?

Richard is ott állt a bámészkodók között. Honvágy - kifejezetten honvágyserű kín csavargatta a gyomorszájamat, ahogy végignéztem rajta. Akárhogy is, én Jean-Claude-dal szexelek. Ő meg Lucyval, Mirával meg a fél myرتونi pompomlány-kóruossal. Minden joga megvan hozzá, hogy szeretői legyenek. Annyi, amennyit a farka bír. Mit érdekel engem? Hát, érdekel. Hiába utálom magam érte, minden racionális és irracionális ellenérv ellenére még mindig szeretem. Hiába vagyok Jean-Claude-dal, néha elfog a hiányérzet. De legalább magamat ne csapjam be: ha Richarddal volnék, akkor Jean-Claude hiányozna hasonlóan intenzíven.

SÁPADT HOLD

Lássuk be, akármit csinállok, a dolog élből rossz.

Ahogy így csöndesen önsajnáltam magam, a féltékenység percről-percre jobban rága a lelkem. Rövid időn belül sikerült úgy feltúráznom magam, hogy a vak gyűlölet megfelelőbb kifejezés lett volna rá. Gondolkodás nélkül előhúztam ez egyik kést. Shang-Da fenyegetően közénk lépett, de Richard egy biccentéssel elküldte maga mellől. Kartávolságon kívülre húzódott, de az arcára volt írva, hogy leüt, ha kell. Végül is ez a dolga. Richard semmit sem tett, hogy védje magát. Gondolom, azt hitte, sosem tudnék ártani neki. Magából indult ki. Hiba volt.

A kezem önálló életre kelt. Nekilendült, mielőtt meggondolhattam volna magam. Áthasítottam a pólóját, és megvágtam a mellkasán. A seb nem volt túl mély, de frankón vérzett.

Megrándult az arca. Még mindig nem értette, mi történt. Elveszettnek, megbántottnak tűnt. Az ő baja. Shang-Da egyből ott termett, de Richard magához tért a kábulatból, és megakadályozta, hogy a testőre megragadjon, lefegyverezzen, és jól ellássa a bajomat. De már nem érdekelt. Valami belső zsongásba süppedtem, nem láttam és nem hallottam. A pengét a saját mellkasomra szorítottam, és lehúztam a szívemig. A fájdalom éles volt és metsző. Csak egy karcolás. A vér lecsurgott a melleim közé. Csiklandozott. Már nem is fájt.

Richard nekilendült, hogy lefogjon, de Verne elkapta a karját. - Minden joga megvan hozzá, hogy így döntsön.

- Ez nem ő. Ez Raina - kiabált Richard a közénk ereszkedő sűrű kód másik oldaláról. - Fogalma sincs, mit csinál.

Talán igaza volt. A lényeg, hogy Raina végre fogást talált rajtam. Ő is azt akarta, hogy Richard szenvedjen. Mindkettőnket elárult. És egyikünknek sem volt joga tiltakozni, mert a magunk módján mindketten elárultuk őt.

Olyan szavak tolultak az ajkamra, amiket nem ismerhettem; mágiaidéző, évszázados mondatok, melyeket sohasem hallottam azelőtt.

- Test a testnek, vágó a vágynak. Szél fújja, eső veri, a mag a földbe bújik. De nem a te magod. Nem az én földembe. Nem ismerlek többé, Ulfric. Ahogy te sem ismeresz engem.

Eldobtam a kést. Remegő pengével beleállt a mohaszagú földbe. Mintha valami elemi szörnyeteget keltettem volna életre. Az erő sziszegve, dörögve szabadult ki az erdőből. Szédültem. Az avarban feküdtem, és nem tudtam, mikor estem össze.

Marianne-ra pillantottam.

Segíts rajtam, akartam nyögni. De nem tudtam.

Különben is, már késő volt. A munin úgy tört utat magának, akár a forgószel. Minden férfi, akit megérintett, elkapta az illatát. A tesztoszteron szint ugrásszerűen megnőtt. Ha másból nem is, ebből már kapizsgáltam, mit mondatott velem Raina. Ha ez lesz az utolsó estéje a társaságomban, nem választhatott volna jobban. Ezek úgy szétkapnak, mint blöki a lábtörlőt.

Tökéletesebb bosszút akkor sem alhatott volna, ha száz évig agyai rajta.

Maradék erőmet megfeszítve küzdöttem, hogy ne végezzem be a rituálét. A farkasok mohón várakoztak. Már nem csak a vér szólította őket. A szavakat mintha valaki más húzta volna elő egyesével a torkomból. Minden hang fáj.

- A legelső mag hull a földre. A leggyorsabbat szél, eső nem éri. Ulfrickká tesz ma egyet a nász.

Richard elsápadt, és egy hang kajánul felujjongott bennem.

Egy másik hang azt suttogetta, már Isten se segít rajtunk. A féltékenységem adta a kulcsot Raina kezébe. Az árnyalakok köröskörül szinte párologták magukból a feszültséget. Vihar előtti csönd ülte meg az erdőt. Egyre nehezebben kaptam levegőt. A mágia egyik hímtől a másikig görgött, mint a lavina. Egyre közelebb ért, és recsegetek-nyögtek belé a fák. Vártak. A rajtjelet ezek szerint nekem kell megadnom.

Arra ugyan várhatnak.

Marianne ott állt fölöttem. - Kelj fel.

Talpra kászálódtam.

- Fuss, ahogy a lábad bírja! És ne nézz hátra!

Úgy álltam, mint aki gyökeret vert. Ugye ez csak valami másnapos rémálom, és mindjárt felébredek? Az imént Freyának kiáltottam ki magam, a Teremtő Mag Asszonyának. Már hallottam a rituáléről. Bárcsak arról is hallottam volna, hogy lehet visszacsínálni.

- Menj, gyermekem! Fuss, mielőtt elvesztik a türelmüket, és itt helyben rád vetik magukat.

Volt némi elképzelésem, mire gondol, és nem vártam meg, hogy kimondja. Rám vetik magukat. Remek. Ha a munin nem száll meg, ezek megerőszkolnak, egyébként meg... jobb nem belegondolni. Mindez persze cseppet sem változtat azon, amit Rainával karöltve műveltünk.

-Indulj!

SÁPADT HOLD

Marianne a vízmósás széle felé tuszkolt. Még mindig merő képtelenségnek tűnt az egész. Richard arcát mély ráncokba gyűrte a rettenet. Még sohasem láttam ilyen tanácstalannak. Shang-Da mindenre készen felzárkózott mellé, és villogó tekintettel bámult. Ahogy elnéztem, ő is rám ugrana, de egészen más okból. Jason arca semleges volt, mintha félne kimutatni, mit érez. Roland arcára is vettem egy futó pillantást. Csak egy-két órája találkoztunk először, de az ő arca nem volt kifejezéstelen. Mohó volt. Egy éhes vérfarkas. Ahogy felmértem a helyzetet, nem sok jóra számíthattam. Valaki előbb-utóbb elkap egy körre, hacsak meg nem ölöm. Két ezüst penge egy egész hordányi alakváltó ellen. Nem túl jók ez esélyeim.

Shang-Da az erdő felé bökött a fejével. Ahogy mindenre elszánt arcát elnéztem, nem fogja hagyni, hogy Richard meghaljon a védelmemben. Mindent megtesz - csak menjek már a fenébe.

Marianne valami nagyon hasonlót gondolhatott, mert megragadta a karom. - Rohanj már!

A fák között tátongó sötétségbe vettem magam.

Rohantam.

Régen nem járt ösvényekre bíztam magam, hasadékokra, hegyoldalakra és sziklás lejtőkre, ahogy az ember a víz sodrára bízza magát, kérdés és kétségek nélkül, valami ősi, genetikusan kódolt bizalommal. Áadtam magam testestől-lelkéstől az éjszakai erdőnek, ahogy legutoljára kislány koromban. Kikapcsoltam a szemem és a logikám, és hagytam, hogy a limbikus agy átvegye az irányítást, ösztönből ugrottam, kitértem, lehajoltam, irányt váltottam, és rohantam tovább, inam szakadtából.

Nálam jobban nem tudhatta senki, hogy eleve vesztesre állok.

27.

Éles vonyítás karmolta fel az éjszaka csöndjét. Rekedtes, fenyegető morgás követte, majd ugatásszerűen elharapott vinnyogás.

Valaki megsebesült. Vagy meghalt.

Édes Jézusom, ezek tényleg szétcincálják egymást az előjogért. Az igazi farkasoknál a párosodás - hogy az azzal kombinált dominanciaharcról ne is beszéljünk - a legritkább esetben torkollik gyilkos hajszába. Ahogy az ősi baszk népi bölcsesség is tartja: nincs nagyobb állat, mint az ember.

Felkapaszkodtam egy kidőlt, mohos fatörzsrre, ami átmérőben nagyobb volt, mint a terepjárom. Megcsúsztam, leszánkáztam róla, és elterültem a vastag avarban. Hosszú pillanatokig mozdulatlanul feküdtem a földön. Igyekeztem normalizálni a légzésemet, miközben kétségbeesetten törtem a fejem, mit csináljak. Nem annyira hallottam a vérfarkasokat, mint inkább éreztem őket. Közel voltak. Ezt olyan zsigeri bizonyossággal tudtam, ami a munin előtti időkben tökéletesen ismeretlen volt a számomra. Végigtapogatóztam a szúrágta fatörzs mellett, és felfedeztem egy nyílást. Némi gondolkodás után beprésem magam a szűk résbe. Készenlétben tartottam a kést, hátha egy albérlővel találkozom - mondjuk egy mosómedvével vagy egy mérges kígyóval -, de senki sem lakott odabenn. Csak a hideg, zsíros földet éreztem a hasam alatt, és a kidőlt fa több tonnás, sötét tömegét a fejem fölött.

Itt is megtalálunk, viszont időbe telik, amíg előbányásznak a lyukból. Gözöm se volt, mit kezdek a haladékkal. Valami épkezláb tervre lett volna szükségem, de az nem volt - se ilyen, se olyan. Még mindig nem tudtam eldönteni, attól féljek-e jobban, hogy Richard kinyíratja magát miattam, vagy attól, hogy elkapnak. Azt talán túlélem, ha rám másznak - vagy ahogy Blake Nagy középnyugat-népiesen mondani szokta, *megparáznítanak* -, abban viszont korántsem voltam biztos, hogy Richard halálát is túlélném. Mivel azonban még sosem paráznítottak meg, talán túlzott az optimizmusom. Lehet, hogy nem élném túl.

SÁPADT HOLD

Többen is ólálkodtak a fatörzs körül. Hárman, vagy négyen lehettek. És én még azt hittem, lesz időm tervszövegetni.

Farkaskarmok kapirgálták a tönköt. Az egyik kaparászó tompa puffanással a földre hemperedett, mire rémulten felvisítottam. Éreztem az erő hullámzását, miközben az alakváltó átvedlett, egyúttal diszqualifikálva magát a versenyből. Ha valaki elveszti emberi alakját, nem párosodhat a Freyával. Csak azt tudnám, honnan vagyok ilyen okos? Mindegy - a lényeg, hogy emlékeim szerint aki beszűrösödik, az kiesett. Az alacsonyabb rangú farkasoknak esélyük sincs, amikor a levegőben tömény vér- és kangörccsszag terjeng. Egy tucatot kapásból leírhatok, talán többet is. Verne falkája ötven bolyhosból áll. Vajon mennyi ebből a hím? A fele? Akárhogy is, a tizenakármennyi mindenképpen jelentős szám.

Igaz, a speciális kitételek között biztosan nem szerepel, hogy mi van akkor, ha a Freya nem alakváltó. Forrón reméltem, hogy nem az én kontómra írjuk át a szabálykódexet.

Valami súlyos és puha csapódott a bűvőhelyem falának. Sikerült visszanyelnem egy újabb idéetlen sikkantást. Piros pont. Odakintről dulakodás hangjait hallottam. Legalább hárman cincálták egymást, de meg mertem volna esküdni rá, hogy akad ott több is. Aztán a harci zajok elültek, és záróakkordként hangos recsenést hallottam, mintha valami súlyos és nedves dolog ripityomra tört volna. A csönd pokolivá mélyült.

A fatörzs megmozdult, egyik vége a magasba emelkedett. Csontos, őseberszakállas férfi erőlködött alatta. Támadóállásba tornázta magát, és súlylökő módjára a feje fölé emelte a kidőlt óriást Diadalittasan rám vigyorgott, a fogsora csontsárgán világított a szőrtenger közepén. Kivert a víz.

A hangja inkább morgáshoz hasonlított, mint emberi beszédhez.

- Gyere, aranyom!

Óvatosan kievickéltem a törzs alól. Halálosan súlyos darab volt. Finom remegés futott át a fickón, a lábától a kézfejéig. Komoly erőfeszítésébe került a produkció. A fatörzs veszélyesen kilengett. A földre kuporodtam. Először meg kell szabadulnia a súlyzótól, csak azután nyúlhat hozzám. Jó érzéssel töltött el, hogy még tudok logikusan gondolkodni.

A mosolya kilométeresre szélesedett. Jó ómennek vette, hogy nem menekültem el. Az egyik késemet a hasába döftem, aztán megfordultam, és felhúztam a nyúlcipőt. Még hallottam, hogy térdre esik, és a fa recsegve rázuhan. Nem volt

érkezésem megvárni, ki tudja-e kaparni magát alóla. Nem messze két élettelen test hevert. Az egyikük koponyáját egy jókora kövel meglékeltek. A másik fickónak talán volt még pulzusa. Bevallom, nem ellenőriztem.

Iszkoltam, mint akinek rakéta van az ülepében.

Egy elmosódott sávot láttam; a mozgás keltette levegőáram csak egy hajszálnyival előbb ért el hozzám, mint a vérfarkas. Volt egy tizedmásodpercem, hogy felismerjem Rolandot, aztán belevágtam a másik pengét. Túl gyorsan tért ki, hogy szemmel követni tudjam, és az öklét ugyanazzal a lendülettel belenyomta az arcomba. Nem ájultam el, de a testemmel megszakadt minden összeköttetés. Bénán feküdtem, kiterítve, a kés kihullott a kezemből. Egy hang megállás nélkül sikoltozott bennem. Amikor újra mozogni tudtam, a farmerom már félúton volt a combomon, Csak azért nem a bokámnál, mert még mindig tocsogott a vértől. Hát igen, lucskos farmert nehezebb lehúzni, mint szívószálba rókázni.

- Mondd, Roland, ki vigyáz most Marianne-ra? - próbálkoztam.

Nem jött be. Úgy rángatta a gatyámat, mintha egy szót sem hallott volna abból, amit mondtam. Még véletlenül sem akartam, hogy újra megüssön. Ha elájulok, rendesen befüstölök magamnak. Épp azzal küszködött, hogy áthúzza a nadrágomat az edzőcipőmon. Reméltem, hogy még elszütyög vele egy darabig.

Megszállt az ihlet. Feltámaszkodtam a könyökömre, és barátságos arckifejezést öltöttem, miközben a földre bandzsítottam.

Hol a pokolban lehet a késem?

- Szerintem először a csukától kellene megszabadítanod. Roland, figyelsz rám?

Minden megnyert másodperc fél siker. És jelen helyzetben a félsikerek is számítanak. Megmarkolta a farmerom szarát.

- Miért segítesz?

Úgy tűnt, sikerült meglepnem. A hangja mély volt, mintha minden szót gondos mérlegelés után ejtett volna ki. Az energia úgy vibrált, mint a forró aszfalt.

- Hm... lássuk csak. Mondjuk, nem akarom, hogy lekeverj még egy tockost.

- Én se akarom, hogy leszúrj.

- Áll az alku.

Erre hirtelenjében nem tudott mit mondani.

SÁPADT HOLD

Azt hiszem, a legkevésbé sem számított rá, hogy ilyen flegmára veszem a figurát. Az igazat megvallva, én se számítottam rá. Szürreális víziónak tűnt az egész, képtelen álomnak. Ha belém vágná a bájdorongját, egyből felébrednék, de amíg baráti távolságban maradunk egymás ivarszervétől, jól elvagyok.

Ám Rolandot nem elégítette ki a kettes verzió. Magasabb sebességbe kapcsol. A térdével a földre szegezte a lábam, és elkezdte tépkedni magáról a nadrágját. Régimódi, gombos alsógatyája volt. A gombos, az jó. Sokáig tart, amíg kihámozza magát belőle az ember. Amíg nem jön le róla, egy szót se szólok.

Nem akartam kapcsolatba lépni Richarddal, mert a jelek használata tapasztalataim szerint elvonja az ember figyelmét, és a küzdelem hevében egy ilyen áramszünet halálos lehet. Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy még sosem csináltam ilyesmit; abban sem lehettem biztos, nem bénázom-e el.

Olyan érzés volt, mintha a kezemet nyújtottam volna felé. Pár szédítő másodpercig Richard szemével láttam a világot. Épp Ericet kente a földhöz. Megszakítottam a kapcsolatot, ahogy tudtam, de a segélyhívásom így is sokba került neki. Magamra voltam utalva. Roland térdig tolta a gatyáját, és láthatólag úgy vélte, ezzel letudta az előjátékot, mert elkezdett fürgén felfelé mászni a combomon.

Végül nem Richard érkezett a megmentésemre. Egy idegen fickó volt, szintén zenész. Ugyanakkora lendülettel támadta meg Rolandot, amekkorával pár perce Marianne extestőre engem. Összekapaszkodva legurultak rólam, és egy vízmosásba csúsztak. Magam alá kaptam a piskótáimat, és vad tempóban visszacibáltam a farmeromat.

Megzörrent a bozót. A kés után már hiába túrtam volna fel az aljnövényzetet.

Zane volt az. Bénán csüngő karját a mellkasához szorította; nem azt, amelyiket Raina meggyógyított. A másikat. Mögötte Nathaniel csörtetett elő a sűrűből, vérző fejjel. Valaki alaposan ellátta a bajukat.

- Siessünk. - Nathaniel megragadta a kezem, és maga után rántott a sötétbe. Úgy futott, mint patak a jól kivájt medrében. Próbáltam tartani a lépést, és forrón reméltem, hogy én is átférek azokon a hasadékokon és nyílásokon, ahol ő. Zane utánunk loholt. Közvetlen közlőről vonyítókórus hallatszott. Nathaniel még gyorsabban vonszolt maga után a bokrok és csalánosok alkotta akadálypályán. Az egyik kanyarban pofára estem, és egy törött faág beleállt a képembe. Paraszthajszállal kerülte el a jobb szememet.

LAURELL K. HAMILTON

- Bassza meg - morogtam, miközben szétmázoltam a vért az arcomon. Világossá vált, hogy ebben a tempóban nem tudom követni őket. Zane lemondóan szusszantva egy fának dőlt, és a frissen gyógyult karjával dörzsölgette a frissen sebesültet. Éljen a szimmetria.

- Jönnék - suttopta Nathaniel.

- Tudom.

Küzdelem nélkül nem adom be a derekam, de nem ám.

Zane mintha a gondolataimban olvasott volna, - Ha ellenállsz nekik, megölnek. A vér ugyanúgy megteszi, mint a szex. - Behunyta a szemét. - Mind Ulfric akar lenni.

Nathaniel a sötétbe fúrta a tekintetét, mintha olyan dolgokat is látna, amiket én nem.

- Nem hagyom, hogy hozzád érjenek - bizonykodott, és férfiasan kihúzta magát. Legfeljebb egy arasszal lehetett magasabb nálam. Hiába csupa izom, ha akkora, mint egy két lábon járó mellszobor. A méret igenis számít, amikor az ember ellenfelei fákkal zsonglörködnek.

Jason döcögött be utolsónak. Messziről ráismertem hirtelenszöke hajglóriájára. Baromira le volt sántulva. Vagy nem gyógyítottam meg teljesen, vagy beugrott a hűsdarálóba. Vagy mindkettő. Keserveset sóhajtott, és lehuppan Nathaniel mellé a földre. Rossz ötlet. Tovább kell mennünk. Fogpiszkálónvá aprítják őket, ha együtt találunk minket.

- Túl sokan vannak.

Zane vállat vont. Nem izgatta a dolog. Engem annál inkább.

Amióta kimásztam a vízmosásból, ott motoszkált bennem a gondolat, hogy az egésznek secc-pecc vége lenne, ha szimplán megadnám magam a muninnak. Ahogy Rainát ismerem, egész biztosan kiegyezne egy alapos keféléssel, és akkor nem kellene beleket transzíroznom. Elég volt rágondolnom, máris visszatért. A csontjaimat mohón átöngette a türelmetlensége. Nathanielre néztem. Na nem. Nathaniellel kasszafurni kész pedofilia. Keressen valaki mást.

Zane. Zane frankón megfelelne. Raina mindig is bukott a különc figurákra.

Hirtelen beugrott egy emlék Zane-ről, amitől cipőtalpig elvörösödtem. Él ezen a földön olyan ember, akit Raina nem dömöckölt meg? A jelenlevők egyike sem jöhet szóba, nincs az az isten. Vagyis nemsokára beépítik őket az aljnövényzetbe. Velem együtt. Ezt én gondoltam, vagy a munin sugallta?

SÁPADT HOLD

Éles sikoly zökkentett vissza a véres valóságba. Pár fával és bokorral arrébb valakik életre-halálra szóló küzdelmet folytatnak. Újabb vonyítás döfte át a fullasztóan forró éjszakát. Olyan közelről hangzott fel, hogy belebizsergett a fejbőröm.

A fa, aminek a tövében eltaknyoltam, egy szurdok nyílásánál állt. Ismerősnek tűnt a hely.

- A motel itt van a gerincen túl, ugye?

- Igen - bólintott Zane.

- Oda is követni fognak - ingatta a fejét Jason rosszallóan. - A Sápadt Hold ilyenkor tele van turistákkal.

- Pont az a jó! Ha mákunk van, épp ezért nem jönnek utánunk. Én azt mondom, sáncoljuk el magunkat az egyik bungalóban.

- Még mindig nem érted - sóhajtott Jason kedvetlenül. - A hajszaának nem lesz vége, amíg valaki el nem viszi a földjét.

Ezt inkább elengedtem a fülem mellett. A szelektív hallás néha életet ment.

- És mellénk állnak a vámpírok is - folytattam zavartalan lelkesedéssel. Nem vesztegettem tovább az időt, nekivágtam a kaptatónak. Nathaniel és Zane a nyomomba szegődtek. Jason ülve maradt. A gerincnél jártunk, amikor feltápaszkodott. Ha ez a szar véget ér, biz'isten megkérdézem, mi a baja. Sötét alakok bukkantak fel a fák között. Zane meglökött. - Na, húzzatok el innen! Majd én feltartóztatom őket. Nathaniel is megfordult.

- Nem - mondta Zane határozottan. - Te vigyázol Anitára.

Igaz. Nathanielnek fogalma sincs róla, mit jelent vért ontani. Kezdem elhinni Zane-ről, hogy alfa. Jobb későn érő típusnak lenni, mint örök éretlennek. Nathaniel bizonytalanul nézett egyikünkről a másikunkra.

- Ne izélj, Zane. Mindannyian megyünk.

- A rohadt életbe, Anita, szívódjátok már fel! Ha nem vagy itt, eszükbe se jut velünk vesződni. Csak eltakarítanak az útból, hogy utánad vethessék magukat.

Vannak élethelyzetek, melyek gombnyomásra előhózzák belőlem a tyúkanyót.

- Ne halj nekem hősi halált, oké? - kotkodácsoltam vissza. De tanultam a hibámból, és ezúttal az orrom elé néztem. Nem akartam egy faágat a másik szemembe is. Én nem csípek a szimmetriát.

Szinte láttam Zane fíntorát.

- Majd igyekszem.

LAURELL K. HAMILTON

- Hát te? - lihegtem Jasonra pillantva.
- Melletted kell maradnom. Richard kifejezett parancsa.
- Miért? Vagy ez hadítkot?

A fejét rázta. - Majd később elmondom.

Az üldözőink lassítottak. Szétszóródtak a fák között, hogy bekerítsék Zane-t.

A jelenet eltűnt a szemünk elől, amikor elértük a gerincet, és elindultunk lefelé a másik oldalon. Ahogy az irtás felé közeledtünk, gyorsabbra vettük az iramot. Ebben a köves-mohás hegyoldal is segített. A lendülettől seggen csúszva érkeztem a murvával borított parkolóba. A sarkunkban voltak. Ezek szerint páran kicselezték Zane-t.

Damian, gondoltam kétségbeesetten.

A faház ajtaja kinyílt, Damian arcán meglepett kifejezés ült. Nagy élmény volt. Az ember nem lát minden nap kővé dermedt ezeréves vámpírt. Igaz, ami igaz, én sem sejtettem, hogy tudok gondolatátvinni. De nem volt idő doktori disszertációt készíteni a jelenségről. Damian félreállt az útból, mi meg egymás sarkát taposva benyomakodtunk az ajtón. Aztán becsukta, és kétszer rázárta.

- Mit... - kezdte volna, de Jason közbevágott.
- Gyorsan, torlaszoljuk el az összes nyílást!

Asher szó nélkül munkához látott. Könnyedén megragadta a politúros diófa öltözőasztalt, mintha lepkebélgázból volna, és lapjával az ablak elé állította. - Hoztatok szöveget, vagy nekem kell a helyén tartanom?

Valami nagy erővel az ablaknak csapódott, a törött üveg millió szilánkja betérítette a rongyszőnyeget. Asher hátratántorodott, és csak Damian segítségével sikerült visszanyomnia az asztalt.

Ezzel egy időben az ajtó zsanérjai is fájdalmasan megreccscentek.

- Túl sokan vannak - állapította meg Jason. Nathaniel tanácstalanul ácsorgott a szoba közepén.

- És most?

Az ajtó kezdett vészesen befelé domborodni. Jason nekivetette a vállát. - Nathaniel, segíts!

Ketten is alig bírtak az egyre erősödő nyomással.

Az öltözőasztal melletti résben tapogatózó kezek jelentek meg. Asher találomra megfogta az egyiket, és könnyed mozdulattal eltörte. A kéz gazdája felülvolt, és visszavonult. Ashernek valószínűleg minden erejére szüksége volt,

SÁPADT HOLD

hogy az aszalt az ablaknyílás előtt tartsa, de a hangján ez egyáltalán nem hallatszott. - Szabad érdeklődnöm, miért tör a falka az életünkre?

- A látszat csal. Nem akarnak kinyíffantam - nyögte Jason, miközben teljes erővel nyomta az ajtót. - Anitát akarják megfarkalni.

Odakinn fokozatosan elült az ostromzaj. Az udvarlóim taktikai megbeszélést tartottak. Jason otthagyta a horpadt nyílászárót, és megkönnyebbülten dörzsölte a nyakát.

Gyanúsán nagy volt a csönd.

- Mi történt? - Damian a részletekre lett volna kíváncsi.

- Később - intette le Jason. Aggódva fürkészte a kinti sötétséget. Rosszat sejtettem. - Miért akarta Richard, hogy mellettem maradj? Nem válaszolt.

Kettes csapó.

- Mién akarta Richard, hogy mellettem maradj?

- A hajszának akkor van vége, ha valaki elkap egy fordulóra - válaszolta kelletlenül. - Vagy ha megölnek.

- És? - Megkerültem az éjjeliszekrényt.

- Richard azt akarja... szóval, ha valaki előbb ér ide, mint hogy... akkor csináljam én.

Valaki fogjon meg. - Úgy érted, vészhelyzet esetén a te harci feladatod meghágni engem?

Volt benne annyi jóérzés, hogy lesüsse a szemét. Bólintott.

Kinyitottam a fiókot, és elővettem a Firestart. Az övembe dugtam. Aztán előkaptam a Browningot, és kibiztosítottam. - Ne vedd személyes sértésnek, Jason, de nekem más terveim vannak ma estére.

- Nem mondtam, hogy önként jelentkeztem a feladatra - dünnyögte Jason.

- Jean-Claude az én mesterem is. Kiherélne, ha belenyúlne a bugyidba.

Asher elgondolkodóan bólintott. - Ez igen valószínű.

Az ám, Jason két tűz közé került.

- Richardnak nem egykönnyen jár el a keze - mondta. - De ha hagynám, hogy valaki megerőszakoljon, kivételt tenne. Ízekre szedne.

A fürdőszobában nagy csörömpöléssel betört az ablak.

Rohadt élet. Hogy lehettem ilyen elővigyázatlan?

- Maradjatok, majd én.

Belöktem a fürdőajtót, és felemeltem a stukkert. Egy férfi próbálta bepréselni magát a szűk nyíláson. A fenekemmel kitámasztottam a vadul himbálózó

ajtót, és löttem. Egyetlen hang nélkül hátranyaklott, és elnyelte a kinti sötét.

A csatazaj újra felharsant. A kiáltások egy része artikulatlan hörgésbe csapott át. Az emelkedő túlvilági energiaszintből éreztem, hogy odakinn vérfarkasok bolyhosodnak. Tisztán hallottam a surrogó neszeket, ahogy elinalnak, és beveszik magukat a fák közé. Megcsapott a bundájuk illata. A munin olyan hirtelen és váratlanul tört rám, hogy nekitántorodtam a falnak.

Kóvályogva végignéztam a szobán, és Jasonon állapodott meg a tekintetem. Rainának pont megfelelt. Nem mintha igazán számított volna neki, kivel csinálja - hogy mit, az meg végképp, csak jó szaftos legyen. Lassan lecsúsztam a földre, behunytam a szemem, és igyekeztem elfeledkezni magamról. Irtó jól jött volna egy kis homok, hogy beledugjam a fejem.

- Nem váltana fel valaki?

Csak remélni tudtam, hogy ki is mondtam a kérést.

Jason időközben Freya-gyorstalpalót tarthatott a társaságnak, mert senki sem kérdezett semmit, senki sem értetlenkedett. Damian szó nélkül átvette az őrhelyemet. Amikor elhaladt mellettem, hozzáért a lábamhoz. Az érintéstől összerándult a gyomrom. Megtorpant, és lenézett rám. Biztos voltam benne, hogy ha azt mondanám, gyürkőzzön nekem, megtenné minden apelláta nélkül, akár itt és most, a nagy plénium előtt.

- Damian - mordult rá Asher. - Az ablak.

Damian csak állt, mint akit odaragasztottak a küszöbre.

Asher fájdalmasan felsóhajtott. - Anita, kérlek, mondd neki, hogy figyelje az ablakot.

Végigsimítottam Damian lábszárát. Aztán a combját. Megmarkoltam smaragdzöld selyemingét, és lehúztam magamhoz. A nyelvem óvatosan becsúsztattam tühegyes szemfogai közé. Az utóbbi időben szereztem némi gyakorlatot vámpírokkal való smacizásban.

- Vérszagod van - állapította meg.

Egy ideig jól nevelt mozdulatlansággal tűrte vehemens közeledésem, aztán hűvös tenyerébe fogta az arcomat. A szánk összetapadt, a kezével a hajamba túrt. Szorosan egymáshoz simultunk. Időközben valahol elhagytam a Brownin got, de ez pillanatnyilag nem izgatott. A Firestar, ami még mindig az övemben volt, keményen az ágyékának nyomódott. Addig fészkelődtem, amíg fájdalmában felnyögött.

SÁPADT HOLD

A fürdő ablakában újabb jelentkező tűnt fel. Mintha végtelen alagúton át láttam volna. Előkaptam a Firestart, és céloztam. Egyenesen a szeme közé. A pupillája hatalmasra tágult rémületében, és visszalökte magát az éjszakába. Annyira mégsem volt elszállva, hogy a bakhatnékja felülírja az életöszönét.

A kérdés az, mennyire vagyok én elszállva?

Damian végigharapdálta a nyakamat, kicsit elidőzve a nyaki véna fölött. Újra meg újra megcirógatta a nyelvével a domborodó érfalat. A beleegyezésemre várt. Hát én nem kifejezetten erre a fajta nedvcsereire gondoltam. Raina nem tartozik az önkéntes véradó típusba. Belemarkoltam vastag szálú, vörös hajába, és felemeltem a fejét. - Ne a fogadat verd belém, Damian. Valami egészen mást akarok.

Asher halkán közbeszólt. - Ezt nem kérheted tőle. Jean-Claude megöli.

- Na és?

Ezt nem én mondtam, ugye?

Újra kaptam levegőt; mintha az önutálattal vegyes döbbenet felhasította volna az arcomra tapadt Raina-nejlonzacskót, ami órák óta szorított, fojtogatott, és már-már a bőrömbbe olvadt. Elhátráltam Damiantól.

- Figyeld azt a rohadt ablakot. És tartsd magad távol tőlem. A vámpír értetlenül meredt rám.

- Hallottad az úrnődet - dörrent rá Asher. - Tedd, amit mond!

Az úrnőjét? Megint lemaradtam valamiről.

Damian velem ellentétben nem csodálkozott a tituluson. Szó nélkül sarkon fordult, és bement a fürdőbe. A csizmája alatt ropogtak az üvegcserepek. Magamba zuhantam, mint a vajás piskóta száznyolcvan fokon. Egyre erősebben, dühödtebben markoltam a Firestart, amíg belesajdultak az ízületeim. Az ujjaimba akartam sajtolni a hideg fém magából fakadó igazságát. *Ez a valóság. Ez létezik.* Raina csak egy kurva kísértet. A kurva életbe.

Valaki mellém kuporodott. Nathaniel volt. Basszus, már csak ő hiányzott. A munin a puszta látványától is belelkesedett. Megjött a friss, önkéntes husi. Seggen csúszva hátráltam előle, amíg az ágynak nem koppantam. A stukkert két marokra fogtam, és kínomban ringattam magam. Nathaniel megbántottan pislogott. Aztán túltette magát a dolgon, és utánam jött. Kígyószerű kecsességgel közeledett, mint akinek ezer csigolyából áll a gerince. Nagyon ügyelt rá, hogy ne érjen hozzám. Rajtam állt, elfogadom-e a közeledését. Rá akartam rivallni, hogy tűnjön el, de a hangom cserbenhagyott. Ami azt illeti, mozdulni sem bírtam.

Foggal-körömmel ragaszkodtam erősen megtépázott önuralmam roncsaihoz. Minden megmaradt erőmre szükségem volt ahhoz, hogy valamelyik bizsergő testrészemmel át ne hidaljam a köztünk lévő arasznnyi távolságot, és rá ne cuppanjak a srácre. A következő delikvenst viszont hazavágom. A munin kezdte kimenteni a végső tartalékaimat. Minden sejtem tiltakozott ellene, hogy Nathaniel legyen a szerencsés nyertes. Jószerével csak a Raina iránt érzett fortyogó dühöm tartott vissza.

Valaki kopogtatott. Nathaniel meglepetten feltérdelt, így egyből kartávolságon kívülre került. Korántsem tökéletes, de egy fokkal jobb.

Asher rám sandított. - Kinyitod?

Úgy nézek én ki?

Megráztam a fejem. Gondolkodni is alig tudtam. Túl erősen koncentráltam, hogy le ne dobáljam a ruhámat, és meg ne keféljek valakit a szobában.

- Ki az? - Jason irtó civilizált és udvarias tud lenni, ha akar. De az is lehet, hogy ezt a szituációhoz képest konszolidált *entrée* hozta ki belőle.

- Nyisd már ki!

Jason talpra szökkent, és mielőtt bárki bármit mondhatott volna, sarkig tárta az ajtót. Az ajtólapot hosszú karomnyom-barázdák szántották fel; egyik-másik olyan mély volt, hogy szinte át lehetett látni rajta. A kilincset mintha többször leharapták volna.

Richard állt a küszöbön. Látszott rajta, hogy alaposan kivette a részét a küzdelemből. Bebotorkált az ajtón, Zane és Shang-Da két oldalról támogatták.

Zane-nek kutya baja sem volt, Shang-Da arcán viszont mély vágás futott végig a homlokától az álláig. A szeme körül alvadt vérkarikák sötétlettek. Behúzta maga mögött az ajtót, és higgadtan felmérte a terepet, örültem, hogy mind egyben vannak, de nem szóltam egy szót sem. A maradék erőmet arra fordítottam, hogy a seggemen maradjak. Ha megmozdulok, löttek az önuralmamnak. Kövér könnyecsepp gördült végig az arcomon, maró-égető csíkot hagyva maga után. Annyi mindent akartam mondani Richardnak, de nem mertem megszólalni. Egyetlen szó szilánkokra robbantott volna.

Richard hozzám lépett. Nem is annyira letérdelt, mint összeesett előttem.

Ösztönösen utána kaptam. A munin kirobbant belőlem, mint gázkazánból a túlnyomás. A Firestar nagy csattanással a földre hullott. Akárhogy is csűrömcsavarom, egyenesen a nyakába vettem magam. Szó szerint Utolsó, arasznnyi védvonalam köddé vált.

SÁPADT HOLD

Egyből megtaláltam a vágást, amit a szíve fölött ejtettem. Felszisszent, és elkapta a csuklómát. A szabad kezemmel kitapogattam egy másik sebet, mire mindkét csuklómát megragadta. Simán lefogott. Ezek szerint nem olyan vészesek a sérülései. Ki akartam húzni a mancsom, de egyre erősebben szorított.

Fölém hajolt, és óvatosan megnyalta a karcolást a mellkasomon. Felnyögtem - félig a fájdalomtól, félig a gyönyörtől. Végigsimította a sebet, amíg a melleim közé nem ért. Gyengéden belém harapott, és elengedte a csuklómát. Kényszerített, hogy a szemébe nézzek.

- Anita, hallasz engem?

Ki akartam szabadulni a szorításából. Kapálóztam, csapkodtam; hiába. Nem engedett közel magához.

- Anita, mondj valamit!

Úgy szorította a fejem, mint egy acélsatu. Fájtt.

A munin a háttérbe húzódott, hogy meg tudjak szólalni, de így is csak rekedt suttogásra telt. - Richard, kérlek! Az egész testének hívogató otthon-édes-otthon illata volt.

- Tényleg ezt akarod? - kérdezte komolyan.

Hatalmas könnycseppek gördültek végig az arcomon.

Makacsul rázni kezdett, mintha vissza akarna zotykolni régi önmagamba. Nem tudott. Valami eltört bennem. Már magam sem tudtam, hogy kapaszkodom belé, vagy küzdök ellene.

Hogy akarom-e?

- Igen - suttogtam alig hallhatóan.

- Így? Itt és most?

Momentán nem álltam készen ilyen komplex kérdések megválaszolására. Szünet nélkül potyogtak a könnyeim, mint az augusztusi záporosó.

Némán bólintottam.

Puhán megcsókolt. Megkönnyebbülés öntött el, de hogy belőle áradt vagy belőlem, nem tudtam volna megmondani. Nem is érdekelt. Rángatni kezdtem a farmerét. - Vedd ezt le!

- Türelem.

Csurog a nyálam, majd' belefulladás, és ő képes türelemről prédikálni!

- Mindenki kifelé! - vezényelte.

Már egészen megfeledkeztem róla, hogy nem vagyunk egyedül. A fülem kivirult, mint egy pipacsmező.

- És a hosszú, tömött sorban álló jelentkezők? - érdeklődött Asher. - Vagy a romantikus fordulat hatására lovagiasan beszüntetik az ostromot?

- Alkut kötöttem Vernével. A rítusnak vége, amint a Legelő célba ér.

Csak fél füllel hallottam, miről beszélnek, mert a gondolataimat teljesen betöltötte Richard közelsége. A frissen kiontott vér szaga. A föld, a fenyőtűskék és árnyékban bomló tavalyi levelek aromája. A leheletfinom izzadságcepptenger a vállán. Kulturált társalgásra per pillanat nem volt kapacitásom.

- Ha így teszed magadévá, erőszakot követsz el - jegyezte meg Asher. Az arca diplomatikusan üres volt és kifejezéstelen.

- Mindent megteszek, hogy ne az legyen - felelte Richard nyugodtan. Asher olyan hangot hallatott, ami félúton volt a köhögés és a röhögés között.

- *Bon heur* - intett, azzal kísértelt az ajtón.

Azért kívánt franciául szerencsét, hogy emlékeztessen a saját magam által felállított játékszabályokra, amikhez mindezidáig tartottam magam, és amiket mindenki mással is kőkeményen betartattam, Jean-Claude-ot is beleértve. A felismerés sarokba szorította a munint, gyorsabban, mint bármi más, amivel eddig próbálkoztam. Kénytelen voltam bevallani, hogy bár hónapok óta vagyok Jean-Claude társa a virradatig tartó hancúrozásban, Richard még mindig hiányzik. Akárhányszor a közelébe kerülök, legszívesebben magam köré csavarnám, mint egy puha takarót. Raina-lőporral a seggemben semmi másra nem tudtam gondolni, csak hogy bezavarjam végre a barnamacit a málnásba.

De nem fogom.

Legalábbis nem úgy, hogy Raina fogja a kormányrudat.

Igyekeztem a gondolataimat visszaterelni az iménti józan mederbe, de a munin tornádóként dühöngött, és az erkölcsi-etikai libidóstóp csődöt mondott. Raina nem hagyott sok választást; esze ágában sem volt kihagyni a kínálkozó alkalmat. A bőröm minden négyzetcentijén milliónyi hangya ugrabugrált. Szükségem van Richardra, égetően nagy szükségem. Nincs értelme tovább tagadnom, de már nem is tudnám.

A többiek kivonultak, az ajtó becsukódott utánuk. Közelebb akartam nyomakodni Richardhoz, de nem engedett. Megcsókolt. Mintha a lelkem ízét akarta volna megérezni a nyelve hegyével. Behunytam a szemem, a kezem ernyedten leejtettem. Hadd csinálja, ahogy akarja. Meztelen vállamat simogatta. A fegyvertok szíja fölött egy pillanatra elidőzött, mintha hirtelenjében nem tudná, mihez is kezdjen vele. Segíteni akartam, de megint elkapta a kezem.

SÁPADT HOLD

Gyöngéden, de határozottan megfordított. Lehámozta rólam a bőrszíjat, és az egész cuccot áthajította a szoba másik végébe, hogy a falon csattant. Aztán hozzám simult, a karomat a mellkasomhoz szorította. A haja az arcomba hullott. A hátamon éreztem a szívverését.

- Ha bármikor azt mondd, hagyjuk abba, abbahagyjuk - suttogetta. Csöndesen kapartam az agyam.

- Nem vagyok gyerek, Richard. Nem fogok nem-ér-a-nevemet kiabálni.

Szerintem ő is így gondolta.

Kikapcsolta a melltartómat, és lefejtette rólam. Meleg tenyerét a csípőmre tette, majd egészen lassan elindult felfelé. A kézfeje a mellemhez ért, aztán beborította és masszírozta perceként át. A mellbimbómat az ujjai közé csippentette, és lágyan dörzsölni kezdte. Kéjesen felnyögtem. Maga felé fordított, a kezét összekulcsolta a fenekem alatt, és megemelt. A nyelve átszánkázott a mellbimbóimon, aztán a szája a mellemre tapadt, és szívni kezdte. Ettől teljesen elfolytam. Ha nem lett volna boldogan pulzáló lepkehadsereg a torkomban, könyörögtem volna, hogy hagyja abba - vagy hogy sose hagyja abba. Mielőtt végleg elaléltam volna, gyöngéden végigcsókolta a másik mellemet is, aztán éles harapással fejezte be. Hirtelen a földön találtam magam, hanyatt fekve.

Ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

Fölém térdelt, és lekapta magáról a pólót. Két hosszú karomnyom futott át a mellkasán, az egyik majdnem vízszintesen, a hasfalán, a másik a váll alatt. A szélére alvadt vér gyűlt, a mellbimbójára is bőven jutott belőle. A munin bezsongott a látványtól. Az ízét akarta. Félve odanyúltam, és ezúttal nem akadályozott meg. Megnyaltam a mellkasát. Amikor láttam, hogy nincs ellenére a dolog, rázártam a számat, és tisztára szívtam a sebet, de olyan erővel, hogy a vágás újra megnyílt.

Visszanyomott a földre, és lehúzta a cipőmet. A szívem úgy zakatolt, hogy jó lett volna dobgépnak egy metálzenekar alá. A boldog pillangók uniszónó körtáncot jártak az örült ritmusra. A keze a farmerom derekán matatott. Amikor a felső gomb engedett, a gyomrom apró gombócba rándult. Kicipzárakta a sliccemet, és közös erővel lerángattuk a nadrágot a csípőmről. Egy utolsó rántás, és *voilà* - ott feküdtem előtte egy szál bugyiban.

Naná, hogy passzolt a melltartóhoz. Az ördög a részletekben lakozik.

Egy ideig némán gyönyörködött. Amikor meguntam a sütkérezést, magamhoz ragadtam a kezdeményezést, és nekiestem a farmerjának.

LAURELL K. HAMILTON

Valami nem stimmelt. Mintha hirtelen elbizonytalanodott volna.

- Ashernek igaza van. Nem helyes, hogy...

Valaki csináljon valamit, különben menten nyüzsítek.

- Ez most nem a kiscserkészek napja, Richard. Lássuk a medvét. A szavakat tett követte; mindenre elszántan tovább gomboltam. Fürkészően nézte az arcomat, aztán elmosolyodott. - Ez megint te vagy.

- Még szép. - Határozottan kihúztam a kezem az övéből. - Vetközz le! Meztelenül akarlak látni.

- Már láttál meztelenül. Nem szolgálhatok sok újdonsággal. Marhaság. Igaz, már láttam ádámkosztümben... de nem így.

- Csak semmi kifogás és nyafogás.

- Amit most csinálunk, az számomra mindent megváltoztat, Anita. Ha neked semmi sem változik, akkor...

Jujj... visítok, mindjárt visítok! Akármennyire gyűlöltük egymást Raina meg én, egy pillanatra tökéletes egységbe kovácsolt minket a nagy, nedves cél. - Az isten szerelmére, Richard, tedd takarékra az etetőd. Én itt viszketek, mint egy bagzó macska, és te az élet nagy kérdésein filozofálsz?

A kezembe tettem az arcomat, és épp egy fájdalmas sóhajra gyűjtöttem a levegőt, amikor a fejemen landolt valami. Richard farmerja volt, az alsógatyája társaságában. Felültem, és összeránduló gyomorszájjal konstatáltam, hogy Richard tényleg megszabadult a gönceitől.

Hosszan legetttem a szemem az aranybarna lankákon és meredélyeken. A haja az arcába hullott, beárnyékolva a vonásait. Ha azt mondom, egy zabszem se fért volna a seggembe, nem túlzok. Cidriztem, és alig bírtam türtőztetni magam. A mellkasára támaszkodtam, és fogvacogva megcsókoltam. Aztán tudatalatti mozgáskoordinációs zavartól vezérelve - mintegy véletlenül - elvesztettem az egyensúlyomat, és teljes testemmel nekidőltem. Az érzés elmondhatatlanul jó volt. JÓÓÓ, csupa nagybetűvel. Hozzám simult, már csak egy hártavékony anyag választott el tőle... Megremegtem, és beindult a menekülési reflex. De Richard nem engedett. Elkapta a derekam, és magához szorított. A következő pillanatban hirtelen mozdulattal lekapta a bugyimat. Az anyag reccsent egy utolsót, és szembe kellett néznem a ténnyel, hogy tök pucér vagyok.

Haladunk.

Fölém térdelt, és olyan mohón méregetett, hogy minden porcikám merevgörcsbe rándult.

SÁPADT HOLD

A combomat cirógatta, aztán széthúzta a lábam. Megmarkolta a fenekemet, és az ágyékomba fúrta az arcát. Nem láttam, nem hallottam, nem kaptam levegőt. Bár lehet, hogy mégis, mert valaki cérnavékony hangon nyöszörgött. - Kérlek, Richard, ne csigázz!

Az egyik ujjá megtalálta a titkos mélységek felé vezető utat. Hátravetett fejével szorosan behunytam a szemem.

- Vigyázat, mélyvíz!
- Nekem mondd?
- Raina még mindig itt van?

Bólintottam. Nem mertem megszólalni.

- Sebj. Mindjárt eltűnik.

Nyalogatni kezdte a combomat. Minden érintésével szélesebbre tártam magam előtte. Amikor megéreztem a nyelvét a lábam között, felnyögtem; vibrált és táncolt az érzékeimen. Biztos mozdulatokkal haladt, aztán megtalálta a megfelelő helyet, és szivogatni kezdett. Az arcomat figyelte. Sötét fény lobogott a szemében, ősi-primitív izzás, amit nem lehet szavakba önteni. A melegség aranyló hullámban áradt szét az ágyékomból. A világ ködfátyolba burkolózott, mintha párás üvegen át néztem volna. Az extázis utolsó foszlányával Raina is elszállt.

Lassan visszaeresztett a földre. Az ajka nedvesen csillogott. - Akarod, hogy öblögessek? - kérdezte vigyorogva.

- Azt próbáld meg!

Belecsimpaszkodtam.

- Elment? - kérdezte halkán.

De el ám.

- Csak én vagyok. Csak mi ketten.

- Na azért!

Rám ereszkedett, és teljes testével hozzám simult. Édes-dorombolós érzés volt. Újra rá kellett döbennem, mennyire reménytelenül vakarcsméretű vagyok a misszionárius pózhoz. Nagy valószínűséggel megfulladtam volna alatta, ha nem támaszkodik az alkarjára, afféle fél-fekvőtámaszban. Óvatosan belém csusszant. Miután megint kaptam levegőt, észrevettem, hogy a szeme farkasszínűvé sárgult. Döbbenetes volt a változás; napbarnított arcában majdnem narancsszínűnek hatott.

Óriásparamétereimre való tekintettel kíméletes tempóban kezdte. Mivel a súlya nem szegezett a földhöz, szabadon tudtam helyezkedni. Felemeltem

a csípőmet, hogy félúton találkozzunk. Együtt mozogtunk, először lassan, aztán egyre vadabb tempóban. A ritmus és a hőség egyre fokozódott. Valami átkattant bennem; a jelek megnyíltak, akár egy zsilip. Perzselő, arany erőfolyam áramlott át rajtunk, minden szőrszálam égne állt tőle.

A karjába nyalábolt, és az ágyhoz cipelt. Rám zuhant. Minden lökéssel újabb hőforrás fakadt fel, a pulzálás áradattá dagadt, valósággal lubickoltam az érzésben. Richard felkiáltott, de nem ömlött szét bennem. Feltámaszkodott. A szeme még mindig túlvilági borostyánszínben játszott, de a pillanat hevében ez egyáltalán nem izgatott. Akkor kezdtem kiesni a hangulatból, amikor a Vadállat a felszínre bukott, és egyenesen rám bámult Richard szeméből. Olyan gondolatok suhantak át az arcán, aminek több köze volt a vadászathoz és a zabáláshoz, mint a szexhez - hogy a szerelemtől ne is beszéljünk. A keze megfeszült az ágyon. Az ujjai megnyúltak, és karmosvégű mancsá változtak. Hallottam, ahogy a lepedő hangos recsenéssel végighasad.

Képtelen voltam a félelmet levakarni az arcomról.

- Richard?

- Sohasem bántanálak - suttozta. Szörnykeze megrándult, és az elszabadult rugókkal apró fehér szivacsdarabkák pattantak a magasba.

- Richard! - sikítottam.

A karmai újra végigszántották az ágyat. Kihúzta magát belőlem, és legördült rólam. Az oldalára gurult, és csomóvá gömbölyödött.

A francba.

Tudtam, hogy nem fog alakot váltani szex közben, de két nappal telihold előtt nem könnyű ellenállni a hívásnak. Gyöngéden megsimogattam a hátát. A francba, a francba. A szeme még mindig sárga volt, de a keze kezdte visszanyerni emberi dimenzióit. Az energiahullám savas esőként csípte a bőrömet. Ez nem az ő kudarca. Richard nem szörnyeteg, és ezt bárki előtt vállalom. Sosem ártana nekem. Néha jobban bízom benne, mint saját magamban.

- Gurulj a hátadra.

Átfordította a csípőjét, de nem nézett rám. Darvadozott a hangulat. Na igen, semmi sem üti ki úgy az embert, mint amikor a szív szerelme segítségért sikítozik. Ahogy hozzá értem, megremegett. Megadóan behunyta a szemét.

Kitartóan gyömöszöltem, amíg forró nem lett és kemény. Akkor fogtam magam, és se szó, se beszéd rácsusszantam.

SÁPADT HOLD

Nem tudtam, mire vállalkozom. Sok volt nekem Richard ebből a szögből; nagyságrendekkel intenzívebb élmény, élesebb, majdnem-sajgó. Vannak pillanatok, amikor elúsznak az ember félelmei, és kibukik belőle, amit valójában érez. Ez olyan pillanat volt.

- Szeretlek, Richard - nyögtem boldogan. - Teljes szívemből.

Olyan mélyre csúszott bennem, hogy a forróság egészen a gyomromig ért. A keze a derekamra vándorolt, aztán a melleimre. Már ettől el tudtam volna élvezni. Magamba erőltettem, keményen és mélyen, ahol már-már elmosódnak a határvonalak gyönyör és fájdalom között. Az eufória átjárta a testemet. Richard légzése is felgyorsult, és tudtam, hogy közel jár a csúcshoz.

- Még ne - suttogtam. - Még ne.

A kezét két oldalt az ágyba vágta. A karmok acélszögekként téptek bele a matracba. A rugózat pengett és nyögött, de már nem érdekelt. Az orgazmus olyan kirobbanó volt, hogy belegörcbült a gerincem. Minden sejtem idegzsibbasztó táncba fogott, mintha ki akarnának szakadni a nagy egészből. Egy tejútfényű másodpercig testetlennek, könnyűnek éreztem magam. Semmi sem létezett, csak az öröm mindent elmosó hulláma.

Egyedül a bennem reszketve elömlő melegség horgonyzott a jelenhez.

Richard szeme újra barna volt és emberi. Pilledten rázuhantam. Aztán hosz-szú ideig csak feküdtem, és élveztem, ahogy a teste jóllakottan pulzál alattam.

Hazaértem.

Odavackolódtam hozzá, és megállapítottam, hogy ezt a pozitúrát reggelente rendszeresíteni kellene. Na hogy is van ez? Kinyitottam a szemem, és az álom egy szempillantás alatt elillant. Konstatáltam, hogy a takaró a derekamig gyűrődött. Pucér cickóim között napbarnított kar pihent; Richard a hasán feküdt, és édesen durmolt, a haja függőnyként takarta az arcát.

Úgy éreztem magam, mint aki csapdába esett.

Van Gogh napraforgói nyújtózkodtak a reggeli fényben a kanapé fölött. Ez Richard faháza. Ahogy az emlékeim között kutakodtam, leesett, hogy az enyém megint tropára ment. Vajon hány dobásom maradt Vernénél? Erős késztetést éreztem, hogy fülig betekerjem magam a lepedőbe. Nem voltam kifejezetten kitárulkozó kedvemben. Inkább zavarban voltam. Na nem olyan hü-de-rettenetes, halálos zavarban, csak olyan pirulós-kislányos zavarban.

A karomat fázósan keresztbe fontam a mellkasom előtt, és irritáltan bambultam Richard karjára. Szinte kakaóbarnának tűnt az én tejfehér bőrhoz képest. Jean-Claude azt szokta mondani, hogy majdnem olyan sápadt vagyok, mint ő. Hát igen. Eddig sem értem el különösebb erkölcsi magaslatoakat, de legalább megvolt az a jó érzésem, hogy tántoríthatatlanul tartom magam a monogámiához. Most már ezzel sem borogathatom a lelkem. Hogy is szólt Blake Nagy örökbecsű axiómája a hűtlenségről? Ha egyszer az ember lánya beadja a derekát, nemsokára az egész város meredező farkakkal lesz tele.

A reggeli napsütés átküzdötte magát a kézzel vert, súlyos csipkefüggönyön, és az ágyra vetült. Még sosem fordult elő, hogy ébredéskor meleg test heverjen mellettem. Na jó, Stephen az egyetlen kivétel, de akkor szügyig fel voltunk fegyverkezve, és éppen azt vártuk, mikor törik ránk az ajtót. És lássuk be, ez nem ugyanaz. Félénken Richard karjához értem. Be kell vallanom, hogy két lábon járó hullákhoz szokott lelkem kifejezetten élvezte a puha melegséget. Leheletfinoman végigsimítottam a kezén, épphogy csak az arany szőrszálakat borzoljam végig. Sikerült felmacerálnom. Felemelte a fejét. Még föl sem ébredt, de hajfüggönyén át olyan mosolyt villantott felém, amitől a zoknimba olvadtam.

SÁPADT HOLD

- Jó reggelt.
- Neked is.

Ezzel a némileg sötlanra sikerült köszöntéssel ösztönösen a mellemre húztam a plédet. Közelebb kucorodott, és a mozdulattól lecsúszott róla a takaró. Alkalmam nyílt megcsodálni a feneke sima, arányos ívét. Megcsókolt gyöngéden, puhán, aztán az arcát az arcomhoz dörgölte, a lehelete a fületem csiklandozta. A farkas üdvözlí az ő... Na hagyjuk. Végígszuszogott a nyakamon, és megállt a vállamnál. Merthogy az utat a továbbiakban teljesen elzárta a takaró.

- Feszültnek látszol - jegyezte meg.
- Te viszont nem.

Felnevetett. Ezt a nevetést még sohasem hallottam tőle. Boldog volt, felszabadult, elégedett. Akkor miért estem mégis zavarba? Meg tudtam volna fojtani magam egy kanál vízben.

- Mi az? - kérdezte, és megcirógatta dühös ráncaimat. Erre mit mondhatnék?
- Bújj hozzám! - motyogtam.

Az oldalára fordult, és a takarót lazán visszadobta a derekára. Felemelte a karját, hogy odaférjek. Én is az oldalamra gurultam, és a popsímmal bevacoltam magam. Túl magas volt a duplakíflí-figurához, de addíg kukacolódtunk, amíg meg nem találtuk a megfelelő pozíciót. Átnyalábolt, én pedig a mellkasához kuporodtam. Meztelen ágyékának érintése nem is annyira izgató volt, mint inkább... tökéletes. Azt kívántam, bárcsak így maradhatnánk, amíg világ a világ.

- Olyan forró vagy, mintha lázad lenne - jegyeztem meg.
- Telihold idején ez természetes. Holnapra akár negyven fok fölé is felmehet a testhőmérsékletem. Egyéb kérdés?

Félresímította a hajam, és belebrummogott a nyakamba. Libabőrös lettem.

- Na, ne csináld! Ott csiklandós vagyok.
- Nem csak ott - dünnyögte.

Éreztem a fokozódó masszívitást a hátam mögött. Kuncogni kezdtem, és a hátamra gurultam, hogy a szemébe nézhessek.

- Én is örülök, hogy látom, Mr. Zeeman.

Csókolózni kezdtünk, és egy percen belül úgy egymásba gabalyodtunk, mint egy kétszemélyes gordiuszi csomó. Épp a nyakába akartam pakolni a lábam, amikor fogta magát, és elhúzódott.

LAURELL K. HAMILTON

- Mi a baj? - kérdeztem értetlenül. Feltételezem, nem azért aggódott, hogy teherbe esem. Az elővigyázatosság az erős oldalam; évek óta szedem az antibébit.

- Nem lenne jó ötlet - rázta a fejét.

Sokatmondóan végignéztam rajta. - Pedig esküdni mertem volna, hogy egyes testrészeid kifejezetten lelkesednek az ötletért.

Elpirult. Olyan spontán jött belőle, hogy megérdemelt volna egy hatalmas pusztit. Bár valószínűleg pipa lett volna. Szóval úgy tettem, mint aki észre sem vette.

- Te is tudod, mi történt múlt éjszaka. Holnap telihold. Egyre nehezebben tudom megőrizni az önuralmam.

Hosszú, csaldótt sóhajjal hanyatt vágta magát. - Értem.

Pár perce még azon morfondíroztam, miért hagytuk, hogy maga alá gyűrjön a szenvedély, most meg az a bajom, hogy nem szeretkezünk újra. Hja, a racionalitás nem az erős oldalam.

- Egy pillanatig azt hittem, azt fogod mondani, az egész csak félreértés volt, felejtük el, és visszamész Jean-Claude-hoz.

Témánál vagyunk.

Kényelmes volna elkenni a dolgot, de nem lehet. Ha Richard azt gondolja, elfelejtettem Jean-Claude-ot, ki kell ábrándítanom. Képtelen volnék rá, ahogy a kezemet se tudnám levágni.

Vettem egy mély levegőt, de megelőzött.

- Nekem sokat jelent, ami történt. Azt hittem, neked is jelent valamit.

- Jelent is. De...

- De ez nem változtat a tényen, hogy hozzá tartozol - fejezte be a mondatot helyettem. Valakinek előbb-utóbb meg kell mondania a frankót.

Felhúztam a térdem. - Valahogy úgy.

Bólintott.

- Hiányoztál. Minden szabad hétvégémet azzal töltöttem, hogy a régi szép időkön töprengtem.

Megfogtam a kezét. - Te is hiányoztál nekem, Richard. A szex csodálatos dolog, de...

- De?

- De nem ez a lényeg.

Sóhajtott. - Szóval, úgy döntesz, hogy nem döntesz? Visszamész hozzá, mintha mi sem történt volna?

SÁPADT HOLD

Édes Jézusom, nem gondoltam volna, hogy ez ilyen nehéz lesz. Vagyis dehogynem gondoltam, csak nem érdekelt. Miközben intenzíven szégyelltem magam, meg kellett állapítanom, hogy a jobb-kar-vagy-a-bal valóban nem alternatíva.

- Észrevetted, hogy nem akartam rögtön gyűrűt húzni az ujjadra?

Hogyne vettem volna észre, örültem is neki, és fájt is a szívem.

- Hálás vagyok a türelmedért.

- Ez nem a türelemről szól, Anita. Nem tűröd az ultimátumokat. Ha sarokba szorítalak, veszítek.

- Itt nincsenek nyertesek és vesztesek. Ha így gondolod, akkor felejsz el.

- Nem hagysz túl sok választási lehetőséget.

Richardot szemmel láthatólag nem zavarta, hogy meztelen. Nekem viszont állandóan elvonta a figyelmemet a... látvány.

- Kezdetől fogva megvolt a választási lehetőség - vágtam rá gyorsan. - Te is nagyon jól tudod, miért viseli Jean-Claude ilyen angyali türelemmel a marhaságaimat. A velünk való szövetség révén megsokszorozza a hatalmát. Te viszont sokkal jobban járnál, ha találnál egy rendes lupát. Egy vérfarkast. Én csak veszélyeztettem a pozíciódat. Az életeredről nem is beszélve. A múlt éjjeli balhé a legjobb példa rá.

- Szeretlek - felelte egyszerűen, mintha ez mindent megmagyarázna. És lássuk be, ez tényleg mindent megmagyaráz. Miért érzem úgy, hogy a nyakába kellene borulnom, és bocsánatot kérnem tőle? És miért nem ölelem át, ahelyett, hogy cincálom a lelkét? Csupa kérdőjel.

- Tudod - folytatta halkán -, sokat gondolkodtam rajta, mi az, ami hozzád köt.

- Hogy miért nem tudlak elengedni.

- És mire jutottál? - Magam köré csavartam a takarót, és nyakig beburkolóztam. Ha szakítunk, nem akarok pucér lenni. Őt nem zavarná, engem annál inkább.

- Szükségem van valakire, aki nem tartozik közénk. A... szörnyetegek közé. Éljen az önzetlen szerelem.

- Egy csomó halandó boldogan lenne a puszinyuszyd, Richard. Szemrehányó pillantást vetett rám. Belemásztam a lelkébe. Zummm...

- Ahogy mondd. Akadt is pár jelentkező, de egyikükkel sem feküdtem le.

- Miért nem? - Ha puszinyuszyi, legyen kövér. Néha nem ártana leállítanom magam, amikor gyökérfokozatba kapcsolok, de ha tüske van a körmöm alatt, akkor nehéz.

- Ha épp nincs telihold, tökéletesen tudok uralkodni magamon. Nem sárgul be a szemem, és a kezem sem változik át. Senki meg nem mondaná rólam, hogy likantróp vagyok. De a tényeken ez sem változtat. Még te is megrémülsz tőlem.

Erre nem tudtam mit mondani. Úgyhogy meg se próbáltam.

Richard a lepedő szegélyét morzsolgatta. - Amikor csatlakoztam a falkához, az egyik fiatal farkasnak volt egy halandó barátnője, összezúzta a lány medencéjét, mialatt szeretkeztek. Nem is vette észre.

Tágra nyílt a szemem.

- Eldurvult a szex?

Richard lassan megrázta a fejét. - Még mindig nem érted, Anita. Ha az ember nincs tisztában a saját erejével, kontrollálni sem tudja. - Rövid szünetet tartott. - Te vagy az első halandó, akivel ágyba bújtam, amióta alakváltóként élek.

Ez igazán hízelgő. Vagy nem.

- Rettegek a gondolattól, hogy fájdalmat okozok neked, vagy megsebesítelek - mondta csöndesen. - A szex hevében az ember elveszti a fejét. Ez a dolog lényege. Ha veled vagyok, sosem veszthetem el teljesen a fejemet.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Nem kell választanod közöttünk. Nem örülök neki, de...

Határozottan nem tetszett, hogy nem akarta befejezni a mondatot. Ideges lettem tőle. - De?

Hátrasimította a haját. -... de akkor én is lefekszem farkasokkal - bökte ki végül.

Csak néztem rá kukán és dermedten.

- Mondj valamit.

Kinyitottam a szám, aztán becsuktam. Nem valószínű, hogy még ma megtalálom a hangom. De, mégis.

- Szóval továbbra is lupa-jelölteket felvételiztetsz?

- Még nem tudom. Talán. Végül is, ha nem vagy hű hozzám, én miért legyek hű hozzád?

Ezzel megfogott. Pedig hej, de nagy kedvem lett volna vitatkozni vele. - Zsarolsz, hogy hagyjam ott Jean-Claude-ot? - kérdeztem csipetnyi szemrehányással a hangomban.

- Nem. Csak azt mondom, ha továbbra is kitartasz mellette, nekem is jogom van másokkal dugni.

SÁPADT HOLD

És én még azt hittem, szeretjük egymást. Talán nem ártana tisztáznunk a szerelem fogalmát, a félreértések elkerülése végett.

Ha nem szeretem eléggé ahhoz, hogy feladjam Jean-Claude-ot, hogy is várhatnám el, hogy lemondjon az alakváltókról, akikkel istenigazában szabadjára engedheti az energiáját? Dühödten, zavartan és megbántottan pislogtam. Szerettem volna még valami rondát a fejéhez vágni, de nem volt rá jogalapom.

Richard felállt, és felkapta a farmerjét a székről. Alsónadrág nélkül bújtt a gatyájába, és óvatosan begombolta.

Aztán odakuporodott mellém.

- Az az én legnagyobb bajom, hogy rajtad kívül senki más nem kell -
suttogta, és megcirógatta az arcomat. Aztán megrázta magát. - De hogy éppen Jean-Claude-dal kelljen osztozkodnom...

Rondán akartam nézni, de nem ment.

- Futok egyet, mielőtt kimennék a terepre. Dél körül várnak a kollégák.

Nem hagyott időt gondolkodni. Túl sok volt ez nekem egyszerre. Amikor az ember zavarban van, koncentráljon a feladatra.

- Veled megyek a trollokhoz. Beszélni akarok a biológusokkal. Tudnom kéne, hogy tényleg Franklin Niley akarja-e megvenni a földet. Annak a félkarú fickónak már a neve említésétől is tele lett a gatyája. Elég hátborzongató figura lehet, ha egy bérbivaly egy rakat lihegő vérfarkas között is mélyen hallgat róla.

Zavaromban mindig sokat jár a szám.

Richard mosolygott. Aztán a derekamnál fogva felkapott, és megpörgetett. Amikor visszaeresztett, táncolt velem a világ.

- Dobjuk sutba az összes kétségünket, Anita. Legalább mára. Fogni akarom a kezedet, és komolytalan, romantikus dolgokat akarok művelni veled. Azt akarom, hogy mindenki lássa rajtunk, hogy egy pár vagyunk. Minden elkötelezettség nélkül, de szabadon, ahogy mindig is akartuk.

Ahogy mindig is akartuk. Sóhaj.

- Próbáljuk meg.

- Nem vagy túl lelkes.

- Jó volna éjjel-nappal fogni a kezed, Richard, de... egyszerűen nem cseszhetek így ki Jean-Claude-dal, érted? Richard leült mellém. - Nemrég megkérdeztem tőle, mennyiben hatottak

rád a jelek. Úgy értem, az ellenálló képességedre, és hogy mennyire vagy sebezhető. Rögtön sejtette, honnan fúj a szél. Végül kénytelen voltam előadni neki a sztorit a haveromról és a barátnőjéről.

- És? Mi volt a mester véleménye?

- Azt mondta, nincs okom aggodalomra, mert nem vagyok kezdő vérfarkas, te pedig nem vagy szimpla halandó. Kettőnk által több vagy. Vagy más, ahogy tetszik.

Na igen, néha nekem is az az érzésem, hogy ezek ketten az én kevéske megmaradt emberségembe kapaszkodnak, mint kullancsok az utolsó kóbor kutyába. Valóban *más* lennék? Én inkább úgy mondanám, a szerelmük - vagy az érdekeik, ahogy tetszik - egyre többet szív ki belőlem.

Richard hosszan, elgondolkodva nézett. - Jean-Claude-ot nemcsak a hatalom ígérete vonzza hozzád. Azelőtt szörnyetegnek tartottad. Amióta megváltozott a véleményed, ő is más színben látja a világot. Új távlatokat nyitottál előtte, amikről eddig nem is álmodhatott.

- Csak nem bonyolódtatok mélyenszántó beszélgetésbe?

- De. Úgy is mondhatjuk.

- Nekem ez az egész úgy jön le, mintha engedélyt kértél volna tőle, hogy megdughass - bukott ki belőlem egy szuszra. Pedig nem ezt akartam mondani. Vagy nem így. Már mindegy.

Richard megállt az ajtóban. - Mégis mit tennél, ha Jean-Claude megtudná, hogy együtt voltunk, és megölne?

- Próbálná csak meg - vágtam rá. - Én... - Aztán elharaptam a mondatot, és kukán meredtem magam elé. Ha egymás torkának esünk vélt vagy valós sérelmeink miatt, könnyen előfordulhat, hogy valamelyikünk fübe harap. Még ha túl is élnénk egyikünk halálát, - ami igen valószínűtlen, tekintve, hogy a vámpirjelek jóban-rosszban, de főleg a halálban összekötnek bennünket - akkor sem bocsátanám meg magamnak, hogy közöm volt a halálukhoz. Már persze ha nem én patkolok el elsőnek.

- Szóval kikérted Jean-Claude véleményét. Richard bólintott. - Úgy van.

- Köszönte veled, hogy megdöngeted a nőjét. Mint férfi a férfival.

Kezdtem felbosszantani.

- Úgy van.

- És erre ő azt mondta, csak tessék, kolléga, szabad a pálya.

SÁPADT HOLD

- Jean-Claude nagyon jól tudja, ha az életemre tör, azt ő sem ússza meg szárazon. Elveszíti a szövetségeseit, és még az sem kizárt, hogy az életét is. Ennyit nem kockáztatna. Semmi pénzért.

Ez igaz. Vérforraló, de igaz.

- Szóval ha te ilyen feltételek mellett rábólintasz a jelenlegi felállásra, akkor döngethatsz mind a kettőnkkel. De ha nem én vagyok az egyetlen a számodra, te sem leszel az nekem. Megegyeztünk?

Most mit mondjak erre?

- Nem tetszik ez az egész. Nagyon nem tetszik.

- Akkor jó - bólintott elégedetten, és betette maga mögött az ajtót. Hallottam távolodó lépteit a süppeteg kavicsrétegen. Épp az imént kínáltak föl ezüst tálcán mindent, amire valaha vágytam. Tehát miért is kuporgok a térdemet görcsösen ölelgetve egy Richard-illatú takaróhalom közepén, és küzdök teljes erővel a bölgés ellen?

29.

Előző este áthoztam a bőröndömet a bungalóból, de öltözés előtt mindenképpen le akartam zuhanyozni. Rám fért. Ha Richard életfogytig tartó hűséget esküdött volna, fürdés helyett inkább utána rohantam volna az erdőbe - telihold ide vagy oda. De nem tette.

Eléggé meg voltam zakkanva.

Épp összeszedtem a cuccomat, amikor kopogtak. Nem voltam vendégváró hangulatban, úgyhogy úgy döntöttem, ha akarnak valamit, majd visszajönnek. Egyébként meg bekaphatják. A második kopogás határozottabb volt, a harmadik pedig olyan erőteljes, hogy az ajtókeret is beleremegett.

- Rendőrség. Kinyitni! Rendőrség?
- Egy pillanat, csak felkapok valamit.

Konstatáltam, hogy megint elfelejtettem köntöst pakolni, és magamra csavartam az egyik gyűrött lepedőt. Határozottan rossz előérzetem támadt. Ha tényleg azt akarják, hogy elhúzzunk a városból, miért korán reggel jönnek? Miért nem hagynak időt, hogy összepakoljunk? A sheriffel úgy egyeztünk meg, hogy sötétedésig kell elporolnunk a körzetéből. Talán változott a terv, és már nem számít, hogy a saját lábunkon távozzunk-e vagy zsákban? Az sem kizárt, hogy a zsaruk értesültek Chuck és Terry meghiúsult rajtaütési kísérletéről, és viszket az ujjuk a ravaszon. Már volt dolgom korrupt rendőrökkel - igaz, csak egyszer. Baromira meg tudják nehezítem az ember életét. Példának okáért biztos nem hinnék el, hogy csak önvédelemből fogom rájuk a stukkert, amikor kidöntik a bejárati falat.

Ha viszont fegyvertelenül fogadom őket, és szó nélkül kinyírnak, irtó pipa leszek.

- Nyissa ki ezt az istenverte ajtót, Blake, ha jót akar!

Nem a pisztolyomért nyúltam, hanem a telefonért. Tanú kell ide, méghozzá olyan, akit nem lehet lepuffantani. Például egy zsaru az ország másik felében. A telefon az éjjeliszekrényen állt. A Browning a párnám alatt lapult, de ha a stukker után kell kapnom, lábbal előre visznek ki innen.

SÁPADT HOLD

Dolph vette fel. - Itt Storr.

- Anita vagyok. A seriff és a helyettese épp most akarják rám törni az ajtót.

- Miért?

- Ne engem kérdezz.

- Felcsörgöm a helyi kollégákat a másik telefonon. Tartsd a vonalat!

- És mit mondasz nekik? Hogy épp most törik rá a civil szakértődre az ajtót, mert az cseszik kinyitni?

- Hm. Ha nem akarsz segítséget, miért hívtál?

- A biztonság kedvéért egy rendőrrel akarok csevegni, amikor a fejemre borítják a bungalót.

Dolph csöndesen szuszogott pár másodpercig. - Bármit csinálnak, ne legyen fegyver a kezében. Azzal csak ürügyet szolgáltatnál.

Az ajtó kirobbant. Maiden csörtetett be elsőnek. A colos, sebhelyektől szabdalt képű seriffhelyettes követte. Maiden irdatlan negyvenötöse tökéletesen arányosnak hatott lapát mancsában. A másik belökte a fürdő ajtaját. Szoborrá dermedtem. Az egyik kezemmel a lepedőt szorongattam, a másikkal a telefonkagylót.

Dolph hangja recsegett a fülemben. - Anita?

- Itt vagyok, Storr őrmester. - Nem emeltem fel a hangom, de elég hangosan beszéltem, hogy a szoba túlsó felén is tisztán lehessen érteni minden szavam.

A serifflépett be utolsóként. A stukkere a tokjában volt. Az élet mégiscsak szép.

- Tegye le a telefont, Blake.

- Nahát, Wilkes seriff! Micsoda kellemes meglepetés.

Átvágott a szobán, és kirántotta a kezemből a kagylót. Nem ellenkeztem. Nem puffantott le kapásból, de ez még nem garancia rá, hogy nem fog nekem esni a következő pillanatban. Akármit is tervez, nem könnyítem meg a dolgát.

Belehallgatott a kagylóba, aztán letette. - Ne reménykedjen. Egy telefonhívás nem menti meg a seggét.

Nagy, kerek szemeket meresztettem rá. Épp csak a szempillámat nem rebegettem. - Miért, mi rosszat követtem el?

A telefon felberregett. Hét hosszú csörgés után Wilkes vette fel a kagylót, aztán rögtön le is csapta. Majdnem beszakadt az éjjeliszekrény. Én meg közben ma-született-bárány pofát vágtam; a hajam kócos volt, az arcom gyűrött, és egy szál lepedőben feszítettem - azt hiszem, elég hihetőnek tűnt a figura.

Ismét nyílt az ajtó, ezúttal Richard esett be lihegve, csatakosan. A seriff emberei megpördültek, és rászegezték a fegyverüket. A szoba a rendőrök kiabálásától volt hangos.

- Kezeket fel! A földre, gyereünk!

Richard szó nélkül a tarkójára tette a kezét. Nagyon jól tudta, hogy vendégeket kaptunk. Megvárhatta volna, amíg elmennek, de inkább ránk nyitott. Persze ha a zsaruk tényleg veszélyesnek ítélték volna minket, egyikük a faház előtt maradt volna örködni. Nem bántak velünk bűnözőként. Ha már itt tartunk, inkább ők viselkedtek úgy, mint a bűnözők.

Richard engedelmesen hasra feküdt. Maiden a hátába nyomta a revolvert, aztán fél kézzel rácsattintotta a bilincset. Wilkes egy intéssel kiküldte a másik helyettesét az ajtó elé, a további meglepetéseket elkerülendő.

A telefon újra felberregett, és kitartóan csörömpölt. Mindegyik csörgés egy fokkal hangosabbnak tűnt az előzőnél. A seriff fogta, és egy rántással kitepte a zsinórt a falból. A feje vörös volt a dühtől.

- Figyelmeztettem magukat, hogy takarodjanak a városomból.

Halkan, nyugodtan és a tölem telhető legszelídebb hangon válaszoltam. - Napnyugtáig adott időt, Wilkes. Még kilenc sincs. Hová ez a nagy sietség?

- Miért nem pakolták még össze a cókmókjukat?

Kinyitottam a szám, de Richard megelőzött. - Mert sehová sem megyünk.

Íiiiiiiii!

A hirtelen beállt csöndben a seriff bikafűjtatás a fülsértően hangosnak hatott. Miért nem érti Richard a dörgést? Wilkes a főnök. Ő diktálja az iramot, és ő dönti el, hogyan tovább. Ha nyugodt marad, a többiekkel sem szalad el a ló. Ha elveszti a fejét, nagy szarban vagyunk.

- Hagyja el Myertont, Mr. Zeeman. Még ma.

Richard már épp válaszra nyitotta a száját, de sikerült közbevágnom. - Elmegyünk, Wilkes, ne izguljon. Vettük az adást.

- Maga úgy hazudik, mintha könyvből olvasná. A szeretőjének viszont a képére van írva, hogy maradni akar.

Ez veszélyesen közel állt az igazsághoz. Hirtelenjében nem tudtam elfogadható ellenérveket előkaparni. A szerető titulussal pedig nem vitatkozhattam. Mi értelme lett volna?

- Sültbolondok volnánk, ha maradnánk.

SÁPADT HOLD

- Tudom, hogy nem magát kell meggyőznünk, hanem Mr. Zeemant. Mert ő tényleg sültbolond. - Kezdett lilulni a feje. - Egy hippilelkű... zöld-liberális... birka.

Tyúha.

Már épp azon morfondíroztam, hogyan akarják meggyőzni, amikor Wilkes intett. - Thompson.

A sebhelyes seriffhelyettes, aki eddig Richard mögött térdelt, átadta a helyét Maidennek. A tizedes elbizonytalanodott, mintha az események felpörögtek volna a reflexeihez képest, de nem tette el a fegyvert. Igaz, nem is szegezte Richardra. A térdére támasztotta, és ráfektette az állát. Buszmegálló póz.

- Azt hiszem, Thompson, be kell pótolnunk a mulasztásunkat. Nem motoztuk meg Miss Blake-et. Elképzelhető, hogy fegyvert rejteget.

Thompson arcán kaján vigyor ömlött szét. - Milyen igaz, főnök.

A helyettes karon ragadott. Megbotlottam a lepedőben, és majdnem orra buktam. Miközben maga előtt lökdösött, arra koncentráltam, hogy a leplet a mellkasom elé szorítsam. A zúzódások és lila foltok még elmennek, de ha pucéron kellene pózolnom előttük, az permanens nyomot hagyna porcelánfinom lelkemben.

Richard fel akart állni, de a sebhelyes hátrafordult, és a vállára sózott egyet a fegyvere markolatával.

- Nyugi, Richard. Nincs semmi baj - mondtam neki, és igyekeztem meggyőzően nyugodtnak látszani.

- Maga aztán hidegvérű egy szuka. - A sebhelyes megragadta a lepedőmet, és magához rántott. A szolgálati stukker a hasamba fűrődött. Maiden időközben eltette a fegyverét, és a gumibotját Richard torkára szorította. Az ádámcsutkája fölé, nehogy összezúzza a légcsövét. Alapos kiképzést kapott.

Thompson ráböfönt Richardra. - Ne izgulj, kisfiam. Még semmi sem történt.

Ez nem tetszett, de nem maradt időm a szemantika és a szándék rejtett összefüggéseinek meditálni. A seriffhelyettes nagyot taszajtott rajtam, kezdett eldurranni az agya. Térdre estem, de a lepedő maradt. Egy-null ide.

- Thompson - mordult fel Wilkes. - Hagyd a töketlenkedést, és csináld már! Nem érünk rá egész nap.

A seriffhelyettes a sörényemnél fogva az ágyhoz vonszolt. Talán ki tudtam volna tépni magam a kezéből némi haj- és vérvesztés árán, de nem láttam

benne sok rációt. Ha nekiállok rúgni és karmolni, annál rosszabb nekem. Hátha csak nőalázás lesz Mr. Zeeman okulására. Azt fél lábon is kibirom. Ez ismételtettem magamban, mint valami mantrát, miközben Thompson az ágyra lőkött. Fél kézzel a párnába nyomta a fejem. Nem kellett különösebben megerőltetnie magát, de én majdnem megfulladtam. A lepedő a derekamig csúszott. Két hörgés közben azon izgultam, hogy nemsokára szabad kilátás nyílik a seggemre. Meg akartam igazítani a lepedőt, de Thompson olyan erővel nyomott a matracba, hogy feladtam a próbálkozást. Ezt az ágyat nem kommandós kiképzésre tervezték. Nem akartam okot adni a fickónak, hogy belefojtsa. Az elájulás sem jó ötlet. Az efféle szituációk nem szoktak maguktól megoldódni, miközben az ember öntudatlanul hever. Sőt.

- Ne ficáncolj, szépségem - szuszogta Thompson -, különben rád csattintom a bilincset.

Nem ficáncoltam. Richard el tudja tépni az acélláncot, én nem. Thompson kirángatta a kezem a mellkasom alól, és az ágy szélére fektette. Végigsimított a karomon, mintha fegyvert keresne. Aztán a csupasz hátamat tapizta végig. Felemeltem a fejem, hogy tiltakozzam, de a helyettes meglegyintett.

- Maradj nyugton, kisanyám, különben kapsz még egyet. És az emberes lesz.

Annyit elértem, hogy nem nyúlt be a vészesen meglazult lepedő alá. Meg kéne tanulnom tengerészcsomót kötni.

- Csak magán múlik, Richard - duruzsolta Wilkes atyai nagylelkűséggel. - Elmegyünk innen, és békén hagyjuk magukat. Ha maguk is békén hagynak minket.

- Nem fogom ölbe tett kézzel nézni, hogy kiirtsák az utolsó vadon élő trollokat - vágta rá Richard indulatosan.

Legszívesebben leüvöltöttem volna a hülye fejét. Hát nem fogja fel, hogy ez most nem az igazság dicső kamikaze pillanata? Ez most a hazudunk és mindent megígérünk diestelen pillanata. Párnával a számban mégsem üvölthettem. Végző kétségbeesésemben megnyitottam a csatornát kettőnk között. A szeme tágra nyílt, és egy pillanatra megéreztem a szívverését. Aztán Thompson megragadta a vállamat, és visszanyomott az ágyra. Betömött orr- és szájnylással nehéz koncentrálni.

Valaki kopogott az ajtón. A helyettes nagyot nézett. Aztán egy-kettőre összekapta magát. Jó katona nem kérdez. - Odakinn tömeg verődött össze, seriff.

SÁPADT HOLD

- Tömeg? - visszhangozta Wilkes. - Az ultrazöld egyetemi barmok a drágalátos trolljaikat pátyolgatják. Ha csak Mr. Zeeman testőrei balhéznak, le se szarom.

A rendőr a fejét rázta. - Legalább két tucat ember áll az ablak előtt, főnök. Idevalósiak.

Két tucat potenciális tanú.

Wilkes Richardra pillantott.

- Ez az utolsó figyelmeztetés, Zeeman. Ne kihúzza ki a gyufát.

Az ágyhoz lépett, és leguggolt mellém, összehúztam magamon a gyűrött lepedőt, és álltam a tekintetét.

- Hol van Chuck és Terry?

Elpislogtam magam. Aztán kapcsoltam, és kifejezéstelen szoborarcba rendeztem a vonásaimat. Egész gyorsan ment. Még nem tökéletes, de majdnem.

- Tessék?

- Thompson - vezényelt Wilkes.

Az ügybuzgó seriffhelyettes felsorakozott.

- Vele végezteti az összes piszkos munkát? Maga talán nem elég férfi a talpán, hogy kezét emeljen egy fegyvertelen nőre?

Wilkes visszakézből pofon vágott. A fejem az ágytámlán koppant, a vér ízét éreztem a számban. Talán ki tudtam volna térni előle, de akkor a második ütés erősebb lett volna. A harmadiktól megint az ágynak csattantam.

Nagyságrendekkel jobban jártam, mintha Thompson látta volna el a bajom. Nem szeretnék kényére-kedvére kiszolgáltatva lenni annak a köcsögnek, ha Wilkes nincs itt, hogy fegyelmezze. Thompson nem zsaru, hanem útszéli bandita, akit valami fatális véletlen folytán jelvénnel ruháztak fel. Miközben ezen meditáltam, az ütések szaporán követték egymást. Csengett a fülem, és apró fehér fénycömbök sziporkáztak a látómezőmben. Még az öklét sem kellett használnia hozzá, hogy csillagokat lássak.

A pofonok egyszer csak abbamaradtak. Wilkes zihálva magasodott fölém. Finom remegés futott végig rajta. Komoly erőfeszítésébe került, hogy ne csapjon ököllel az arcomba. Mindketten sejtettük, hogy ha megteszi, nem áll le egykönnyen. Addig gyopálna, amíg valaki le nem cuppantja rólam. Nem voltam benne ezer százalék, hogy akadna valaki a szobában, aki megtenné. A vér kibuggyant a szám sarkán.

Wilkes sötét szemében feneketlen úr tátongett. Nem gondoltam volna, hogy már elnyelte az erkölcsi sülyesztő. Az utolsó figyelmeztetés nemcsak Richardnak szólt. Ez volt a seriff egyetlen esélye, hogy úgy másszon ki az ügyből, hogy nem tapad vér a kezéhez.

A helyettes újra bedugta a fejét az ajtón. - Főnök, az emberek odakinn magyarázatot követelnek. A motel tulaja is...

- Ezt nem csinálhatjuk közönség előtt - pillantott fel Maiden.

Wilkes még mindig engem nézett. Alltam a tekintetét. Mintha mindketten attól tartottunk volna, hogy elég egy óvatlan mozdulat, és az ökölrel verő szellem kiszabadul a palackból. Talán mégsem Thompsontól kellene paráznom.

- Seriff - szólt Maiden óvatosan.

- Huszonnégy órát kapnak - sziszegte Wilkes -, aztán eltűntnek nyilvánítjuk Chuckot és Terryt. Visszajövök, és mindenkit beviszek, ha máshogy nem megy. Értik? Mindenkit.

- És mit ír a jelentésébe? Miből gondolja, hogy bármi közünk lehet a haverjai eltűnéséhez?

Tovább farkasszemeztünk, de legalább a remegés kiállt a karjából.

- Maga a törvény ebben a városban, Wilkes, ezt mindenki tudja. Gondolom, a helyieknek a tegnapi felfordulást látva első dolguk volt felhívni az örsöt. - A felfordulás enyhe kifejezés volt arra, amit a vérfarkasok műveltek a Sápadt Holddal, de a romokat ő is látta. A vérfarkasos szárlól meg végképp nem akartam felvilágosítani. - Nem küldött ide senkit, mert szentül meg volt győződve, hogy minden a tervei szerint halad. Gondolom, amikor Chuck és Terry nem jelentettek, azt hitte, épp ejtőznek a jól végzett meló után. Szóval ma reggel eljött a hullákért, de csak minket talált. Micsoda csalódás.

- Maga ölte meg őket.

- Nem. - A féligazság nem hazugság. Vagy igen? Na jó, előrukkolok a másik felével. - A böhömöt igen. Terryt nem.

- Azt mondta, nem is látta őket.

- Én ilyet nem mondtam. Csak azt, hogy nem én öltem meg őket.

Wilkes Richardra sandított. - Zeeman volt? Vagy a vakarcs, aki magárai jött, az a Jason... Schuyler, vagy hogy hívják? Hagytam, hadd találgasson. Az nem fáj senkinek. Neki fáj. - Ne akarjon felbőszíteni, Blake.

SÁPADT HOLD

Vajon eljutott Terry a kórházba? Nem mertem volna letenni rá a nagyesküt. Vagy egyszerűen felzabálták Verne farkasai, miután én a szavamat adtam, hogy egy haja szála sem görbül?

Ugye nem?

- Maga meg sem született, amikor én már egyenruhát viseltem, Blake. Úgyhogy ne süketeljen itt nekem, ha jót akar.

- Nem tudom, hol a haverja, seriff. Ez az igazság.

Lekuporodott mellém, és egyesével a képembe köpte a szavakat. - Hallgasson ide, Blake. Vagy elhúzza a csikot a városomból, vagy a legközelebbi gödörben találja magát. Elég régóta élek itt. Ha elrejtetek egy hullát, az az utolsó ítéletig ott rohad.

- Sok ember tűnik el errefelé? - érdeklődtem bájosan.

- Az visszavetné az idegenforgalmat. - Wilkes felállt, és kisimította a nadrágján a ráncokat. - Ettől függetlenül előfordul. Ne akarja, hogy maga legyen az évszak bűnügyi rejtélye. Ha sötétedéskor itt találom magukat, vége a játéknak.

Véresen komolyan gondolta. Ebben egy percig se kételkedtem.

Richardhoz fordult. - Halljuk, mit mond erre Mr. Zeeman? Megegyeztünk? Vagy meggyőzőbb érvekre vár?

Némán rimámkodtam, hogy hazudjon. Maiden megszorította a gumibotot a torkán.

Richard kinkeservesen nyelt egyet. - Nem. Tökéletesen megértettem.

- Szépen összekapolja a cókómókját, és eltakarodik.

-Igen.

A seriff elégedetten bólintott. - El sem tudom mondani magának, Mr. Zeeman, mennyire boldoggá tesz. Gyertek, fiúk.

Maiden elengedte Richard nyakát. - Leveszem a bilincset, ha megígéri, hogy jó fiú lesz.

- Persze, hogy jó fiú lesz, igaz, Mr. Zeeman? - mosolyogott Wilkes. - Egyikük sem okoz nekünk több fejfájást.

Maident láthatólag nem győztük meg, de tette, amit mondtak neki. Levette a bilincset. Richard megdörzsölte a csuklóját. Maiden követte Wilkest az ajtóhoz. A szemét rajtunk tartotta, mintha arra számítana, hogy egy huszáros rohammal hátba támadjuk űket. A jó zsaru sosem fordít hátat.

De ki itt a jó zsaru?

Thompson is a távozás hímes mezejére lépett. - Remélem, még lesz szerencsénk egymáshoz - vigyorgott, azzal kísétált az ajtón. Maiden odakinn várt Wilkesre.

- Akkor lássam, amikor a hátam közepét, Blake - búcsúzott a seriff.

- Ámen - vágta rá.

- Mr. Zeeman - intett barátságosan, mintha csak azért ugrott volna be, hogy megérdeklődjön, nem zavarta-e meg az éjszakai nyugalma a kis... csetepaté. Az arckifejezése, az egész testtartása megváltozott, ahogy kilépett az odakinn halkan beszélgető emberek közé.

A város egyenruhás védőszentje átutazókkal váltott néhány barátságos szót az előző esti csendháborításról.

Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, Richard odalépett hozzám, és átölelt. - Jól vagy?

- Voltam már jobban is.

- Utazz haza, Anita. Szeretném, ha még ma visszamennél St. Louisba.

- Azt már nem. Ha te maradsz, én is maradok.

- Az rázós lesz.

- Ha azt hiszik, hogy tényleg elmentünk, nem lehet baj. Verne biztosan el tud bújtatni minket.

- Ami azt illeti, Verne már eddig is sokat segített. Mit gondolsz, ki áll a spontán népi demonstráció mögött?

Valahogy nem volt kedvem kalapot emelni Verne erkölcsi nagysága előtt. - Kinyírták Terryt, igaz?

- Fogalmam sincs.

- Úgy szólt a megállapodás, hogy ha mindent kipakol, életben hagyjuk.

Richard hitetlenül ingatta a fejét. - Gondolkodás nélkül megölted volna harc közben, és most kiakadsz a gondolattól, hogy valami baja esett.

Kicsomagoltam magam az öleléséből. - Ha az a fickó tényleg halott, tudni akarom, mi történt vele, és miért.

- A zsaruk átálltak a másik oldalra, Anita. Ne fordítsd ellenünk Vernét. Senki másban nem bízhatunk.

Megkerültem az ágyat, és a bőröndhöz csörtettem. Előkaptam az első cuccot, ami a kezembe akadt. - Nem, Richard. Egymásban kell bízunk, meg a többiekben, akik velünk jöttek. Ha Verne a hátunk mögött döntött egy olyan dologban, ami ránk is tartozik, akkor bennük sem bízhatunk. Rájuk vagyunk utalva, és ők ezt folyamatosan kihasználják.

SÁPADT HOLD

Előkotortam a Browningot a párnám alól. Mostantól egy percre sem maradok fegyver nélkül. Ha valakinek nem tetszik, kinyalhatja. A halom ruha tetején libikókázó stukkerral a fürdőszoba felé vettem az irányt.

Richard javára legyen mondván, akkor sem tett megjegyzést, amikor a küszöbön majdnem eltanyáztam a földig érő klepetyusban.

30.

Egy hosszú, meleg fürdőre vágytam. A bojler paramétereivel szembesülve kénytelen voltam kiegyezni egy rövid, langyos zuhannyal. Ha végeztem, első dolgom lesz rácsörögni Dolphra, hogy még élek. Megadom neki Franklin Niley nevét, hátha szerepel a bűnügyi nyilvántartásban. Dolph csak akkor oszt meg velem rendőrségi infót, ha közös ügyön dolgozunk, de ezúttal talán hajlandó lesz kivételt tenni. A korrupctrendőr-jelenség a vesszőparipája. Ha sikerül Wilkesre húznom a vizeslepedőt, esetleg felülbírálja az elveit.

Hosszúgatyát vettem és - a Browningra való tekintettel - bő inget. A szíj bevágott a hónom alatt, de amikor a nyári divat és a rejtett fegyverviselés közös halmazát vizsgáljuk... nos, a lehetőségek igencsak korlátozottak. Szívem szerint forrónadrágot húztam volna - bár a hőmérsékletet és a páráviszonyokat tekintve a monokini sem lett volna elvetélt ötlet -, de persze nem tettem. Kóbor trollok és biológusok után fogunk koslatni a hegyekben, úgyhogy inkább izzadok, csak ne kelljen kitennem magam az aljnövényzet orvtámadásának. Sietősen megtépkedtem a bozontomat a hajkefével. Ennyit a frizuráról. Belemaszatoltam a bepárasodott ovális tükörbe a törölközővel, és alaposan szemügyre vettem a képem. Ezzel a tempóval a napi egy verés simán belefér, és még meg is gyógyulok a következőig - a tegnapi tömegbalhé nyomai felszívódtak, mintha sosem lettek volna. Viszont Wilkesnek hála a szám széle berepedt, és már kicsit meg is duzzadt. Nemsokára szép bordó-fekete leszek, nem kell ide rúzs.

Hangokat hallottam a szobából. Verne jött át szomszédolni. Frankó. Amúgy is beszédem van vele. De voltak mások is. Amikor beléptem, Nathaniel háttal állt nekem, és éles hangon vitatkozott valakivel.

- Ezt te se gondolod komolyan, ugye? Mégis mi mást csinálhattam volna?

Azon tűnődtem, mi lehet a vita tárgya. Volt pár ötletem. Megálltam az ajtóban, és a Browningot a farmer zsebébe csúsztattam. Amíg nem ülök le, nem fog fájni. Nathaniel haja hosszú, kócos fonatban lógott a hátán. Úgy nézett ki, mint aki nem sokat aludt.

SÁPADT HOLD

- A zsarukat mégsem üthetem le, akár én vagyok őrségben, akár nem. - Elfordult, de Richard elkapta a karját.

- Következő alkalommal legalább figyelmeztess! Egy kiáltás tökéletesen megteszi.

- Oké, oké. Mindent elbénázok, tudom. Ezt is elszúrta.

Egészen el volt kámpicsorodva.

A megfigyelésének persze volt némi igazságmagja, de ezt bunkóság lett volna az orra alá dörgölni. Tényleg nem tehetett semmit.

Persze Shang-Da nem így gondolta. A falnak dönt, fél lábát maga alá húzta. A karomnyomok az arcán püspöklila hurkává dagadtak. Ha szimpla halandó volna, élete végéig viselné a nyomát.

- Rajtam nem jutottak volna át élve Richard engedélye nélkül - közölte.

Ezen a ponton kénytelen voltam közbeszólni. - Képes lettél volna ujjat húzni velük? - Már a pusztá gondolattól elnyúlt a fejem. Nem sokat gondolkodott a válaszon. - Rosszul tűröm, ha megbilincselnek.

- Ejnye-bejnye. A profi testőr ürügyet szolgáltatott volna a zsaruknak, hogy lövöldözni kezdjenek. Látod, Nathaniel, nem is csináltad olyan rosszul - veregettem meg a vállát. Magamban szentül megfogadtam, ha rajtam múlik, ezek ketten az életben nem vigyáznak többet a seggemre. Különböző okokból, de egyikükben sem bízom.

- Megsérültél? - pislogott rám Verne. A fülesfotelben ült, az ablak előtt. Ugyanaz a kopott farmer volt rajta, amiben először láttam. Talán csak ez az egy van neki.

Vállat vontam. - Túlélem. Ha már az egészségi állapotom iránt érdeklődsz, hogy érzi magát Terry barátunk? Visszatéptőzárazták a karját a kórházban?

Richard magához húzott. Pillanatnyi habozás után úgy döntöttem, nem tiltakozom. Elővettem a pisztolyt a zsebemből, és az ölébe ültem. A hátamat a mellkasának döntöttem, és kényelmesen elhelyezkedtem. Kifejezetten jól jött a Browning, mint hatásvadász effekt. Richard a hajamba fürta az orrát. Szavak nélkül figyelmeztetett, hogy legyek jó kislány, és ne csináljak botrányt. Hogy én? Botrányt?

- Szóval? Hallgatlak.

- Komolyan azt gondolod, hogy az a balfék tartotta volna a száját? - Előrehajolt, a kezét összekulcsolta az ölében. Őszinteség a köbön. - A falkám minden tagja ebben a városban él és dolgozik, Anita. Egyikükről sem tudják, hogy vérfarkas. Ha rajtam múlik, ez így is marad.

LAURELL K. HAMILTON

- Ő volt az egyetlen kapcsolatunk a rosszfűkkal, Verne. Az egyetlen nyom, ahonnan elindulhattunk volna.

Richard átölelte a vállam. Ha egy kicsit erősebben szorít, nem tudok célozni.

- Nem lövöm le, Richard. Csigavér.

- Már nem is bújhatok hozzád? - kérdezte halkán, a borostája csiklandozta a fületem.

- Nem - vágtam rá agresszív kismalac stílusban.

Elengedett, és a karját lazán a derekam köré fonta. De nem hagytam elterelni a figyelmemet.

- Nekem a falkám érdeke az első, Anita. Minden más csak ezután jöhet.

- Eszem ágában sincs veszélybe sodorni a falkádat. De megígértem annak a fickónak, hogy ha köp, elengedjük. A szavamat adtam. Ott voltál, hallottad.

- Tudom, hogy komolyan veszed az adott szó erejét. És ezt tiszteletben is tartom, de...

- Te ölted meg, igaz? - kérdezte Richard halkán.

- Nem személyesen, de én adtam ki a parancsot.

Richard karja szinte automatikusan szorosabbra fonódott körülöttem. Némi lelki tusa után felülbírálta első ösztönreakcióját, és eleresztett. Úgy dörgölte a karom, ahogy az ember a blökit nyugtatja, amikor attól fél, hogy a postás torkának ugrik.

Mi tagadás, harapós kedvemben voltam.

- Nem gondoltam volna, hogy átversz a palánkon.

Egy hosszú pillanatig merőn nézett, aztán bólintott. - Sajnálom. Hibáztam, amikor nem közöltem veletek a döntésemet. Ettől függetlenül ma sem határoznék másképp.

Legszívesebben elküldtem volna melegebb éghajlatra a falkája érdekeivel együtt, de Richardnak igaza van. Szükségünk van rájuk. Senki másra nem számíthatunk. Jobb lesz, ha futni hagyom a postás bácsit. Vau-vau.

- Ha jól értelmezem a hallgatásodat - mondta végül lassan - tartozom neked egy szívességgel.

- Egy ember halott, Verne. Kurva nagy szívességgel tartozol.

Megcsóválta a fejét. - Nem is tudom, várjam-e a találkozásodat Roxannal, vagy féljek tőle.

- Ki az a Roxanne?

- Verne lupája - válaszolta Richard.

SÁPADT HOLD

- Richard szerint imádni fogjátok egymást, ha túlélitek az első megrázkódtatást. Kezdem kapizsgálni, hogy értette.

Felém nyújtotta a karját, mintha fel akarna segíteni. Nem húzott talpra, csak tartott, amíg felálltam. A másik kezemben még mindig a Browningot szorongattam.

- Semmi olyasmit ne várj tőlem, amivel ártanék az enyéimnek. Ezen kívül mindenben számíthattok rám.

- Terry kitörölheti a seggét a segítségével.

Verne válaszul oldalra hajtotta a fejét, a véna jól láthatóan kifeszült a bőre alatt. A nyakát ajánlotta nekem. Ez az őszinteség jele. Ha vérfarkas volnék, most átharaphatnám a torkát. De nem vagyok farkas, és egyébként se ilyesmit szoktam reggelizni.

Mi a búbánatot akar tőlem? Segélykérően pislogtam Richardra.

- Harapj a nyakába. Minél nagyobb fájdalmat okozol, annál kevésbé bízol benne. Vagy annál dominánsabbnak tartod magad - tette hozzá.

Verne fegyelmezetten várt. Egyetlen erősugár sem szivárgott belőle, pedig még mindig fogta a kezem. A hatalma csöndesen, mozdulatlanul pihent valahol a teste mélyén. Ilyen összeszedettséggel ritkán találkozom. A Browningot az ágyra dobtam. Végigsimítottam a nyakán, és kitapintottam az eret az ujjbegyemmel. Richardnak a homlokára volt írva a nagy, pirosan villogó "NEM", háromszáz felkiáltójellel. A néma figyelmeztetés, hogy eszembe ne jusson. Mi ne jusson eszembe? Verne magához húzott, mintha meg akarna ölelni. A számát gyakorlott mozdulattal irányította a nyakára. Hegyi levegő illata volt, mint aki egész reggel odakinn volt a napon, de alatta egyre erősebben, egyre hívogatóbban éreztem a testmeleg vér szagát. A végén már majdnem megfulladtam az illattól. Alig bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy a számát a pulzáló-lüktető életre szorítsam. Vajon Richard megízlelte mások vérét? Magába itta az életüket, mint valami törékeny, illékony aromát?

Talán túl sokáig hezitáltam - de az is lehet, hogy Verne megérezett valamit a tőlem idegen ingerenciából. Az ereje fodrozódott, megmozdult. Válaszul valami meglódult bennem, mint amikor két hullám szembefut, és kioltja egymást. Valahol több száz kilométer távolságban Jean-Claude szemei kipattantak; olyan álomból ébredt, aminek még órákon át tartania kellett volna. Túl erős volt a kísértés. A szám összezárult a párolgó melegség fölött. A nyelvem rátalált a pulzusára, és ráharaptam. Próbáltam kitépni az ugráló, lüktető életet

a húsából. Verne hatalma dühöngött és süvöltött körülöttem. Jean-Claude-ot életre sokkolta a vér íze a számban. Vagy az övében? Már nem tudtam volna megmondani.

Amikor magamhoz tértem, tehetetlenül csüggttem Richard karjában. Verne még mindig a kezemet szorongatta. A nyakáról vékony erecskében csurdogált a vér. A fogsorom szabályos lenyomata vigyorgott a nyakáról.

Lassan, vonakodva elengedte a kezem. Laposakat pislogott. Mély, reszkető levegőt vett, aztán elnevette magát. A nevetésétől összerándult a gyomrom.

- Te jó ég, kislány. Mi a pince volt ez?

Ernyedten feküdtem Richard karjában, és néztem, mit műveltem Verne nyakával. Valaki világosítson fel, mi történt, mert nálam leoltották a lámpát. Nem voltam biztos benne, hogy elbírnának a lábaim, szóval nem ízégettem Richardot, hogy tegyen le. Átszellemült, kusza és a legkevésbé sem emberi érzések váltották egymást bennem.

Richard a fülembe suttogott. - Ami tegnap történt, felerősítette a jeleket. Jean-Claude figyelmeztetett, hogy ez nagyon is elképzelhető.

Összeállt a szemem. - Azt akarod mondani, hogy amióta lefeküdtünk egymással, nagyobb a hatalma felettünk?

- Én inkább úgy mondanám, hogy mindhárunknak megnőtt a hatalma a másik kettő fölött.

- Tegyél le.

Térdre zuttyantam, és eltoltam a kezét. - Persze neked meg se járta az agyad, hogy ezt közöld velem.

- Miért, érdekelt volna?

Legszívesebben azt üvöltöttem volna, hogy naná, te dinnye. De mi értelme lett volna hazudni? Tegnap hússzor ennyi kockázat és mellékhatás sem lett volna elég, hogy távol tartson Richard ágyától. Persze akkor még nem tudtam, mivel jár a dolog. Akkor még senkinek a torkát nem akartam reflexből átharapni.

- Nem - feleltem dühödten. - Nem érdekelt volna.

Kóvályogtam, mintha részeg volnék. De nem az a depis-elvonókúrás fajta, hanem a feldobott, hü-de-szép-az-élet részeg.

- Valaki árulja már el, mi történt!

Shang-Da készségesen felvilágosított. - Sokszor láttam már, ahogy a vámpírok ezt csinálják. Ha alakváltó vérét szívják, az erő kiüti őket.

SÁPADT HOLD

Amikor a vámpírok ezt csinálják. Mi van?

Vernének is virágos jókedve támadt. A nyakát tapogatta. - Még sosem hagytam, hogy egy vérszívó hozzám érjen. De ha ez tényleg ilyen jó, talán... újragondolom a dolgot.

- Ezerszer jobb - vágta rá Nathaniel buzgón. - Ez csak egy kis kóstoló volt.

- Ez nem vámpírharpás, - morogta Richard, és sötét pillantást vetett Nathanielle - hanem erő. Verne ereje, az enyém, Anitáé. És Jean-Claude-é.

- Természetfeletti Bloody Mary - vihogtam idétlenül. A földre hemperedtem, és fékevesztetten kuncogtam, a kezemet a szám elé szorítva. Az utórezgésektől tótágast állt velem a szoba. Aztán a hosszan elnyúló bódultságon át hirtelen megéreztem a beszivárgó úrt.

Jean-Claude tudja, hogy Richard és én lefeküdtünk egymással. Érezte, az első érintéstől az utolsóig. Leszívta a melegségünket, az elevenségünket, ahogy mi is magunkba fogadtuk az ő mozdulataltalan sötétségét. Leecsúszunk a hideg, kietlen halál torkán, ő pedig melengette magát az életteli lüktetésben. Mind a hárman energiát nyertünk az egységből. Ahogy a jelek mágiája egyre inkább összekovácsol bennünket, a szilárdnak és egyértelműnek látszó határmezsgye élet és halál között lassan elenyészik. Jean-Claude szíve órákkal előbb kezdett verni, mint valaha négyszáz-akárhány év óta. Alig néhány órával ezelőtt tért nappali nyugovóra, és most újra... élt. Hála nekünk. Szinte szétfeszítette a diadal öröme, a kacagása a fülembe csengett.

Meg tudtam volna fojtani érte.

A nap delelőre járt, mire Richard, Shang-Da és én nekivágtunk az erdőnek. Sötétedésig kaptunk haladékot Wilkestől, és mivel Richardnak esze ágában sem volt elmenni, akár követhettük is az eredeti ütemtervet. A többiek a motelben maradtak, és hangyaszorgalommal csomagoltak. Hívunk kellett a seriff irodáját, ahogy elkészültünk. Persze ez sötétedés előttre vonatkozott. Sötétedés után az ajánlat egy golyó és egy gödör.

Richard úgy mozgott a fák között, mint aki csukott szemmel is kiismeri magát. Persze a dolog nem a helyismeretről szólt, és még csak nem is arról, hogy alakváltó; egy tapasztalt természetjárónak gyerekjáték a legnehezebb hegyi terep is. A túracipője rendesen be volt törve. A pólóján jól megtermett tengeri tehén lebegett, elől-, oldalt-, és hátulnézetben. Nekem is volt egy tök ugyanilyen pólóm otthon. Ajándék Richardtól, naná. Még ha el is hoztam volna, akkor se jutott volna eszembe felvenni. Nem igazán vagyok a Stan és Pan dizájn híve. Mellesleg még mindig haragudtam rá. Miért én vagyok az egyetlen, aki nem tudja, mivel jár, ha lefekszem vele? Sejthettem volna, hogy a plusz hancúr még jobban gúzsba köt minket.

Igazság szerint nehezemre esett a minimumon tartani a dühszintem, amikor le sem bírtam venni a szemem róla. Hullámos haját laza lófarokba fogta, és ha egy napfénypászma alatt haladt el, a sörénye rézzel futtatott aranyfényben fürdött. Inkább arra összpontosítottam, hogy tartsam az iramot. Egész jól boldogulok az erdőben. Nem olyan magától értetődő könnyedséggel, mint Richard, de igazán nincs okom szégyenkezésre. Shang-Da viszont nem kifejezetten terepre termett fickó. Óvatosan haladt mellettünk, mint aki nem akar beletrafálni egy eltévedt szarvasgumiba a fényesre suvicksolt cipőjével. Hát igen, a menedzsersurranót nem kifejezetten erdei túrára tervezték. Élére vasalt nadrágja minden második bokorba beleakadt. Még sosem találkoztam ennyire urbanizálódott vérfarkassal. Meg kellett állapítanom, hogy a természetfeletti képességek semmiféle kombinációja nem kárpótol a természet-analfabetizmusért.

SÁPADT HOLD

A fejünk fölött hűvös hangok feleltek egymással; a fák koronája zümmögött és sustorgott a szélben. Idelenn viszont meg se mozdult a levegő. Gözölgő páramocsárban gázoltunk a tömzsi fatörzsek között. A napfény meg-megcsillant a levelek fonákján, és okkersárga fénypacákban vetült a földre. Az árnyékban néhány fokkal hűvösebb volt, de ott is embertelennek hatott a hőség. Még a rovarok is bágyadtan hallgattak.

Richard megtorpant. - Te is hallod?

Shang-Da bólintott. - Valaki sír.

Ákárhogy hegyeztem a fülem, árva nyikkanást se hallottam.

- Egy nő.

Richard bevetette magát a sűrűbe, összegörbedve, a keze majdnem a földet söpörte. A hatalma habzott utána, mint hajó nyomában a tajtékos sodorvíz. Próbáltam lépést tartani vele, de megbotlottam egy kiálló gyökérben, és elterültem, mint a nagyalföld.

Shang-Da kötelességtudóan fölsegített. Kötelességtudóan megköszöntem.

Aztán már nem néztem a lábam elé, és nem figyeltem a terepakadályokat. Richard hátára összpontosítottam, mintha hipnotizáltak volna. Kikapcsoltam a tudatom. Utánoztam minden mozdulatát. Gyorsabban mozogtam, mint ahogy ésszel követni tudtam volna. Időről-időre még így is belemanőveztem magam egy-egy bokorba vagy gazzal telt mélyedésbe. Ha Richard leveti magát egy szikláról, simán utána ugrom. A világ elmosódott zöldesarany sávvá és Richard élesen kirajzolódó, lassított felvételű mozdulataira redukálódott.

Megtorpant, de valahol kimaradt a lassítás fázisa. Az egyik pillanatban még futott, a következőben már mozdulatlanul állt. A legjobban azon lepődtem meg, hogy engem is megállított valami. Mintha lelkem egy homályos zugában előre tudtam volna, mire készül.

Shang-Da ismét a hátam mögött állt, ezúttal kényelmetlenül közel. - Hogy csináltad ezt, halandó? - suttogetta.

- Mit?

- A vágat.

A vágta jóval többet jelent a farkasoknak, mint egy hétköznapi embernek. Afféle összbolyhos szimbólumnak számít. Izzadtam, és hangosan lihegtem - de egy lépéssel sem maradtam le. Richard és én annak idején tettünk néhány hamvába holt kísérletet arra, hogy együtt fussunk. Majd két arasszal magasabb nálam; az ő kocogási sebessége megfelel az én sprintemnek, és hosszú távon

még így sem vagyok képes tartani az iramot. Adjuk hozzá a tényt, hogy alakváltó, és különben is, mintha csigaháton próbálnék lepipálni egy üstököst. Egyedül akkor sikerült, amikor fogta a kezem, és a jelek erejével vonzolt maga után.

Biztosan kiült valami az arcomra, mert Shang-Da arckifejezése ellenséges-gyanakvóból tenyérbe mászó szegény-halandó sajnálattá lágyult.

Ahogy a pulzusom felvette a szokásos ritmust, már én is hallottam, amit ők. A sírás enyhe kifejezés volt rá. Valaki úgy zokogott, mintha gyümölcsprésben facsarnák a szívét. Richard nekivágott a bozótosnak, és mi követtük.

Egy hatalmas platán alatt egy fiatal nő ült magába roskadva. Az arcán elmaszatolódtak a könnyek, a szeme kivörösödött és feldagadt. Terepszínű sortban és katonai bakancsban volt; a ruhája alapján nem lehetett eltévedt turista.

Richard letérdelt mellé. Megérintette a karját, mire a nő összerezett. Páni rémület ült ki az arcára. Aztán szó nélkül Richard nyakába vetette magát, és újabb zokogásrohamban tört ki.

Richard a haját simogatta, és halkán csitította.

- Nyugodj meg, Carrie. Most már minden rendben.

Carrie? Ő volna az a bizonyos Dr. Hogyishívják? Onslow? De mitől kap egy vezető biológuskutató hisztériás rohamot az erdő közepén? Richard az ölébe vonta a nőt. Törékeny darabnak látszott, és még nálam is kisebbnek. Sötétbarna haja puritánul rövidre volt nyírva. Nap cserzette, szeplős arcára markáns vonalat rajzolt sűrű szemöldöke. A sírás lassan hüppögésé csendesült, és a nő összegömbölyödött Richard ölében. Próbáltam féltékenységi rohamot kapni, de nem ment. Ahhoz túlságosan ki volt borulva.

Richard megsimogatta az arcát.

- Mi a baj, Carrie? Mi történt?

A nő mély lélegzetet vett, és csak akkor vett észre engem és Shang-Dát.

- Shang-Da - biccentett bizonytalanul, aztán felém fordult. Láthatóan zavarban volt, hogy ilyen nagy nyilvánosság előtt vesztette el a fejét. - Magát nem ismerem.

- Anita Blake vagyok.

A homlokát Richard vállára döntötte. - A te Anitád?

Richard vetett rám egy gyors oldalpillantást. - Amikor éppen nem gyilkoljuk egymást.

SÁPADT HOLD

Dr. Onslow úgy öltötte magára az önuralmát, mintha pánccélingbe bújt volna. A szeméből tekintélyes méretű egó pislogott rám, törhetetlen lelkielő, elhivatottság és elszántság kíséretében, ami minden porcikáját áthatotta. Most már értettem, miért tetszik Richardnak. Kifejezetten örültem, hogy nem feküdtek le egymással. Ezzel a csajjal meggyűlhet még a bajom. Na igen, az alapvető baj a promiszkuitással nem a kóbor numerák exponenciálisan növekvő száma, bár az is, hm... zavaró. Az alapvető baj az, hogy az embert nem elégíti ki a partnere. Hogy még mindig keres.

És aki keres, az talál. Csak idő és türelem kérdése.

Egy ember bajban van, és én a sajátbejáratú problémáimon agonizálok. Juj, de nem szép tőlem.

Dr. Onslow zavartan lehámozta magáról Richard karját.

- Az én kedvemért igazán ne fáradjon. - Száraz és cinikus megjegyzésnek szántam. Az még mindig jobb, mint a megbántott és besokkolt.

Richard rám nézett. Nem értettem az arckifejezését, de mindent megtettem, hogy az enyém joviálisan semmitmondó legyen. Carrie Onslow feltápaszkodott, és a fának dőlt. Hol Richardot nézte, hol engem. Nem értette a helyzetet, és ez zavarta. Láthatólag nem volt ilyesmihez szokva.

- Mi történt, Carrie? - próbálkozott újra Richard.

- Hajnalban kijöttünk a terepre, mint rendesen. Még napfelkelte előtt. - Elhallgatott. Lehajtotta a fejét. - És találtunk egy holttestet.

- Egy újabb túrázó?

A szeme rám villant. - Talán. Nem tudom. Egy nő, ennyi biztos, de ezen kívül semmit sem... - A hangja elfulladt. A szeme sarkában újra meggyűltek a könnyek. - Életemben nem láttam ilyen borzalmat. A helyi rendőrség szerint a trollok tépték szét. Újabb bizonyítékkal támaszthatják alá a meséjüket, hogy a múltkori férfival is ők bántak el.

Marhaság. A Smoky-hegységben őshonos törpe hegyi troll nem vadászik emberre. De ezzel mindannyian tisztában vagyunk, úgyhogy nem szóltam egy kukkot sem.

- A szövetségiek a szakvéleményemet kérték. - A szemét dörgölte, mint aki mély vízből bukkant fel. - Megnéztem a harapásokat. Emberszabású állkapocsra vallanak.

- Elképzelhető, hogy ember volt?

LAURELL K. HAMILTON

Megrázta a fejét. - Nem tudom. Nem hiszem, hogy egy emberi lény képes volna így szétmarcangolni valakit. - Megborzongott az emléktől. - Fejvadászokat hívnak, és mind egy szálig kiirtják őket, ha az eddigi feltevéseket sikerül átminősíteniük bizonyítékká. Nem tudom, hogy akadályozhatnánk meg, hogy elpusztítsák vagy állatkertbe szállítsák az egész hordát.

- A trollok nem ölheték meg azt az embert - jelentette ki Richard, és a nő vállára tette a kezét.

- Valami mégis megtette, Richard. Nem farkas volt, és nem medve. Semmilyen más ragadozó, amit valaha láttam, nem végez ilyen... mocskos munkát.

- Azt mondja, a szövetségiak kinn vannak a helyszínen? - kotyogtam közbe.

- Igen.

- Maga hívta őket?

Megrázta a fejét. - Nem sokkal a seriff emberei után érkeztek.

Mit nem adnék érte, ha tudnám, ki riasztotta őket. Persze az öngyilkossági és természetfeletti ügyekre vonatkozó forgatókönyv szerint a helyiek vagy a szövetségiaknek szólnak, vagy a helyi vámpírvadásznak - bár ez utóbbi megoldásra jószerivel csak akkor fanyalodnak, ha az ügyet első látásra összefüggésbe lehet hozni az élőhalottakkal.

- Van temető arrafelé, ahol megtalálták a testet? Dr. Onslow a fejét rázta.

- Ez miért fontos? - pillantott rám Richard.

- Akár ghoulak is lehettek. Közmondásosan gyáva népség, de ha mondjuk hegymászóbaleset érte a nőt, és elvesztette az eszméletét, ezek simán ellepik, és secc-pecc szétkapják. A ghoulak agresszív dögevők.

- Agresszívok? Ezt hogy érti? - kérdezte Dr. Onslow.

- Úgy, hogy sebesülteknek és hegymászóbalesetben sérült természetbúvároknak nem tanácsos egy gholuloktól nyüzsgő temetőben csúsznimászni.

- Arrafelé nincsenek sírok. Semmi sincs, csak hegyek meg erdők. És a trollok.

- Akkor megyek, és vetek egy pillantást a hullára.

- Gondolod, hogy jó ötlet? - kérdezte Richard.

- Már várják magát - bólintott Dr. Onslow. Ezzel sikerült mindkettőnket meglepnie.

- Várnak? - visszhangoztam értetlenül.

- Tudják, hogy Myertonba érkezett. Éppen a motelban próbálták elérni, amikor eljöttem.

SÁPADT HOLD

Ki hívta a szövetségieket? És ki ajánlott nekik, mint szörnyszakértőt?

Fenyőágacska legyen, ha értem ezt az egészet. Mindenesetre nem akartam megvártni őket.

- Várj - állított meg Richard. - Shang-Da, kísérd el, légy szíves!

Milyen érdekes. Eszébe se jut, hogy ő jöjjön velem. Inkább itt marad, hogy megvigasztalja szegény Dr. Onslowt. Anita nagy kislány, boldogul egyedül. Shang-Dára pillantottam. Még mindig látszottak rajta az előző éjjel szervált karomnyomok. A lilászöldbe játszó csíkok hátborzongató kifejezést kölcsönöztek az arcának. Megráztam a fejem.

- Kösz, Shang-Da, de inkább egyedül megyek.

Dr. Onslow készségesen útba igazított, és toronyiránt nekivágtam az erdőnek. Félútig jutottam a következő kaptatón, amikor Richard utolért.

- Elkísérlek.

- Nem akarom, hogy elkísérj. Sőt. Leköteleznél, ha most valahol tők máshol lennél. Mondjuk minél messzebb tőlem.

- Rendben, de akkor legalább vidd magaddal Shang-Dát.

- Itt a stukkerem, Richard. Nem lesz semmi bajom. - Visszanéztem a vállá fölött. Olyan messze kerültünk Dr. Onslowtól, hogy már biztosan nem hallott minket. - Nézd meg a haverod arcát.

Nem nézte. Láttá már eleget. - Mi van vele?

- Te tudod a legjobban, hogy ha valakiből azonosítatlan lény vacsizik, akkor a vérfarkasok mindig az elsők a hivatalos gyanúsított-listán.

- Mindent ránk akarnak fogni - vont vállat. - Na és?

- Wilkes és a bandája nem tudja, hogy te is alakváltó vagy. Ha felbukkanok a felszeletelt képű Shang-Dával, akinek következő nap, láss csodát, kutya baja, akkor semmi perc alatt rájönnek. Ők se teljesen sötétek, Richard. Nem messze innen egy holttest fekszik az erdőben. Nem akarhatod, hogy ezek rájöjjenek a titkodra.

- Shang-Da nem gyógyul meg egy nap alatt.

- Lehet, de látványosan javul. Ez nem emberi tempó, ugye belátod? Ha Wilkes rájön, hogy nem megyünk el, mindent be fog vetni ellenünk. Meg próbálja majd rád kenni a gyilkosságot.

- Szerinted ki ölte meg a nőt?

- Nem tudom, amíg nem láttam a hullát.

- Veled megyek.

- A rendőrség nem csípi, ha az ember a civil kedvesével karöltve jelenik meg egy büntett helyszínén. Maradj itt, és söpörd össze Dr. Onslow összetört szívének darabkáit.

Szemrehányóan nézett rám.

- Bocs. Nem akartam mocskok lenni - sóhajtottam. - A barátnődet nagy megrázkódtatás érte. Fogd a kezét. Neki most nagyobb szüksége van rád, mint nekem.

Gyöngéden megsimogatta az arcomat. - Azért neked is szükséged van rám, ugye?

Sóhaj. - Nekem mára elég volt, hogy lefeküdtem veled, hogy majdnem kiharaptam egy csinos darabot Verne nyakából, aztán meg úgy futottam át az erdőn, mint... mint egy vérakármi. És te nagyon jól tudtad, hogy ez is benne van a pakliban. Legalább megpróbálhattál volna felvilágosítani.

- Igazad van. Sajnálom.

Őszintén bűnbánó arcába néztem, és ismételten nem sikerült feltúráznom magam. Bizalmatlannak lenni korántsem volt nehéz. Talán Richard többet tanult Jean-Claude-tól a privát szeánszokon, mint a jelek kontrollálását. Persze az sem kizárt, hogy megfertőztem a féligazság-hazugságaimmal.

- Késő bánat - mondtam jobb híján, és faképnél hagytam, ő meg csak állt, és nézett utánam. Ha most visszanéznék... de nem néztem vissza. Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy elég-e az üdvösséghez ez a magasfeszültségű érzelmi guzmi. Ha másokkal kavar, akkor legfeljebb a kénköves pokolhoz elég.

Nem követeli, hogy feladjam Jean-Claude-ot. Baromi nagylelkű, mit mondjak. A döntés az enyém: vagy mindkettőjünkkel lefekszem, és akkor Richard úton-útfélen mindenkinek aláág - vagy örök hűséget esküszik nekem, de cserébe ugyanezt várja el tőlem. Az utóbbi döntést egyszerűen képtelen vagyok meghozni, az első alternatívával pedig nem tudok együtt élni, se rövid-, se hosszútávon.

Ha nincs harmadik verzió, nagyon ráfaragtam.

Dr. Onslownak igaza volt: a gyilkosság tényleg az erdő kellős közepén történt, hosszú kilométerekre a legközelebbi erdészeti földúttól. A trolloknak ideális hely - rendőrségi terepmunkára annál kevésbé. Az összes felszerelést gyalog kellett felcipelniük a hegyre, és amikor végeztek, a hullával együtt kulizhatják vissza az egészet. Kínos.

Az isten háta mögötti helyszínek egyik felbecsülhetetlen előnye, hogy nincsenek katasztrófaturisták. Több tucatnyi helyszínelésen vettem részt, de közönség csak ott nem verődött össze, ahol fizikai képtelenség lett volna; vagyis a legistentelenebb időpontokban és helyeken. Sokszor a kretén időpont sem jelent elegendő visszatartó erőt; az emberek zöme képes hajnalok hajnalán kimászni az ágyból, csak hogy egy hullát lásson. Jujj, de izgi.

Itt viszont civilek nélkül is bődületesen nagy volt a tömeg. Egyből kiszúrtam Wilkes macilacis egyenruháját. Mit mondjak, majd kibújtam a bőromból, hogy újra láthatom. A szövetségek ellepték a domboldalt. A civilbe öltözött nyomozók vékony gumikesztükben matattak a földön, és lábujjhegyen sasszéztak a bizonyíték körül. A lankás déli hegyoldalon jó húszméteres körben sárga szalagot feszítettek ki. A szalag innenső oldalán nem láttam egyenruhást; ebből az irányból senki sem számított kíváncsiskodókra. Mivel nálam volt a Browning és a Firestar, hogy a hosszú késemről ne is beszéljünk, készenlébe helyeztem az igazolványomat, aztán lehajoltam, és átbújtam a szalag alatt. Előbb-utóbb csak észrevesz valaki, és leüvölti valaki másnak a fejét, hogy miért nem vette észre az illetéktelen behatolót. Irgum-burgum.

Naná, hogy kiszúrtak, mielőtt még két lépésre jutottam volna a szalagtól. Az egyenruhás a domb tetején szobrozott. Ahogy észrevett, felém lódult.

- Sajnálom, hölgyem, ez lezárt terület.

Meglobogtattam az igazolványomat. - Anita Blake vagyok. Hallottam, hogy a kollégái kerestek. Kellene egy futó pillantást vetnem a holttestre.

- Egy futó pillantást? - visszhangozta. - Szóval maga azért jött, hogy egy futó pillantást vessen a holttestre?

LAURELL K. HAMILTON

Először azt hittem, gúnyolódik. De a fickó átnézett rajtam, mintha üvegből volnék. Aztán megrázta magát, elvette az igazolványomat, és alaposan szemügyre vette. Kétszer is végigolvasta, aztán visszaadta. Az alatt nyüzsgő emberek csoportjára bökött. - Az alacsony, fekete öltönyös Henderson százados. Ő a főnök.

Le kellett volna vinnie hozzá. Nincs az az isten, hogy egy tök idegen ember kíséret nélkül beszéljen egy bűnügyi helyszínre. A vámpírhóhérok nem civilek a szó hagyományos értelmében, de nem is nyomozók. St. Louisban, ahol a zsaruk többsége legalább látásból ismer - na, ott előfordult már ilyesmi. De itt, ahol vadidegen vagyok... ha nem a saját szememmel látom, el se hiszem.

Kibetűztem a jelvényét. - Michaels, jól mondom?

Nem is nézett rám. Egyáltalán nem úgy viselkedett, mint egy zsaru. Úgy viselkedett, mint aki baromira be van tojva. Pedig a zsarukra nem könnyű ráhozni a frászt. Egy pár év a szakmában, és bekoptatja őket az idő; jöttem, láttam, nem hatott meg. Michaelsnek őrmesteri rangjelzés virított az egyenruháján. Az ember nem szolgál rá erre a fokozatra, ha minden tőcsa vértől háromfelé fut.

- Michaels őrmester - bólintott olyan arccal, mint aki most ébredt. - Egye dül is odatalál, Miss Blake?

Határozott *déja vu* támadt. Dr. Onslow is valahogy így kapta össze magát az imént. Michaelsnek már nem volt fátyolos a tekintete, de apró, fájdalmas ránc ült ki a szeme sarkába. Mi a bánat van ennek a dombnak a tövében?

- Odatalálok, őrmester.

Kéznel tartottam a jelvényemet, mert a fejemet mertem volna tenni rá, hogy valaki két lépés múlva megint megállít. Kicsivel arrébb fehér egyenruhás nő támaszkodott egy lucfenyő törzsének, és hányt. Egy férfi fogta a homlokát. A hegyimentők. Amikor az egészségügyiek is kidobják a taccsot, az már a vég.

Maiden mászott be a látóterembe. Én álltam a lejtő magasabb pontján, úgyhogy végre nem éreztem magam hanyatlóként krumpliszáknak mellette.

- Miss Blake?

- Maiden - biccentettem.

Szándékosan lespóroltam a rangját. Nekem ő nem rendőr. - Elkisérem Henderson századoshoz.

- Igazán lekötelez.

- Talán nem árt, ha felkészül. Elég... lélekromboló látvány.

SÁPADT HOLD

Lélekromboló?

- Ne izguljon, kibírom.

A homlokát dörzsölte. -Jó magának. Ami engem illet, csak reménykedem.

Ezt nem értettem, de nem maradt időm rákérdezni.

- Mit keres itt ez a civil? - csattant fel egy erőteljes hang Maiden széles háta mögött.

Henderson százados rendületlenül kaptatott felfelé a domboldalon. Tudta, hogy kell a vastag avart taposni a városi bőrtalpú cipőben. Katonásra nyírt szőke haja kiemelte szögletes vonásait, meghatározhatatlan színű szeme a szűrt fényben hol fáradszürkének, hol sárgászöldnek hatott Lesújtó pillantást vetett Maidenre. - Maga engedte be az engedélyem nélkül?

- Anita Blake, bemutatom Henderson századost.

Hideg tekintettel végigmért. Jövágású férfi lett volna a maga módján, ha a szája sarkában nem ült volna valami rideg, embergyűlölő keserűség. Nem volt valami szimpatikus figura.

- Szóval maga Anita Blake?

Bólintottam. Nem magyarázkodtam, és legfőképp nem hagytam, hogy a haragja megérintsen.

- Mondja csak, Miss Blake, erős a gyomra? - Ehhez a mennyit-bírsz-kicsaj dumához volt alkalmam hozzáedződni, bár jobban csíptem a kevésbé otromba verziót.

Elővettem a legüdébb bájmosolyomat. - Nézze, Henderson százados, tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy nem szép látvány az ilyesmi. Michaels őrmester még véletlenül sem jön újra a hulla közelébe, és Maiden is éppen azt ecsetelte, milyen borzalmas élményben lesz részem. A lélektani felkészítő fázison túl vagyok, úgyhogy ne fáraszuk egymást tovább, rendben? Hadd nézzem végre azt a hullát.

Henderson egészen közel lépett. Úgy is mondhatjuk, hogy belemászott az arcomba. - Ilyen biztos magában?

Egyre inkább megerősödött bennem a gyanú, hogy itt valami nagy gebasz van. Mármost a hullán kívül.

- Nem.

Gondolom, nem erre a válaszra számított, mert a haragja elpárolgott. - Most akkor igen vagy nem?

- Lövésem sincs, Henderson százados. Mindig megvan az esélye annak, hogy a következő borzalom kiveri a biztosítékot. De eddig még mindent

elviseltem kényszer zubbony és gumiszoba nélkül. Vigyen a rettenetes tetemhez, szépen kérem. Nem bírom ezt a feszültséget.

Ellentétes érzelmek váltakoztak az arcán. Csodálkozás, bosszúság. Mosoly, fintor. A mosoly jött ki győztesnek. De jó nekem.

- Nem bírja a feszültséget. Mondja, maga még véletlenül sem riporter, ugye?

- Számtalan bűn szárad a lelkemen, *mea culpa*, de ez nem tartozik közéjük.

A fejét csóválta. A mosolytól tíz évvel fiatalabbnak látszott, és tűrhetően szimpatikusnak. - Rendben, Miss Blake. Kövessen. - Az énekhangja egy oktávval mélyebb lehet a beszédhangjánál. Basszus. Mármint az énekhangja. - Remélem, akkor is kéznél lesz a humorérzéke, miután látta a műsort.

- Én is remélem.

Henderson elindult lefelé. A nyomába szegődtem. Egy órája azt gondoltam, hogy ez a nap se lehet már rohadtabb. Minden lépéssel megerősödött bennem az érzés, hogy igenis rohadtabb lesz - sokkal, sokkal rohadtabb.

33.

A tetem egy szükös tisztáson hevert. Ha nem mondták volna, hogy emberi hulla, nem biztos, hogy elsőre felismerem. Mintha valaki szétkent volna egy adag biomasszát a földön. A hátán feküdt, már ami maradt belőle. Képtelenségnek látszott, hogy ez a halom szerves törmelék valaha eleven emberi lény volt. Mintha felrobbant volna, de nem cafatjaira esett, hanem alkotóelemeire. Egyetlen nagy, szanaszét spriccelt vérfolt volt az egész, felismerhetetlenné cincált felsőtestmaradványokkal a közepén. Az embernek az az érzése támadt, hogy ha elmozdítanák, a test alatt egy viszonylag tiszta folt maradna, mint egy negatív lenyomat.

Néztem, de az agyam nem volt hajlandó összerakni a kirakójáték darabjait. Tisztára mint a sztereogram, amit az ember órákig bámul, mire kiugrik az ábra mögötti háromdimenziós kép. A legokosabb, ha az ember szépen sarkon fordul, és elsétál, mielőtt felfogja. Komoly kísértést éreztem, hogy azt mondjam Hendersonnak, bocs, már itt se vagyok, csak hadd maradjak meg a tudatlanság üdvös állapotában, mert halványan sejtettem, hogyha egyszer meglátom ezt a dolgot a maga meztelen valójában, az agysorvasztó pillanat lesz.

Hát, így se volt piskóta. Legszívesebben eltakartam volna az arcom, de végül beértem annyival, hogy elforduljak. A szembecsukós figura az önáltatás egy formája, mint amikor az ember áttekeri a videón a legrosszabb részt a horrorfilmből. És egy szörnyszakértő ugyebár nem gyerek.

Henderson is elfordult. Ha én nem nézem, neki se kell.

- Jól van?

A világ lassan abbahagyta a bűgőcsiga-pörgést. - Fogjuk rá.

Némán álltunk néhány percig. Apró kortyokban nyeltem a levegőt Mélyet nem tanácsos lélegezni ilyen közel egy kibelezett hullához. Ahhoz túl meleg van.

Egy biztos: a trollok ártatlanok. Semmilyen, a tudomány mai állása szerint ismert élőlény nem művelhette ezt. Lassan megfordultam. Azóta sem lett kellemesebb a látvány.

Henderson velem együtt visszafordult. Ő itt a főnök, ergó ha én meg tudok birkózni az élménnyel, ő is kénytelen. Ami engem illet, pillanatnyilag nem volt más választási lehetőségem.

Kértem egy pár sebészkesztyűt. Az egyik technikus gumikesztyűt ajánlott, de visszautasítottam. Először is, a sebészvacak is izzasztó, hát még a vastag. De ami sokkal fontosabb, végig kell tapiznom a hullát, és a konyhai edényfogóban szart se éreznék. A vámpírjeleknek hála nem kell félnem a vér által terjesztett fertőzésektől. Ebben a kérdésben kivételesen készpénznek veszem Jean-Claude szavát. Mint a triumvirátus tagja, én vagyok a szíve csücske. Az egyik csücske. A fejemben egy hang azt dorombolta: szeret téged. Egy másik hang némi iróniával cicegett.

- Megnézhetem közelebből? - kérdeztem.
- Ahhoz bele kell lépnie a szmötyibe - fintorgott Henderson.
- Azt én is látom, Levideózták meg ilyesmi?
- Tudjuk, hogyan végezzünk a munkánkat, Miss Blake.
- Ezt nem vonom kétségbe. Azt akarom tudni, megmozdíthatom-e a testet. A világért sem akarok belerondítani a bizonyítékba.
- Ahogy végez vele, beszákoljuk, és már itt sem vagyunk.

Lenéztem a hullára, és hirtelen minden helyre kattant. Beugrott a háromdimenziós kép. Ropogtattam az ujjaim, hogy fájjon, és megráztam a lábam, hogy ne rohanjak el. A nő orra helyén véres lyuk tátongott. Az ajkait letépték, a fogak és a csontok koszosfehéren virítottak az alvadó vér alatt. Az arcizmok teljesen hiányoztak a felém eső oldalon. A teste telis-tele volt harapásokkal, szinte nem maradt épen egyetlen négyzetcenti izom vagy bőr sem. Akármi is csinálta, időt és fáradságot nem sajnálva szisztematikusan felzabálta az áldozatát.

De nem ezek a felületinek mondható sérülések okozták a halálát. Csak remélni tudtam, hogy nem kellett ezt világos tudattal végigszenvednie. Biztos választ úgysem fogok találni, ahhoz túl sok itt a vér. Egy ideig biztosan élt; naptól és melegtől összetöppedt belső szervek ömlöttek a lábcsonkról lógó farmerrongyokra. A szlozbúz már nagyjából elült, de ha egy szag elmúlik, jön helyette másik. A maradványok érni kezdtek a nyári hőségben. Ezt a penetráns illatot nehéz leírni. Egyszerre émelyítően édes és keserű; egy pillanat alatt vastagon bevonja az ember nyálkahártyáját. Aprókat lélegeztem, és óvatosan ráléptem a száradt emberfoltra.

SÁPADT HOLD

Valami belém vágódott. Olyan volt, mint egy fantom ökölcsapás. Egy ideig szusszanni sem mertem. Az a része az agyamnak, aminek semmi köze a hideg logikához, hangtalanul, dadogva monologizált. Valami gonosz dolog járt itt - nem egyszerűen veszélyes vagy rosszindulatú, hanem velejéig romlott. Vártam, hogy az érzés megerősödjön, de nem; elhalványodott és eltűnt, mint egy rossz álom.

Fekete mágia.

Végignéztam a földet, de védőkörnek nyomát sem találtam, csak az alvadt vért mindenütt. A vér nem alkot védőgyűrűt. Ez meg különben is csak egy pacni volt, mindenféle rendszer nélkül. A rendőrség sajna manapság sem konyít a mágiához, de egy ilyen fura esetnél az első, ami még a mezei rendőrnek is eszébe jut, hogy varázslat van a dologban. A tisztás háborítatlannak tűnt, de ez nem jelenti azt, hogy nem készítették elő alaposan. Egy igazán jó mágus képes úgy rendezni a helyszínt, hogy az avatatlan szem ne vegyen észre bizonyos dolgokat. Ez nem tévesztendő össze a mesebeli láthatatlanná tévő sipkával és hasonló badarságokkal. A fizika az fizika: a fény ráesik a tömör tárgyak felületére, és visszaverődik. Az viszont korántsem elképzelhetetlen, hogy speciális bűbáj hatására a laikus szemlélő tekintete átsiklik valami fölött. Ennek a hétköznapi, mindenki által ismert alapesete, amikor az ember órákig keresi a papucsot, ami a lábán van.

Leguggoltam a test mellé. Persze nem hoztam magammal az overallt, és nem volt másik hosszúgatyám az eddig összevérzetten kívül. Már mindegy. A karomat dörgöltem. Van itt valami, amit nem akarják, hogy észrevegyünk. De mi?

- Megtaláltuk a nő tárcáját - szólt oda Henderson. - Belenéz?

Megrettenen nemet intettem. Már csak az hiányzott volna. Egy név, egy személyazonosság. Végre megcsináltam a lélektani trükköt, és a testet egy nem valós izévé redukáltam. Egy kupac analizálandó nyommá, ami arra vár, hogy górcső alá vegyem. Ha nem így gondolnám, secc-pecc telerókáznám a bizonyítékot. Egyszer már megtörtént, évekkel ezelőtt. Dolph és a srácok azóta is gyakran felemlégetik.

Az *izé* szeme fekete halmokban kocsonyásodott a homlokán. Hosszú haj tapadt az egyik vállra; talán szöke lehetett, de nehéz volt megmondani a rászáradt vértől. A blúzból mindössze néhány szövetcsomó maradt a hóna alatt. A mellkasa csupasz volt. Az egyik mellét letépték, a másikkól valami kikanalazta a húst. Ez betett.

Othagytam a hullát, és a tisztást határoló fák közé támolyogtam. A keserűdes illat nyálkás bevonatot képezett a nyelvemen és a torkomon. Nyeltem egyet. A szag lecsúszott, a reggeli kávém meg feljött körülnézni.

Két dolog vigasztalt. Az egyik, hogy sikerült a vérkörön kívül okádnom. A másik, hogy eleve nem volt sok a gyomromban. Nem csoda, hogy felhagytam a reggelizéssel. Elég sok délelőtti hívást kapok mostanában.

Magamba néztem, és még csak nem is szégyelltem magam. Vajon ez a felnőtttség jele?

Harsány férfihangokat hallottam a hátam mögött. Wilkes seriff magából kikelve üvöltözött. - Ez a nő egy közönséges civil. Egyáltalán nem kéne itt lennie. Még csak érvényes engedélye sincs Tennesseeben.

- Én vagyok a főnök. - Henderson hangja ellentmondást nem tűrően csattant. - Én mondom meg, ki megy, és ki marad.

A fának dőltém, és a karom egy csapásra elszibbadt. Rémülten ellöktem magam, és végignéztem a törzsön. Alig két araszra a fejem fölött tenyérnyi pentagram volt a kéregbe vésve. A friss vágási felületet vérrel dörzsölték be, így szinte teljesen észrevehetetlen volt, de meg is bűbájták a biztonság kedvéért. Senki sem látta meg. Én se vettem volna észre, ha nem támaszkodom a fának. Ez is olyan, mint a hagyományos, kézi bűvészlütkök: ha egyszer lelepleződik a csalás, nem is érted, hogyan lehettél eddig ilyen vak.

Sorra néztem a többi fát. Mindegyiken hajszálra ugyanolyan ötágú csillagot találtam. Megvan az erőkör.

A Wiccák felhasználhatják az erejüket a gonosz megidézésére, ha készek megadni az árát a karmájukból. Az alaptételük szerint akármit teszel, jót vagy rosszat, az háromszorosan üt vissza. Vajon a fákat vagy a hegyet idézték meg? Az Őserő csúnya dolgokra képes, de nincs gonosz ize. A földszellem éktelen haragra gerjed, ha az ember bántja a helyet, ahol él, de nem gonosz, legfeljebb bosszúálló. Én viszont kifejezetten gonoszságot éreztem, amikor beléptem a körbe. Infernális romlottságot. Nincs túl sok természetfeletti lény, aki ilyen mellbevágó és egyértelmű nyomot hagy maga után.

- Henderson százados!

Kétszer kellett odaszólnom nekik, mire abbahagyták a vitatkozást, és rám néztek. Egyiküknek sem volt kifejezetten barátságos a pillantása, de legalább ezúttal nem rám voltak dühösek, hanem egymásra. A helyiek utálják a szövetségeket - ez mindenütt így van. De Wilkes most nemcsak a piti kis

SÁPADT HOLD

szemétdombját védi. Gondolom, már a pusztá gondolattól bezsong, hogy az ügy kikerülhet a kezéből. Sajna még nem jött el az idő, hogy a fejére borítsam a bilit. Nem volt bizonyítékom. Ha az ember korrupcióval vádol egy rendőrt, az nem sok jóra számíthat a többi zsarutól. Na ja, a kollegiális összetartozás legfeljebb az orvoscéhen belül erősebb.

- Észrevették a pentagramokat? - A fába vésett rovásokra mutattam. Most már ők is látták. No lám, a császár meztelen.

- És? - vakarta a fülét Wilkes irritáltan.

-Ez itt egy erőkör. Valamit megidézték, hogy szétkapja a nőt.

- Azok a jelek több naposak is lehetnek - kötötte az ebet a karóhoz Wilkes.

- Vizsgálják meg a kergén talált vért - vontam vállat. - Nem a nőé, de a fejemet rá, hogy friss.

- Miből gondolja, hogy nem az áldozat vére? - kérdezte Henderson.

- Ezzel zárták be a kört. És az még a halál előtt történt.

- Vagyis maga szerint itt emberáldozatot mutattak be?

- Nem egészen.

- A trollok csinálták - hajtogatta Wilkes elkeseredetten és egyre kevesebb meggyőződéssel.

Henderson gyanakodva méregette. - Maga az elejétől fogva ezt ismételgeti. Rosszabb, mint egy beakadt lemezjátszó.

- A biológus szerint emlősállatok fognyomait látni rajta. Nem sok nagytermetű emlős kószál szabadon idefenn a hegyekben.

- Csak annyit mondott, hogy emberszabású - jegyeztem meg.

Mind a ketten rám néztek.

- Dr. Onslow azt mondta, emberszabású, és nem azt, hogy troll. Vannak más lehetőségek is.

- Mint például? - kérdezte Wilkes. Felberregett a személyhívója. Megnézte a számot. - Elnézést, Henderson százados.

Elment, és közben majdnem fellökött.

Henderson utána pislogott. - Van valami elintézetlen ügye a seriffel, Miss Blake? Elhúztam a szám. - Ezt hogy érti?

- Wilkes azt állította, hogy maga még reggel elhagyta a várost. Arról is hasonló bizonyossággal nyilatkozott, hogy a gyilkosságért a trollok felelősek.

- Akkor ki hívta ide magukat?

LAURELL K. HAMILTON

- Anonim tipp - felelte szűkszavúan. Érdekes. - És ki ajánlott engem?
- Az egyik mentős társa tegnap találkozott magával. Megnéztem magamnak a férfit, akire rábökött. - Sose láttam a fickót.
- A partnere egy nő. Valami Lucy.

Szóval ezért megy olyan remekül Kócos Lucynak az elsősegélynyújtás. Ma is érdemes volt felkelnem.

- Valami rémlik - mondtam szűkszavúan. Amikor legutóbb találkoztunk, épp véres leszámolást rendeztem a Chuck&Terry duóval; az ehhez hasonló esetekben célszerű nem emlékezni a részletekre. Egy borzalmas pillanatig azt hittem, hogy Henderson csapdába csalt, és a test Lucyé. De nem stimmelt a testmagasság. Ez a nő kifejezetten nyurga lehetett. A legtöbb csaj, akivel Richard mostanában dürrögött, határozottan mélynövésű volt.

Az én áldozataim mérete ennél jóval szélesebb skálán mozog.

- Ön szerint mire kellett az erőkör? - kérdezte Henderson.
- Hogy ne szabadulhasson el, amit áthoztak odaátrol.

Nem értette, és kezdett türelmetlen lenni. - Magához hasonlóan én sem bírom a feszültséget, Miss Blake. Nem avatna be, mi történt itt? Mármost a maga verziója szerint.

- Megidézték egy démont. Összevonta a szemöldökét. - Egy micsodát? - Egy démont.

- Miből gondolja?

- Amikor beléptem a körbe, megcsapott az ereje. Akármilyen veszélyes vagy rosszindulatú legyen is egy mágikus lény, az íze... vagyis inkább fogalmazzunk úgy, hogy a nyom, amit maga után hagy, nem téveszthető össze a pusztítókéval.

- Mondja csak, Miss Blake, egy vámpírvadász sokszor találkozik démonokkal a munkája során?

- Én eddig csak egyet láttam. De az egy életre elég volt. - Kiléptem a körből, és máris jobban éreztem magam. - Ki kellett mennem egy esethez, mert azt hitték, vámpírral van dolguk, és az a nő... - Megint elhallgattam, mert nem találtam szavakat. Semleges, korrekt és objektív jelzőket kerestem, de csak érzelműek és melodramatikusak jutottak eszembe. Van, amikor nem könnyű a száraz tényekhez ragaszkodni. - Fialat háztartásbeli volt, két gyerek anyja,

SÁPADT HOLD

emellett diagnosztizált, gyógyszeres kezelés alatt álló skizofrén. A tipikus többszörös személyiség. Mint a rajzfilmkislány a göndör tinccsel a homloka közepén: szorgalmas templomba járó, a vasárnapi iskola tanára. A saját zöldségeit termelte, és babaruhákat varrt a lányainak. Aztán valami bekattant nála, mindenki lefeküdt, aki az útjába került, szíjjal verte a gyerekeket, és a kutyáját felkötötte a fára.

Henderson felvonta a szemöldökét. Egy rendőrnél ez a szintizsza döbbenet jele. - És nem csukták diliházba?

- Amikor szedte a gyógyszert, jó anya és mintafeleség volt. Beszéltem vele egy tiszta pillanatában, úgyhogy tökéletesen értettem, miért ragaszkodik hozzá a férje.

- Könnyfakasztó történet - mondta Henderson -, de ebben nincs semmi természetfeletti.

- A szomszédok háziállatai kezdtek eltűnni, egyik a másik után. Csak a kivéreztetett tetemeket találták meg napokkal később. A mentális zavarai miatt egyből a nőre terelődött a gyanú. - Felnéztem a domboldalon lézengő zsarukra, technikusokra, az egész gárdára. Emellett a guzmi mellett senkinek sem akaródzott ott maradni. Még ha az ember nem is érzékeny a túlvilági izékre, mindenki működik az egészséges túlélési ösztön. Ha máshogy nem, tudatalatti szinten.

- Miss Blake? - nézett rám Henderson.

- Bocs. Szóval aznap éjjel, amikor letartóztattuk, két rendőr húzta ki egy pasas ágyából. Meg kellett bilincselniük, mert tombolt, akár a százéves vihar. Aznap épp nem volt velünk másik nő, úgyhogy én kísértem be a fogdába. Rettenetesen harsány volt és közönséges, kikezdett minden férfival, és szemétkedett velem. Fogalmam sincs, mit mondtam, de sosem felejttem el a tekintetét, ahogy rám nézett. Ott ültünk a rendőrautóban, ő csak bámult engem, és csak úgy sütött belőle a gonosz... - Elhallgattam. Henderson figyelmesen nézett. - Nem parázok be egykönnyen, százados, de akkor belémfagyott a levegő. Aztán a nő felröhögött, és a pillanat elszállt.

- Mit csináltak vele?

- Javasoltam, hogy vessék alá ördögűzésnek.

- És elvégezték rajta?

- A férje aláírta a kérelmet.

- És aztán? - kérdezte Henderson.

LAURELL K. HAMILTON

- Egyelőre tünetmentes. Ha rendszeren szedi a gyógyszereit, a mentális zavart kordában tudják tartani. Nem a démon okozta a skizofréniát.

Henderson bólintott. - Hallottam róla, hogy egyes lelki betegségek megnyitják az elmét a démonok előtt. Olyan, mint a drog, csak kiszámíthatatlanabb hatásai vannak.

- Egy kis kokótól nem levitáinak az emberek.

Elhúzta a száját. - Ott volt az ördögűzésnél?

- Erről nem beszélhetek. Különösen nem itt és most. A szavaknak ereje van, százados. Ahogy az emlékeknek is.

Bólintott. - Biztos benne, hogy nem emberek a felelősek ezért? Vagy a trollok?

- A trollok valóban összerágják az elhullott állatokat, és elméletileg egy ember is képes kisebb darabokat kiharapni egy másik emberből, de az összes itt látott sérülésre nem lehet magyarázat sem az egyik, sem a másik feltevés.

- A maga teóriája akkor is képtelenségnek hangzik. Van fogalma róla, milyen ritkák a démontámadások?

- Egy fokkal több, mint magának, Henderson százados. Engem minden egyes természetfeletti üggyhez odarángatnak.

- Látott már valaha olyat, hogy egy démon felzabáljon egy embert?

- Nem.

- Akkor mitől ilyen biztos a dolgában?

- Már mondtam, százados. Ha az ember egyszer szembenézett egy démonnal, az olyan, mint az oltás: egy életre szól. Nem vagyok démonszakértő, és ebben a fajta mágiában sem vagyok igazán járatos. Azt javaslom, keressen fel egy papot, vagy hívjon egy helyi boszorkányt. Ők részletesebb információval szolgálhatnak.

- Szóval nem igazán járatos ebben a fajta mágiában? De, mondjuk, képes lenne megidézni egy démont, hogy megöljön valakit?

Elnyúlt a fejem. - Miről beszél?

- Válaszoljon a kérdésre, Miss Blake.

- Én zombikat idézek, százados. A démonológia nem az én asztalom.

- Sokan nem látnak akkora különbséget a kettő között.

- Értem. Ez halotti mágia, és rólam mindenki tudja, hogy értek a halotti mágiához. Szóval maga idehív engem, mint vendégszakértőt, aztán megvádol a gyilkossággal. Talán már a máglyát is megrakta?

SÁPADT HOLD

- Válaszoljon a kérdésre. Meg tudná csinálni?

- Nem. Nem tudnám megcsinálni. Aki démonokkal kezd, az megfertőzi a halhatatlan lelkét. Talán nem vagyok éppen mintakeresztény, de nagyon igyekszem.

- Aki vámpírokkal kezd, az is megfertőzi a halhatatlan lelkét. Nem gondolja?

Gyilkos tekintetet vetettem rá. Legszívesebben üvöltöttem volna.

Vagy simán leütöm. Inkább az utóbbi.

- Nem a maga hibája, hogy nem látja az alapvető különbséget a mágia két nagy iskolája között. A műveltség hiánya senkinek sem róható fel. - Kapd be, vágtam volna rá a legszívesebben, de a jólneveltségem tiltotta. - Ha valakit meg akarnék ölni - tettem hozzá -, egyszerűen lepuffantanám.

- Hallottam, hogy magának könnyen elsül a fegyvere.

- Kitől hallotta?

- A belső hírszaternákon gyorsan terjed az információ, Miss Blake. Ha egy golyóval a fejében találtuk volna az áldozatot, maga lett volna az első számú gyanúsított.

- Miért puffantanék le egy vadidegen nőt?

- Mert nem vadidegen - mondta, és nagyon figyelmesen nézte az arcomat.

Megfordultam, és a hullára néztem. Semmi ismerőset nem fedeztem fel rajta.

Egyetlen nő sem ilyen magas azok közül, akikkel itt találkoztam. Vagy mégis? Kifutott a vér az arcomból.

- Betty Schaffer.

A hazudós dög, aki miatt Richardot lecsukták. Tiszta mázli, hogy Hender-son megfogta a karom, és nem estem bele a vérmasszába. Amikor újra kiláttam a fejemből, Wilkes állt mellettünk.

- Minden oké, Blake? - kérdezte sanda mosollyal.

Nem tudtam, mit mondhatnék. Betty Schaffert nem egyszerűen megölték. Ha a rituálét rendesen végigcsinálták, a lelket is kitepték az áldozatból, az életével együtt. Eddig csak egyetlen esetet láttam, amikor démoni szertartással öltek meg valakit, és az közel sem hasonlított erre itt. Az áldozatot leszúrták, és a lelket elvették. Esélyem sem volt zombiként megidézni. Ha a halálnál démoni erők működnek közre, akkor a test csak egy marék szerves hulladék marad, semmi több.

Wilkes biztosan nem idézett démont. Egyik emberében sem volt annyi kakaó. Éhhez senkinek sem volt elég ereje, akivel eddig itt találkoztam. És senki sem volt ilyen... romlott.

Mielőtt bármit mondhattam volna, Wilkes a mobilját nyújtotta.

- Magát keresik.

Félt, hogy elkottyintok valamit Hendersonnak. Az a baj, hogy semmire sincs bizonyítékom.

Valaki megnyitotta a sötét kapukat, és megidézett egy démont, hogy a trollokra kenjen egy gyilkosságot, és nekem fogalmam sincs, miért történik mindez. Mitől olyan értékes ez a föld, hogy embert öljenek érte? És mért kell mindenáron megszabadulni a trolloktól? Csak hogy ne kerüljön állami kézbe a terület? Egy biztos: Betty volt a tökéletes áldozat. Útszéli lotyó, aki millió különféle módon kompromittálta magát, és aki a kutyának se hiányzik. Na igen, a közhiedelemmel ellentétben nem galamblelkű szüzek kellene a darálóba. A gonosz nem akarja a jókat idő előtt a boldog nirvánába röpíteni. Az igazi kihívás abban áll, hogy megrontsa a makulátlant, és legyengítse az erőset. De a tisztátalanok lemészárlása - hát, az valódi csemege. Nyamm-nyamm.

Wilkes karon fogott.

- Ne nyúljon hozzám, Wilkes. Az életben többet ne nyúljon hozzám.

Henderson úgy figyelt, mint aki mindent tud, de nem üti bele az orrát a mások dolgába. A zsaruk baromi jók ebben. Hipp-hopp összerakják a kettő meg kettőt, és csinálnak belőle tíztől huszonöt évig tartó szabadságvesztést.

Wilkes rám sandított. - A vérfarkasok nem jöhetnek szóba?

Nem tudtam leradírozni a döbbenetet az arcomról. Erősen küzdöttem, hogy visszarendezzem professzionálisan bájos arcom, de nem ment. Wilkes ismeri Richard titkát. Hogy honnan, azt a bánat tudja, de ezek után könnyen megteheti, hogy a nyakába varrja Betty halálát. A vérfarkasok tökéletes bűnbakok. És az esküdteknek is sokkal jobban bejönnek, mint a démonok.

A kezembe nyomta a mobilt. - Fogja!

A fülemhez emeltem a telefont. Ismeretlen férfihang szólt a kagylóba.

- Miss Blake? Franklin Niley vagyok. Azt hiszem, eljött az ideje, hogy személyesen is találkozzunk.

- Kötve hiszem.

- Wilkestől hallom, keresztülhúzta a tervünket, hogy a kellemetlen kis szőrösök nyakába varrjuk a gyilkosságot. De ahhoz még nem késő, hogy a szeretőjére kenjük. Ki hisz majd Mr. Zeeman ártatlanságában, ha kiderül, hogy teliholdkor farkasbundát növeszt?

SÁPADT HOLD

- Fogalmam sincs, miről beszél.

Elfordultam a százados figyelő tekintete elől. Úgy bámult, mintha a számról akarna olvasni. Wilkes rám se bagózon. Hendersont figyelte. Csak arra nem számítottam, hogy a hátat fordítással pont szembe kerülök a hullával. Újabb negyedét fordultam, és a fák közé meredtem.

A hang a telefonban feltűnően udvarias volt és sima modorú.

- De kérem, Miss Blake, ne bújócskázzunk tovább! Tudom, miféle isten teremtménye Mr. Zeeman, és ha valaki bevádolja, egy egyszerű vérteszt a fogdában engem fog igazolni. Elveszti a munkáját, és a karrierjének is lóttek. Remek ügyvédet találtak, gratulálok. De ha a barátját egyszer elítélik, automatikusan jár a halálbüntetés. A bíróságok szeretnek gyorsított eljárás keretében megszabadulni a... szörnyetegektől.

- Mit akar?

- Ebédeljünk együtt valahol a városban. Maga, Mr. Zeeman és én. Egy nyilvános helyen, ahol biztonságban érzik magukat.

- Miért akar találkozni velünk?

- Hogy még egyszer utoljára megkérjem önöket, távozzanak Myertonból. Nincsenek ellenséges szándékaim, Miss Blake. A lelkek szerint maga ellen fordulni egyenlő a tervem meghíúsulásával.

- A lelkek szerint? - kérdeztem értetlenül.

- Beszélgessünk el, és mindent megmagyarázok. Önök elmennek a városból, és egy-kettőre minden megoldódik.

- Nem bízom magában.

- Bölcsen teszi - felelte Niley. - Ettől függetlenül igen nagy örömet okozna, ha megtisztelnének a társaságukkal. Minden kérdésére válaszolok. Elmondom, mire kell a föld. Ez biztosan kísértésbe hozza.

- Maga olyan ember benyomását kelti, Mr. Niley, aki sokat tud a kísértésről. Felnevetett. - A pénz sok embert kísértésbe ejt. És nekem több van belőle, mint elég. Még távolabb húzódtam Hendersontól. - Meg akar kenni? Nocsak, nocsak.

- Egy bizonyos úriembert így nyertem meg a céljaimnak; a törvény egyik örét. De nem gondolnám, hogy a pénz a kulcs a maga lelkéhez.

Nem tetszett, amit mondott. Ahogy mondta, az még kevésbé. -Mit akar,

Niley?

LAURELL K. HAMILTON

- Egy asztalhoz ülni magával és Mr. Zeemannal, ennyi az egész. A szavamat adnám, hogy biztonságban lesznek, de gyanítom, nem hinne nekem.

- Eltalálta.

- Miután választ kaptak a kérdéseikre, eldönthetik, hogy menni akarnak vagy maradni. És most volna olyan kedves, és visszaadná a seriffet?

Megfordultam, és a magasba tartottam a telefont. - Magát akarja.

Wilkes ki akarta venni a kezemből, de elkaptam előle. Közel hajoltam hozzá, és a fülébe súgtam: - A pénzzel semmire sem megy a kénköves pokolban, Wilkes. Az ördög egészen más valutával üzletel.

Szó nélkül kicsavarta a kezemből a mobilt, és becsörtetett az erdőbe.

Sosem értettem, hogyan képes valaki kapzsiságból bűnözni, pláne ölni. Vannak, akikben ez nem okoz különösebb lelki törést.

Richard egy árva kukkot sem szólt egész úton. Kihúzta a gumit a hajából, és szórakozottan játszadozott vele. Széthúzta, elengedte, széthúzta, elengedte. Lám, néha ő is pótcselekvésekbe menekül. Befordultam a parkolóba, és leállítottam a motort. Richard nem akart vezetni, mondván, telihold idején eléggé szétszórt. Shang-Da tökéletesen blazírt arccal ült mögöttünk. A liláskék karomnyomok szemmel láthatóan halványodtak. Holnapra nyomuk sem lesz. Basszus, csak egy vak nem venné észre, hogy alakváltó, és legfeljebb egy süketnéma nem tenné szóvá.

Pár percig csöndben ültünk, és hallgattuk, ahogy a motor kattogva hül.

- Nem csinálsz semmi örültséget, ugye? - kérdeztem Richardtól.

A gumi elpattant, és leesett a földre. - Miért kérdezed?

A szeme barna volt, mint rendesen, de észrevettem benne valamit. A szörnyeteg ott surrogott és tekergett a csokoládészínű mélységben.

- Végig tudod ülni ezt a fél órát anélkül, hogy elkapjon a gépszíj?

- Persze.

- És végig is fogod?

Ideges mosolyt villantott rám, de nem tetszett az arckifejezése. - Ne izgulj, Anita. Megtanultam féken tartani az indulataimat.

Igyekezett nyugodtnak tűnni, de az örvénylő energiából éreztem, mennyire nehezebbre esik. Ha Niley boszorkánymestere is odabenn van, rögtön kiszúrja, hogy valami nem stimmel. Persze előttük nem titok, kicsoda Richard - szóval minden oké. Legalábbis remélem.

Richard előhúzta a napszemüvegét a zsebéből, feltette, és türelmetlenül beletúrta a hajába. Még sosem láttam napszemüvegben, de nem tettem rá megjegyzést. Ha besárgul a szeme... szóval jobb, ha nem keltünk közfeltűnést.

Shang-Dára pillantottam. - És te? Neked nem kell hegesztőálarc?

- Én nem randiztam a csajjal. A laposmellű gizda nem az én esetem.

Aha. Így már minden világos.

Félrehúzta a kabátját. Először azt hittem, rosszul látok: egy krómozott harmincnyolcas volt a derekára csatolva. Rutinos mozdulattal megtöltötte, és elnyúlt fejemet látva csak ennyit mondott: - Ezek nem rendőrök. - Aztán eligazgatta a kabátot, hogy a pisztoly ne törje meg a karcsúsított szabás elegáns vonalát.

Harsonákat és fanfárokot ide! Íme az alakváltó, aki tud bánni a fegyverrel.

Ezzel pont duplájára nő a tüzerőnk.

- Menjünk - intett Richard.

Előre rohantam, Richard és Shang-Da szorosan a nyomomban. Az energiájuk valósággal zizgett mögöttem, mint egy láthatatlan erőter. A hátam is viszkedett belé. Belöktem az üvegajtót, és körülnéztem.

A hely hangulata az ötvenes éveket idézte. A hosszú pult előtt kerek bárszékek sorakoztak, szemben minimál helyigényű boksok préselődtek egymásnak. Piros műbőr és rózsaszín neon minden mennysiségben. A leülő szekció hosszú és keskeny volt, egyik oldalt kiszélesedő térrel, ami későbbi hozzátoldásnak hatott. Dugig volt munkából hazatérő helybeliekkel és átutazóban lévő többgyermekes családokkal. Rögtön világossá vált, miért áll annyi lakókocsi odakinn. A pincérnők ciklámen egyenruhát viseltek, és tökéletesen funkciótlan kötevénykét. Egy Marilyn-szőke csaj vitorlázott felénk széles reklámmosollyal.

- Richard, Shang-Da, egész héten felénk se néztetek. De én tudtam, hogy nem bírjátok ki Albert burgonyakroketije nélkül!

Shang-Da biccentett, ami az ő mércéjével mérve egy kitörő lelkesedéssel egybekötött üdvözlésnek minősül, két cuppanós puszival megtoldva. Richard elővette a legsármosabb mosolyát, amitől a nők többsége remegő kocsonyává olvad. A tény, hogy nincs tisztában a következményekkel, annál lehengerlőbbé teszi a hatást.

- Helló, Aggie. Találkozónk van Frank Nileyvel. Nem tudod, itt van már?

A lány a homlokát ráncolta, aztán bólintott. - A kerek asztalnál ülnek, az ablak mellett. Egy perc, és hozom az étlapot.

Richard átvezetett minket a boksok között. Az L-alakú terem sarkában, háttal a lélegzetelállító hegyi tájnak három férfi ült. Egyedül Milót ismertem fel. Ahogy meglátott minket, felállt. Lábszárközépig érő bőrkabát volt rajta. Érdekes, az augusztus nem kifejezetten a téli göncök hónapja.

Megragadtam Richard karját.

SÁPADT HOLD

- Hadd menjek előre.

A koromfekete üveg mögött nem láttam a szemét. Persze némi erőfeszítés és összpontosítás árán kideríthettem volna, mi jár a fejében, de nem akartam aktiválni a vámpírjeleket Niley előtt. Nem ettem meszet.

Richard előreengedett. Shang-Da megigazította a vállára terített vászondzsekit. Mi van, már ő is ideges?

A Milo mellette ülő fickónak göndör barna haja volt és meglepett kölyökképe. Nem kellett hozzá nagy emberismeret, hogy kitaláljam, nem ő Niley. A harmadik férfi magas volt, tekintélyes jelenség, a szó mindenféle értelmében. Nem kifejezetten kövér, de testes. Erősen kopaszodott, amit rövidre nyírt haja még jobban kihangsúlyozott. Halszákamintás öltönyt viselt sötét mellénnyel és fehér inggel. Minden ruhadarabja egyszerű volt és méregdrága. Figyelte, ahogy utat törünk magunknak a turistáktól és visítózó gyerekektől nyüzsgő asztalok között, és barátságosan integetett. A tekintete szívélyes volt és üres, mint egy emésztőpózbba merevedett kígyóé.

- Miss Blake. Mr. Zeeman. Igazán örülök, hogy eljöttek.

Nem állt fel. Azon töprengtem, mit rejtegethet az ölében. Egy kosár kézigránátot? Lefürészelt csövű vadászpuskát? Vállról indítható rakétát? Az sem kizárt, hogy az ő köreiben az ember magasról tesz az illemszabályokra.

Shang-Da letelepedett Milóval szemben. Niley kézfogása meglepően üzleties és határozott volt. - Bemutatom Howardot.

A tejfölösképű nem nyújtott kezét. Kíváncsivá tett. Ha-hegy-nem-megy-Mohamedhez alapon én nyújtottam üdvözlésre a jobbomat. Hatalmas szemei még jobban elkerekedtek. Nem értettem a dolgot. Nem is ismer, ergő nem félhet tőlem.

- Howard senkivel sem fog kezét - magyarázta Niley. - Ön ezt biztosan megérti. A látnokok rendkívül érzékenyek.

Ez igaz. Sosem találkoztam olyan jóssal, aki elkövette volna azt a szarvashibát, hogy önként megérint egy vadidegent. - Az ember észre sem veszi, és egy nagy halom mocskok zuhan a nyakába.

Niley sűrűn bólogatott. - Pontosan, Miss Blake.

Leültem. Richard mellém húzta a székét.

- Nos, Mr. Zeeman, végre szemtől-szembe találkozunk.

Richard nem sokat kertelt. - Megölte Bettyt. Miért?

Ez még engem is felkészületlenül ért.

Ennyit a fontolva haladásról és a diplomáciai alapokra épített stratégiáról. De Richard még korántsem fejezte be.

- Nem azért jöttem, hogy ostoba játékokat játsszunk - szúrta a foga között.

- Én sem, - felelte Niley - erről biztosíthatom. Legyen olyan kedves, és kísérjen el a férfimosdóba. Mielőtt rátérünk a kérdésére, szeretnék megbizonyosodni róla, hogy nincs önön lehallgatókészülék vagy más efféle technikai csoda. Milo majd megmottozza a testőrét.

- Shang-Da - mordult fel Richard. - A neve Shang-Da.

Niley mosolya még szélesebbre húzódott. Ha így halad, nemsokára kettéreped a feje.

- Természetesen.

- És engem ki motoz meg? - kérdeztem gyanakvóan. - Talán Howard?

Niley megrázta a fejét. - A partneremet sajnos feltartották, de nemsokára ő is itt lesz. - Azzal felállt, és Richardhoz lépett. Semmi sem volt az ölében. Ha a paranoia fájna, valószínűleg vonyítanék. - Mehetünk, Mr. Zeeman? Vagy szólíthatom Richardnak?

- Nem - csattant fel Richard indulatosan.

Niley udvariasan karon fogta, és megpaskolta a kézfejét. - Maga csakugyan fess fiatalember.

Richardnak elborult az agya. Kirántotta a kezét Nileyéből, de szó nélkül követte. Shang-Da hátralépett, hogy Milo kiférjen az asztal mögül. A feszültség minden mozdulatukból sütött. Miután mindannyian eltűntek a férfislozi rejtelmes mélyén, elfoglaltam Milo helyét, hogy szemmel tarthassam a bejáratot. Így közvetlenül Howard mellé kerültem, akinek ez láthatóan nem volt ínyére.

- Szóval maga látnok? - kérdeztem, csak hogy mondjak valamit.

- Mi a szósz?

- Úgy van. Látom az auráját - suttogetta. Alig hallottam a hangját a zshivaj és evőeszközcsörgés közepette.

A pincérnő befutott a vizeskancsóval és a ciklámen előlapos menüvel. Biztosítottam, hogy nemsokára a többiek is visszajönnek. Elővette a legmegértőbb mosolyát, és elvitorlázott.

Ismét Howardhoz fordultam. - Én nem látom az auráját, Howard. Nem tudom kiolvasni a szeméből a múltját, sem a kiskutyája nevét. Kápráztasson el. Mutasson nekem pár trükköt.

SÁPADT HOLD

- Miért tenném?
- Mondjuk, hogy gyorsabban múljon az idő.

Megnyalta az ajkát. - Adjon valami személyes tárgyat. A fegyver nem minősül annak, igaz? Ez eléggé leszűkítette a lehetőségeimet Levettem a keresztet a nyakamból, és odanyújtottam.

- Ne érjen hozzám - figyelmeztetett, és gyorsan arrébb húzta a székét.

A láncot a tenyerébe ejtettem. Megtapogatta a medált. Nem hunyta be a szemét, de tutira nem azt látta, amire nézett. Egy másik dimenzióban kalandozott, de akármit is csinált, az számomra láthatatlan és felfoghatatlan volt.

- Egy nő adta magának... egy idős asszony. - Pislogott. - Érettségi ajándék.
- Bravó.

A keresztet nemrég bányásztam elő az ékszeres ládikám fenekéről. Nagyon szeretem, mert csodálatos emlékek kötődnek hozzá. Az ezüsfeszületek fogyóeszköznek számítanak, úgyhogy eddig nemigen viseltem. Az utóbbi időben viszont nagy szükségét érzem, hogy mindig legyen egy családi ereklye a közelemben. Blake Nagy annó egy gyöngybetűkkel írt kísérőcédula társaságában nyomta a kezembe, amit szintén a kincsesdobozomban tartok. *„Legyen a hited olyan erős és tiszta, mint ez az ezüst.”*

Hát mostanában igazán nagy szükségem van az erős és tiszta hitre.

Howard átnézett a vállam fölött, és összerezett. Megfordultam. A közeledő férfi legalább két méter magas volt, az arca tökéletesen szőrtelen. Nem borotvált, hanem csupasz, mint egy tekegolyó; se szempilla, se szemöldök. Tetőtől talpig acélszürkébe öltözött, a bőre sápadtfehéren vakított. Ettől a fickótól egyáltalán nem borsózott a hátam. Olyan üres volt, mint egy ember formájú fekete lyuk. Nem szeretem, ha valaki ilyen baromira védi magát. Ez annak a jele, hogy valami rejtgetnivalója van. Ha ő a mágus, aki bedarálta Bettyt, akkor van is.

Megállt előttünk. Howard nyelt egyet, és zavartan bemutatott minket egymásnak. - Anita, ő Linus Beck. - Mondat közben bemutált, és teljesen elment a hangja. Hosszasan krákokott.

Linus Beck rá se hederített. - Annyira boldog vagyok, hogy végre megismerhetlek, Anita - mondta vibráló, mezzoszoprán hangon. - Ritkán van alkalmam személyesen találkozni a céh többi tagjával.

- Ez egy másik céh, Linus.
- Olyan biztos vagy ebben?

- Halál biztos. - Még állva is nyújtogatni kellett a nyakam, hogy lássam az arcát. - Inkább azt áruld el, minek Nileynak egy házi látnok és egy feketeöves boszorkánymester?

Linus Beck arcán Mona Lisa-mosoly ömlött szét. - Miután megnéztem, van-e nálad mikrofon, minden kérdésedre választ kapsz.

Vettem egy gyors pillantást kövérkés, puhány kezére. Nem igazán vágytam rá, hogy megtapizzon. A karján se láttam egy árva szőrszálat se. Az egész fazon olyan volt, mint egy hatalmas babapopsi.

- A férfiasságomat hosszú évekkel ezelőtt feláldoztam az ügy oltárán. Így odaadóbban tudom szolgálni a mesteremet.

Egy eunuch.

A nyelvemen volt a kérdés, vajon őt kielégíti-e ez a magyarázat, de inkább nem tettem fel. Erre úgysem létezik az én begyem által is emészthető válasz, úgyhogy minek koptassuk a szánkát? Persze nem én lettem volna, ha valamilyen formában hangot nem adok a véleményemnek.

- Szerinted ez normális?

Seszínű szemével rám nézett, a mosoly lehervadt az arcáról. - A tudatlanok és az ostobák örülnek bélyegeznek, de valóban hallok a hangokat. A mesterem beszél hozzám.

Tényleg lehet egy kis nyomása. És ezen nincs is mit csodálkozni: a boszorkánymesterek démoni, vagy még annál is pokolibb forrásból nyerik az erejüket. A lelkükért cserébe pénzt, kalandot, szexet vagy hatalmat csurrogó cseppentenek nekik odaától. Sokan közülük elmebeteg, vagy komoly jellemhibáik vannak. Egy mindenesetre biztos, valamilyen szempontból mindegyiknek gyári hibás a lelke.

A többiek időközben visszatértek. Richard némán fortlyogott a dühtől. ShagDa és Milo arca semmit sem árult el. Niley láthatóan meg volt elégedve magával. Hátra veregette Linus Becket, mire az eunuch a szájához emelte a férfi kezét, és gyöngéden megcsókolta. Talán mégsem tudok mindent az eunuchokról. Már ami a szexuális lehetőségeiket illeti. De hát érdekel ez engem? Nem érdekel.

- Linus megmota a magát, aztán beszélhetünk.

- Nem akarom, hogy egy ujjal is hozzám érjen. Ne érts félre, Linus, ebben nincs semmi személyes.

- Féled a mesteremet - bólintott Linus.

SÁPADT HOLD

- Valahogy úgy.

- Sajnos ragaszkodnom kell hozzá. Kérem, viselje el ezt az apró kellemetlenséget a kedvemért. Egyikünk sem szeretné, hogy egy váratlan incidens megzavarja a beszélgetésünket. Varázslat vagy más efféle. De ha ez önt megnyugtatja, Mr. Zeeman is magukkal tarthat.

Baromira nem nyugtatott meg, de ez volt a legtöbb, amit az adott körülmények között kiharcolhattam. A pincérnő befutott, hogy felvegye a rendelést. A gyomrom kordult egy nagyot, és hirtelen ráébredtem, hogy éhes vagyok. Gyorsan végigfutottam a menüt, és konstatáltam, hogy itt egész nap csak reggelizni lehet. Még a norvég halsaláta és juharszirupos palacsinta hangzott a legjobban.

Richardot sikerült sokkolnom a választásommal. - Hogy tudsz ilyenkor evésre gondolni? - kérdezte halkan, miközben a mályvaszín Marilyn-imitátor sercegő tollal jegyzetelt.

Vállat vontam, mint akit rajtakaptak a spájzban a fél disznóval. - Az ember vagy megtanulja az utolsó ítélet közepette is fenntartani az életfunkcióit, vagy másik meló után néz.

Niley hallhatta a válaszomat, mert elismerően bólintott. - Irigylem a gyakorlatias hozzáállását, Miss Blake.

- Az utóbbi időben felettébb gyakorlatias lettem.

- Pompás - mosolygott. - Igazán pompás. Már látom, hogy mi ketten remekül meg fogjuk érteni egymást.

- Ki kell ábrándítanom, Mr. Niley. Van fogalmam róla, ki maga, de sosem fogom megérteni.

- Mófdelett kíváncsivá tesz. Maga szerint ki vagyok?

- Egy brutális gyilkos.

- Milyen szókimondó. Igaza van, Miss Blake, ne kerteljünk. - Elkomolyodott.

- Vagyok, aki vagyok, de jól érzem magam a bőrömben. És ön? Ön elégedett magával?

- Nem hiszem, hogy magára tartozik a lelkiállapotom.

- Ez a válasz magáért beszél.

Türelmetlenül hátralöktem a székem. - Na, essünk túl a motozáson! Linusszal és Richarddal elvágtaztunk a mosdó irányába, hogy kiderítsük, be vagyok-e drótozva mikrofonnal és mágikus ketyeréssel. Vagy a bugyimban van-e a Szent Kézigránát.

35.

Némi tanakodás után a férfi szloziba vettük be magunkat. Linus tenyere elképesztően puha volt, mintha nem volna izom a bőre alatt, csak megkocsonyásodott hāj vagy gumicukor. Talán a férfiaságán kívül mást is fel kellett adnia, hogy a mesterét szolgálhassa. Precíz és alapos munkát végzett, meg kell hagyni. Még a hajamat is végigtapogatta, pedig erről a legtöbben megfélekedeznek. Mindvégig kifogástalan úriemberként viselkedett, úgyhogy Richard egy szót sem szólhatott. Én dettó.

Amikor visszaértünk az asztalhoz, a kávét már felszolgálták. Tömény illata belengte az asztalt. A toronymagas boszorkánymester Niley jobbján foglalt helyet. Leesett, miért nem egy bokszban ülünk; Linus nem tudta volna behajtogatni magát a szabványemberekre méretezett padba.

- Beszélni akart velünk, Niley. Beszéljen!

Belekortyoltam a kávéba. A lötty sűrű és keserű volt, mint a bitumen. Hiába mondogattam magamban, hogy ihatatlan kávé nem létezik, csak akarategyenge ember.

Csak remélni tudtam, hogy a kaja jobb lesz.

- Szeretném megkérni önöket, hogy hagyják el a várost.
- Ezt már megbeszéltük Wilkessel és az embereivel - feleltem, és letettem a csészét. - Megállapodtuk, hogy napnyugtáig elmegyünk.
- Tudom, mit mondtak a seriffnek.
- Szerintem Mr. Niley nem hisz nekünk. - Megerősítést vártam Richardtól, de nem kaptam.

- Kit izgat?- Richard keresztbefont karral ült, és Nileyt figyelte. Hatásosabb lett volna tehenes póló nélkül, de az implicit üzenet jeltolmács nélkül is átjött: ezennel kivonul a társalgásból, én meg csináljak, amit akarok.

Sóhaj. - Miért olyan fontos magának, hogy eltakarodjunk?

- A lelkek szerint maga bajt hoz ránk.
- Miféle lelkekről beszél?

SÁPADT HOLD

- Howard gyakran használja a Quija-táblát. Amióta megérkeztünk, a lelkek öva intenek egy nőtől, akit Halálasszonynak neveznek. Amikor Wilkes említést tett magáról, már tudtam, kire gondolnak. Szerintük maga a vesztetre tör.

- Szóval elküldte Wilkest és a fiúkat, hogy rádiózzák le a tornyosuló felhőket az égről.

- Igazán kedves hasonlat. Amikor kiderült, hogy nem boldogulnak magával, felbéreltem két helybélit. Gyors és profi munkát vártam, de ismét csalódnom kellett. Árulja el, mi történt azzal a két akasztófa virággal. Meghaltak?

Gyors és profi munka? Elhúztam a szám. - Mi egyiküket sem motoztuk meg. Honnan tudhatjuk, van-e magukon poloska?

- Igaz. Akkor legalább annyit áruljon el, számíthatok-e a jelentkezésükre a közeljövőben.

- Szerintem ne nagyon.

Megjött a kaja. Teljes csöndben vártunk, amíg a pincérnő telepakolta az asztalt kisebb-nagyobb tányérokkal, alátétekkel és üvegekkel. Letette elém a juharszirupot, aztán megkérdezte, kérünk-e még valamit. Mindenki nemet intett, mire a szökeség odébbállt.

Alaposan szemügyre vettem a palacsintámat, és azt kívántam, bárcsak hallgattam volna Richardra. Lehet, hogy mégiscsak pályát kéne változtatnom.

- Ha a lelkek azt tanácsolják, hogy messziről kerüljön ei engem, akkor miért akart találkozni velünk?

Niley precíz négyzetekre nyiszálta a sajtos-spenótos tavaszi omlettet. - Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy Wilkes nem képes felnőni a feladathoz. Az általa felsorakoztatott érvek, hogy is fogalmazzam, nem elég meggyőzőek. - Bekapott egy rántotta katonát, és kíméletlen alapossággal rágni kezdte.

- Szóval elérkeztünk a zsarolva fenyegetünk részhez? - érdeklődtem, és nyakon öntöttem a palacsintát a cukros sziruppal. Vajon ki fogja ezt megenni?

Megtörölte a száját a ciklámenszínű szalvétával. - Azt javaslom, hagyjuk a végére a kellemetlen dolgokat. Inkább kérdezzenek!

Richardról varázsütésre lekopott az apátia. Előredőlt a székből. - Mire kell magának a föld?

Na igen, ez az a kérdés, ami régóta foglalkoztatja.

- Azok a hegyek kincset rejtnek. Egy hallatlanul értékes műtárgyat. De csak úgy végezhetek szabályos feltárást, ha enyém a Greene-birtok.

LAURELL K. HAMILTON

- És mi volna az a hallatlanul értékes műtárgy? - kérdeztem.
- Niley kivirult. - A dárda, ami átdöfte a haldokló Krisztus oldalát.
- A csönd nyúlt, mint a rétestészta. Nem, nem viccelt.
- Ez csak egy legenda, Niley.
- Talán nem hisz a Megváltóban?
- Egy római kori dárda nem bírja kétezer évig. Már rég szétesett és elporladt.
- Maga szerint a Szent Grál is csak egy legenda?
- A Grál történelmi erekllye. Kétszer megtalálták és elvesztették. De a dárda létezését eddig még senki sem tudta minden kétséget kizáróan igazolni. A sok hamisítványból már Rodin Gondolkodóját is ki lehetett volna önteni. Ennyit a hitelességről. Szóval csak egy amatőr veszi be, hogy valahol megint a nyomára bukkantak.
- Maga szerint úgy nézek ki, mint egy amatőr? Sajnos nem.
- Hogy került a dárda az óceán innenső oldalára? - kotyogott közbe Richard. - James Madison elnök kapta ajándékba egy közel-keleti uralkodócsaládtól.
- Milyen érdekes, erről nem hallottam a történelemórán - jegyeztem meg két falat között.
- Lajstromba vették a Fehér Ház műtárgyai között. A leltár eredeti példányát jómagam is láttam. A britek ezernyol száztizén ötben megostromolták Washington, és amikor a Fehér Ház leégett, a dárdának is nyoma veszett.
- Hm.
- Tegyük fel, hogy igaza van. Hogyan jutott el Tennesseebe?
- Howardot a lelkek vezették ide. Felbéreltünk egy látót, aki leszűkítette a kutatási területet. Egy része az erdőgazdaságé, de a zöme Greene legelője alatt fekszik.
- Forgassa fel a földet- mondta Richard. -Ehhez nem kell elüldöznie a trollokat.
- Van fogalma róla, mekkora területről beszélünk, Mr. Zeeman? Az a dárda bárhol lehet. És Mr. Greene kifejezetten megtiltotta, hogy széttúrjam a földjét, hacsak meg nem veszem tőle.
- Csodálkozom, hogy Greene még él. - Szorgalmasan rágtam, minimális lelkesedéssel.
- Belenézünk az apja végrendeletébe. Ha az ifjabb Greene örökös nélkül hal meg, a birtokot természetvédelmi területté nyilvánítják. Az öreg farmer rajongott a maguk csimpánzáért, Mr. Zeeman.

SÁPADT HOLD

Richardot meglepetésként érte a hír. - Nem tudtam a végrendeletről.

- Honnan is tudhatott volna? Greene minden követ megmozgatott, hogy pénzzé tegye a birtokát. Mivel ebben az én jogászaim voltak a segítségére, mindenről első kézből értesültem. Tudja, hányszor hallgattam végig a sirámain az apja keményfejtűségéről? Pedig ez mentette meg az életét. Tehát, Mr. Zeeman, a helyzet röviden és tömören a következő: nekem kell az a föld, és meg is szerzem, mindenáron. Amennyiben a bíróság előtt hajlandóak elállni a terület iránti igényüktől, megígérem, hogy olyan minimális mértékben háborgatjuk a trolljait, amennyire csak lehetséges. - Richardra mosolygott. Kifejezett csábmosoly volt. - Megtenné a kedvemért, Mr. Zeeman? Elfogadható magának ez a kompromisszum?

- Ha egyszer magáé a föld, Niley, le fogja tarolni az egészet. Gyakorlatilag azt csinálhat a trollokkal, amit akar, és mi nem tehetünk ellene semmit, legfeljebb kiszabhatjuk a büntetést a védett egyedek elpusztításáért, amit nyilván eleve belekalkulált a költségeibe. Az egyetlen eszköz a kezünkben, ha megakadályozzuk a birtok eladását.

- Mr. Zeeman, ön mérhetetlen csalódást okoz nekem. A mosdóbeli szeánsunk után reméltem, hogy bizalmas viszonyba kerülhetünk egymással.

Richardnak céklavörös lett a feje.

- Mit ártott magának Betty?

- A hölgynek azért kellett meghalnia, hogy a trollokat okolhassuk. Ejnye, Mr. Zeeman, erre magától is rájöhetett volna.

- Az a nőszemély élvhajász bestia volt - tette hozzá Linus magas, dallamos hangján. - Hírből sem ismerte a megbánást, ezzel megnyitotta magát a gonosz előtt. Keresve sem találhattunk volna nála alkalmasabb áldozatot.

Erő surrogott elő Richardból töményen, forrón. Valami átkattant, és a jelek működésbe léptek. Megnyugtató gondolatokat próbáltam sugározni, de a feje zsongott Betty emlékeitől, és ennyi bőven elég volt ahhoz, hogy magam előtt lássam a hullát. Bevillant a széttépett mellkas, a foltta redukált test. Richard pontosan azt látta, amit én. Felugrott, a széke a földön csattant.

Meg akartam nyugtatni, de nem mertem hozzáérni, mert attól féltem, még többet adok át az élményből.

A szomszédos asztaloknál abbahagyták a beszélgetést, minden fej felénk fordult. Műsor van.

- Kérlek, Richard - suttogtam a kínos csöndben. - Ülj le!

LAURELL K. HAMILTON

Shang-Da oda lépett hozzá, és gyengéden visszanyomta a székre. Richard két kezébe temette az arcát. Csöndesen vártunk, amíg a kíváncsiskodók elunták magukat, és az alapzaj beállt a normál szintre.

- Az aurájuk összeért egy pillanatra - mormolta Howard. - Összeolvadt. Ilyesmit még sohasem tapasztaltam.

Richard nem látott és nem hallott. Nehezen préselte magából a szavakat. - Betty nem volt tökéletes. De nem ilyen halált érdemelt.

- Befuccsolt a terve - fordultam Nileyhoz. - Nem tudja a trollok nyakába varrni a gyilkosságot. Most mihez kezd?

- Természetesen megkeressük a lándzsát. De ez magukat már nem érinti, mert ma elutaznak.

Richard levette a szemüvegét, és megdörgölte a szemét.

- Nézzen rám, Mr. Zeeman - mosolygott Niley. - Kérem.

- Talán az udvarias hang hatott, talán a „kérem”. Richard felpillantott.

- Milyen csodálatos szempár. Maga igazán szerencsés nő, Anita. Richard izmai megfeszültek. Égett a vágytól, hogy ráborítsa az asztalt.

Nileyra, és alaposan megszorongassa a nyakát.

- A lelkek egy bestiáról is beszélnek, aki eljön a Halálasszony oldalán. Ha nem tévedek, éppen farkasszemet nézek a bestiával.

Richard föltette a szemüvegét, és visszahuppant a székbe.

- Miért ilyen biztos ebben? - kérdeztem.

- Az itteni vámpírok nem kedvelik magukat - forgatta a poharát Niley szórakozottan. - Azért kerestem fel őket, hogy a dárda felől tudakozódjam. Néhányan közülük olyan régóta élnek ezen a vidéken, hogy akár tanúi is lehettek a történeteknek. Sajnos nem volt szerencsém, mégsem tartom elvesztegetett időnek a társaságukban töltött néhány órát. Igazán érdekes dolgokat meséltek kettőjüknek St. Louis vámpírmesteréhez kötődő szövevényes viszonyáról. Ezért is csodálkozom, hogy Mr. Zeeman olyan hevesen tagadja a férfiakhoz való vonzódását.

- Ne higgyen el mindent, amit hall.

Niley lebiggyesztette az ajkát. - Ó, de restellem. Akkor ezért talált ilyen heveny elutasításra a közeledésem. - Már nem mosolygott. A pillantása hűvös volt, a jókedv úgy tűnt el az arcából, mint barlangból a tűz fénye. Csak a nyers szikla maradt. - Akkor jöjjön a zsarolás.

- Máris be vagyok szarva - mondta Richard sötét arccal.

SÁPADT HOLD

- Lehet is, Mr. Zeeman. A nyugtatólövedék olyan, mint egy szúnyogcsípés, higgye el, meg sem érzi. És amikor felébred, ezüstláncokkal lesz lekötözve, meztelenül. Izgalmas gondolat, nem gondolja? Nekem mindenesetre tetszik. Aztán Linus átvágná a torkát. De nem sietné el, mert akkor hol marad az élvezet? - Hüvös tekintettel méregetett. - Magát a társamnak adnám ajándékba. A mestere mindig szívesen fogadja az áldozatot.

Linus lassan felém fordult. Nem tudtam volna megmondani, mi változott rajta, de legszívesebben lemásztam volna a székről, és bebújtam volna egy pókhálós sarokba. Vacogott a fogam. A gonosz belesuttogott az éterbe, a fejemben sűrű köd kavargott.

Howard felnyögött, és összehúzta magát.

Farkasszemet néztem Linusszal, és próbáltam úgy tenni, mint akinek nincs tele a pelusa. Nem ment.

Niley zengő hangon felnevetett. - Remélem, értjük egymást.

Richard is Linust nézte. Az ő karján is felállt a szőr. Beszélni kezdett, olyan halkán, hogy először nem értettem. Egyenesen a boszorkány mesterhez intézte a szavait.

- "... és miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!?" Ézsaiás könyve, Linus. Ismered?

A boszorkánymester arca dühös fintorba torzult.

Richard rendületlenül folytatta. - *"Levágattál a földre, ki népeken tapostál! Holott te ezt mondád szívedben: az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibük hálok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig a sirba szállsz alá, sírgödör mélységébe! Mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem."*

A sötét erő megtört. Még egy ideig ott lebegett felettünk, mint dohszag a rég nem szellőztetett szobában, aztán elillant, éppolyan hirtelen, ahogy jött.

- Igazán meggyőző volt, Mr. Zeeman - tapsolt Niley. - Micsoda átélés, micsoda tűz! Egész beleborzongtam. Sosem gondoltam volna magáról, hogy vallásos ember.

Richard felállt, és az asztalra támaszkodva odahajolt Nileyhoz. Az ereje forró tűként szurkálta a bőrömet. Az orra hegyére csúsztatta a szemüvegét. Niley egészen közről lehetett tanúja, ahogy a barna szemek borostyánszínűvé izzanak.

- *"Az ő szövétneke fénylik fejem fölött, s világánál járom a sötétet."*

LAURELL K. HAMILTON

Visszatolta az orrára a szemüvegét, és felegyenesedett. Megfogta a kezem, és egyetlen szó nélkül kiráncigált az étteremből. Shang-Da követett minket.

Az ajtóból még egyszer hátranéztem. Nem változtam sóbálvánnyá, de nem sok híja volt. Ha eddig lettek volna kétségeim afelől, hogy Niley holtan akar látni minket, a pillantása mindet eloszlatta.

Nem kérdeztem meg Richardot, meggondolta-e magát, és nem akar-e a történetek után mégis hazamenni St. Louisba- mert tudtam a választ. Őszintén szólva a helyében én sem döntöttem volna másképp. Ha Nileynak valami csoda folytán mégis igaza lenne, és a dárda csakugyan itt van a hegyekben, egyszerűen nem hagyhatjuk, hogy rátegye a kezét. Richard meghúzta a határt jó és rossz, helyes és helytelen között. Ezek után pláne nem hátrálhatunk meg. Azzal önellentmondásba keverednénk.

Egy óránk volt, hogy összecuccoljunk, de jóval hamarabb végeztünk. Jamil beült a furgon rakterébe, hogy a hordágy ne csúszkáljon a koporsók között. Na igen, Nathanielnek sikerült felkaszaboltatni a hátát, miközben a becsületemet védte. Bár utólag elismerte, hogy nem is annyira harcolt, mint inkább mobil terepakadályként egy viszkető ülepű vérfarkas útjába állt. Akárhogy is, nehezen tudott mozogni. Jamil ki nem állhatja Nathanielt, úgyhogy Cherry is hátraült, hogy valaki őrizze a békét. Richard utánunk jött a terepjáróval, ami dugig volt pakolva a trollos jegyzeteivel és a terepmunkára hozott felszereléssel.

A seriff Thompsont és Maident delegálta, hogy könnyes búcsút vegyenek tőlünk a város határában, néma kék-piros villogás közepette. Thompson integetett, ahogy elhajtottunk mellettük. Gyerekes dolog lett volna beinteni neki, de nagy volt a kísértés.

Zane megtette helyettem.

Egy órás kerülő után egy elhagyott gyárudvaron találkoztunk Vernéékkel. Nem maradhattunk együtt, mert a tucatnyi vendég még egy kevésbé kotnyeles szomszédnak is feltűnt volna. Kisebb csoportokra oszlottunk, és én nemsokára Marianne öreg tragacsában zötykölődtem Zane-nel, Cherryvel és a két koporsóval. Nathaniel a sérülésére való tekintettel a sofőrkabiban hasalt Marianne ölében, vagy ahogy éppen elfért. Zane vállsebe nagyságrendekkel gyorsabban gyógyult, mint Nathanielé. Hogy az ő ellenálló képessége különlegesen extra vagy Nathanielé átlagon aluli, nem tudtam volna megmondani.

Egy teherautó nyitott platóján zötykölődni nem nagy élmény. A sarokba vackoltam magam, és megpróbáltam elejét venni, hogy Damian koporsója az élesebb kanyarokban felkenjen a karosszériára. Ha a fülke falának dőltem, kocogtak a fogaim, ha meg kihúztam magam, minden bukkanónál meglötyönt az agyam. Az egész egy szisztematikus kegyetlenséggel elkövetett, véget nem érő verésre emlékeztetett. Fél óra után minden porcikám sajgott, és egy Idaho méterű fejfájás feszegette a koponyámat. A nap fortyogó aranybuborékként vakított a fejünk fölött, felhő egy szál se. Patakokban folyt rólunk a víz.

Zane a velem átellenes sarokban kuporgott, Asher koporsója mellett. Fekete metálos pólója csuromvizesen tapadt rá. Cherry neonsárga felsőjét elszínezte a makadámút vörös pora, ami az izzadsággal elvegyülve ragacsos masszává keményedett. A hajam nedves tincsekben tapadt a homlokomra. Zane zselézett frizurája úgy olvadt a fejére, mint egy színehagyott úszósapka.

Egyikünknek sem akaródzott megszólalni. Átadtuk magunkat a hőségnek és a csontdaráló zötyögésnek. Némán, szinte kómába esve túrtuk, mert nem tehattunk mást.

A kavicsos-kátyús szerpentin egyszer csak betonozott autóúttá szélesedett.

- Hála Istennek - mormolta Cherry.

Örömmel fedeztem fel, hogy megint hallok.

Marianne hátrakiabált. - Kocsi jön, bukjatok le!

Befűrtük magunkat a koporsókat takaró ponyva alá. Napszítta, áporodott szaga volt. Az árnyék üdítően hatott a kinti katlan után, viszont meg lehetett fulladni a levegőtítségétől. Semmi sem tökéletes. Az autó elhúzott mellettünk, de Marianne nem szólt, hogy előjöhettünk, úgyhogy továbbra is a ponyva alatt maradtunk. Zane rám nézett a buggyasztó félhomályban. Ugyanolyan üres tekintettel bámulhattam ki a fejemből, mint ő, mert önkéntelenül elvigyorodott. Visszavigyorogtam. Amikor az ember eléri a kényelmetlenség bizonyos fokát, már csak nevetni tud. Vagy sírni.

A furgon köhögve-kerregve megállt. Vagy lefulladt. A hirtelen beállt csöndben hallottam, hogy Zane csukladozva röhög. Cherry nem értette. - Mi olyan vicces?

- Megérkeztünk, fiúk-lányok - dőngette meg Marianne a kocs oldalát. - Most már előbújhattok.

Zane-nel lehuppantunk a porba, és dőlünk a vihogástól. Cherry értetlenül bámult. - Avassatok be engem is!

SÁPADT HOLD

Némán ráztuk a fejünket. Vagy rögtön veszed a poént, vagy ne is próbálkozz. Különbösen se tudtuk volna elmagyarázni. Még magunknak se.

- Örülök, hogy ilyen jó kedvetek van - mondta Marianne.

Beletúrtam a hajamba. Csavarni tudtam volna belőle az izzadságot. - Ha egy nap olyan szar, mint ez a mai...

Marianne rosszállóan csóválta a fejét. - Nyugtával dicsérd a napot, gyermekem.

Kontyba fogott hajában ezüstszőke, világosszőke és fehér tincsek váltakoztak. A szeme sarkába és a szája szögletébe apró mosolyráncok gyűltek, amiket a holdfényben ugyanúgy nem vettem észre, mint a színárnyalatokat a hajában, ötvenen túl lehetett, de Vernéhez hasonlóan szívós volt és erős. És bosszantóan tiszta.

- Rám férne egy zuhany - böktem ki.

- A számból vetted ki a szót - sóhajtott Cherry. Zane némán, ám annál lelkesebben helyeselt.

- Isten hozott benneteket nálam - felelte Marianne, és a tisztás szélén álló tágas, kétszintes házra mutatott. A tojásszín zsalugáterek előtt futórózsa kapaszkodott a kopottfehér deszkafalra. Muskátlík csüngtek minden ablakból és burjánzottak zománcozott csöbrökben a tornác lépcsőjén. A virágok láthatóan remekül érezték magukat, a gyep viszont barnán fonnyadozott az augusztusi hőségben. Úgy látszik, mások is sziszifuszi munkának tartják a locsolást.

Fél tucat kendermagos tyúk kapirgált a porban.

- Milyen szép itt!

Marianne elmosolyodott. - Örülök, hogy tetszik. Tehenet és lovakat is tartok. A csűr és az istálló ott van a fák mögött. A szobád ablakából pedig pont a veteményeskertre lehet látni. - Végignézett rajtunk. - Honnan gondolom, hogy nem tudlak elkápráztatni benneteket a paradicsomtermésemmel?

- Hadd fürödjek le, és ígérem, érdekelni fog.

- Bevisszük a koporsókat, aztán birtokba vehetitek a fürdőszobát. Ha ketten összeálltok, biztosan lesz elég meleg víz.

- Én nem osztozom senkivel - siettem kijelenteni.

Cherry vállat vont. - Szívesen fürdök Zane-nel.

A döbbenet biztosan kiült az arcomra, mert Cherry egy ideig zavartan hallgatott, aztán magyarázkodni kezdett. - Ez nem jelenti azt, hogy mi... szóval nem vagyunk szeretők, Anita. Bár azok voltunk valamikor. Egyszerűen csak

megnyugtató megérinteni egymást, és ebben nincs semmi... érzéki. Ez csak afféle... - Elhallgatott, és segélykérően pillantott Marianne-ra.

- A falkát az érintés tartja össze. A fizikai kontaktus. Ez a szeretet, a törődés jele.

Mint a bolhászás a majmoknál.

- Én is szeretem, ha szeretnek, meg ha törődhetem valakivel, meg minden, de ettől még nem akarok senkivel együtt fürödni.

- Senki sem kényszerít rá - nyugtatott meg Marianne elnézően. - A kötődést sokféleképpen ki lehet fejezni. Én is megtaláltam a helyem közöttük, pedig nem tartozom a *lúko*khöz.

Marianne ágyba dugta Nathanielt, mi pedig lecipeltük a koporsókat a ház mögött nyíló viharpincébe. Aztán Zane és Cherry elvonultak közösségépítő koedukált fürdőt venni. Én meg gondoltam, felmegyek a szobámba, hogy előpakoljam a cuccaimat, de Marianne elállta az utamat.

Derűs mosoly ült az arcán, mint akinek idilli béke honol a lelkében. Eleve fáradt és nyűgös voltam, de ez betett; viszketni kezdtem a nyugtalanságtól. Szerettem volt törni-zúzni, amíg a világ nem tükrözi a bennem uralkodó káoszt.

Ez tényleg nem az én napom.

- Mi a baj, gyermekem? Úgy zsongnak a gondolataid, mint méhek a kaptárban.

Mérgezettegér-lelkiállapotomban nyugtalanul körülnéztem. Két hatalmas vörösfenyő magasodott a ház mellett, mint az őrt álló katonák. A levegő nehéz volt az illatuktól, mintha karácsony volna. Szeretem a fenyőillatot, de momentán nem voltam ünnepi hangulatban. Nekidőltem a viharvert deszkafalnak, és figyeltem, ahogy Marianne engem figyel. A Firestar nyomta a vesémet. Előbányásztam, és idegesen beletömködtem az övembe.

- Láttad Vernét?

- Láttam, mit tettél a nyakával, ha erre gondolsz.

- Igen, erre gondolok.

- Ez két dolgot jelent. Az egyik, hogy egyenrangúnak tartod magad vele, a másik, hogy nem vagy elégedett a klán vendéglátásával. Igazam van?

Hát, nézzük csak. - Senki dominanciáját nem ismerem el. Kiverhetik belőlem a szart, vagy megölhetnek, de akkor sem többek, mint én. A pusztá erő önmagában semmit sem jelent. - Tudtam, hogy Marianne-nal együtt sokan

SÁPADT HOLD

vitába szállnának a nézeteimmel, de nem érdekelt. Nem hagytam szóhoz jutni. - És most, hogy mondd, tényleg nem vagyok elégedett a vendéglátással. Kinyírtuk Colin vámpírjait, és Verne még azt sem engedte, hogy fegyvert vihessek a lunaparba. Ha nálam lett volna a stukkerem, azok a tuskók nem kaphattak volna el. Hajszálon múlt, hogy nem hagytuk ott a fogunkat.

- Verne szívből sajnálja a történeteket. Máskülönbem nem ajánlotta volna fel neked a nyakát.

- Igazán rendes tőle, köszönöm, de... na mindegy. A lényeg, hogy nem akartam megharapni. Meg sem fordult a fejemben, érted, Marianne? Aztán megtörtént. Mintha nem is én lettem volna. Jean-Claude ugyanúgy megszállt, ahogy a munin szokott. Megérezte rajtam keresztül a vér és az emberi hús szagát. Elementáris élmény volt. Vagy inkább kretén. Hirtelenjében nem tudtam volna megmondani, melyikünk melyik.

- Kretén? - Ezen jól mulatott.

Összevontam a szemöldököm. - Mondd csak ki nyugodtan, hogy gyereknek tartasz.

- Gyereknek tartalak, - mosolygott - de nem abban az értelemben, ahogy gondolod. Biztos vagyok benne, hogy több vért és halált láttál, mint én. Az egész lényed átitatódott az erőszak esszenciájával. Mágnesként vonzod. De bármiféle borzalmakon mész is át, mindig marad benned valami a gyermeki naivitásból.

Gyermeeki naivitás? Kiütést kapok ettől az analizáló dumától. A legszívesebben elhúztam volna, de nem tettem. A probléma adott, nézzük a megoldást. Csak egy kis önfegyelem kell hozzá.

- Kicsúszott a kezemből a gyeplő, Marianne. Lassan elveszítem az irányítást az életem fölött. Pedig nekem ez létszükséglet. Enélkül... - A hajam beleakadt a deszkákról felpöndörödött festékforgácsokba. Türelmetlenül ellöktem magam a faltól, és fel-alá kezdtem járkálni a poros udvaron. - Hogyan szerezhetném vissza a szabadságomat? Vagy legalább a függetlenség érzetét. Mondd meg nekem, Marianne. Úgy vettem észre, neked mindenre kész, előre csomagolt válaszaid vannak.

- Nem mindenre, gyermekem. De a te problémádra talán tudom a megoldást. Biztos lehetsz benne, hogy a Visszajáró újra meglátogat, még hozzá akkor, amikor a legkevésbé számíthat rá, vagy amikor a leginkább a kezeden akarsz tartani a gyeplőt, ahogy fogalmaztad. Ha nem ismered a munint, ha nem ismered

önmagad, Raina uralkodhat rajtad. A tudatlanságod sokba kerülhet azoknak, akik közel állnak hozzád. Akárcsak a múlt éjjel. Richardot csupán Verne közbeavatkozása mentette meg attól, hogy öljön érted. Ezt nem árt, ha tudod. Basszus. - Raina beresálna a gyönyörtől, ha egyikünket magával ránthatná a sírba.

- Én magam is éreztem a munin féktelen, sötét örömét. Veled ellentétben számára az erőszak nem pusztító eszköz, hanem élvezet. Az egész lénye erről szól. Különös fintora a sorsnak, hogy a pusztító egyben gyógyító is.

- Az élet mindig szemberöhoigi az embert - mormoltam. Nem is próbáltam kiiktatni a keserőséget a hangomból.

- Egyáltalán nem tartom elképzelhetetlennek, hogy a munin céltalan, gyilkos indulatát a falka számára hasznos eszközzé formáld. Ezzel nemcsak magadnak és a közösségnek tennél jót, hanem Rainát is segítenéd, hogy ledolgozzon valamit a rossz karmából.

Na ne.

Legyintett. - Úgy látszik, ma nem vagy bölcselkedő hangulatban. Rendben, akkor fogalmazunk másképp. Az utat neked kell végigjárnod, de mutathatok neked pár egyszerű módszert, amivel megismerheted és megszeliidítheted a munint. Ez segít, hogy megtanuld használni azt a sokféle képességet, amit ajándékba kaptál. Így könnyebb lesz észrevenned a triumvirátusban rejlő lehetőségeket és buktatókat. Ha tudatosítod, mi történik veled, egyből látni fogod, mi az, amin változtathatsz, és mi az, amin nem.

Miért van olyan érzésem, hogy az utóbbiból egyre több van?

- Ha már nem tudom megállítani a vonatot, legalább szeretnék a vezetőfülkében ülni.

- Akkor kezdjük az elején - mondta, és intett, hogy menjek vele.

- Minek az elején?

- Az első lecke odabenn vár, gyermekem. Persze csak akkor, ha a szíved és az elméd nyitott - tette hozzá szigorúan. Bement a házba, hátra sem nézett. Az ajtó döngve becsapódott utána.

Hosszú percekg tépelődtem a rekkenő hőségben. Ha a szívem és az elmém nyitott? Na jó. Nyitott vagyok, kurvára nyitott, ismételtettem magamban, és belöktem az ajtót.

37.

Nathaniel az egyik vendéghálóban szendergett. A kora délutáni félhomályban az ablakok tárva-nyitva álltak, és amikor valami isteni kegyelem folytán egy kósza szellő betévedt, a csipkefüggöny bágyadtan megrebbent. Apró szobai ventilátor kerregett egy széken az ágy mellett. A vajsárga tapétán halvány rózsaszín virágfonatok kígyóztak. Méteres barna vízfolt színezte a plafont az egyik sarokban, akár egy Rorschach-tintapaca.

A szoba közepén álló fehérre festett vaságyon kockás gyapjú ágytakaró hevert. Marianne összehajtogatta, és a vaskos cédrus komódra tette, az ablak alá.

- Így is túl meleg van - magyarázta.

Nathaniel hason feküdt. Marianne megigazította a lábán a takarót, és anyai gondoskodással megsimogatta meztelen vállát. A háta közepétől mély sebhely futott egészen a jobb fenekéig, mintha egy karmos kéz derékban ketté akarta volna szakítani. Piszokul fájhatott neki, ahol a ruha hozzádörzsölődött. Őszintén szólva meglepett, hogy nem dicsekedett el már előbb a harctéren szerzett sebesülésével. Eddig minden alkalmat megragadott, hogy levetközhessen előttem.

Marianne az éjjeliszekrényen heverő mobiltelefonra mutatott. - A vonalas telefonom száma publikus. Ezen viszont csak a falkával kapcsolatos ügyekben szoktak hívni. A rendőr ismerősödnék is ezt a számot adtam meg.

A másikat eleve nem vehetném fel, mivel elméletileg már otthon csücsülök St. Louisban. Ugyebár.

- Óvatosság a hosszú élet titka.

- Ahogy mondod.

Az ajtó mellett álló ébenfa öltözőasztalkához lépett, és az egyik márványgombos fiókból kivett egy hajkefét. - Kislány koromban, amikor szomorú voltam vagy féltem, az édesanyám kibontotta a hajamat, és addig fésülte, amíg selymes és puha nem lett. Még ma is, ha valami bánt, megkérem egy barátnőmet, hogy fésüljön meg.

LAURELL K. HAMILTON

Ugye nem jól értettem?

- Azt szeretném, ha megfésülnéd Nathanielt.

Anyám, borogass! - Tessék?

A kezembe nyomta a kezét, és rázárta az ujjaimat. - A szégyellősséged miatt vagy kiszolgáltatva a muninnak. Már tegnap mondani akartam.

- Nem vagyok szégyellős.

- Akkor prűd vagy. Így jobb?

Elhúztam a szám.

- Akárhányszor egy alakváltó hozzád ér, rögtön szexuális üzenetet látsz a közeledésébe. Mint már mondtam, az egészséges falkát a fizikai kontaktus tartja össze. Olyan ez, mint a szerelem. Minden ölelés tovább erősíti az érzelmi kötelékeket.

- Mintha azt mondtad volna, hogy a dolognak semmi köze a testiséghez.

- Akkor fogalmazunk máshogy. A szülői szeretet hosszú évek alatt teljesedik ki. Amikor egy kisbaba megszületik, az együtt töltött idő, az etetés, a pelenkázás, a mindennapi apróságok fűzik egyre szorosabbra a kapcsolatot.

Semmi sem megy egyik napról a másikra. A falkán belüli közösségi érzés is hasonlóan működik. Türelem kell hozzá, gyengédség. Elfogadás. Önmagunké és a másiké.

Nathanielre pislogtam. - Ha gyerek volna, nem zavarna, hogy meztelen. Félnék, hogy elejtem vagy ilyesmi, de nem jönnék zavarba tőle.

- Tudom - bólintott. - De amikor legközelebb zavarba jössz, jusson eszedbe, hogy meggyógyíthatnád, ha irányítani tudnád a munint. Átvehetnéd a fájdalmát.

- Azt akarod, hogy megidézzem Rainát?

- Nem, gyermekem. Tudom, hogy még nem állsz készen rá. Csak annyit kérek, hogy próbálj hozzászokni a meztelenség gondolatához. Meg vagyok győződve, hogy ha kevésbé hevesen reagálnál az ehhez hasonló élethelyzetekre, Rainának kevesebb hatalma lenne fölötted. De te újra és újra elmenekülsz a kényes szituációk elől, ahogy a közös fürdőt is elutasítottad az imént. Ha továbbra sem szerzel rutint a konfliktuskezelésben, Raina egyre könnyebben fog tudni dróton rángatni.

- Még mindig nem értem, miért segít a dolgon, ha bolhászom Nathanielt.

- Ez csak egy apró figyelmesség. A lényeg, hogy mellette légy, amíg Dr. Patrick ideér.

SÁPADT HOLD

Dr. Patrick? Ja persze, a szemüveges fickó. Ő látta el a sérülteket az erdőben.

- Nathaniel szervezete valószínűleg jóval azelőtt feldolgozza az érzéstelenítőt, hogy Patrick befejezi a varrást. Az erősebb gyógyszer, amit a többiek kapnak, halálos lehet egy olyan gyenge fizikumú likantrópnek, mint Nathaniel.

- Azt akarod mondani, hogy az orvos fájdalomcsillapító nélkül fogja összevarrni a sebet?

Nem felelt.

Meggyógyíthatnám, ha irányítani tudnám a munint. Az egész rajtam áll vagy bukik.

Marianne mintha a gondolataimban olvasott volna, határozottan megrázta a fejét. - Ne vádold magad, gyermekem, hanem okulj a hibáidból, és ne kövesd el őket újra. A munin eszköz, akár a fegyvereid vagy a halottkeltő tudományod.

, Ha megtanulod, hogyan használd, bámulatos dolgokra leszel képes általa.

Raina ragaszkodását adománynak kell tekintened, és nem sorscsapásnak.

Na persze. - Ez sok nekem egyszerre, Marianne.

Megpaskolta a karom.

-Jól van. De ezt az apróságot tedd meg a kedvemért. Nem, nem is az én kedvemért, még csak nem is Nathanielért, hanem saját magadért. Ne futamodj meg a nehézségek elől! Adj kevesebb teret Rainának!

- És ha nem sikerül? Ha zavarba jövök, és a munin újra megszáll?

- Itt leszek a közeledben, gyermekem. Mindannyian itt vagyunk. Erre való a falka. Ők a családod.

Ők nem az én családom, akartam mondani, és Nathanielé sem, ha már itt tartunk. De Marianne nem hagyott időt, hogy megszólaljak.

- Most nem a különbség a lényeg, hanem a hasonlóság. Ha fesztelenebbül bánsz a leopárdokkal, az a farkasokkal való kapcsolatodra is kihat majd. - Az ajtó felé indult.

- Készülsz valahová?

- Szeretném, ha otthonosabban éreznéd magad a tieid között. Feszélyezne a jelenlétem.

Gondolom, valami olyasmit várt tőlem, hogy leüljek Nathaniel mellé, és babusgatni kezdjem, de totál leblokkoltam.

A fejét ingatta. - A te döntésed, gyermekem. De legalább annyit tégy meg, hogy mellette maradsz. - Azzal kiment, és becsukta az ajtót maga mögött.

Én meg álltam a szoba közepén, mint egy rakás szerencsétlenség. Alaposan szemügyre vettem a fésűt. Antik darab volt, mint minden más a házban. Kézzel festett, régimódi, fanyelű hajkefe. A lakkfesték pókhálós volt és töredezett. Végighúztam az ujjam a finom sörten. Hogy lehet egy babafésű ilyen puha?

Nathaniel úgy tett, mintha nem izgatná, mi zajlik körülötte, de láttam, hogy lélekben felkészült a visszautasításra. Arra számított, hogy magára hagyom, és várhatja egyedül, hogy a doki összegombostűzze. Fájdalomcsillapító nélkül. Szar az élet.

Megkerültem az ágyat, és a fésűt az éjjeliszekrényre tettem. Nathaniel úgy figyelt, mintha egy transzcendentális síkon minden mozdulatom önálló jelentéssel bírna. Rühellem, ha így néznek. Nem tudom eldönteni, hogy zavarba jöjjenek vagy kirázzon a hideg. Akármilyen metaforát talál ki Marianne, ez nem ugyanaz, mint egy újszülöttet pátýolgatni. Nathaniel valóban szinte még gyerek, de inkább lélekben, mint testben. Legszívesebben elrohantam volna, de nem tettem. Éljen az önfegyelem.

Kibújtam a kabátként funkcionáló ingből, mert nem akartam elpusztulni a hőségtől. Persze a legjobb az volna, ha megszabadulnék a fegyverektől is, legfőképp a hátamon lógó késtoktól, de úgy döntöttem, annyira még sincs melegem. A fegyverek tervezésénél a komfortérzet, mint szempont általában fel sem merül. Egy stukker legalább olyan kényelmetlen viselet, mint a túsarkú körömcipő. Felmásztam az ágyra, négykézláb. Sútának éreztem magam és időtlennek, úgyhogy biztosan suta és időtlen voltam. De ott térdeltem mellette. Piros pont.

- Marianne felbosszantott - mondta halkan -, de tudom, hogy kezdettől fogva bízol benne.

Ki halt meg?

Igaz, ami igaz. Sose gondoltam volna, hogy Nathanieinek ilyen jó megfigyelőképessége van, és ettől valahogy jobban éreztem magam. Felkaptam a fésűt. Nathanieinek majd' kiesett a szeme. Elbizonytalanodtam, ő pedig a zavaromat látva elfordította a fejét. Hajának aranybarna színe még a sápatag fényben is élettellel telinek hatott. A ventilátor kavarta levegőáram végigsimított az ágyon, mint egy hűvös érintés. Nathaniel haja meglebbent, a ventilátor pedig tovább fordult. A jótékony huzat hirtelen megszűnt, a forróság hangtalanul ránk ereszkedett. A csipkefüggöny élettelenül lógott, mintha egy festményből vágták volna ki.

SÁPADT HOLD

A csöndben csak a ventilátor surrogott és kattogott.

Tizennégy éves koromban a loboncom a derekamig ért. Azt is épp elég macera volt rendben tartani; el sem tudom képzelni, mekkora tortúra lehet Nathanielnek egy fejmosás. A sörénye puha halomban feküdt mellette, gondosan elrendezve, hogy ne érjen a sebhez. Felnyaláboltam, és olyan érzésem támadt, mintha valami élő dolgot tartanék a karomban. Vagy kettéválasztom, és egyik oldalról a másikra ugrálok, mint a töketlen veréb, vagy a feje mögé terítem a párnára. Az utóbbi megoldás mellett döntöttem. Nathaniel nem mozdult, és egy szót sem szólt.

- Hogy vagy? - kérdeztem zavartan.

- Jól.

Köszí. Ezzel sokra megyek. -Mondj valamit.

- Nem szereted, amikor beszélek hozzád.

- Ez nem igaz.

Kikukkantott a hajsátor mögül. - Tényleg nem?

Sóhaj. - Nem az zavar, hogy beszélsz, Nathaniel. Hanem amiről beszélsz.

- Miért, miről akarsz beszélgetni?

- Nem tudom. Akármiről.

- Akkor inkább úgy kérdezem, miről nem akarod, hogy beszéljek? Lássuk csak. - Pornófilmekről, szadomazó pozitúrákról, kínzóeszközökről...

és a szexről úgy általában. - Elgondolkodtam, hátha kimaradt valami. Nem maradt ki.

- Nem tudom, mi másról lehetne még beszélgetni - dűnnyögte. - Már amiről érdemes.

Mosolyogva, lassú mozdulatokkal fésültem a haját. A ventilátor az arcomba fújt egy vanília illatú tincset.

- Mesélj magadról!

- Utálok magamról mesélni.

- Miért?

Felkönyökölt. - Mesélj inkább te magadról.

Nem tudtam, mit mondjak. Vagy hogy hol kezdjem. Leesett, miért utál beszélni magáról.

- Igazad van - vigyorogtam. - Felejtük el.

A telefon megcsörrent. Majdnem kiesett a kezemből a kefe.

LAURELL K. HAMILTON

- Anita?

Dolph volt az.

- Igen?

- Megvan az akta Franklin Nileyről. A pasas jó nevű műkereskedő Miami-ból. Vallási relikviákban utazik. Mindig megszerzi, amit kinéz magának, és nem válogat az eszközökben.

- Folytasd, hallgatlak.

- Miami-ban a kollégák fél tucat gyilkosságot szeretnének a nyakába varrni, de nincs elegendő bizonyítékuk ellene. Ahová üzleti ügyben beteszi a lábát, sorra tűnnek el az emberek. A chicagóiak tavaly majdnem fülön csípték egy Wicca papnő meggyilkolásáért, de a koronatanú a tárgyalás előtti nap kómába esett, és azóta sem tért magához.

- Kómába esett? - visszhangoztam értetlenül.

- Az orvosok szerint megbabonázták. Ezt persze képtelenség bizonyítani.

- A csatlósairól tudsz valamit?

- A fiatal ipse nemrég csatlakozott a társasághoz. A neve Howard Grant, és nem szerepel a bűnügyi nyilvántartásban. Az afro-amerikai testőr, Milo Hart többször ült gyilkosságért. Legutóbb öt éve szabadult, azóta dolgozik Niley-nak. Aztán ott van Linus Beck. Kétszer vitték el kényszerzubbonyban. Gyilkossággal vádolták, de beszámíthatatlanságra hivatkozott, és mindkét alkalommal megúszta egy kis szanatóriumi kényszerpihenővel.

- Igazán elbűvölő társaság.

Papírzörgést hallottam a vonal túlsó feléről. - Várj, még nem fejeztem be.

- Lehet ezt tovább rugozni?

- Beck embert áldozott. Ki gondolta volna?

- Hogyan ölték meg az áldozatot?

- Több késszúrással.

Meséltem neki arról, amit reggel láttam. A szétfröccsent hulláról, a pentagramokról.

- A démontámadások kora a középkorban véget ért, Anita. Körberöghögnének a bíróságon, ha ezzel jönne elő.

- A trollokra akarták kenni.

- Mit mondjak, az a hihetőbb verzió - dünnyögte Dolph.

- Beszéltem velük. Ők voltak.

SÁPADT HOLD

- Mi a bánatért kellett beszélned velük?
- Megfenyegettek.
- Nem értem az egészet. Hogyhogy megfenyegettek?

Vettem egy mély levegőt, és mindent elregéltem neki. Na jó, majdnem mindent. Hozzátettem, hogy egy szál bizonyítékom sincs.

- Egy miami kollegának Niley két gyilkosságot is bevallott, és minden apró részletre kitért. Persze ez ilyen formában nem használható fel ellene a bíróság előtt. Az a pasas imádja adni a bankot.

- Meg van győződve róla, hogy érinthetetlen.

- De a lelkek szerint jön Anita Blake, az igazságosztó, és véget vet a mázliszériának.

- Te mondtad.

- Amikor bekértem az infót, az ország minden részéből jöttek a visszajelzések. A kollégákból csak úgy buzgott a segítőkészség. Még olyan helyekről is kaptam füleket, ahol általában néma csönd és hullaszag honol.

- Csak nem Niley az első számú közellenség?

-A legtöbb pénzeszsákkal ellentétben a pasas nem tartja degradálónak, hogy saját maga végezze a piszkos munkát. Legalább két hulla Miamiában az ő keze munkája. Vigyázz a seggedre, aranyom. Ha bármi szembe jön veled, ami bizonyítékként elszűthető a bíróságon, sikíts, és jövék.

- Myerton kívül esik a hatáskörödn - jegyeztem meg.

- Én ezen nem aggódom. Szerezz bizonyítékot, és pillanatok alatt talállok neked valakit odaát, aki kezét-lábát töri, hogy ráverjen pár évet az ipsére. Niley abból szerezte a vagyonát, hogy sorozatosan megszegte a törvényt, de még sosem töltött rács mögött huszonnégy óránál többet. Ő a rendszer csődje. Szégyenfolt a testület becsületén.

Hm.

- Meglátom, mit tehetek.

- Nem holtan akarjuk, Anita. Hanem rács mögött. Érzed az árnyalatnyi különbséget?

-Érzem, Dolph, ne izgulj.

Hallgattunk.

- Kösz az infót. Ha nagy leszek, meghálálom. Különben most, hogy személyesen is találkoztam Nileyval, már semmin se csodálkozom. Elég bizarr figura.

- Bizarr? Anita, ez a fickó több mint bizarr.

- A lényeg, hogy megjöttek a szövetségiek. Majd ők a kezükbe veszik a dolgot.

Dolph mély hallgatásba burkolózott.

- Ott vagy még?

- Nincs alattad biztonsági háló. Ha lezuhansz...

- Csak nem aggódsz értem?

- Anita, ez nem vicces. Ha arra kerül a sor, hogy te vagy ő... Szóval ne gondolkodj sokat.

Ezt nem értettem. - Azt akarod mondani, hogy nyírjam ki az első adandó alkalommal?

- Azt akarom mondani, ne hagyd, hogy elkapjon. Ne akarj ennek az embernek a kényére-kedvére kiszolgáltatva lenni, Anita. Iszonyatos dolgokat művel az áldozataival. Sajátos... ötletei vannak.

- Mint például?

- Ne akard tudni. A halottkém a legtöbbször nem tudta megállapítani sem a gyilkos eszközt, sem a halál okát.

De jó. - Mellettem vallasz a bíróságon, ha kivonom a forgalomból, de elkapnak miatta?

- Ha lecsuknak, ez a beszélgetés meg sem történt.

-Jó tudni, hogy számíthatok rád.

- Vigyázz a seggedre. Nileyből genetikailag hiányzik a lelkiismeret és az emberi jóérzés. Beck meg Hart ugyanaz pepitában.

- Óvatos leszek, Dolph. Ígérem.

- Ne légy óvatos. Könyörtelen légy, az istenit! Nincs kedvem azonosítani a hulládból megmaradt pocsolyákat.

Letette.

Nem tudom, az volt-e a célja, hogy rám ijesszen, mindenesetre sikerült neki. Dolph, a rend vonalzóegyenes gerincű öre, arra biztat, hogy puffantsak le valakit. Erre még nem volt példa. Ültem az ágyon a kemenceforró szobában, és... féltem.

Nathaniel megfogta a kezem. - Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott.

Némán ráztam a fejem, de a rossz érzéstől nem tudtam szabadulni. Egyre csak a démonra gondoltam. Az ilyenek meg se kottyán az ezüst golyó vagy bármi, amit elő tudnék kaparni a tarsolyomból. Richardnak legalább ott a megingathatatlan hite. Jó neki. Amikor legutóbb szembenéztem az alvilági

SÁPADT HOLD

erőkkkel, még nem száradt a lelkemen egyetlen gyilkosság sem. Mostanában nem érzem magam különösebben tisztának és szentéletűnek. Pedig ha az ember sátáni létformákra vadászik, kell egy biztos pont, egy fogódzó. Nem a templomba járó vallásosságról beszélek, hanem a mélyről fakadó, kristálytisza hitről.

Nathaniel az ölembe hajtotta a fejét. Meg akartam simogatni, de nem tettem, mert dajkálnivaló gyerek helyett a meztelen férfit láttam benne, akinek állati jó segge van, hogy a többitől ne is beszéljünk. Ha ilyen lelkiállapotban fordulok a démon ellen, az kész öngyilkosság. Egyáltalán nem vagyok abban a hangulatban, hogy kipróbáljam, végleg kiestem-e Isten tenyeréből.

Cherry nyitotta ránk az ajtót. Rövidgatya volt rajta és fehér fürdőruhafelső, amin halványan átsejlettek a mellbimbói. Alig tudtam magamban tartani a rosszállásomat. Igenis prúd vagyok. Hiperprúd.

- Szabad a fürdő - jelentette be. - Menj nyugodtan, majd én felváltalak.

Zane megállt a nyitott ajtóban. Egy szál halásznadrágban feszített. Az elmaradhatatlan mellbimbó piercing vakított sápadt mellkasán. Komoly erőfeszítésembe került, hogy ne pakoljam le Nathaniel fejét az ölemből. Semmi rósszat sem csináltunk, mégis borzasztó zavarban voltam.

- Időnként ki szoktad venni azt az ízét? - kérdeztem, csak hogy mondjak valamit.

- Dehogy! Ha kivenném, pár óra alatt beformna. Semmi kedvem újralyukasztatni magam. Rohadt érzés volt. - Megfogta az ezüstgyűrűt, és finoman meghúzta, hogy kifeszüljön a mellbimbója. Zsibbadni kezdett a talpam. - Inkább a másikat lövetném ki.

- Azt hittem, vevő vagy a fájdalomra.

Megvonta a vállát. - Csak az ágyban. Akkor van benne fantázia. A jobb karján már csak egy lilás folt árulkodott az előző napi farkasos had-delhadról.

- Tök jól begyógyult a sebed.

Végigdőlt az ágyon. Ezzel hozzám is közelebb került. Ennyit a személyes teremről.

- Megfoghatod, ha akarod.

- Nem, kösz.

Úgy éreztem, eljött az idő a visszavonulásra. Óvatosan átpakoltam Nathaniel fejét a párnára. Fél lábbal már a földön voltam, aztán megtorpantam. Marianne szerint a munin a kislányos zavaromon élősködik. A prüdériámon. Ha hozzá tudnék edződni a hasonló helyzetekhez, az már fél siker volna.

De hogy lehet ehhez hozzáedződni?

Megérintettem Zane karját. A bőre sima volt, fényes, és...

SÁPADT HOLD

- Hideg.

Zane elvigyorodott. Cherry a háta mögé térdelt, és masszírozni kezdte. -

Még mindig alig tudom elhinni, hogy ilyen gyorsan regenerálódunk. El akartam húzni a kezem, de nem tettem. Anita és az önfegyelem.

- Az izmok összehúzódnak gyógyulás közben - magyarázta Cherry.

- Ez természetes folyamat. Amikor a test túl gyorsan gyógyul, a sejtszintű anyagcsere nehezen tudja követni.

Nathaniel egészen közel bújt hozzám. Nem szóltam, és ezt engedélynek vette, hogy a combomhoz dörgölőzhessen. Elégedett sóhajjal mellém gömbölyödött, már amennyire tudott. Zane komoly tekintettel figyelt. Pontosan tudta, milyen nehezen viselem a testi közelséget. Nem mintha bajom lenne velük, egyszerűen csak... Nathaniel selymes hajába túrtam. Újabb piros pont. Zane is így gondolhatta, mert kinyújtóztatta mind a száznyolcvan-akárhány centijét, akár egy elégedett nagymacska. Lelógott az ágyról.

Mégis mit várnak tőlem? Vakargassam a fülük tövét?

Elnéztem a nyújtózkodó Zane-t, a mosolygó Cherryt és Nathanielt cakkos karomnyomokkal a seggén, és nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy egy pillanatra eluralkodott közöttük - közöttünk? - a harmónia. Most örüljek vagy kitörjön a frász? Mindenáron otthon akarják érezni magukat. De vajon jó szőr-anyát választottak? jobb nekem, ha nem tudom a választ.

- Megyek, és lecsutakolom magam.

- Szívesen segítünk - dorombolt Zane. Mielőtt megakadályozhattam volna, gyorsan végignyalta a karomat. - Tyú. Az izzadság még oké, de a por... - El fitorodon.

Nathaniel puhán megnyalta a másik karomat. - Engem a por sem zavar.

Lecsusszantam az ágyról. Kész megkönnyebbülés volt. - Kösz, de a zuhanyra szavazok.

A Firestart bedugtam a gatyámba, és felkaptam a bőrröndömet a komód mellől. Zane Nathaniel másik oldalára hemperedett. Cherry az ágy lábánál gömbölyödött össze, és Nathaniel combját cirógatta. Semmi gerjedelemféleség nem tükröződött a tekintetükben, ettől függetlenül úgy néztek ki, mint egy pornófilm nyitójelenete. Na nem; rossz az, aki rosszra gondol. Épp ma tanultam Marianne nénitől, hogy egyáltalán nem erotikus ingerenciákból kifolyólag tapizzák egymást, hanem közösségi érzésből. Ami azt illeti, egyedül én nem vagyok tagja ennek a közösségnek, és az is az én saram.

LAURELL K. HAMILTON

Már a kilincsen volt a kezem, amikor Nathaniel utánam szólt.

- Sajnálom, hogy elmentem Mirával.
- Nagyfiú vagy, Nathaniel. Azzal fekszel le, akivel akarsz. De ha elfogadsz egy jó tanácsot, máskor nézd meg jobban, kire bízod magad.

Zane dögönyözőni kezdte a fiú vállát.

- Azt hittem, az úrnőm leszel és a szeretőm. Azt hittem, érted a játékot. Hogy azt akarod, tartóztassam meg magam a szextől. Olyan jó voltam. Az elmúlt három hétben nem is nyúltam magamhoz.

Kinyitottam a szám, aztán becsuktam. Nem tudtam, mit mondhatnék.

- Nem kellett volna se lánc, se csuklya, semmi ilyesmi. Olyan sokáig vártam rád, hogy sima misszionáriuspózban is el tudtam volna élvezni.

Nagy nehezen megtaláltam a hangom. - Én nem játszottam veled, Nathaniel. Erre ne is számíts.

Kerülte a tekintetemet. - Már nem számítok semmire. Akkor jöttem rá, hogy nem érted a játékot, amikor idejöttünk Myertonba. Egyáltalán nem is érdekellek.

Ezt szívószorító volt hallgatni, de mégis mit vár tőlem? Sírjak, és húzzam le a bugyimat? - Olyan érzésem van, hogy megállás nélkül bocsánatot kérek tőled, Nathaniel. Néha már magam sem tudom, miért.

- Egyszerűen nem fér a fejembe, hogy lehetsz Nimir-Ra anélkül, hogy a szeretőd lennék - fakadt ki -, a lábtörlőd, vagy ahogy neked tetszik. De most már látom, hogy nálad nincs összefüggés a kettő között. Gabriel idejében másképp volt.

- Én nem vagyok Gabriel.

- Kár. Akkor legalább egyértelmű lenne a szereposztás.

Néha úgy érzem, mintha egy egzotikus házikedvencet örökölttem volna; csak épp a használati útmutatót felejtették ki a dobozból.

Bevallom, értetlenül állok a jelenség előtt. - Tudom, hogy gondodat kellene viselnem, de lövésem sincs, hogy csináljam, hogy mindkettőnknek jó legyen.

A fejét a párnára hajtotta. - Azért mentem el Mirával, mert rájöttem, hogy nem számíthatok rád.

- Számíthatsz rám, Nathaniel. De nem úgy.

- Hát akkor hogyan? - kérdezte szemrehányóan.

Szent kakadu.

- Neked nem barát kell, Nathaniel, hanem börtönőr.

SÁPADT HOLD

- Akkor legyél a börtönöröm!

Cherryre pislogtam segítségért. Aztán Zane-re.

- Nathaniel a leg... - Cherry kereste a szavakat. - A legelesettebb közülünk. Gabriel és Raina mindent megtettek, hogy lábtörlők legyünk. Az ellenállás csíráját is ki akarták ölni belőlünk, és Nathaniel... - Inkább nem mondta ki. Vállat vont.

Értettem. Nathaniel a leggyengébb láncszem. A legkisebb testvér, akinek a legtöbb gondoskodásra van szüksége.

Sóhaj. Letettem a bőröndöt, és az ágyhoz térdeltem. Kisimítottam Nathaniel haját a szeméből, - Mi vagyunk a családod. Vigyázunk rád. Én is vigyázok. Megígértem, emlékszel?

Könny gyűlt a szemébe. - Ezt értsem úgy, hogy nem fekszel le velem?

Nagy levegő.

- Igen. Értsd úgy.

Felkaptam a bőröndöt, és kirohantam. Ennyi bőven elég volt egy napra. Ha Marianne elégedetlen a házi feladatommal, elmehet a zivatarosba. Talán tényleg nem kéne a szexnek úton-útfélen felbukkannia, de Gabrielnek hála felbukkan. Marianne-nak biztosan lett volna erre is egy univerzális Wicca-zen megoldása, de momentán nem érdekelt.

39.

Kifogyott a melegvíz, mielőtt megtölthettem volna a kádat, de nem bántam különösebben, mert a fürdőben így is olyan klimatikus viszonyok uralkodtak, mint egy szaunában. Kinyitottam az ablakot, hátha egy kósza szellő betéved, és elhúztam a függönyt. Aztán nyakig merültem a langyos vízbe. Nem találtam habfürdőt, csak egy virágillatú szappant és egy csonkig égett gyertyát. A Firestart a kád peremére tettem. A Browning túl nagy volt, és állandóan bele akart csúszni a vízbe.

Épp a hajamat mostam, amikor az ajtó nagy reccsenéssel kivágódott. Kiköttem a vizet, és a pisztoly után kaptam. Vakon kibiztosítottam, és céloztam anélkül, hogy tudtam volna, ki áll az ajtóban.

Aztán kinyitottam a szemem, de nem lettem sokkal okosabb.

A nő nem volt kifejezetten nagydarab, mégis megtöltötte a szobát. Hosszú haja kékeslilában játszott, lenőtt frufruja az orráig lógott, mint egy foghíjas fátyol. Rongyos, ujjatlan farmerkabátja alól kajakos, vastagon tetovált kar bukkant elő. Úgy nézett ki, mint aki egy hippi motorosbanzajra indult. De rossz nekem, hogy épp' ide ette a fene. Annyi energia fókuszálódott az apró szobában, hogy a fürdővizem kis híján zubogni kezdett. A hajamból csöpögő víz megült a szempillámon. Még véletlenül sem töröltem le.

Azt hiszem, a csajt csak a stukker tartotta vissza.

- Egy lépés, és meghúszom a ravaszt - közöltem a miheztartás végett.

Roland tűnt fel a háttérben. Megpróbáltam észrevétlenül a kádba süllyedni. Nem ment.

Megérintette a nő vállát. - Vigyázz vele, Roxanne. Képes, és megteszi.

Egy másik férfi jött be a képbe. Egyre jobb. Fél fejjel magasabb volt, mint Roland, vagyis minimum egykilencven. indián, a szokásos karvalyorról és koromfekete hajjal. Ahogy meglátott, zavarba jött, és gyorsan kihátrált. Végre egy úriember.

- Roxanne, ez illetlenség - dörmögte rosszállóan odakintről.

De Roxanne a füle botját sem mozdította. Egyetlen mozdulattal lerázta a válláról Roland kezét, és megindult felém, mint az úthenger.

SÁPADT HOLD

A lövés hangja mennydörgésként hasított a békés délutáni csöndbe. A golyó kiharapott egy darabot az ajtóból, és a szemközti falba csapódott. A Glazer Safety Rounds nem szakítja át a falat, már ha az elég vastag. A fülem percekig csöngött, de a világ minden kincséért sem vettem volna le a szemem Roxanne-ról. Egyenesen a homlokára céloztam. A tetkók és a száználmasan anarchista frizura ellenére volt benne valami, ami rémülettel vegyes tisztelettel töltött el.

- Gyere, Roxanne - búgta Roland mély, vontatott hangján. - Menjünk.

De Roxanne egy tapodtat sem mozdult. Az energia úgy csapott az arcomba, mint szél a pokol torkából. Fulladoztam tőle. Ez a fajta nyers erő ritka az alakváltók között. Nem, inkább az a ritka, hogy valaki ennyire le se bagózza, hogy embernek nézik-e vagy sem. Csodálat ide vagy oda, én bizony lepuffantom, ha kell. Kezdtem unni, hogy ázott ürge módjára a vízben gunnyasztok. Rosszat tesz az önértékelésemnek.

- Te tényleg megtennéd - nyugtázta egy bólintással.

- Mint a vöcsök.

- Miért nem öltél meg az előbb?

- Te vagy a lupa. Ha megöllek, Verne keresztes hadjáratot indít ellenünk. De ha nem hagysz más választást, biz'isten megteszem. És most lennél kedves elhúzni, és becsukni magad mögött az ajtót? Szeretnék felöltözni.

Gúnyosan felhorkant. - A fegyvered nélkül nem volnál ilyen magabiztos.

- Na igen, ez a kis fémizé igen hatásos magabiztosság-növelő.

Végszóra Marianne tűnt fel az ajtóban. - Gyere velem, Roxanne, kedvesem! Igyunk meg egy csésze teát, amíg Anita felöltözik.

Nem tudom, hogy csinálta, de mintha mennyei nyugalmat és békét hintett volna szét a szobában. Roxanne szó nélkül tűrte, hogy Marianne és Roland kituszkolják az ajtón. De a küszöbről még egyszer visszafordult, és fenyegetően megrázta a mutatóujját. - Megsértetted az Ulfricot. Ezért fizetni fogsz!

Frankó.

Az ajtó becsapódott. A zár persze használhatatlanná vált.

Cherry hangját hallottam odakintről. - Itt maradok, hogy ne érhessenek újabb kellemetlen meglepetések.

Késő bánat. Ahogy elnéztem, Roxanne maga a megtestesült kellemetlen meglepetés.

Rekordidő alatt felöltöztem. Először nem akartam vacakolni a vállra csatolható pisztolytáskával, de a történeteket újra felelevenítve meggondoltam magam, és mégis föltettem. A fekete tokot remekül kiemelte a cseresznyepiros felsőm. A Firestart az övembe csúsztattam, és úgy döntöttem, ezúttal elhagyom a nagy kést. A bőrtoknak kezdett penetráns izzadságszaga lenni. Hagynom kell kiszáradni, mielőtt megint felveszem. Eszembe se jutott hajszárítóval pepecselni. Szerintem Roxanne nem túrné jól, ha megvárakoztatnám.

Az egyetlen dolog, amiért sajnáltam, hogy nincs időm a szépítkezésre, hogy Richard a tervek szerint magával hozza Carrie Onslowt. Szomorú az élet. Persze az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Richard a nap javát Dr. Onslow társaságában töltötte. Tényleg szomorú az élet.

Kinyitottam az ajtót. Cherry a földön ült, a háttal a falnak. Végignézett rajtam, és elnyúlt a feje.

- Mi az?

- Nem gondolod, hogy a színösszeállításod egy kicsit... agresszív?

Agresszív?

- A két pisztoly meg ez a fekete-vörös... az egész olyan, mint egy színkódolt hadüzenet.

Basszus. - Miért, szerinted a fodros rózsaszín jobban illene az alkalomhoz?

- Roxanne dominanciamániás. Ha ilyen szerkóban jelensz meg, azt fogja gondolni, hogy túl akarod licitálni.

- Ilyen jól ismered?

- Szerinted tévedek? - kérdezett vissza.

Az a baj, hogy nem.

- Semmi rózsaszínt és fodrosat nem pakoltam be.

- És mit szólnál valami konszolidáltabb színhez a vörös helyett?

Fintor. - A bordó megteszi?

- Egy fokkal jobb.

SÁPADT HOLD

Sarkon fordultam, és újra bevettem magam a fürdőbe. Átvedlettem a kedvenc csónaknyakú pólómba. Be kellett látnom, hogy Cherrynek igaza van: a bordó valóban kevésbé bicskanyitogató árnyalat. A pisztolytáskát a derekamra csatoltam. Így jóval körülményesebb elővenni, de valamit valamiért. Az egyetlen használható ingem fekete volt és csupa műszál, jaj nekem. Viszont tényleg egész konszolidáltan néztem ki, és a stukkereket sem lehetett látni. Persze ha futok, azonnal kivillannak az ing alól, de végül is nem tervezem, hogy ma kocogni megyek. Már csak az hiányozna.

Kinyitottam az ajtót, és körbefordultam Cherry előtt. - Most jó?

Elmosolyodott. - Kösz, hogy hallgattál rám. Tudom, hogy a csapatmunka nem tartozik az erősségeid közé.

He-he. Nem válaszoltam, inkább azzal voltam elfoglalva, hogy veregettem a saját vállam. Nem fogom Richard falkáját háborúba keverni, csak mert nehezemre esik visszafogni magam. Egy jó lupa nem sodorja bajba az övét, akkor se, ha csak egy ilyen diszfunkcionális félupa, mint én. Annyira belejöttem az önvállveregetésbe, hogy majdnem meghatódtam.

Kár, hogy Roxanne-nak így se leszek jó.

Cherry intett. - Odalenn várnak.

Mint kiderült, a társaság a konyhában gyűlt össze.

A padló fekete-fehér kerámialapokkal volt kirakva. A forgalom által jobban igénybevett helyeken néhány lap elrepedt vagy betört, de olyan tiszta volt minden, hogy enni lehetett volna a földről. A szórt fény puha, meleg színt kölcsönzött a bútoroknak. Nathaniel betegszobájához hasonlóan ez is olyan tájolású helyiség volt, ahová már koradélután beszivárgott a félhomály.

Roxanne az ajtónak háttal ült. Mereven tartotta magát, mint aki tökéletesen tisztában van az érkezésemmel, de juszt sem fordult meg. Marianne vele szemben foglalt helyet egy porcelán teáscsésze társaságában. Úgy nézett rám, mint aki mondani akar valamit, de hogy mit, azt csak ő tudta. Roland a sarokban állt keresztbefont karral egy súlyos tálalósze krénynek dőlve, amiben a porcelán étkészlet további darabjai sorakoztak pedáns rendben. Az indián fickó az ablaknál szobrozott, szintén keresztbefont karral. Csupa szögletes vonásból állt az arca: magas homlok, széles arccsont, keskeny, határozott ívű száj. Úgy festett, mint aki tisztában van a képességeivel, és sosem kell izzadnia, hogy bizonyítson.

- Bemutatom Bent. Ő lesz Richard mellett a helyettes Sköll, amíg Jamil meggyógyul.

LAURELL K. HAMILTON

Legszívesebben visszakézből elutasítottam volna a nagylelkű ajánlatot, de rövid gondolkodás után beláttam, hogy ez most túlmenne a tolerálható taplóság határán, úgyhogy lenyeltem a békát, és biccentettem.

-Üdv.

Ő is biccentett, de egy szót sem szólt.

Roxanne átdobta a lábát a támla fölé, és lovagló ülésben felém fordult. - Verne ezt bocsánatkérésnek szánja, amiért nem tudtunk megóvni benneteket a területünkön. - Vasvillatekintettel méregetett. - Én viszont azt hiszem, te tartozol nekünk bocsánatkéréssel.

- Miért kérjek bocsánatot?

Felpattant, az ereje alattomosan körbefolyt, akár a dagály. Először a bokám körül fodrozódott, aztán térdig ért. Egyre emelkedett, mintha csurig akarná tölteni a szobát. A torkom összeszorult. - Rohadt élet - bukott ki belőlem önkéntelenül.

- Megjelölted Vernét, ahogy a legkisebbeket, a méltatlanokat szokás.

Hallgattam.

Roxanne csak állt, szaporán emelkedett és süllyedt a mellkasa. Az erős érzelmektől az energia általában fokozottabban áramlik, és Roxanne dühe már így is marta a bőrömet, mint a salétromsav. Cherry mellém húzódott, és éreztem, hogy a hátam mögött Zane ugyanígy tesz. Tudtam, hogy mindent megtennének, de eszemben se volt tesztelni a harcedzettségüket, főleg Ben és Roland ellenében. Elég egyértelműek voltak az erőviszonyok.

- Sajnálom - sóhajtottam végül. - Nem szándékosan tettem.

- Hazudsz!

- Tudom, hogy nehéz elhinni, de ez az igazság.

Előrelépett. A szék eldőlt, és nagyot csattant a földön. Nem hátráltam, pedig talán bölcsebben tettem volna. Átkozottul közel volt. Ebből a távolságból villámkezűnek kell lennem, különben semmi perc alatt végez velem.

Baromi jó lett volna tudni, mitől durrant el Roxanne agya, és mit tehetnék, nehogy egyikünket zsákban vigyék ki innen.

Marianne felemelkedett a székből. Roxanne idegesen odakapta a fejét, a hirtelen mozdulattól összeresztettem. A vargamor feltartott tenyérrel, lassan megkerülte az asztalt.

- Roxanne szerint megaláztad az Ulfricot, és megsértetted a falka becsületét.

- Nem állt szándékomban senkit megsérteni. Megalázni még kevésbé.

SÁPADT HOLD

Roxanne szeme aranyárgává fakult. Jól láthatóan a Browningra tettem a kezem. Nem fogom hagyni, hogy szétcincáljon - akár jogos a dühe, akár nem. Válaszul dübörgő morgás tört elő a torkából.

Marianne elérkezettnek látta az időt, hogy ismét közbeszóljon. - Ha valóban nem akartál senkinek a becsületébe gázolni, bizonyítsd be.

- Hogyan?

- Állj ki ellenem - hörögte Roxanne.

Indulattól parázsló okkersárga szemébe néztem, és megráztam a fejem.

- Akkor ajánld fel neki a nyakad itt és most, mindenki előtt - tanácsolta a vargamor.

- Eszemben sincs a nyakam közelébe engedni, sem itt, sem máshol.

Nem bíztam benne, de nem ám. Roxanne újabb lépést tett felém, így Marianne kénytelen volt közénk állni. Ha a lupája még egy lépést tesz, felökleli.

- Van egy másik megoldás is - próbálkozott újra.

- Nincs az az isten, hogy én ennek a furiának önként feltáldjam magam.

- Nem is kell. Ütést váltotok. Adtok egyet, és kaptok egyet.

- Ezt vegyük át még egyszer.

- Átengedem neked az első ütés jogát - acsarogta Roxanne.

- Szeretnéd, mi? Te meg se éreznéd az ütésemet, viszont elég lenne megöccintened, és beszakadna a koponyám.

- Akkor harcoljunk!

Az ujjaimat szorosra fontam a Browningon. - Simán lepuffantalak, Roxanne, ha kell, de nem állok ki ellened. Ne is reménykedj.

- Berezeltél? - vicsorogta dühödten.

Be bizony. De mielőtt hangosan is beismertem volna, megéreztem Richard figyelmeztetését a gondolataim között. Megbeszéltük, hogy szól, amikor megérkeznek. Na igen, Dr. Onslownak gőze sincs róla, hogy Richard havonta egyszer farkasbundát növeszt. Éljen a boldog tudatlanság! Vettem egy gyors oldalpillantást a konyhahajtóra. Hiba volt. Csak egy elmosódott csikot láttam Roxanne ökléből. Mire a Browningért nyúltam volna, állon törölt. Még éreztem, hogy zuhanok, aztán semmi.

Snitt.

Amikor visszajött a kép, Marianne mellettem térdelt. Minden ködös volt és egészen halványan lilászöld. Aztán a hangok lassan felerősödtek. Kiabálás. Mindenki össze-vissza üvöltözik. Richard hangját hallottam meg Roxanne-ét.

Fel akartam ülni, de nem ment.

Marianne megfogta a kezem.

- Ne mozogj!

Látni akartam, mi történik, de a testem nem engedelmeskedett. Mintha irdatlan súly nehezedett volna rám. A jobb kezem üres volt. A franc, és közben elszórtam a Browningot. Persze valószínűleg annak is örülhetek, hogy tudom mozgatni az ujjaimat. Roxanne simán kettéroppanthatta volna a gerincem, még csak meg sem kellett volna erőltetnie magát. De nem tette. Kitartóan mozgattam a kezem és a lábam. Pár perces intenzív gyógytorna után meg tudtam mozdítani annyira a fejem, hogy lássam, mi történik körülöttem. Roland és Ben élő falat alkottak Roxanne és Richard között, akik kidagadó erekekkel üvöltöztek egymással.

Shang-Da éppen azon igyekezett, hogy a megrökönyödött Dr. Onslowt kitessékelye az ajtón, amikor Roxanne kiszabadult a testőrei kezéből. Richard utána vetette magát, de a két férfi az útját állta.

Roxanne félrelökte Zane-t és Cherryt, és az arcomba fröcsögött. - Most te jössz, szuka! Mire vársz?!

Ahogy előrehajolt, a jobb lába kissé előrebb került. Azon volt a testsúlya. Talán csak Marianne hallotta, amikor azt suttogtam: - Te akartad...

De lehet, hogy csak gondoltam.

Összegyűjtöttem minden erőmet, és megrúgtam a térdkalácsa alatt, lentről fölfelé. A térdízülete cuppanva kiugrott a helyéről, és Roxanne visítva össze-ogyott.

Pedig igazán nem sok esélyt adtam magamnak.

Kínkeservesen talpra kecmeregtem. Senkinek sem jutott eszébe felsegíteni. A síri csöndben tisztán hallatszott Roxanne zihálása. Odabotorkáltam az asztalhoz, és nekidőltem. Ben és Roland még mindig Richardon lógtak, de látszott rajtuk, hogy már nem igazán tudják, miért is csinálják. Shang-Da a pillanatnyi döbbenetet kihasználva a derekánál fogva felkapta Carrie Onslowt, és kicipelte az ajtón. Kintől dulakodás hallatszott, és egy kétségbeesett „Richard, Richard!” kiáltás, de nem sokáig tudtam az odakinn zajló eseményekre figyelni, mert az idő ismét lelassult, megnyúlt, és magába szippantott, mint valami negyedik dimenziós massa.

Hallottam, ahogy Roxanne azt sziszegi: - Meghalsz! - Arra viszont nem emlékszem, mikor kaptam fel a széket. Csak azt tudom, hogy már a kezemben

SÁPADT HOLD

volt, amikor a csaj nekem ugrott. Nagy lendülettel a fejéhez vágtam vállból és karizomból indítva a mozdulatot. A becsapódás erejétől elzsibbadtak az ujjaim, de nem ejtettem el a széket.

Roxanne négykézlábra rogyott, de az arc kifejezését látva úgy saccoltam, koránt sincs vége a meccsnek. Felemeltem a széket, de mielőtt újra lesújthattam volna vele, kicsavarta a kezemből.

Hátrasasszéztam, és előkaptam a Firestart.

- Fegyvert nem használhatsz! - üvöltötte Roland. Láttam, hogy Richard kényszeredetten bólint, és még azt is volt időm konstatálni, mennyire rémült az arca.

Hát még az enyém.

Roxanne megpróbált talpra állni, de nem bírta a térde. Elesett, és a székkal együtt a földre zuhant. Felvonyított, és dühében hozzám vágta. Tőlem telhető fürgeséggel leguggoltam. Éppen sikerült elkerülnöm. Rengeteg időm lett volna szétlőni a fejét, de a pisztoly, mint opció ugyebár megszűnt létezni. Rák módjára araszoltam hátrafelé, miközben Roxanne két kézen és egy lábon követett. A feje megnyúlt, mintha valaki belülről feszegetné. Hosszú, keskeny farkasorr nőtt az arca közepén, vékony emberi bőrrel borítva. Még a rúzs elvékonyodó nyoma is látszott a száján.

- Richard! - visítottam kétségbeesetten.

A jelek hirtelen megnyíltak közöttünk, A farkasbunda testes pézsmailata betöltötte a szobát. Belemerítettem magam az energiafolyamba, magamba ittam az illatokat és színeket. Éreztem az energia reszkető játékát, a holdat a nappali égbolton, és felizzott a sejtjeimbe kódolt bizonyosság, hogy holnap végre szabad leszek. Hogy kinek a gondolata volt, Richardé vagy a Vadállaté, nem tudtam volna megmondani. A Firestart a zsebembe dugtam, a hátam a falnak vetettem, és reszketegen talpra húztam magam. Richard nem hagyná, hogy a fúria megöljön, de ettől még alaposan elláthatja a bajomat. Egyszer régen, még valamikor az ismeretségünk legelején kidobtam egy vérfarkast az ablakon, és ezzel vége lett a harcnak. Nem is olyan rossz ötlet. Persze ehhez elengedhetetlenül szükséges Roxanne aktív közreműködése. Úgy kell rám vetnie magát, mint egy örültnek, hogy tovább tudjam lendíteni, és rásegítem a megfelelő röppályára. Ha lassan jön, megszívтам.

Lassan jött, rogyadozó futólépésben. Kifogytam az ötletekből. Egy dolgot biztosan tudtam: ha belém tép a karmaival, következő újholdkor vérbeli far-

kaslupa leszek. Több lehetőség is átfutott az agyamon, de egyikhez sem voltam elég fürge. Roxanne felém kapott. Igyekeztem kitérni az ütések elől, amik egyre gyorsabban záporoztak, végül már követni is alig lehetett őket. Őszinte döbbenetemre olyan gyorsasággal hajolgattam előlük, mintha pontosan tudnám, mit fog csinálni a következő pillanatban. Richard reflexeit használtam, az ő ereje segített, de ez zavaróan új, idegen élmény volt, nem tudtam igazán élni a lehetőséggel. Legfeljebb a védekezésre használhattam, de már arra sem sokáig. Kezdttem fáradni.

A hátamon kötöttem ki. Kénytelen voltam Roxanne képébe nyomni a Firestart. Ha foggal-karommal esik nekem, én is csálhatok. Különben sem maradt más választásom.

Az ajtó kirobbant, és Verne hangja dübörgött végig a szobán. - Roxanne, azonnal hagyd abba!

Mint amikor a fedőt rávágják a zubogó lábasra, úgy párologott el egy csapásra az indulatok forró gőze; Roxanne magába zárta, de éreztem, hogy a bugyogó-sercegő forrás nem szűnt meg. Ben és Roland nagy nehezen elvonszolták mellőlem. Gondolom, Verne parancsot adott nekik, bár nem hallottam. Roxanne csapkodott, karmos végű ujjáival felhasogatta a karjukat, de ők rezzenéstelenül tűrték.

- Hazudtam, Roxanne, hallod? Hazudtam neked. Anita nem tett ajánlatot.

Roxanne emberfarkas szájából hörgő hang tört elő. - Mit beszélsz?

Lucy sasszézott be Verne mögött. Becsukta az ajtót, és nekidőlt. Élvezte az előadást.

- Hazudtam neked - ismételte Verne fáradtan. - Öreg ember vagyok, és te gyönyörű és hatalmas... és harminc évvel fiatalabb. Azt mondtam, hogy amikor megjelölte a nyakam, ajánlatot tett nekem. Ez nem igaz. Semmi ilyesmi nem történt.

Roxanne elernyedte az ezer sebből vérző farkasok karjaiban. Érezni lehetett, ahogy a feszültség elszivárog a délutáni homály repedéseibe. Az arca, a keze lassan ismét emberi formát öltött.

- Elengedhetek - sóhajtott végül. - Nem fogom bántani.

Vajon melyikünkre gondolt? Valószínűleg a testőrei sem tudták, mert nem engedték el. Vernére sandítottak.

- Ezért még számolunk. - Egy pillanattal később Roxanne tekintete ellágyult, és Verne arca üdvözülten felragyogott. Amit szavak nélkül mondtak

SÁPADT HOLD

egymásnak egy mindenki más számárára dekódolhatatlan titkos nyelven, az többről szolt, mint szenvedélyről vagy összetartozásról.

Különbejártatú örület.

Richardra pislogtam. - Ezek buggyantabbak, mint mi vagyunk.

Rám mosolyogott, és a jelek elhalványodtak. Csak a megnyugtató érzés maradt, hogy mi ketten egy pár vagyunk, és ez többet ért, mint egy tucat vámpírjegy és erőcsatorna együttvéve.

Lucynak nem tetszett a duettünk. Ellejtett Richard előtt, aztán megállt előttem. A stukker a kezemben volt, így viszonylagos biztonságban éreztem magam. Valószínűleg neki is az első találkozásunk járhatott az eszében. Menynyi minden történt azóta. Na igen, például a reggeli beszélgetés Richarddal. Eszembe jutott, hogy Lucy olyan dolgokat tud művelni vele az ágyban, amiről én a halandó testemmel nem is álmodhatok. Amikor vele van, nem kell visszafognia magát, nem kell óvatoskodnia.

Hirtelen elöntött a keserűség.

De nem volt időm dagonyázni az önsajnálatban, mert Lucy megpördült a tengelye körül. A mozdulatot nem láttam, de a szele meglegyintett. A tenyere halántékon trafált.

Valaki megint lekapcsolta a villanyt.

41.

Frissen keményített ágynemű szagára ébredtem. Az ablakokat néztem, aztán a parkettára vetülő holdfénynyalábot. Ezt a szobát nem ismerem.

Hirtelen valaki megmoccanat mögöttem. Kivert a hideg veríték. Igyekeztem mozdulatlanul feküdni, de tudtam, hogy a légzésem ritmusa megváltozott. Ha ember, talán nem veszi észre. De mostanában valahogy egyre kevesebb körülöttem az ember.

- Anita, ne félj! Damian vagyok.

Az oldalamba gurultam, és éles fájdalom hasított belém. A jobb kezem be volt pólyálva a tenyeremtől a vállamig. Fura. Nem emlékszem, mi történt vele.

Damian az ajtónál ült egy régimódi plüssfotelben. Rövid, égővörös haját világosbarnává fakította a fénytelen éjszaka. Tejfehér bőre foszforeszkált a sötétben.

- Hány óra van?

- Te vagy itt az egyetlen, aki számon tartja az idő múlását. Milyen igaz.

Felemeltem a kezem, és benyomtam az órámon a háttérvilágítást. A hideg kék fény majd' kiütötte a szemem. Tizenegy múlt. Visszazuttyantam a párnák közé. - Senkinek se jutott eszébe, hogy kórházba vigyen?

- A nap alig két órája ment le, Anita. Amikor Asher és én felébredtünk, ideleenn voltunk a pincében. Miután elvertem az éhemet, átvettem Richard helyét az ágyad mellett.

- Hol van Richard?

- Nem tudom. Talán a lunaparba ment.

Megrökönyödve néztem rá.

Mi az, hogy talán? Nem kérdezted meg tőle?

- Azt mondta, maradjak melletted, mert szükségem van a segítségemre.

- Igazán kedves tőled, hogy első szóra idejöttél, de ettől még... na mindegy.

- Én kaptam a megtisztelő feladatot, hogy szobrozzak melletted, és figyeljem, ahogy alszol - mondta. - Álmodhat ennél felemelőbb feladatról egy vámpíröle?

SÁPADT HOLD

Kinek van mumsza?

Óvatosan felültem. - Milyen vámpíróleb? Egyáltalán miről van szó? A súlyos tölgyfa ágytámlának támasztottam a fejem, és fel akartam nyomni magam. Éles, szűrő fájdalom hasított a jobb csuklómba.

- Arra emlékszem, hogy kaptam egy tockost Lucytól. De mi a bánatos halál történt a karommal?

Damian fél térdrel az ágyra támaszkodott, és segített párnákat stócolni a hátam mögé. Amikor kényelmesen ültem, elvette a vastag díszpárnát a fotelból, és a kezem alá rakta. - Richard szerint Lucy többől le akarta szakítani a karod.

Az a nő tényleg berágott rám.

-Jó így?

- Igen. Kösz.

Felállt, és indult volna, hogy újra elfoglalja az őrhelyét az ajtó mellett.

- Maradj itt! - szoltam utána, és megfogtam a kezét.

Leült mellém. Izzadt a tenyere. Ha nem evett volna, a bőre hideg lenne, de akkor sem nyirkos. A vámpírok ritkán izzadnak. Mondjuk, húsz szökőévente egyszer. A holdfény elég erős volt, jól láttam a vonásait. Az arcát fürkésztem.

- Mitől izzadsz?

Kihúzta a kezét a kezemből, és elnézett a fejem fölé. - Nem érdekes.

- Dehogynem. Mi a baj?

- Nincs elég bajod nélkülem is?

- Némi iróniát véltem felfedezni a hangjában.

- Nyögd már ki, Damian, ne fárassz! Mostanában rosszul bírom a feszültséget.

- Tessék! - horkant fel. - Parancsokat osztogatsz nekem.

Egyre kevésbé értettem, mi baja van.

- Lécci - fújtam ki a levegőt. - Így jobb?

Mintha nem is hallotta volna. Maga elé meredt, és halkan motyogott. - Boldog voltam, hogy itt ülhettem melletted, és hallgathattam a lélegzésed. Ha Richard tudta volna, biztosan Ashert kéri meg...

- Várj, várj! Teljesen elvesztettem a fonalat. Miről is beszélünk?

- Te is érzed, Anita. Talán nem olyan intenzíven, mint én, de érzed.

- Mit érzek?

- Ezt.

A tenyerét az arcomra szorította, és valóban éreztem.

Legszívesebben hozzádörgölöztem volna. Egy pillanatig komoly kísértést éreztem, hogy odahúzzam magam mellé. Nem feltétlenül szexelni, csak hogy hozzábújhassak. Hogy megfürödjek az erőben, ami étellel, céllal és akarattal tölti el a testét.

Hangosan nyeltem egyet. - Mi ez?

- Te nekromanta vagy, én pedig élőhalott. Kétszer is megidéztél. Egyszer a koporsóból hívtál elő, másodszor a végső halál széléről hoztatok vissza Jean-Claude-dal. Két napja meggyógyítottál. Ezernyi szállal láncoltál magadhoz. A Város Urának tettem hűségesküt, de téged akár a pokolba is követnélek. Nem kötelességből, hanem önként. Semmire sem vágyom úgy, mint hogy melletted lehessenek. Semmi sem okoz nagyobb örömet, minthogy megtegyem, amire kérsz. Amikor melletted vagyok, mindenről megfeledkezem, még a vér sem csábít. Már értem, miért igyekszik a Tanács minden nekromantát kivégezni. Olyan ez, mint a szerelem, csak... félelmetesebb.

Hallgattam, amit mond, és nem tudtam, mit felelhetnék. Pedig valamit felelnem kellett. - Damian, én sosem gondoltam volna, hogy ez fog történni. Tudtam, hogy létrejött közöttünk egy erős mágikus kapocs, de eszembe se jutott téged élőhalott szolgává degradálni.

Nem reagált. Mintha végtelen monológot folytatna magával, mintha én ott sem lennék. - Évszázadokon át szolgáltam a teremítő mesteremet. A gondolat, hogy visszasüllyedek a szolga szintjére, hogy valaki újra az uram és parancsolóm lesz, rémülettel tölt el. Ráadásul egészen tegnapig fogalmam sem volt, hogyan viszonyulsz hozzám - tette hozzá. - Akár Ashert is választhattad volna. Rajong érted, te pedig úgy ismered őt, ahogy kevesen közülünk. Mégis hozzám jöttél szorultságodban. Nem hiszem, hogy ez a véletlen műve volna.

- Nem emlékszem tisztán - hadartam. - A muninnal olyan, mintha részeg lenne az ember. Kótyagos voltam.

- Emlékszel, mit mondtál nekem?

- Egy csomó baromságot - legyintettem. Rettenetesen féltem, hogy szóról-szóra fel tudja idézni az ominózus mondatot, amit én olyan nagy igyekezettel gyömöszöltem a tudatalattim egyik pókhálós sarkába.

- Azt mondtad, ne a fogamat verjem beléd. Azt mondtad, valami egészen mást akarsz tőlem.

Na igen. Már a puszta emlék is olyan zavarba ejtő volt, hogy egész kicsire húztam össze magam. - Nem én mondtam, hanem a munin - dünnyögtem,

SÁPADT HOLD

és lesütöttem a szemem. Aztán megpróbálkoztam egy hihetőbb magyarázattal. - Egyike vagy azoknak, akiket Raina nem... dömöckölt meg.

- Nem erről van szó, és ezt te is nagyon jól tudod.

Leráztam a kezét. Határozottság, fél egészség. - Nézd, jelenleg épp elég dolog miatt fáj a fejem. Nem jelleghetnék a témát egy kis időre?

Komolyan bólintott. - Most, hogy valóban Richard lupája lettél, a jelek szorosabban összekötnek hármótokat, mint valaha.

Hát erről mindenki tudott rajtam kívül? Basszus.

- Jean-Claude a legszigorúbban megtiltotta, hogy beszéljünk neked erről. Pedig úgy hiszem, jogod van a tudáshoz. Nem helyes, hogy te vagy az egyetlen, akinek fogalma sincs, merre halad a csónak.

Ez valami viking hasonlat?

- És te meg tudod mondani, merre halad a csónak?

- Jean-Claude a mesterem, így nem válaszolhatok a kérdésekre - felelte halkan. - De ha azt mondod, beszélnem kell, nem lehetnek többé titkaim előtted. Ha parancsba adod, hogy feleljek, azzal magad mellé fogadsz, én pedig hűséggel tartozom neked.

- A lelked kulcsát ajánlod fel, Damian. Miért?

Szomorkásan elmosolyodott. - Már mondtam, Anita. Mert szívesebben szolgállok, mint bárki mást. És mert így szabadabb lehetek, mint valaha. Önként csatlakozom hozzád.

Önként csatlakozik? Ez nagyon kétértelműen hangzott. Vagy megint én vagyok, aki rosszra gondol?

- Nem mondott valamit Asher arról, hogy Jean-Claude megölne, ha lefeküdnél velem?

- Ahhoz képest, hogy megrészegültél a munintól, meglehetősen pontosan emlékszel.

Égtem, mint a kalapgyár.

- Ennyit egyetlen szex sem ér.

- Ebben tökéletesen igazad van. De kötve hiszem, hogy Jean-Claude valóban halállal sújtana. Több alkalommal kikérdezett a közöttünk kialakult kötelékről, és rendkívül elégedettnek látszott. Úgy véli, ez növekvő nekromanta hatalmad újabb fényes bizonyítéka.

- Jean-Claude tud róla, hogy akaratom ellenére engedelmeskedsz nekem, és megtiltotta, hogy beszélj velem erről?

- Azt gondolta, ez feldúlna téged.

Ez tényleg feldúl.

- És mikor akarta feloldani a némasági fogadalmadat?

- St. Louis Ura nem tartozik beszámolni nekem a szándékairól. Nem tudom, mik a tervei veled.

Erősen gyanítottam, hogy mégsem kellene magamhoz kötni Damiant, és meghallgatni a mondókáját. Lelkem mélyén rettegtem attól, amit hallani fogok.

- Mondj el mindent, amiről Jean-Claude megtiltotta, hogy beszélj! - Aztán hozzátettem a kulcsszót. - Parancsolom.

Egy ideig csönd volt, aztán Damian halkan sóhajtott. Mintha már ő sem tartotta volna annyira jó ötletnek. Aztán alig észrevehetően meghajtotta magát.

- Először is az akarom tudni, milyen más képességekhez juthatok a jeleken keresztül.

- Birtokolhatod a fizikai erejüket, a látásukat, a hallásukat. Szinte valamenynyi képességükkel rendelkezhetsz anélkül, hogy föl kellene adnod az emberségedet. Bár úgy hiszem, kérned kellene a negyedik jelet, hogy mindehhez teljes mértékben hozzájuss.

- Azt már nem! - vágtam rá öntudatosan.

Végignyúlt mellettem, hosszú lába lelógott az. ágyról. - Az öledbe hullana az örök élet anélkül, hogy meg kellene halnod. Ez sokakat kísértésbe hoz, Anita.

- Rengeteg kellemetlen meglepetés ért az utóbbi napokban, Damian. Eszemben sincs még jobban Jean-Claude-hoz kötni magam.

- Most talán valóban így tartod helyesnek. De múlnak az évek, és előfordulhat, hogy meggondolod magad. Az örök fiatalság csodálatos ajándék.

Vadul ráztam a fejem, és témát váltottam. - A munin meglepte őket?

- Ó igen - felelte Damian, és a hátára gurult. - Jean-Claude nem gondolta, hogy magadhoz tudod szólítani. A nekromanták többsége nem tudja irányítani a Visszajárókat.

- Hát irányítani, azt én sem tudom - jegyeztem meg némi szarkasztikus éllel. - Egyébként a nekromanták többsége nem is fekszik le alfa vérfarkasokkai.

- Valóban nem. De Jean-Claude védelmében el kell mondanom, hogy időnként őt is meglepetésként érik a fejlemények. A halandó szolgát általában eszköznek tekintik, a mestere kezének, fülének és szemének, aki szolgálataiért cserébe megnövekedett életerőt nyer. Gyorsabban gyógyul fel a sérülésekből,

SÁPADT HOLD

és immúnissá válik a legtöbb betegséggel és méreggel szemben. Te azonban lépten-nyomon újabb nyulat húzol elő a kalapodból. Talán Richard csatlakozása is hozzájárult a hatalmad látványos növekedéséhez. Mindenesetre Jean-Claude nem tudhatta előre, hogy a triumvirátus előhossa belőled ezeket a képességeket. Úgy látom, egy ponton túl felmerülhet a kérdés, ki az úr és ki a szolgál.

Lejebb vackoltam magam a párnahalomba. - Jean-Claude mondott valami ilyesmit, mielőtt felvettem volna a második jelet, de nem ment bele a részletekbe. Igaz, nem is nagyon kérdeztem.

- Ha elmondta volna, akkor is kéred a jeleket?

- Veszélyben volt az életük. Az enyémről nem is beszélve. Átfogalmazta a kérdést. - Ha tudta volna, amit most tudsz, akkor is így

döntesz?

Én pedig csak ugyanazt tudtam felelni. - Igen. Képtelen lettem volna végignézni, hogy a szemem előtt halnak meg. Ez volt a kisebbik rossz.

- Akkor Jean-Claude főlösképpen tartotta mindezt tikokban. - Az arca olyan közel volt a karomhoz, hogy éreztem a lélegzetét.

Sosem bíztam Jean-Claude-ban. Ami még rosszabb, már Richardban sem bízom. Sosem gondoltam volna, hogy bármit eltitkol előlem, főleg ilyen életbevágó dolgokat.

Damian mintha a szememből akart volna olvasni.

- Ez nem te vagy, Damian. Még sosem láttalak ilyennek.

- Milyennek? - Nem ért hozzám, de a keze paraszthajszálnyira volt az enyémtől. Mintha várt volna valamire.

- Ez az egész, nem... nem vall rád.

- Egyáltalán nem ismeresz, Anita. Semmit sem tudsz rólam.

- Mit akarsz tőlem?

- Most épp át akarlak ölelni.

- És ha igent mondok?

- Ez igent jelent?

Mit mondana Richard? És Jean-Claude?

Csesszék meg, mind a ketten.

- Igen.

Átölelt, de nem simult hozzám. Megtartotta az illedelmesnek mondható távolságot. Finoman végigsimítottam a kezén. A mozdulat magától értetődőnek

tűnt; tökéletes volt köztünk az összhang. Mintha évek óta vártam volna erre a pillanatra. A legszívesebben hozzábújtam volna, hogy felfedezzem a kettőnket összekötő mágia határait. Ez más volt, mint amit Richard vagy Jean-Claude mellett éreztem. Damiannek igaza van: az összetartozásunk a nekro-manciáról szól. A bennem működő mágia jellegéből adódóan közelebb áll Jean-Claude-éhoz, mint Richardéhoz. Hideg erő. Testetlen szél, ami átszivárog a test fizikai határain, és a lélekig ér. Hagytam, hogy az energia kibomoljon az ujjaimból, és elborítsa Damiant. Válaszul mélyen a testében felvillant egy apró szikra. Az erőm felizzott, és megismerte önmaga egy darabját. Akármi is éltette Damiant, eltűnt. Az én életem pislákkolt benne.

Tényleg az enyém. Hihetetlen, de így van.

Közelebb csúszott, és átkulcsolt a lábával. Szorosan magához húzott.

- Le akarsz venni a lábamról? - duruzsoltam a fülébe a bensőséges csöndben.

Könnyed csókot lehelt a nyakamra. - Már megtörtént.

Megráztam magam, hátha használ.

- Hagyjuk abba, Damian. Kérlek szépen.

- Akarsz engem. Érzem.

- Az erő akar téged, nem én.

Igen ám, de ki húzza meg a határokat?

- Ne érts félre, nem szerelmet kérek tőled. Egyszerűen melletted akarok lenni.

Tudtam, hogy felfedezhetném a testét négyzetcentiről négyzetcentire, és eszébe sem jutna megakadályozni benne. Egyszerre vonzott és ijesztett a lehetőség. Lecsúsztam az ágyról, és otthagytam. Nem szédültem el. Frankó.

Damian a könyökére támaszkodott. - A régi mesterem több alkalommal magával vitt az Udvarba. Ott találkoztam először Jean-Claude-dal. Asherhez és a mesteremhez hasonlóan ő is Belle Morte, a Szép Halál vérvonalából származik. Mint bizonyára tudod, Belle Morte a Tanács oszlopos tagja. Gondolkoztál valaha azon, hogy a sok száz évvel ezelőtti beszámolók miért úgy írják le a vámpírokat, mint két lábon járó, förtelmes és visszataszító holttesteket?

- Nem. De mi köze ennek mindehhez?

- Olyan régóta el akarom ezt mondani, Anita. Kérlek, hallgass türelemmel.

Sóhaj. - Csupa fül vagyok.

- Az írásbeliség hajnalán senkinek sem jutott volna eszébe úgy gondolni a vámpírokra, mint a vágy tárgyaira. Szájról-szájra szállt a mese néhány

SÁPADT HOLD

gyönyörű vámpírról, de ezek a ritka kivételekről szóltak. Aztán egyik napról a másikra megváltoztak a dolgok. A legtöbb fennmaradt beszámoló ígéző szépségről beszél és hatalmas szexuális potenciáról. - Megindult felém, és én önkéntelenül hátrálni kezdtem. Nem akartam a közelében lenni. Benne bíztam kevésbé vagy magamban? Rák tudja. Ahogy észrevette, megtorpant.

- Éjszín Királynők dönti el, hogy a Tanács mely tagjai szaporíthatják a fajtánkat. Évszázadokon át a mesternőm, Morte d' Amour és a Sárkány rendelkezett az előjoggal. Aztán, ki tudja mi okból, beleuntak a halandókkal üzőtt játékokba, és visszahúzódtak az Udvar belső termeibe. Ahogy hallom, mostanában egyre ritkábban látni őket. Ezután következett el Belle Morte ideje. Szétküldte az embereit a szélrőzsa minden irányába, hogy benépesítsék az öreg kontinenst a leszármazottaikkal. Jean-Claude és Asher is az ő teremtményei közé tartoznak. Bár még az ő hatalma sem képes arra, hogy a csúnyákat gyönyörűvé varázsolja, mindenki szépül az érintésétől. Néhányuknak azt is megtanította, hogyan szabadíthatják fel és fordíthatják a saját hasznukra a szerelemben rejlő ösztön energiákat. Akiknek átadta ezt a tudást, azóta is ebből az erőből élnek; belélegzik, akár a halandók a levegőt, és táplálkoznak belőle, ahogyan a régi mesternőm vagy Colin a félelemből. Hatalmat nyernek a szexből, és nemcsak a koituszból, hanem már magából a vágyból is. A képességük remek csaletek a halandóknak. Sokan félreértik az eredetüket, és a mai napig incubusnak, azaz szexdémonnak nevezik őket. - Hirtelen elhallgatott, és rám nézett.

- Fejezd be, ha már elkezdted.

- Gondolom, magadtól is kikövetkeztetted, hogy Jean-Claude közülük való. Ez ritka adottság még azok között is, akik Belle Morte egyenes ági leszármazottai. Asher nem rendelkezik ezzel a tudással, ahogy én sem.

Szóval Jean-Claude két pofára zabálja a szexet, és nemcsak átvitt értelemben. Ez sok mindent megmagyaráz. Például, hogy az első vállalkozása miért éppen egy sztriptízbár volt. Egy ilyen helyen mindig csurran-cseppen egy kis fölös szexuális energia.

Az egyik felem azt kiabálta bennem: na és aztán? A másik mélyen hallgatott.

Damian a vállamra tette a kezét. - Hát nem érted? Jean-Claude hatalmi bázisát növeli minden egyes intim aktus, ami hármótok között történik. Ezért érzed, hogy erősödik a jelek ereje.

Ennyit a lélekmély érzelmekről.

LAURELL K. HAMILTON

- Az úrnőm évszázadokig használta ellenem mézesmadzagként és korbácsként a szexet meg a félelmet, hogy sakkban tartson - mondta Damian halkán.
- Könnyebb lett volna, ha valaki elmondja a teljes igazságot. Rengeteg fájdalom tapasztalatot megspórolhattam volna.

Hátat fordítottam neki. Kinéztem az ablakon, a homlokomat a hideg üveghez szorítottam. -Richard tudja?

- Nem hinném. Jean-Claude sohasem verte nagydobra.

Azt elhiszem. Ez nagyban rontaná a dolog hatásfokát.

Lustán felkavarodott a levegő, és mágikus energiát fujt be a langyos éjféli szellő. Olyan szaga volt, mint az ózonnak. Ez nem vámpírerő, és nem is likantrópia. Valaki az enyémmel rokon mágiát használ, méghozzá itt a közelben.

Damianhez fordultam. - Colin halandó szolgája nekromanta, igaz?

- Igen.

- A fenébe!

Minden erőmmel Asher után kutattam. Amikor végre rátaláltam, azonnal visszapattantam róla. Mintha fejjel rohantam volna a falnak.

Nekiiramodtam a folyosónak, és hallottam Damian halk lépteit, ahogy a nyomomba szegődik. A Browning már a kezemben volt, amikor feltéptem a szűnyoghálós ajtót, és kiugrottam a tornácra. Damian jóval előbb észrevette őket. A fenyőikre mutatott. Nikki a fák alatt állt, alakja egybemosódott az ezüst holdárnyékokkal és a sötétiséggel. Asher előtte térdelt. A nő úgy húzta ki belőle az életet, ahogy a horogra akadt halat. Éreztem, ahogy a vér kétségbeesetten dübörög a bőre alatt. A szíve úgy vert, mintha a nő a képzeletbeli horoggal együtt ki tudná tépni a mellkasából.

Rohanni kezdtem feléjük, amikor valami elsuhant fölöttem. Felnéztem, és egészen közlelől megláttam Barnaby arcát, ahogy lecsapni készül, mint egy sápadtfehér dögkeselyű. Damian nekilendült, és a két repülő vámpír egymás hegyn-hátán belebucskázott a csillagtalan éjszakába.

Most már olyan közel jártam, hogy be tudtam célozni Nikkit.

Két golyót eresztettem a mellkasába, gyors egymásutánban. Megtántorodott, és meglepetten nézett rám. Úgy látszik, erre a fordulatra nem számított.

- A halandó szolgákat nem szokás megölni.

Nem szokás? Kit érdekelnek a szokások?

- Ha Colin nem számított volna erre, maga jött volna el.

SÁPADT HOLD

Lebiggyesztette a szája szélét. - Ha van Isten, a gazdám meghal velem együtt.

Összecsuklott. A két golyó emberes kimeneti nyílást ütött a hátán. Asher négykézlábra esett, a vér apró erekben szivárgott az orrából és a szájából. Letérdeltem mellé, és megfogtam a vállát. Az ingét is vastagon átitatta a vér.

- Asher, hallasz engem?

- Azt hittem, te vagy - suttogta, és olyan folyadékok bugyogtak fel a torkából, amik élő emberéből nem szoktak. - Besétáltam a kelepcébe.

Felnéztem, de nem láttam sem Damiant, sem Barnabyt Segítségért kiabáltam, de senki sem felelt. Egyedül maradtunk. Az ölembe húztam Ashert, amennyire csak tudtam. Egészen közel kellett hajolnom hozzá, hogy halljam a hangját.

- Azt gondoltam, bajod esett, és engem hívsz segítségül. Hát nem patetikus?

- Olyan erősen rázta a köhögés, hogy alig tudtam tartani. Tehetetlenül néztem, ahogy lassan, de biztosan elvérzik.

- Damian! - üvöltöttem teli torokból.

Valaki visszakialtott, de ez rajtam per pillanat nem sokat segített. Sűrű fekete massa bugyogott fel Asher szájából. A homlokára tettem a kezem. Kezdett kihűlni.

- Ha az egyik leopárd vérét vennéd, azzal meg tudnád gyógyítani magad?

- Talán. - Nagyon erőtlen volt a hangja. - Nincs sok időm.

Kétségbeesetten körülnéztem, de a kabócák énekén és a szél füttyülésén kívül egy árva hangot sem hallottam. Hol a pokolban van mindenki? - Kibírod, amíg keresek valakit a házban?

Már nem is figyelt rám. - Tudnod kell, Anita... amióta a szemed tükrében láttam magam, már nem fáj a szívem azért, amit elveszítettem.

- Kérlek, Asher, ne csináld ezt!

A szeméből vékonykék gördültek le, és végigfolytak az arcán. - Legyen hosszú és boldog életed. Ne kövesd el azt a hibát, amit Jean-Claude és én sokszor elvettem. - Gyengéden megérintette az arcomat vértől síkos kezével.

- Éljd boldogul, *ma chérie*.

A pupillája rémisztően nagyra tárgult.

- Asher, ne ájulj el! Tarts ki még egy kicsit, hallod?

Már csak nehezen tudott rám fókuszálni. A torkomban éreztem, ahogy a szíve elbizonytalanodik, és ki-hagy. Ez elméletileg nem akkora tragédia egy vámpírnál, de az volt az érzésem, ha a teste most felmondja a szolgálatot,

mindennek vége. Asher haldoklott. Nem tudom, mit csinált vele Nikki, de sikerült annyira összetörnie, hogy a saját erejéből nem volt képes regenerálódni. Odanyújtottam neki a gézbe bugyolált jobb csuklómát. - Üss csapra, gyereünk!

- Aki a te véredből oltja a szomját, hatalmat ad maga fölött. Akárhogy szeretlek, Anita, nem leszek a rabszolgád.

- Ne hagyj, hogy egy ilyen ostoba véletlen elszakítson minket. - Maró könnyek peregtek végig az arcomon. - Ne hagyj el minket, Asher! - Éreztem Jean-Claude-ot a messzeségben. Éreztem őszinte rémületét, hogy elveszítheti Ashert. - Ne hagyj el... ne most, hogy újra rád találtam. *Tu me fais craquer.*

Halovány mosoly játszott a szája szélén. - Összetöröm a szívedet, azt mondd? Végigcsókoltam az arcát, a homlokát, és sírtam. A könnyeim végigfolytak a durva hegeken. - *Mon amour.*

Rám nézett, de mintha nem engem látott volna.

- *Je te bois des yeux.*

- A kurva életbe, ne a szemeddel igyál, hanem a száddal!

Letépkedtem a fogammal a kötést, és belenyomtam a szájába a csupasz karomat. Amikor a tépőfoga végigkarmolta a csuklómát, és vérezni kezdtem, végre győzött az életöszton.

- *Je t'adore* - suttogetta. A szája rázárult a kezemre, a torka görcsösen összerándult, ahogy lenyelte az első kortyot. Higanykék szemébe néztem, és a fejemben megnyílt egy függöny, mintha átléptem volna egy másik tudatállapotba. Az egyik pillanatban még az éles, hányingerkeltő fájdalom zúzta a gondolataimat, a következőben a fájdalom elenyészett, és átadta a helyét a mindent elborító melegségnek. Még arra sem volt időm, hogy pánikba essek. Asher

magába szippantott, mint egy hatalmas óceán. A finom, simogató hullámok átcsaptak a fejem fölött, én pedig feloldódtam bennük.

Amikor magamhoz tértem, Asher fölöttem térdelt, és némán figyelt.

Percekig mozdulatlanul feküdtem, a semmibe révedtem, és hagytam, hogy az eleven tűz föl-le pulzáljon bennem. Ezt még egyetlen vámpír sem csinálta velem. Kifejezetten büszke voltam rá, hogy engem sosem szippantott be egy vérszívó sem a tekintetével. És még azt hittem, ez a veszély nem is fenyeget. Micsoda ostoba, elbizakodott hólyag vagyok.

- Bocsáss meg, Anita. - A homlokát a homlokomnak döntötte. - Ha úgy vettem volna a véred, hogy nem használom az erőm, magadhoz kötöttél volna,

SÁPADT HOLD

ahogy Damiannel tetted. A védvonalaid mögé kerültem. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen könnyű lesz. - Meg akarta érinteni az arcomat, aztán mégsem tette. - A jelek megakadályozták, hogy Jean-Claude behatoljon az elmédbe. De ő sosem volt ebben olyan jó, mint én. Erre gondolnom kellett volna.

Még mindig csak feküdtem, mint akit kiütöttek. Káó a javából. Nem voltak gondolataim, nem voltak szavaim.

- Elengedtelek, mielőtt még valóban... történt volna valami. Ugye hiszel nekem? - Fel-alá járkált, de képtelen voltam követni a tekintetemmel. Feküdtem mozdulatlanul, és lepkehálóval kapkodtam a gondolataim után.

Jason térdelt mellém. Azon tűnődtem, honnan a pokolból került elő. Őt nem Marianne-nál szállásolták el. Vagy igen?

Ashert nézte, aztán engem, és sokatmondóan mosolygott.

- Most már tudod, miért maradok velük - suttopta. - Te is érezted. Meglovagoltad a hullámot.

Próbáltam megszólalni, de nem ment.

Csodálatos érzés volt, de ahogy a gyönyör arany visszfénye halványodni kezdett, emésztő ür maradt utána. Erre mondta Asher, hogy semmi sem történt? Akkor milyen, amikor történik valami? Mert ha sokkal-sokkal jobb, akkor egész hátralévő életemben újabb kóstoló után fogok koslatni. És ezt Jean-Claude-nál hiába keresem.

Pedig sosem vágytam semmire ennél jobban.

Az éjszaka fokozatosan megtelt hangokkal. Valaki a szemembe világított egy elemlámpával. Utálkozva elfordítottam a fejem.

Asher letérdelt mellém. - Ne gyűlölj, Anita. Azt nem bírnám elviselni.

- Nem gyűlöllek - susogtam rekedten. - Félek tőled.

A lámpafény élesen vetült Asher arcára, és megvilágította a könnyek vérvörös nyomát. A sima bal oldalon hosszú bíborszín csíkot hagytak, a jobb felén megültek a hegek közötti mélyedésekben.

-Annál rosszabb.

Mindenkit kirugdostam a szobámból, Jasont kivéve. Ő is csak azért maradt, mert a többiek zúgolódni kezdtek, hogy nem hagyhatnak egyedül. Finoman emlékeztettek, hogy többen pályáznak a fejemre mint tróféára. Arról nem is beszélve, hogy Jean-Claude elevenen megnyúzza őket, ha bármi bajom lesz. Na ja, ha mindannyian beadnánk a kulcsot, az egy csapásra megoldaná az összes problémát, de ezt a verziót inkább nem adtam elő nekik. Tyű, de kiakadtak volna.

Idegesen rőttem a köröket. Ágyláb, ablak, szemközti fal, ajtó, ágyláb.

- Jubiláltál - jegyezte meg Jason. - Most teszed az ötvenedik kört.

- Hagyjál lógva - morogtam.

Rajtam lógott a teljes fegyverarzenálom. Nem mintha szükségem lett volna rá, de a hónom alá vágó fegyvertok és a derekamba nyomódó Firestar a biztonság csalóka érzését kölcsönözte. Az alattomosan eluralkodó vámpírijegyek, erőcsatornák és agyhullámlovasok világában piszokul nagy szükségem volt valamire, ami csak az enyém. Ami önazonosságot ad. Íme, visszajutottunk a hamis biztonság illúziójához.

Jason a fotelhez gyalogolt, és felpolcolta a lábát. Darabos mozgása is mutatta, hogy komoly fájdalmai vannak. Egy teljes ágylábtól-ágylábíg kör alatt sikerült kiviteleznie a műveletet. Jamillel együtt szállították át, hogy a hadirokkantak mind együtt legyenek. Roxanne a nappaliban feküdt. Amellett, hogy kikattintottam a térdét, komoly agyrázkódást is kapott. Ben örködött fölötte. Vajon tudja, kit kitől véd?

Miután Dr. Patrick mindenkit összevarrt és helyrekalapált, leült a konyhában inni egy Marianne-féle relaxáló gyógyteát Zane és Cherry itt maradtak a házban, de rajtuk kívül az összes járóképes alakváltónak jelenése volt a lunaparban. Befejezik a ceremóniát, ami múlt éjjel félbe maradt. Ja kérem, a szabály, az szabály. A baromság meg baromság. A fő, hogy engem felmentettek a részvétel alól.

SÁPADT HOLD

Asher is itt volt valahol a közelben. Nem tudtam, hol, de nem is akartam. Túl sok minden történt istentelenül rövid idő alatt. Kellett volna egy kis magány, hogy megemésszem az új felállást.

Kopogtak az ajtón.

- Ki az?

- Damian.

- Párolgj el!

- Wilkes seriff helyettese van itt. Richarddal akart beszélni, de mondtam neki, hogy egy órán belül biztosan nem jön vissza. Nem úgy nézem, hogy hivatalos ügyben érkezett volna. Vele van egy vámpír is.

Felhagytam a végtelen körökkel, és kinyitottam az ajtót. Damian még mindig azt a galambszürke mellényt viselte, amiről Barnaby a küzdelem hevében lerágta a gombokat. Amikor Nikki áttette a székhelyét az örök vadászmezőkre, a kis rohadéknak egyből elszállt a harci kedve, és elhúzta a csíkot.

- Mit mondott a fickó?

- Csak annyit, hogy üzenetet hoztak Frank Nileytől. Frank Nileytől? - Bassza meg! - morogtam érzéssel.

- A konyhában ültettem le őket.

- Ki figyel rájuk?

- Asher. Dr. Patrick volt olyan jó, és itt maradt, hátha szükség lesz rá. Milyen előrelátó.

- Lemegyek, és beszélek vele. Kérlek, mondd meg Roxanne-nak és Jamil-nek, hogy vendégeket kaptunk.

- A férfinál fegyver van - jegyezte meg Damian.

- Nálam is.

Végigkocogtunk a folyosón. Jason utánunk kiabált. - Hé, várjatok meg engem is!

- Gyere a saját csigatempódban, Jason. Nem gondolod, hogy kivárom, amíg lebotorkálsz a lépcsőn? - Egy órányi egyedüllét nem hozott jelentős javulást az általános kedélyállapotomban. Általános romlást, azt igen. Ilyenkor még a szokásosnál is nagyobb gyökér tudok lenni.

- Ne hagyj, hogy megölesse magát, Damian, mert akkor szorulunk. Érte nem kár, de mi pótolhatatlan veszteséget jelentenénk az emberiségnek.

Egyszer biz'isten megfojtom.

Lerobogtam a lépcsőn, Damian hangtalan árnyékként követett.

Miért nem rohanta meg Wilkes a házat? Azt hittem, figyelmeztetés nélkül lövöldözni kezdenek, ha kiderül, hogy nem hagytuk el a várost. És milyen üzenetet küldhetett Niley? És hogy jön a képbe a vámpír? Dolph egy szóval sem említette, hogy Niley vérszívókkal is összeszűrné a leveit. Pedig a jó öreg Dolph annyira rühelli a szörnyetegeket, hogy egy ilyen részletet tutira nem hagyott volna ki. Tele voltam kérdésekkel, és most az egyszer választ is kapok mindre. Öröm a köbön.

A konyhából időközben gondos kezek eltakarították a csata romjait. A köpadlóról eltűntek a vérpacák, és tiszta damasztabrosz rózsaszínlett az asztalon. Thompson hintázott az egyik széken. Civilben volt. Egy hórihorgas vámpír ült mellette egykedvűen. Dr. Patrick fel-alá járkált az ablak előtt. Nathaniel foglalta el a harmadik széket. A vámpírt figyelte kitágult orrlyukakkal, idegesen.

Zane a mosogatónak dőlt, Asher pedig a tálalószekrényt támasztotta, veszélyesen közel Thompsonhoz. A se ríffhelye ttesnek egy tízmilliméteres Beretta lógott a hóna alatt. A szolgálati fegyvere. Ha érte nyúl, volt gégéje, nincs gégéje. Óvatlan dolog ilyen közel engednie magához Ashert, de ez láthatólag nem izgatta.

Arrogáns mosoly ömlött szét a képén, amikor meglátott. Vajon mitől ilyen magabiztos?

- Hogy talált meg? - vágtam egyenesen a közepébe.

A vámpírra bökött a hüvelykujjával. - A kardfogú elbőffentette, hogy itt kell keresnünk. Ami azt illeti, magát könnyebb megtalálni, mint a szeretőjét. Vonzza ezeket a sirtöltelékeket, mint döghús a legyeket.

Alaposan megnéztem magamnak a vámpírt. Kifejezéstelen sárgásbarna szeme volt, vékony ballonkabátja, kalapja és brillantinozott sérója. Ötvenes évek. Ez stimmelt az érzéssel a csontjaimban. A fickó alig öt évtizede halott.

- A nevem Donald.

- Üdv, Donald. Igazán sajnálom, hogy lemaradtál a szalonnasütésről. Harag vonaglott át az arcán. Nem volt elég öreg és dörzsölt, hogy véka alá rejtse.

- Állítólag azért jöttél, hogy kihozd az Ulfriot a börtönből. Ha elmentetek volna, elnéztük volna, hogy megsértették a vendégjogot, talán még azt is, hogy lemészároltátok a mieinket. De azzal, hogy itt vagytok, feketén-fehéren bebizonyítottátok, hogy a valódi célotok megdönteni a mesterem uralmát, és birtokba venni a földjeit.

SÁPADT HOLD

- A mestered nem konzultált mostanában a halandó szolgáljával?

A vámpír hűvösen átnézett rajtam. - Colint súlyosan érintette a veszteség, de nem halt bele. Elpusztítottál egy halandó szolgát. Aki ezt teszi, arra halál vár.

- Anita semmi olyat nem tett, amiért a Tanács felelősségre vonhatná - vetette közbe Asher. - Jól ismerem a törvényeket. A mestered nem fél attól, hogy az ellenségeskedésével a fejére vonja a Tanács haragját?

Mielőtt még órákig tartó vámpíretikai fejtegetésekbe bonyolódtak volna, Thompsonhoz fordultam. - Szóval, hogy szól az üzenet?

Thompson egy apró, fehér selyemmel bevont ékszerdobozt húzott elő a zsebéből. Olyan undok mosollyal nyújtotta felém, hogy nem mertem megfogni.

- Ne féljen, nem harap.

Asherre pillantottam. Vállát vont. Köszí. A doboz helykönnyű volt.

Valami ragacsosba nyúltam. Megfordítottam, és barnás foltot láttam az alján.

- Mi ez?

- Meglepetés.

Vettem egy mély levegőt, és kinyitottam. Vastag, gesztenyeszínű hajtincs volt benne, vörös díszszalaggal átkötve. Alatta a szivacsos rozsdabarna folt virított. Pókerarcot vágtam. Hátha sikerül.

- Zeeman kisöccse küldi magának sok szeretettel.

- Gondolom, nem attól véres, hogy levágták a haját.

- De nem ám - mondta, és kihúzta magát, mintha most jönne a slusszpoén. - Van még ott valami.

A hajtincset az asztalra tettem. Nem akaródzott felemelnem a szivacs párnát. Inkább nem akartam tudni, mit vágtak még le Danielről. Csak az vigasztalt, hogy a lehetséges testrészek közül egyik sem fért volna a dobozba.

Thompson türelmetlenül hintázott a széken. Felemeltem a szivacsot, és úgy éreztem magam, mint akit gyomorszájon vágtak. Egy kisujj felső ujjperce feküdt alatta; túl kicsi ahhoz, hogy Danielé lehessen. A köröm lakkozott volt, sima, tükörfényes. Richard mamája mindig sokat adott az apró részletekre.

Dr. Partick a mosdóhoz lépett, és keresetlen egyszerűséggel belehányt. Egy likantróp orvosnak is lehetnek gyenge pillanatai.

- Mi az? - nyújtogatta a nyakát Cherry.

Képtelen voltam megszólalni.

Asher a vállam fölött futó pillantást vetett a doboz tartalmára. - Egy női ujj.

Jason a konyhaajtóban állt. - Hogy micsoda?

- Nálunk van Zeeman öccse és az anyja - közölte Thompson. - Ha rajtunk múlt volna, simán kinyírjuk mindkettőt, de Niley a góré. Egerutat akar adni maguknak, hogy érdekesebb legyen a játék. Vicces, nem?

Végre túltettem magam a sokkon. Magamat is sikerült meglepnem, mennyire nyugodt volt a hangom. - Mit akarnak tőlünk?

- Még ma elmennek, és akkor hajnalban elengedjük a túsokat. Különben Niley addig aprítja a Zeeman családot, amíg kutyakaja lesz belőlük.

A szadista állat. Nem ismer még engem, különben nem vigyorogna így. Donald arcán átsuhant valami, ami jelezte, hogy ő viszont hírből ismer már annyira, amennyire egy ilyen helyzetben szükséges.

- Én semmit sem tudok erről - sietett felvilágosítani. - Nem mondták, hogy megcsónkították az Ulfric családtagjait.

Az asztalra tettem a dobozt a hajtincs mellé. - Hol vannak?

- Biztonságos helyen - tekergette a nyakát Thompson.

A szemem újra meg újra a dobozra és a lemetélt ujjra vándorolt. - Látod, Donald, ez itt a baj. Amikor az ember összeszűri a levet a rosszfiúkkal, nem tudja, mennyire mélyre fog süllyedni a kulimászbá.

- Csak annyi volt a dolgom, hogy idehozzam Thompson-t.

- Vagyis mindketten tudjátok, hol vannak.

Donald szeme elkerekedett, aztán egy pillanat alatt összeszedte magát.

- Sajnálom, amit a halandók tettek, de a feltételeinken ez nem változtat. Még ma éjjel el kell hagynotok a mesterem földjét.

Asher Thompson vállára tette a kezét. A fickó nem zavartatta magát.

- Ha bármi történik velünk, előrehozzák a darabolós számot. Zeeman mama egész jó bőr. Kár volna egy életre elrontani a fizimiskáját.

- Ott a telefon. Mondja meg nekik, hogy minden feltételt elfogadunk. Mondja meg, hogy ne bántsák őket, és már itt sem vagyunk.

Thompson előszedte legtenyérbemászóbb vigyórát. - Csak semmi telefonálgatás. Ha nem megyünk vissza két órán belül, olyan dolgokat vágnak le a nőről, amikhez nagyobb doboz kell.

Előhúztam a Browningot, céloztam és lőttem. A vámpír feje csontszilánkfelhővé robbant, a teste ernyedten csúszott le a székről. Egy kis vér

SÁPADT HOLD

Thompson arcára fröccsent, és valami sűrű, vöröseslila paca folyt végig a homlokán. Undorodva le akarta törölni, de Asher megragadta, és olyan erősen tartotta, hogy moccanni sem tudott.

Elvertem a pisztolyát, és a homlokához szorítottam. Thompson egyenesen a szemembe nézett. Nem sikerült mély benyomást tennem rá a műsorszámommal.

- Ha megöl, azzal semmire sem megy. Niley konzervet csinál a barátaiból.
- Mondja meg, hol vannak.
- Miért tenném?
- A szavamat adom, ha élve kihozzuk Őket, megússza egy karcolás nélkül.
- Tudja, kit etessen!

Egyebek között az a baj a gerinctelen gennyládákkal, hogy mindenki mást gerinctelen gennyládának tartanak. - Én állom a szavam, Thompson. Tényleg meg akar halni?

- Niley és Linus Beck sokkal félelmetesebbek, mint te valaha is leszel, kisanyám. Itt állok a stukkerrel, ez meg sérteget. Vagy teljesen hülye, vagy...
- Ne reménykedjen. Nem ölöm meg.
- Ha beszélek, az életemnek annyi. És Niley nál nem úszom meg egy golyóval. - A szemében láttam a bizonyosságot. Tudta, hogy halott ember. Csak a hogyan és a mikor kérdés. Ha lehetett választani, hogy én csinálom itt és most, vagy Niley később, az előbbire voksolt.
- Nem fél a haláltól - mondta Asher.
- Azt én is látom.
- Hívhatnánk a zsarukat - vetette fel Jason.
- Ha töletek nem tojta össze magát, a szövetségiék sem törik meg. Főleg ilyen rövid idő alatt. - Kezdttem ideges lenni. - Nem fogok itt ülni két órán keresztül, és várni, hogy Daniel és Charlotte meghaljon.
- Akkor tűnjön el Myertonból - vont vállat Thompson. - Még nem késő.
- Maga tényleg azt várja, hogy bevegym, az az örült holnap reggel jó utat kíván nekik, és szépen elengedi őket?
- Azt mondta, ennyit megér neki a dolog.
- És maga hisz neki?

Thompson mélyen hallgatott.

Asher ujjai belemélyedtek Thompson vállába, hogy megreccsent a kulcscsontja. - Vannak a halálnál ezerszer rosszabb dolgok is. - Rám nézett, és hozzátette. - Csak gyomor kell hozzá.

LAURELL K. HAMILTON

- Szemet szemért?

Reméltem, hogy Thompsont szóra bírja a kínzás elméleti lehetősége, mert ha a gyakorlatra kerül sor, ahhoz tényleg gyomor kell.

- A seriffhelyettes lesz olyan szíves, és mindent elmond, amit tudni akarunk, - jelentette ki Asher - tíz percen belül. Hagyjatok magunkra.

Thompson aggódni kezdett. - Mit akar tőlem?

- Majd én lefogom. - Jason sötét tekintettel szorongatta a dobozt. Eszembe jutott, hogy rendszeres vendége volt a Zeeman-ház vasárnapi ebédeinek. Megkerülte a helyettest, és a kezét az asztalra szorította. A többiek sem mentek ki. Úgy látszik, ezt együtt csináljuk végig!

Asher felpillantott. - Damian, volnál olyan kedves, és idehoznád a konyhakést? Igen, a recés élű jó lesz. Várj csak, van ott egy lazacfiléző. Arra nem tapadnak a húsdarabkák.

- Mit akarnak csinálni? - nyugtalankodott Thompson. Zane sorra nyitogatta a fiókokat.

- Meglepetés.

- Én egy ujjal se nyúltam a spinéhez. Az a majom volt, Niley szeretője. Linus, vagy hogy is hívják... Ő vágta le az ujját, nem én.

Naná.

- Ne aggódjon, Thompson, Linus is sorra kerül. De először maga jön.

Damian letette a kést az asztalra.

Thompson teljes erejével küzdött, Asher alig bírta a széken tartani. Végül a földre nyomták, Damian és Jason a kezeit, Nathaniel a lábát fogta le. Thompson jól megtermett ember volt, de a szörnyekkel szemben nem volt esélye. Habzó szájjal üvöltött. - Nyaljátok ki a seggem!

Damian Asher felé nyújtotta a kést.

Egyre nehezebb lett a lelkiismeretem. Sosem várok el mástól olyasmit, amit én magam ne volnék hajlandó megtenni. És ennek a döntésnek a terhét nem venném magamra. Hátha van más lehetőség is.

Fázósan megborzogtam. Nincs más lehetőség. Kifutunk az időből.

- Add, majd én.

Damian döbbenetén nézett rám.

Jason fölpillantott. Még sosem láttam ilyen türelmetlen dühöt a szemében.

- Én nem ilyen kíméletesen csinálnám. Többől leharapnám az ujjait, egyiket a másik után. - Komolyan gondolta. Talán mégsem ismerem olyan jól.

SÁPADT HOLD

Kinyújtottam a kezem. Meg tudom tenni, hajtogattam magamban. Nincs vesztenivalóm. - Add ide a kést!

Damian nem mozdult. - Hadd tegyem meg én helyetted. Kérlek!

- Add már ide azt a kibaszott kést!

- Várjatok csak! - szólt közbe Zane. - Találtam egy húsvágó bárdot. Ezzel szaporább!

Elvettem tőle, és meglóbáltam Thompson orra előtt. Hát valóban nem egy precíziós műszer. Még mindig reménykedtem, hogy a gyakorlatra nem kerül sor. Ha mégis, nekem kell csinálnom. Nem tudnék együtt élni az érzéssel, hogy valaki helyettem végzi a piszkos munkát, miközben én mosom a kezeimet. Charlotte Zeeman kisujja ott van abban a dobozban. Megöltem Colin vámpírját, úgyhogy másfél órán belül Niley újabb valamit nyiszál le Richard mamájáról. Meg kell törnünk Thompson, méghozzá gyorsan. Az összes érvet felsorakoztattam magamban, de még így is voltak kétségeim, vajon képes leszek-e rá.

- A kisujjával kezdjük - mondtam hangosan -, mint Linus.

Thompson összeszorította a fogát, de egy árva szót sem szólt. Asher a pad lóra szorította a tenyerét, és szétfeszítette az ujjait.

- Hol vannak Zeemanék? - kérdeztem utoljára.

- Ha beszélek, Niley felvág, mint egy disznót, és megeteti velem a beleimet.

Egyszer már megcsinálta valakivel Miami-ban.

- Szóval nem hiszi, hogy mi is elmebetegek vagyunk?

- Hozzá képest mindenki amatőr.

Felemeltem a bárdot. - Rossz válasz.

Le kellett volna süjtanom, de képtelen voltam. Nem tudom megcsinálni. Daniél, Charlotte, halljátok? Nem tudom megcsinálni, sikítottam hangtalanul.

- Niley kiszórakozta magát Danielle? - kérdezte Asher közönyösen.

Thompson abbahagyta a hiábavaló rángatózást, és mozdulatlanságba dermedt. - Fogalmam sincs, miről beszél.

Dehogyan nincs.

- És maga megverte Charlotte Zeemant, igaz? - Nem is kérdés volt, inkább kijelentés. Thompson pofáján kikönyökölt a félelem. Ez az egyetlen villanás elég volt, hogy lássam, kezét emelt rá. Ennyi elég volt. Teljesen elborította az agyamat a düh. Lecsaptam a kisujját és belevágtam a gyűrűsujjába is. Aztán jött a többi, szépen sorban. Három ujjába került, amíg elmondta, hol tartják Danielt és Charlotte-ot, és hogy találunk oda. Tizenöt percen belül azt is elárulta

volna, mit csent el az anyjától tizenéves korában, és hányszor önkielégít hetente. Bármit, csak hagyjuk abba.

Amikor befejeztük, a sarokba vonultam, és jóízűt rókáztam. A fejem szét akart robbanni. Undorodtam magamtól, de nem volt időm elmerülni az érzésben. Ha Daniel és Charlotte életben van, akkor érdemes volt. Talán. Furán könnyűnek és üresnek éreztem magam. Amíg élek, nem fogom elfelejteni, hogy azt akartam, hason csúszva könyörögni az életéért. Hogy az összes szenvedést, amit Danielnek és Charlotte-nak okozott, kamatostul fizesse vissza.

De egyelőre a fejemben levő zúgással voltam elfoglalva. Thompson fülsértő, szánsalmas hangon sikítózott, mint a fába szorult féreg.

Fejbe löttem.

Csönd lett.

43.

Kivilágítatlan, szűk földúton kanyarogtunk a város fölötti hegyekben. Ragaszkodtam hozzá, hogy én vezessek. Valamivel le kellett kötnöm a gondolataimat; nem akartam kukán ülni, és bámulni a vak éjszakába. Pedig talán jobban tettem volna, ha valaki másra hagyom a dolgot. A fejemben szürke, betonkemény üresség honolt, és egy monoton hang azt kántálta, hogy megérdemelte, megérdemelte... Thompson rászolgált a büntetésre. Megkínózta Richard anyját. Ki tudja, mit tettek Daniellel?

Jason és Dr. Patrick mellettem ültek, Jamil és Nathaniel hátul Roxanne és Ben mellett. Roxanne-t hat lóval sem lehetett volna visszatartani. Amikor a testőre kicipelte a kocsinhoz, valami olyasmit hajtogatott, hogy egy jó bunyót nem hagy ki a világ minden kincséért sem. Nem volt kedvem vitatkozni vele, úgyhogy egy szót se szóltam. Zane és Cherry a lunaparba indultak, hogy értesítsék Richardot és a többieket. Nem akartam megvárni, hogy Niley előrukkoljon a kreatív ötleteivel. Linusban és a mesterében még kevésbé bíztam. Mennyi befolyása lehet Nileynek a különbejáratú pszichopatajára? Ha nem sok, bajban vagyunk.

Olyan görcsösen markoltam a kormányt, hogy már fájt. Az út fölé magasodó fák a kocsi oldalát karistolták göcsörtös ujjakkal. Egyre nőtt a sötétség, egyre szűkebbnek hatott az út. Mintha időközben lementünk volna a térképről, és a nagy fekete nihilben araszoltunk volna; előttünk és mögöttünk azonnal bezárult az erdő. A reflektorok arany alagutat martak az éjszakába, de a fényt egyikét méter után felzabálta az irdatlan homály.

- Feldaraboltad, aztán lelőtted, mint egy rühes kutyát - hajtogatta Dr. Patrick. Ezt most mondta harmadszor, szóról-szóra ugyanígy. Gondolom, tetszett neki a ritmus. Igyekeztem csak a ritmusra koncentrálni, hátha akkor megfeledekzem a jelentéséről.

- Fogd be! - morogta Jason.
- Miért fogjam be? Barbár módon elbántatok velem.
- Rossz napom van - mordultam fel. - Hagyd abba.

LAURELL K. HAMILTON

- Különben engem is felaprítasz?
- Mennyi ideje vagy a falkával? - vágott közbe Jason.
- Két éve.
- És hogy szól a vadászat törvénye?
- Melyik?
- Ne csináld, Patrick - húzta a száját Jason. - Nagyon jól tudod, melyikről beszélek.

Az orvos hallgatott. Csak a motor dorombolását lehetett hallani, meg a kavicskorgást, ahogy a kerekek maguk mögé gyűrték a kátyús, huppanók-kal teli utat.

- Ne indulj vadászni - szúrta a foga között -, ha nem állsz készen a vérontásra.
- Látnod, - bólintott Jason - tudod te.
- Ez nem vadászat!
- De még mennyire, hogy az. És még koránt sincs vége.

Patrick kerek szemüvege rám villant. - Ugye nem akartok mindenkit kinyírni? A mágus vágta le a nő ujját, egyedül ő érdemel büntetést.

- A többiek végignézték, és semmit sem tettek, hogy megakadályozzák.
- Jason nekem adott igazat. - Szemet szemért, fogat fogért.
- A legtöbb falka nem tartja magát az ősi törvényekhez, ezt te is nagyon jól tudod - vágta rá. - Ha tényleg azért megyünk, hogy megöljük őket, akkor én... én nem veszek részt ebben.

- Akkor miért nem maradtál Marianne-nál? - vágtam vissza. - De ha egyszer úgy döntöttél, hogy velünk jössz, legalább húzz bőrt a fogadra! Nagy itt a huzat.

Kezdett herótom lenni a fickótól. Ha nem vigyáz, pofán lövöm. Még egy ide vagy oda nem sokat számít. Nem a lelkiismeretem bántott. Még nem. Éreztem az előtörni készülő könnyeket, és tágra nyitottam a szemem, nehogy kicsorduljanak. Ha a fásultság és a harag lekopik rólam, nagy bajban leszek. Ragaszkodnom kell az adrenalinbombához, a sötét dühhöz. Úgy talán megérem a reggelt. Hogy holnap mi lesz... hát, az egy másik probléma.

- Biztosan lett volna más megoldás - morogta Patrick.
- A humanitárius doktor bácsit az zavarja, - grimaszolt Jason - hogy nem lépett közbe. Nem vázolt fel lehetséges alternatívákat, sőt azt se mondta: ne csináljátok már, emberek. A doktor bácsi hagyta, hogy felaprítsuk a fickót.

SÁPADT HOLD

Utólag könnyű okosnak lenni, Patrick. Legközelebb a kritikus pillanatban legyen nagy a pofád!

Patrick az ajtónak dönt, és igyekezett elszeparálódni tőlünk, már amennyire az autó fizikai paraméterei ezt lehetővé tették. Tovább zötykölődtünk fagyos csöndben. A világ megszűnt létezni; csak a feketeség volt, a monoton motorzúgás, a fényszórók kettős kukacjárata időben és térben. Meg kellett állapítanom, hogy a csönd a kisebbik rossz. Sokkal szarabb hallgatni, amikor Patrick ecseteli, micsoda véreskező vadállat vagyok - amivel ráadásul egyet is értek.

Gondolom, kőkonzervatív értékrendjének jobban megfelelt volna, ha egy férfira haragudhat.

- Igazad van - mondta végül -, semmit sem tettem. Életem végéig bánni fogom.

- Isten hozott a klubban - dűnnyögtem.

Jason brekegő hangot hallatott, ami akár röhögés is lehetett volna. Pedig a legkevésbé sem viccnek szántam. A szörnyeteg nem odakintről döngeti a kapukat, hanem a fejemben trónol. Felzabálta a gondolataimat, telebőfögte a fejem, és most elégedetten bambul kifelé.

Na nem. Egyszerűen nincs értelme tovább filózni - ami megtörtént, megtörtént. El kell engednem, vagy legalább időlegesen leereszteni a lelki süllyesztőbe, hogy meg tudjam tenni, amit kell. Ha nem sikerül megmentenünk Danielt és Charlotte-ot, képtelen leszek Richard szemébe nézni. Persze ha itt lenne, biztosan Patrick pártjára állna, és rögtönözne egy hegyi beszédet. De jó nekem, hogy nincs itt. Vagy neki?

Thompsontól megtudtuk, hogy az úttól legmesszebb eső helyiségben tartják fogva a túszoikat. Valami mosókonyhában. Talán ha ügyesebbek lettünk volna, többet is ki tudunk szedni belőle. Talán. Állandóan a bárdot látom magam előtt, ahogy zuhan. Furcsa, de nem éreztem, amikor átvágta a csontot. Nézttem, ahogy Thompson ujjá elválík a kezétől, láttam az egyenes vágási felületet. Sokkal több vérre számítottam.

- Anita! Elhagytuk a leágazást.

Beletapostam a fékbe. A lendülettől mindenki előreesett. Persze, hogy csak én csatoltam be a biztonsági övet.

- Mindenki egyben van?

Jason levakarta magát a műszerfalról. - Fogjuk rá. Te jól vagy?

Lassan tolatni kezdtem. - Soha jobban.

Az út mellett elegáns fehér tábla állt, rajta a felirat: *Greene rezidencia*. Nocsak. Az ember egy lengéscsillapító-gyilkos szerpentin végén nem feltétlenül egy kacsalábon forgó palotára számít. Ebből is látszik, hogy az isten háta mögött is van stílus. És pöffeszkedő, kispolgári gög. Néha elmosódnak a határok a kettő között. A táblától frissen kátyúzott makadámút vezetett tovább. A kavicsok még húszas tempónál is fonák jégesőként döngették az alvázat. Visszavettem a gázból.

Roxanne jól ismerte a házat. A Greene fiúval együtt nőtt fel. A legjobb barátja volt, amíg a hormonok be nem indultak.

Az erdőben félúton volt egy tisztás, ahol feltűnés nélkül megállhattunk. A fekete furgon éjszaka terepszínűnek minősül, de a biztonság kedvéért a fülig érő gazba parkoltam, két fa közé. Az embernyi méretű fűfélék nekiütődtek a karosszériának, és suhogva csapkodták a kerekeket. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy innen nehéz lenne repülőrajtot venni. Persze nem tervezem, hogy fejvesztett menekülés közepette távozzunk. A legfontosabb, hogy épségben kihozzuk Danielt és Charlotte-ot, a többi nem számít. Ez némiképp leegyszerűsíti a képletet.

Szívem mélyén reméltem, hogy Richard időben ideér.

Nem tudtam, milyen hatással lesz rá a hír. Arról meg végképp fogalmam se volt, mit szólna a tervemhez. És az adott körülmények között nem volt kedvem vitatkozni. Megfizettem érte, hogy itt lehessenek, úgyszólván játszunk az én szabályaim szerint.

Patrick meg sem várta, hogy megálljak, kipattant a kocsiból. Mire leállítottam a motort már Nathaniel is az ablaknál állt.

- Várjatok egy percet - szólt ki Jason.

Nathaniel szó nélkül visszaslattyogott. Néha kifejezetten idegesít, hogy nem vitatkozik. Néha minden idegesít.

- Biztos jól vagy?

- Szerinted?

- Szükségünk van rád, Anita. Legalább addig tarts ki, amíg ki nem szabadítjuk Danielt és Mrs. Zeemant.

- Ha nem juttatom ki őket élve, tők fölösleges volt, amit csináltam.

- Nem egyedül csináltad. Én fogtam a bal kezét, emlékszel?

A halántékomat dörgöltem. - Tudom. Sajnálom.

Jason gyengéden megrázta a vállam. - Kapd össze magad! A jó katona nem néz vissza.

SÁPADT HOLD

- Nem vagyok jó katona.

- Nem-e? - kapott a fejéhez túljátszott rémülettel. - Ennyi éven át hazugságokkal etetél?

Akaratom ellenére elmosolyodtam. - Állítsd le magad!

- Szóval az életnek meg kell állnia, mert valami borzalmasat csináltál? Na ide figyelj, én megmondom neked a frankót. Mindenki magasról leszarja, mi a bajod. Különben sem Thompson miatt törtél le. Azért szórod a fejedre a hamut, mert szörnyetegnek tartod magad. Ezt a lemezt eleget hallom Richardtól, úgyhogy ne kezd el te is, jó? Dolgunk van.

- Tudod, mi bánt igazán?

- Na mesélj!

- Azt eddig is tudtam, hogy képes vagyok gondolkodás nélkül ölni. Most már azt is tudom, hogy meg se kottyán, ha miszlikbe aprítom egy ember kezét. Legalábbis nem nagyon.

Magamban hozzátettem, hogy ha ezzel megmenthetem Richard családját, nem bánom. Ha már az ember ámokfut, legalább a jó ügyért tegye. Fából vasoximoron.

És ettől érezzem jobban magam?

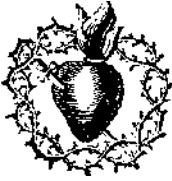
- Richard mamájáért én ennél többet is megtennék. -Jason lelkes egyetértést várt.

- Én is - sóhajtottam.

- Akkor mire várunk még?

Kiszálltunk a furgonból, és nekivágtunk az éjszakának.

44.

Az alakváltók pillanatok alatt eltűntek az erdőben, mint kavicsok a tóban, én viszont saját halandó tempómban haladtam. Nathaniel melletttem maradt. Nem tudtam, hálás legyek-e érte vagy aggódjak; kétségeim voltak, szabad-e őt egy újabb véres küzdelembe belerángatnom. Hirtelen leguggolt, megfogta a kezem, és lehúzott maga mellé. Térdre ereszkedtem, és előbányásztam a stukkereket. Előre mutatott a fák közé. Valaki lassan botorkált a sűrű aljnövényzetben. Kérdőn néztem rá. Megrázta a fejét. Nem közülünk való.

- Kerülj mögé, és tereld errefelé! - suttogtam a fülébe.

Eltűnt a sűrűben, én pedig egy vastag törzsű fa mögé húzódtam. A tervem egyszerű volt: akárki az, belenyomom a picit a képébe, és kiszedem belőle, mi folyik a házban.

Rémült kiáltást hallottam. Valaki futni kezdett. Egyenesen felém tartott. Hirtelen átvillant az agyamon, hogy ha csak egy ártatlan éjszakai túrázó... hát akkor gatyaszaggató bocsánatkérésnek nézek elébe. Az alak kivágott a fák közül, és elszaladt melletttem. Épp időben kapcsoltam; megragadtam a karját, megpördítettem, és a pisztolyt az álla alá nyomtam.

Aztán megnéztem, ki akadt a hálómbe.

Howard, a para.

- Ne öljön meg, - lihegte - kérem!

- Nocsak. Miért ne?

- Segíthetek magának.

- Hallgatom.

- Milo és Wilkes helyettese a házban vannak. Amikor eljöttem, éppen azon vitakoztak, ki ölje meg a fiút.

Az ádámcsutkájának szegeztem a stukkert, így kénytelen volt lábujjhegyre emelkedni. Ha egy kicsit nagyobb erővel nyomom, megfullad. - Maga is megütötte Mrs. Zeemant? Vagy csak nézte, ahogy verik?

Mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Ha addig passzírozom, amíg belefutad a saját vérébe, semmit sem tudok meg. Elengedtem. - Édes

SÁPADT HOLD

Istenem, dehogy - hörögte levegő után kapkodva. - Eszembe se jutott a nőhöz nyúlni. Egyikükhöz sem értem egy ujjal se. Látnok vagyok, az isten szerelmére! Az erőszak gondolatát sem tudom elviselni.

Hittem neki. Ha hazudik, megfizet, méghozzá még ebben az életben. - Szóval Daniel a házban van? És Charlotte?

- Niley és Linus elvitték, hogy véráldozatot mutassanak be. Meg akarják idézni a démont, hogy felkutassa nekik a dárdát. Niley még ma éjjel el akar menni Myertonból.

- A démonokat nem hozzák izgalomba a szakrális tárgyak.

- Linus szerint a dolog blaszfémiaja imponálni fog a mesterének. - És maga miért húzta fel a nyúlcipőt, Howard?

- A dárda nincs itt. Hazudtam.

Egészen közel léptem hozzá. - Miről beszél?

- Maga is tisztában van vele, milyen nehéz manapság egy párának tisztességesen megélni. Az ember rengeteg borzalmat gyűjt magába az évek alatt, és végül rendőrségi szakértőként végzi, minimális díjazásért. Arra használom a képességemet, hogy gazdag emberek bizalmába férközzek. Megtudom, mi érdekli őket, aztán elhúzom az orruk előtt a mézesmadzagot, és persze a közös vállalkozásunk csődöt mond. A legtöbbjüknek eszükbe sem jut a rendőrséghez fordulni, amikor nem sikerül kicsalniuk a műkincset a törvényes tulajdonosától. Eddig működött a módszerem. Mindig piti csalókkal akadtam össze.

- Hát, Niley nem az.

- Ez az ember komplett örült. Ha rájön, hogy átvertem, Linus felzabáitja a lelkemet azzal a... sátán kutyájával.

- Felfogta, hogy egy ártatlan embert akarnak feláldozni, hogy megszerezhessenek valamit, ami nincs is itt? Maga... - fenyegetően megindultam felé, ő meg rémülten hátrált.

- Tudod, tudom, és rettenetesen sajnálom. Bárcsak jóvátehetném valahogy! Fogalmam sem volt, mire képes ez az ember.

- Segíteni fog nekünk. Bevisz minket a házba.

- Nem tudják mindkettőjüket megmenteni - hadarta Howard. - Ha megostromolják a házat, a nő halott lesz, mire felérnek a hegyre. Az Isten nevére kérem... engedjen elmenni!

Roxanne bukkant fel a fa túloldalán. Nem hallottam közeledni, egyszer csak ott termett mellettünk. Howard megremegett.

- Nem mész sehova! - morogta Roxanne farkasfogait csattogtatva. Howard felvisított. Roxanne elkapta a vállát, egy fának lökte, és karmos kezével hosszú csíkot tépett a vastag kéregbe. Howard összecsuklott, mint a colostok.

Otthagytam őket a vámpírokkal és Bennel. Ha sikerül lelket pofozniuk bele, beviszi őket. Én a többiekkel Charlotte-ért megyek. Nincs vagy-vagy, mindkettőjüket megmentjük. Szabadon eresztettem a bennem szunnyadó erőt, hogy befogjam a gonosz semmi mással össze nem téveszthető rezgését. Most már tudják, hogy jövök. Mindegy, nincs jobb ötletem.

Az orromig se láttam, de nem is volt rá szükségem. Úgy futottam, mint nemrég Richarddal: mintha az erdő vezetné a lépteimet, és a fák ősvényt nyitnának előttem. Tudtam, hogy valahol a távolban Richard is bevetette magát a sűrűbe. Inaszakadtából nyargal, hogy időben odaérjen.

Akárcsak én.

45.

A rituálé helyszínéül egy lankás domb tetejét választották, ami valaha legelő lehetett, de nemrég leégették róla a füvet. A föld koromfekete volt, és pőrének hatott a gyér holdfényben. Nem láttam oltárt, sem elszórtan lobogó máglyákat. Egyedül Charlotte Zeeman sápadt arca világított a sötétben. Két földbe szúrt karó közé kötözték ki. A testtartásából ítélve úgy tűnt, nincs magánál, de időnként kétségbeesetten megrángatta a köteleit. Hirtelenjében nem tudtam, örüljek-e, hogy maradt ereje küzdeni, vagy sajnáljam, hogy látnia kell, ami következik.

A démonok imádják az élő emberáldozatot.

Linus Beck fekete csuklyás köpenyt viselt, Niley viszont ugyanabban az öltönyben feszített, amiben korábban láttam. Valami fekete porral kört rajzoltak a földre Charlotte köré. Wilkes pár méterre szobrozott tőlük kezében a medveölővel, és a sötétséget vizslatta. Linus hangja idegesítő recitativóban emelkedett és süllyedt, a kántálás visszhangokkal és láthatatlan impulzusokkal töltötte meg az éjszakát. A sötétség felkavarodott a szavak erejétől.

A bozótos peremén a földre hasaltam, Nathaniel mellé. Számításaim szerint Jason és Jamil már átértek a domb túloldalára. Időközben Richarddal megnyitottuk a jeleket, süvöltött köztünk az energia. Még sohasem éreztem ilyen kristálytisztán a nyári éjszaka hangjait és illatait. Az érzékelésem határai kitolódtak, mintha minden fát és bokrot külön-külön megérintheznék. Folyékony tudattá váltam, a testem nem jelentett többé fizikai korlátot. Éreztem Richardot és a többieket a távolban, de még mindig kilométerekre jártak, és a védőkör már majdnem készen állt. Éreztem, ahogy terjed a varázslat, akár a nyúlós novemberi köd.

A ház felől lövéseket hozott felénk a szél, a hegyoldal tompán visszhangozta őket. Wilkes odakapta a fejét. Gondoltam, még egy ilyen alkalmam nem lesz; feltérdeltem, és céloztam. Az első lövés tízpontosra sikeredett. Wilkes térdre esett. A másodikkal a vállát trafáltam el. Aztán még volt időm egy harmadikra is.

A fejem fölé hajló ág szilánkokra robbant. Lebuktam, és visszagurultam

a bokrok közé. Három lövés csapódott a földre közvetlenül mellettem. Niley valahonnan előszedett egy félautomatát. Alapesetben tíz töltény fér bele, de ha megbuherálta a tárat, lehet az másfél tucat is. A francba. Beugrottam a legközelebbi fa mögé, a karomat nekitámasztottam a törzsnek, és gondosan céloztam. Egyetlen lövést adtam le. Nem találtam el.

Sőt, visszalőtt a mocsok. Reflexből hasra vágтам magam.

Nathaniel mellém kúszott. - Most mit csinálunk?

Niley hangját hallottam a domboldalról. - Ha mindannyiunkat megöl, senki sem lesz, aki megállíthatná a démont.

Kikukkantottam a fedezékemből. Niley időközben egy szikla mögé húzódott. Linust simán lepuffanhattam volna, de megvolt rá az esély, hogy ezzel többet ártok, mint használok. Fogalmam sincs, miféle rituáléval állok szemben. A mágának ebben a válfajában különösen zöldfülűnek számítok.

- Mit akar? - kiabáltam.

- Dobja el a pisztolyát!

Blöfföljünk egyet. - Maga is, különben Linusnak annyi.

- Mit gondol, mi lesz Charlotte-tal, ha Linus meghal?

- Bevállalom. Gyerünk, dobja el!

A félautomata csörögve lebucskázott a domboldalon. Linus tovább kántált, mintha nem érnének el hozzá a külvilág eseményei. Előléptem a fa mögül, és én is eldobtam a Browningot. Végszükség esetén még mindig ott a Firestar.

- A másikat is - kiabált Niley.

Sóhaj. Előbányásztam a tartalékot, és lehajítottam a földre. Végül is ez a dolog már nem a fegyverekről szól.

A kör bezárult. Linus utolsó szavai visszhangzottak az éjszakában. Mintha hatalmas rézharang kondult volna meg a hegyek fölött. A felharmonikusok lüktettek és növekedtek; olyan érzésem támadt, mintha a világ összes férge a bőröm alá költözött volna. Percekig mozdulni sem bírtam. Aztán meghallottam Niley diadalittas hangját. - Elkésett, Anita.

Charlotte felsikoltott, még a szájába tömött rongyon keresztül is tisztán hallottam. ".

Valami más is volt a körben. Eleinte alig lehetett észrevenni. Füstszerű gomolygást láttam, ami fokozatosan kezdett alakot ölteni. Mintha vékony pál cikákból rakták volna össze; a lábai valahogy rossz irányba nőttek. Hosszú nyaka visszagörbült, mint egy kócsagé, és csőre volt száj helyett. A szemek nélküli arc lárvaszerűnek hatott.

SÁPADT HOLD

- Elkésett - ismételte Niley önelégülten. - A démon egyedül Linus küldheti vissza oda, ahonnan jött. Ha Linusnak baja esik, a nő biztosan meghal, és a démon elszabadul.

Tudtam, hogy ez a legkevésbé sem izgatná, de nem szóltam. Először látnom kell a kört. Charlotte időközben abbahagyta a sikítózást. Irigylem a lélekjelenlétét.

A démon hosszú, ostorszerű farkát csattogtatva elindult a kör mentén. Úgy járt körbe-körbe, mint a rab, aki a rácsokat méregeti.

- Húst, vért és halhatatlan lelket ajánlok neked - kántálta a mágus. - Fogadd el az áldozatot, és teljesítsd a kérésem.

A démon felvillajogott, a hangba belesajdult a koponyám. Charlotte szorosan behunyta a szemét. Imádkozott. Térdre ereszkedtem a kör mellett, és kitapogattam a mágiából emelt falat.

- Ez a nő mélyen vallásos, Linus. Rosszul választottál áldozatot.

- A lélekben tiszta halandó különleges csemege a mesteremnek.

- Te is érzed a hitét. Nem fog tudni a közelébe férközni.

A démon, mintha csak engem akarna igazolni, olyan távol húzódott Charlotte-tól, amennyire a börtöne engedte. Felingerelte saját tehetetlensége.

- Parancsolj rá, Linus! - mondta Niley.

- Szólítottalak, az enyém vagy - énekelt Linus. - Halld parancsomat, és engedelmeskedj.

A démon vonakodva megfordult, és Charlotte felé araszolt. Amikor közel ért az arcához, az ima egy csapásra elhallgatott. A démonból diadalüvöltés tört fel; mint az acéldarálóban forgácsolódo fém.

Lassan, óvatosan kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a földre szórt fekete port.

- Maga nekromanta - mordult rám Niley. - Ha rám hallgat, nem próbálja meg.

A démon feltartotta a karját a holdfénybe, hosszú pókujjai fekete pengékké alakultak. Jól jött volna egy Miatyánk, de épp áramszünet volt az agyamban. Aztán bevillant a zsoltár. *„Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról.”* Átléptem a kört. Semmit sem éreztem.

- *"Megpróbáltad az én szívemet, és nem találtál semmi rosszat."*

A démon azonnal mellettem termett. Kerepelt és csattogott, a pengekarok propellerként suhogtak körülöttem.

- *"Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim"* - Letérdeltem, és kioldottam Charlotte kötelét. Ahogy kiszedtem a szájából a rongyot, velem együtt mondta. - „*Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejsz el engemet.*”

Charlotte átölelt, és egész testében reszketett. Záros időn belül ki kell jutnunk, mert már csak két versre emlékszem. – *"A gonoszok előtt, akik pusztítanak engem; ellenségeim előtt, akik lelkendezve vesznek körül engem."* - Charlotte alig bírt lábra állni. A kör szélénél megbotlott. A démon a pillanatnyi csöndet kihasználva nekünk rontott.

- *"Kelj fel, ó Uram."*, - hadartam kétségbeesetten – *"Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel!"* - Letérdeltem, és kitöröltem egy darabot a földre írt körből. Áttörtem Linus védőgyűrűjét.

A démon hátravetette a fejét, és több szólamban felsivított.

Elzúgott mellettünk, kirobbant a mágikus rácsok közül, és Linusra vetette magát. Úgy ömlött a fejünkre a vér, mint a novemberi zápor. Linus vinnyogott és bugyborékol, abba se hagyta.

Hirtelen elemlámpák éles fénye hasított a sötétségbe.

- FBI, senki ne mozduljon!

A pásztázó fénynyalábok megállapodtak a démon vértől iszamos csőrén. Ha nem próbáltak volna belelőni, talán békén hagyja őket. De nem volt ennyi eszük. A földre löktem Charlotte-ot, és ráborultam.

A démon közéjük rontott. A kopár domboldalt pillanatokon belül elborították a darabokra szabdalt hullák.

- A golyó nem használ - üvöltöttem torkom szakadtából. - Imádkozzanak!

Reméltem, a jó példa ragadás: fennhangon elmondtam a Miatyánkot. Egy férfihang csatlakozott az enyémhez, aztán egy másik, egy harmadik. Valaki belekezdett az Üdvözlégybe. Aztán felhangzott egy ismeretlen ima, valami dallamos, idegen nyelven. Ha jól tudom, minden vallás ismeri a démonokat, és mindegyikben az ima a legerősebb fegyver.

A pokolfajzat előtt egy élettelen test hevert. Percekig tépte és nyiszálta, aztán letelepedett mellé, és hosszú nyelvével nyalta róla a vért. Legalább egy időre lefoglalta magát. A cuppogó, szörcsögő hangok közepette egyre több imádság szállt fel a sötétben; félhangos fohászok, félíg elfelejtett hálaadó zsoltárok, a gyerekkor homályából felbukkanó templomi énekek. A fejemet tettem volna rá, hogy soha egyikük sem hitt ilyen erősen.

SÁPADT HOLD

A lény karikálábaira ágaskodott, és vak tekintetét körbehordozta a térdeplő sokaságon. Aztán észrevett, és megindult felém. Charlotte új zsoltárba fogott. Az Énekek Éneke. Mire nem emlékszik az ember stressz hatására.

Megállt előttem, és végigmért.

Hosszú ujjával magára mutatott, és valahonnan a gyomra mélyéből reszelős hang tört elő.

- Szabad!

- Igen - suttogtam hangtalanul.

Az alak megremegett. Lassan újra formátlan gomolygássá olvadt, és eltűnt az éjszakában.

A zsaruk pillanatok alatt ellepték a domboldalt. Egyikük felsegítette Charlotte-ot, és a hátára terítette FBI-feliratos kabátját. A szövetségi jelvény mögül Maiden pislogott rám.

Leesett az állam.

Charlotte megragadta a kabátját. - Mit csináltak a fiammal?

- Összeverték - mondta Maiden komoran. - De az orvos azt mondja, rendbe fog jönni. A támadói mind meghaltak. Soha többé nem fognak ártani maguknak, Mrs. Zeeman. Borzasztóan sajnálom, hogy nem értünk ide korábban.

- Maga mentette meg az életét?

Maiden bólintott.

- Akkor ne merjen bocsánatot kérni tőlem!

- Mit csinál egy szövetségi kopó egy kisvárosi seriff irodájában? - kotyogtam közbe. - Már ha nem államtitok.

- Amikor megtudtuk, hogy Niley idejön, úgy intéztük, hogy áthelyezzenek. Szerencsére a seriffnek nem tűnt fel a véletlen egybeesés.

- Ezek szerint maga hívta ki az FBI-t Betty Schaffer hullájához.

- Nem várhattam tovább.

Egy másik ügynök a fülébe súgott valamit. Maiden elnézést kért és távozott.

Egy mentős kezelésbe vette Charlotte-ot; a szemébe világított, és időtelenebbnél időtelenebb kérdéseket tett fel neki, például hogy milyen nap van, és hogy hívják. Aztán nekilátott, hogy bekötözze a kezét. Éreztem, hogy Richard a fák közül figyel, és azt is tudtam, hogy a falka zöme már átvedlett.

- Van néhány vérfarkas az erdőben - mondtam a hozzánk legközelebb álló ügynöknek. - A barátaim, és azért jöttek, hogy segítsenek. Nem szeretném, ha valaki véletlenül golyót eresztene beléjük.

- Vértfarkasok?

Na igen.

- Nem számítottunk rá, hogy az FBI is akar egy szeletet a tortából.

A férfi biccentett és elrohant, hogy tájékoztassa a többieket. Valószínűleg nem értett egyet a vadászati tilalommal, de amikor a farkasok megjelentek a domboldalon, senki sem kezdett lövöldözni. Richard érkezett elsőként. Hál'istennek emberi alakban. Charlotte szó nélkül a karjába vetette magát, könnyek csorogtak végig az arcán. Szó nélkül arrébb somfordáltam. Az efféle családi idilltől mindig zavarba jövök.

Egy fehér kabátos megállított. - Maga Anita Blake?

- Igen. Miért?

- Franklin Niley beszélni akar magával. Már csak percei vannak hátra.

Követtem. Niley egy infúziós állvány alatt feküdt a dombtetőn. Bekötötték, de irgalmatlanul össze volt vagdalva. Úgy álltam, hogy lássa az arcomat. Megnyalta az ajkát, de csak másodszori próbálkozásra tudott megszólalni.

- Hogy lépte át a kört? Mágiát használt, igaz?

- Ez a kör csak a gonoszt tartja távol, és...

- Maga halottakat kelt. Linus szerint erre csak a romlott lelkek képesek.

Megvontam a vállam. - Úgy látszik, Istennek nincs baja velem. Egyelőre.

- Ezt úgy értem, amikor belépett a körbe, még nem tudta, hogy túléli-e?

Ez a kérdés eddig nem fogalmazódott meg bennem. Hál'istennek.

- Meg kellett próbálnom.

Fájdalmas fintorba rándult az arca. - Ennyi heroizmust sosem néztem volna ki magából. Különös.

Sóhajtott, és behunyta a szemét. A mentők azonnal nekiestek, de már nem tudtak segíteni rajta. Niley a teremő kezébe adta a lelkét. Jobb esetben.

Jason megkocogtatta a vállam. - Gyere gyorsan, Nathaniel haldoklik!

Megpördültem. - Miről beszélsz?

- Két golyót kapott a mellkasába, amikor a zsaruk a démonra lövöldöztek. Ezüst golyókat használtak, mert hallottak Linusról.

- Édes Jézusom - motyogtam. - Hol van?

Az erdő szélén négy rohammentős térddepelt egy mozdulatlan test mellett. Sebtében felállítottak egy infúziós állványt és egy reflektort. A fiú bőre viaszszápadtan vakított. A szeme ugyan nyitva volt, de a tekintete homályosan meredt a semmibe. Hagytam, hogy ellökdössenek mellőle. Pár lépéssel arrébb

SÁPADT HOLD

lezuttyantam a földre, és tehetetlenül hallgattam, ahogy Nathaniel kétszeresen perforált tüdejével levegő után kapkod. Eltévedt ezüstgolyók. Milyen átkozottul ironikus.

És én kevertem bajba.

Nathaniel egyre fájdalmasabban hörgött, a teste görcsbe rándult. Az egyik mentős lemondóan csóválta a fejét, és felkelt. Két társával együtt megmarkolták a felszerelést, és elindultak olyan sebesülteket keresni, akik több hasznát veszik a segítségüknek. Odakúsztam Nathaniel mellé, és kétségbeesetten csimpaszkodtam a negyedik mentős karjába. - Csináljon valamit, kérem!

-A barátja? Bólintottam. A nő szomorúan ingatta a fejét. - Semmit sem tehetek érte. Sajnálom.

Én nem mondok le ilyen könnyen róla. Ha nem teszek meg minden tőlem telhetőt, soha többé nem fogok tudni tükörbe nézni. Az ziher.

- Itt van Marianne? - fordultam Jasonhoz.

- Megnézem - mondta, és elvágatott.

Gyengéd mozdulatokkal törölgettem Nathaniel homlokát, és azt hajtogattam magamban, hogy Isten nagylelkű. Ez a kedvenc mantrám. Nemsokára megpillantottam Jasont, ahogy Marianne-nal kaptat fel a domboldalon.

- Segíts, hogy szólíthassam a munint!

Marianne mellém kuporodott. Nem tett fel fölösleges kérdéseket, és nem vitatkozott. Hálás voltam érte.

- Idézd fel a hozzá kötődő legerősebb emlékedet - mondta. - Ne szavakat keress, hanem érzéseket.

Kétségbeesetten próbáltam emlékezni a vaníliaillatra. Megsimogattam Nathaniel hideg izzadsággal borított arcát, és elkeseredetten konstatáltam, hogy most az egyszer nem vagyok erotómán hangulatban. Tanácstalan voltam és kétségbeesett. Becsukott szemmel újra elmormoltam a zsoltárt. A jól ismert szavak megnyugtattak. Nem hiszek abban, hogy minden fohász meghallgatásra talál, de abban igen, hogy Isten figyel.

És ennyi most elég is volt. Lassan kinyitottam a szemem.

Nathaniel hajába száraz falevelek tapadtak. Finoman kihúztam őket, és a sörényébe temettem az arcomat. A tenyeremet lassan, óvatosan a sebére borítottam. Halkan felnyögött. Nem tudom, a fájdalom, az ismerős illat vagy

a zsoltár segített, de a munin hirtelen előtört a semmiből. Nem küzdöttem ellene. Befogadtam. A félelmeim nyomban elpárologtak. Raina valószínűleg úgy gondolta, remek muri lesz Nathaniellel prücskölni, miközben haldoklik. Megnyaltam a fiú ajkát; száraz volt és cserepes. Kitapogattam a nagyobbik sebet, és tövig belenyomtam az ujjam. Nathaniel gerince megfeszült, a szeme felakadt. A mentős üvöltözni kezdett velem, és próbált elrángatni Jason pedig a mentőst rángatta. Nem zavartattam magam. Puhán végigcsókoltam Nathaniel arcát, amíg a tekintete kitisztult.

- Anita! - lehelte a fülembé.

Hál' istennek. Haladunk.

Rápattantam, és letépkedtem magamról az inget. Egyedül nem boldogultam volna a pisztolytáska csatjával, de valaki segített. A késtök is lekerült a hátamról. Minden porcikámban ott lüktetett a munin sugallta tudás, hogy a gyógyításhoz a lehető legnagyobb bőrfelületen kell érintkeznünk. Mielőtt kigombolhattam volna a nadrágomat, gyengéd szorítást éreztem a vállamon. Richard óvatosan mögém guggolt, és közben gondosan ügyelt rá, hogy ne nehezeden a fiúra. A falka eleven falat vont körénk, és mi a *lūkoi* energiájának fókuszpontjába kerültünk. A szörborzoló energiahullám átáramlott rajtam. Raina magába szippkázta, amíg olyan nem lett, mint a túlfűtött gőzkazán. Sürgősen meg kellett osztanunk valakivel az erőt, ha nem akartunk elpusztulni az izzásban.

Lehajoltam Nathanielhez. Ezúttal a munin erejével vájtam a sebbe; beborítottam a tenyeremből áradó hőséggel. A tűz átmarta a bőrét, megtöltötte a testét. Hatalmas sóhajjal rázuhantam. Mintha folyékonyvá váltunk volna, szinte belesüppedtem a mellkasába. Eggyé olvadtunk, a szívünk egymás mellett vert. A húsát a sajátommal pótoltam, a szájába leheltem a forró levegőt. Az energia a lélegzetem ritmusában áramlott közöttünk. A valóság ködös vízióvá foszlott, csak Richard és a falka maradt. Valahol a messzeségben éreztem Jean-Claude-ot is, hűvös hatalma keveredett a miénkkel. A falka életet mentett a halálból. Nathaniel eufóriája végigtáncolt a bőrömön, és én kiszórtam a várakozó farkasok közé. A munin eltűnt. Velem ellentétben, ő sohasem tudott volna erőt méríteni a *lūkoi*ból. Elvettem a túlvilági energiát, és örömet adtam cserébe. Raina valószínűleg álmában sem gondolta, hogy egyszer ennyi embernek szerez egy jó napot.

Felemeltem a fejem. Nathaniel aléltan hevert, és úgy nézett ki, mint a mosott szar - de életben volt. A mellkasán csak egy halványrózsaszín folt emlékeztetett

SÁPADT HOLD

a történetekre. Richard a kezembe nyomta az ingemet. Sietősen magamra kaptam, és begomboltam. Jason odanyújtotta a pisztolytáskámat és a késemet.

Talpra kászálódtam, de forgott körülöttem a világ. Richard elkapta a karom, hogy orra ne bukjak. A vérfarkasok utat nyitottak nekünk. Ahogy elhaladtunk közöttük, mindegyikük hozzám ért. Kivételesen nem bántam. Richard derekába kapaszkodtam, és próbáltam természetesnek felfogni a dolgot. Majd holnap meditálok rajta. Vagy holnapután.

Roxanne megállított. - Engem is meggyógyítottál. Hogy csináltad?

Fáradt voltam magyarázkodni. A vargamorra böktém. - Kérdezd Marianne-t.

A mentősök körülugrálták Nathanielt. Valaki azt kiabálta, csoda történt. Még az sincs kizárva.

- Nem keresek új lupát - súgta a fülembé Richard.

Válaszul a vállába fűrtam az arcom.

- Te vagy a lupám, Anita. A miénk lehet a legerősebb falka, ami valaha létezett. Te meg én...

Valahogy nem egészen erre a folytatásra számítottam.

- És Jean-Claude - fejeztem be a mondatot.

Richard is érezte őt, amikor a munin magába szívta az energiát.

Megálltam, és farkasszemem néztem vele a holdfényben. - Hárman vagyunk, Richard. Akár tetszik, akár nem.

Bólintott. - Nekem mondd?

Charlotte a domb lábánál várt. Észrevette, hogy kéz a kézben botorkálunk lefelé, és ránk mosolygott. Aztán elsírta magát, és a nyakunkba ugrott. Az élet korántsem tökéletes, de ahogy ott álltunk hármásban összeborulva, úgy éreztem, mégsem annyira reménytelen.

Danielnek elég rendesen bevették az orrát. Egy életre megmarad a nyoma, de nem bánja különösebben, mert szerinte a nők buknak rá; ettől állítólag keményfiúnak látszik. Különben igen szűkszavúan beszélt arról, ami történt. Charlotte-ból egy árva szót sem lehetett kihúzni, de az első vasárnapi ebédén teljesen összeomlott. Amikor utánamentem a konyhába, átölelt, és azt hüppögte, nem is érti, miért viselkedik ilyen idétlenül most, hogy minden rendbejött. Legszívesebben visszacibáltam volna Nileyt meg a bandáját a sírból, és elevenen égettem volna el őket. Lángszórával.

Richard végül nagy nehezen bevallotta az anyjának a titkát. Charlotte első dühében végigüldözte a házon, amiért nem árulta el előbb. Képes volt azt hinni, hogy ezzel eljuttassa a szülői szeretetet. Én régóta hajtogatom, hogy tők fölöslegesen izgul. Zeemanék egyébként titokban régóta szövögetik a terveiket, hogy összehorogjanak, de újabban nyíltan is előhozakodnak a témával. Normális helyzetben a házasság nem is lenne olyan elvetélt ötlet, de hol van itt normális helyzet? Mi nem pár vagyunk, hanem trió. Ezt nehéz volna beadni Richard szüleinek. Ami azt illeti, Richardnak is nehéz.

Howard Grant, a kocalátnok börtönben ül csalásért. Megmondtam neki, ha nem húz le pár évet a sitten, aszfaltrajzot csinálók belőle. Szelíd unszolásom hatására önként és dalolva vallomást tett néhány dologról, amit a nem olyan távoli múltban követett el. Igaz, hogy egy ujjal sem nyúlt Charlotte-hoz és Danielhez, de ő indította be a lavinát. Nem hagyhattam, hogy megússza szárazon. Mindössze lehetőséget adtam neki, hogy válasszon a büntetési opciók közül.

A hivatalos rendőrségi kommuniké szerint Thompson seriffhelyettes szokásban van, időnként még mindig látom a körözési plakátokat, de hát én ugye némasági fogadalmat tettem. Nem tudom, mit csinált Verne falkája a hullával, de van egy tippem. Valószínűleg az évszázados tölgyön lóg, és várja a Karácsonyt, ami sosem jön el.

A vámpírtanács persze senkit sem küldött, hogy elégtételt vegyen a helyi vámpírbrancson elkövetett állítólagos sérelmekért. Colin túlfeszítette a húrt;

SÁPADT HOLD

megvolt a jogunk, hogy elpusztítsuk a csatlósaival együtt. Legnagyobb szerencséjére nem érte meg a retorziót, mert alig néhány nappal a szolgálja halála után ő is beadta a kulcsot. Myertonban azóta sincs új vámpírúr. Ha Vernén múlik, nem is lesz.

Mostanában olyan álmokból ébredek, amik nem az enyémeek. Gondolatok, érzések kavarnak bennem, amikhez semmi közöm. Amikor az ember szerelmes, vagy bagzó hangulata van, ez nem annyira zavaró, de színjőzan tudatállapotban... Néha az az érzésem, a jelek alkotta csatorna lassan teljesen magába szipkáz - hogy szőröstül-bőröstül elnyel. Ráadásul minden egyes szex után egyre rosszabb a dolog.

Szóval nincs több szex. Először is gatyába rázom felborzolt lelkemet, és megtanulom uralni a jeleket.

Amíg mind a kettőjünkkel hancúroztam, Richard is bele-belehempergett mások ágyába. Most, hogy az önmegtartóztatást választottam, ő is cölibátusba vonult. Jean-Claude sejti, hogy csak ürügyre várok, hogy azt mondhassam: látod, nem is szeretsz engem. Szóval mostanában idegesítően türelmes és megértő velem. Mint egy sötét angyal.

Koraősszel kivettem egy hónap szabit, és Tennesseebe utaztam Marianne-hoz. Jean-Claude, mint oktató, nem volna nyerő ötlet. Túl sokat investált belém. Marianne megmutatta, hogyan emeljek falakat magam köré; olyan irdatlanul magas, széles és robusztus védőbástyát, hogy mindenkitől biztonságban legyek. Csak az a baj, hogy a nemináriumtól az egész mérnöki precizitással konstruált létesítmény secc-pecc porrá omlik. Ha testközelve kerülünk, csapkodhatok, mint a fuldokló, hiába. Ha rajtuk múlna, egyetlen, három részes organizmussá válnánk. Richard egyáltalán nem látja ennek a veszélyét. Hogy ez a naivitásából fakad, vagy én nem értem a szempontjait - dunsztom sincs. Még úgy sem látok a lelkébe, hogy vele paralel érzékelem az érzéseit és a gondolatait. Jean-Claude ezzel szemben nagyon is tudatában van a kockázatoknak és mellékhatásoknak. Azt állítja, minden katasztrófhelyezetre van forгатókönyve. Hiszem, ha látom. Elismerem, hogy bolondul vonzódok hozzá, de ostobaság volna tőlem, ha bíznék is benne. Valamikor régen azt mondta, szeret - már amennyire képes rá. Talán valóban így van, de a hatalmat mindennél jobban szereti. Láthatóan hízik a mája, ahogy a triumvirátus ereje nőttön nő.

Mostanában minden halottkeltő melót elfogadok, a vidékieket pláne, a szabad hétvégeimet pedig Marianne-nál töltöm. Csak most kezdem felfedezni a

képességeimet - és nemcsak a jelek hatására gondolok, hanem a saját hatalmamra is. Eddig igyekeztem elnyomni énem természetfeletti oldalát, de a történetek után be kellett látnom, hogy eljött az igazság pillanata. Előbb-utóbb a Wicca műhelytitkokat is kénytelen leszek elsajátítani. Talán hülyén hangzik, hogy egy halottkeltő nem konyít a varázsláshoz, de eddig a minimális tudásommal is frankón boldogultam. Hát, vége a régi szép nyugis napoknak.

Marianne szerint hamar dűlőre jutok a triumvirátus-kontra-önállóság problémakörrel. Viszont amíg nem izmosodik meg az önbizalmam, intenzíven hanyagolom a fiúkat. Ami azt illeti, három hónapja a színüket se láttam. Sajna ezzel együtt ott kellett hagynom a falkát is, úgyhogy három hónapja nem vagyok lupa. Cefetül hiányoznak. De a leopárdokat nem hagyhattam magukra. Senki másra nem számíthatnak. De jó nekem. De jó nekik. Marianne igyekszik lefaragni a szögleteimet, ami a prűdériát illeti, Verne pedig kérve-kéretlenül osztogatja a tanácsait, hogyan kovácsoljam a leopárdokat egészséges közösséggé. Na ja, a nagy véres család.

A természetfeletti katyvaszon felül pedig mindenekelőtt igyekszem megtalálni a választ a kérdésre, maradt-e valaki abból, aki valaha voltam. Próba cseresznye. Egy biztos: szembenéztem egy démonnal, és túléltem. Az optimista verzió szerint ez azt jelenti, Istennél nem fogyott ki a hitelkeretem. A pesszimista verziót inkább hagyjuk.

De ha valóban megbocsátott, belátóbb - és főleg bölcsebb -, mint én.

Még szép.